

XASIORK
ÖLÜMSÜZ ÖYKÜ KULÜBÜ

KURGU TARİHİ

SUPHİ
TARİHİ

Xasiork Ölümsüz Öykü Kulübü sunar...

KURGU TARİH

Yazan: Suphi Varım

Yayına Hazırlayan: Arzu Kayhan

Yayın Yönetmeni: Orkun Uçar

Kapak: Oğuzhan Poyraz

Yayın Tarihi: 01.10.2004

Xasiork e-posta: xasiork@xasiork.net

Suphi Varım e-posta: suphi.varim@izto.org.tr

Xasiork Ölümsüz Öykü Kulübü'nde yayınlanan "e-kitap"ların

her hakkı yazarına © aittir.

Yazarı eserini başka bir şekilde değerlendirmek istediği zaman yayından çekebilir.

Eserdeki ifadelerin sorumluluğu yazarına aittir.

XÖÖKK

011004K02

www.xasiork.net

“Kurgu Tarih”e Başlarken

Yayımevini ilk açtığımız günlerde İzmir'den Suphi Varım'dan "Kurgu Tarih" adlı dosya geldi.

İlk satırları bir önyargı ile okudum. (bilirsiniz editörlerin çoğu kitapları ilk

sayfalar ile yargılar bazen ilk beş - on sayfadan sonrasını beğenmemişse okumaz.) Ama herhangi bir haksızlık yapma korkusuyla devam ettim ve hazineyi keşfettim; kesinlikle benzeri olmayan bir kitaptı.

Birçok öykünün yap-boz oluşturarak meydana getirdiği, ama genel konunun bazen ucunu kaçırarakmış gibi hissetseniz bile yoluna girip tekrar devam ettiği ilginç bir yapıtı.

Nitekim e-kitap yayına başladığımız zaman Suphi Varım'ın bu eser ile okuyucuya ulaşması gerektiğini çünkü bu kitapta kalırsa bir yazar olarak önemli bir kariyerin engelleneceğini düşündüm.

Zira bir yazarın ilk kitabının önündeki çok önemli bir engeli yıktığını, o baraj yıkılınca yaratıcılığın bir sel misali geldiğini bilirim.

Evet çok ilginç bir kitap geliyor.

Ben iyi bir kitabı okurken içinde bulunduğunuz gerçeklikten kopmanıza ve bitirdiğinizde sanki içiniz boşalmış, sersemlemiş gibi hissetmenizle saptarım. Bu kitap çok iyi bir kitap ve gelecek de inanılmaz eserler verebilecek bir yazarın kariyerinin başlangıcıyla tanışacaksınız.

Orkun Uçar

Xasiork E-kitaplar Yayın Yönetmeni

SUNUŞ

Düşlerimiz, hayallerimiz, beklentilerimiz vardır.

Zaman zaman olduğumuzla olmak istediğimiz arasındaki uçurumda gider geliriz.

Tüm bunlar, aklımızla algıladığımız evrenle sınırlıdır.

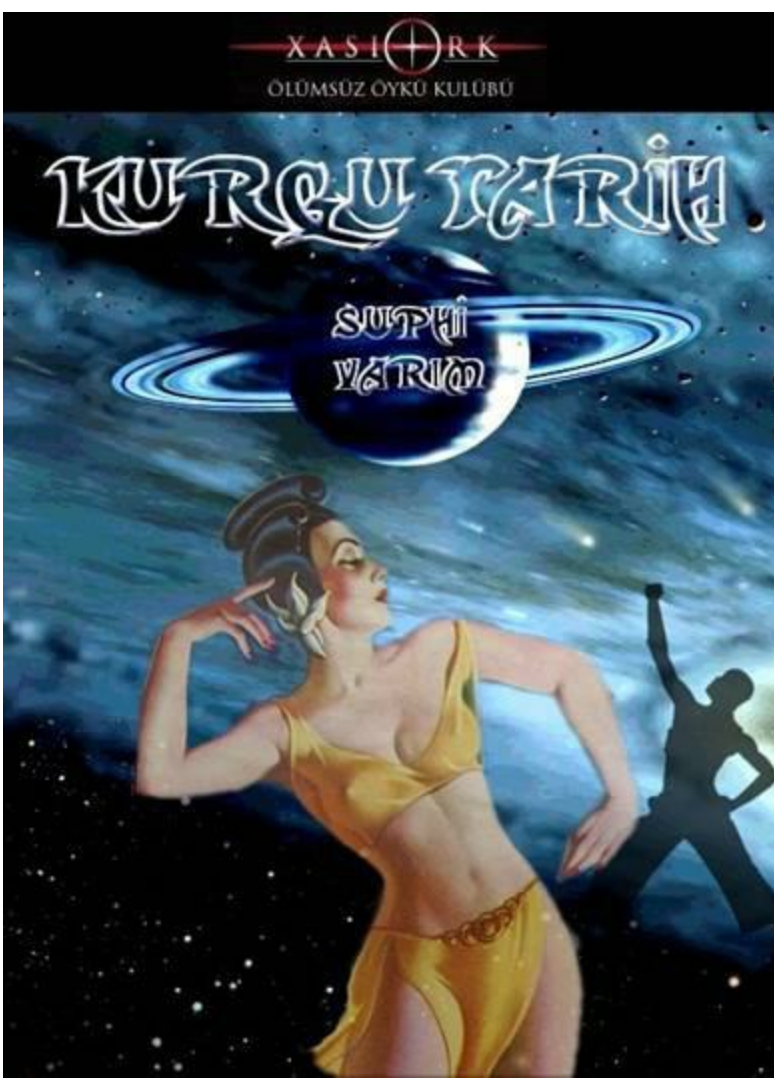
Ama bunun ötesinde-diyelim ki paralel evrenlerde-neler olur bilemeyiz. Belki düşlerimiz, hayallerimiz, beklentilerimiz başka evrenlerde bizden bir yansıma olarak gerçekleşiyordur. Belki rüya dediğimiz olay, gerçeğin kendisidir. Belki her şey zihnimizin uydurmasıdır veya zihnimiz gözlemleyebildiğimiz evreni yanlış algılıyordur. Belki ruhumuz kuantum sıçramaları yapan bir devingendir. Belki Harikalar Dünyasındaki Alice, belki de Schrödinger'in kedisiyiz.

Kurgu Tarih, bu belkilerin bir sonucudur.

Ama belkilere yanıt verme peşinde koşmaz. Sadece iç içe geçmiş öykülerle okuyucuya hoşça vakit geçirtmeyi amaçlar.

Romandaki her şey, düş ve eğlencedir. Gerçekle bağlantı aramayın. Ama yine de bilemem. Malum ya, herkesin gerçeği kendisine aittir.

Suphi VARIM

KURGU TARİH

SUPHİ VARIM

KURGUYA BAŞLANGIÇ

BATI İSTANBUL, 2215

Falcı kadın, dışarıya çıkan adamı bir süre izledi. Adam, iki büklüm olmuş, hareketli yaya geçidine doğru ilerliyordu.

Otomatik geçit durmuş, araçlara yol açmıştı. Ama adamın buna aldırdığı yoktu. Kendinden geçmiş gibi araçların arasında yürümeye başlamıştı. Sanki bir aracın kendisine çarpmasını ve havaya savurmasını bekliyordu.

Birkaç araç, adamın yanından geçerek gittiler. Bazıları fren yaparak durdular. Adamı geç fark eden bazı sürücüler de araçları uçuş konumuna geçirdiler ve adamın başını sıyrarak yollarına devam ettiler. Klakson sesleri, küfür seslerine karıştı. Araçlardan sarkan insanlar ve robotlar, yumruklarını sallarken hakaretler yağdırdılar.

Oysa adam, bunları görmüyor gibiydi. Trafik akışını denetlemekle görevli robotun ikazlarını bile dinlemiyordu.

Kaldırımında geçidin hareketlenmesini bekleyen kadınlı, erkekli gruplar, adamı şaşkınlıkla izliyorlardı. Bazı gençler de bir çarpma görmek umuduyla bakışlarını adam ile arı sürüsü gibi gidip gelen araçlar arasında gezdiriyorlardı.

Ama bekledikleri olmadı. Denetim robotu, uçarak adamın yanına geldi ve onu da havalandırarak yolun karşı tarafına geçirdi. Kaldırımında birikenlerden gürültülü bir alkış koptu.

Falcı kadın, adamın başına bir şey gelmemesinden memnun olmuştu. Ne de olsa adam, kısa bir süre önce müşterisi olmuştu. İçinde acıma duygusu hissetti. İnsanlarda intihar duygusunun son yıllarda yoğunlaştığını biliyordu.

İntihar etme cesaretini gösterenler için bir sorun yoktu. Ama bunu başaramayanlar, gittikçe kökleşen bu duygunun baskısı altında çıldırıyorlardı. Çıldırarak üzere olanlar da kendisine geliyorlardı. Küçük dükkanına birkaç gün önce gelen bir müşterisini anımsadı...

Genç kız, küçüklüğünden beri ailesi tarafından ulusal güzellik yarışmalarına katılmak için hazırlanmıştı. Yıllar boyunca özel gıdalarla beslenmiş, okulunu yarıda bırakmış, zarafet ve kültür dersleri almış, bir çok ülke gezmiş, yabancı diller öğrenmişti. Annesi ve babası, kızlarının yarışmayı kazanacağından emindiler. Ondan sonra defilelere katılacak, televizyon dizilerinde oynayacak ve çok para kazanacaktı.

Ama bu düşü kuran milyonlarca aile vardı ve hepsi kızlarını bu yarışmalara hazırlıyorlardı. Hatta bazı ailelerin özel adamlar tutarak kızlarına rakip olacak diğer adayları dövdürdükleri, yüzlerini tanınmaz hale getirttikleri söyleniyordu.

Genç kız, katıldığı ilk yarışmayı kaybetmişti. Sonra annesi ve babası tarafından dövülmüştü. Sevgilisi de onu terk etmişti. Genç kız, bunalım içine düşmüş ve geleceği hakkında bilgi almak için ona gelmişti. Çünkü o, en iyi falcılardan birisiydi. Politikacılardan oyunculara ve sporculara kadar

çok sayıda müşterisi vardı. Masasında duran küreye bakarak genç kızın gelecekte fazla bir şey beklememesini, yapacağı en iyi şeyin okula devam etmek olduğunu söylemişti.

Okula gitmek düşüncesi, zaten bunalım içinde olan kızı çıldırtmaya yetmişti. Önce kısa süreli bir sinir krizi geçirmiş, sonra da sakinleşmişti. Garip bir ruh hali içinde dükkandan ayrılmıştı.

Falcı, genç kızı izlemişti. Aynı bugün yaptığı gibi. Genç kız, kaldırımında yürürken birdenbire yaya geçidine doğru koşmaya başlamıştı. Bugün olduğu gibi geçiş sırası araçlardaydı. Ama kız, adam gibi şanslı değildi. İlk araç dalgası, genç kızı havaya fırlatmış, diğer dalga da yere düşen kızı parçalamıştı. Birkaç araç da birbirlerine çarpmışlar, patlamalar bütün bölgeyi sarmıştı.

Falcı kadın, adamın başına aynı şeylerin gelmemesinden memnundu. Onun yaşamasını istiyordu. Çünkü adamda kendisinin ihtiyacı olan bir şey vardı. O, yıllardan beri düşündüğü planın önemli bir parçası olabilirdi. Adamla konuştuklarını anımsadıkça plan daha da netleşiyordu. Birden dalgınlaştı. Adamın az önce kendisine anlattıklarını, bir kez daha düşünmeye başladı...

Üniversitede tarih öğretmeniymiş adam. Derslerine öğrenci gelmediği için şikayetçiydi. Bunalıma girmişti ve intiharın eşiğindeydi. Gelecekte öğrenci bulup bulmayacağını öğrenmek için gelmişti falcı kadına. Bu arada sohbet ilerleyince tarih yazarı, gazeteci, polis olmak gibi düşlerinden de söz etmişti. Konuşup rahatlamak istiyordu. Kadın da can kulağıyla dinlemişti onu. Sonra da biraz öğüt vermişti.

Yerel Meclis, 2210 baharında falcıların müşterilerine psikoterapi de yapabileceklerini kabul etmiş ve yasayı çıkarmıştı. Böylece falcılara geleceği tahmin etmek yanı sıra, müşterilerinin sorunlarını dinlemek ve onları rahatlatmak görevi de verilmişti. Çünkü ruhsal sorunlar içinde bunalan insanları tedavi etmek için psikiyatri teknikleri yeterli olmuyordu. İnsanlar, geleceğe yönelik bir şeyler duymak istiyorlardı. Bu nedenle falcılara talep çok artmıştı. Devlet de bu durumu yasayla düzenlemeye karar vermişti. Üstelik falcılar, kendilerine gelenlere duymak istediklerini söylüyor ve onları kolaylıkla yatıştırabiliyorlardı. Yatışan insanlar, devlet için tehdit yaratmıyorlardı.

Falcı kadın da yasaya uygun davranmıştı. Adamın anlattıklarını dinlemiş, kişisel özellikleri hakkında sorular sormuştu. Sonra da garip bir dille konuşmaya başlayarak bunları algısal bilgisayarına kaydetmişti. Bunları yaparken gözlerini kapatarak başka bir dünyaya gidiyormuş gibi bir tavır takınmıştı. Sonra aynı şeyleri yapmasını adamdan da istemişti.

“Ben kozmik güçlerle bağlantıyı kurdum,” demişti fısıltıyı andıran bir ses tonuyla. “Sana bir kapı açtım. Şimdi sen de düşüncelerini yoğunlaştır, düşlerinle bu kapıdan içeri gir.”

Bunları söylerken odanın içinde çevresi kırmızı renkle kaplanmış bir kapı belirmişti. Kadının uzun ve buruşuk parmakları adamın kapıya bakmasını işaret etmişti. Sivri tırnakları siyah ve kırmızı renklerin karıştığı odada parıldıyordu.

Adam, falcı kadını taklit ederek dediklerini yapmaya çalışmıştı. Gözlerini kapatmış, düşüncelerini kapı üzerinde yoğunlaştırarak bir şeyler algılamaya çalışmıştı. Sonra kapıdan geçtiğini hissetmişti. Beyninde bilgisayarın sesini duymuştu.

Bilgisayardan gelen yanıt, tarih öğretmenin kısa sürede öğrenci toplayamayacağıydı. Boşu boşuna ümitlenmemesi gerektiğini de söylemişti bilgisayar. Tarih öğretmenliği yerine başka bir mesleğe yönelmek, daha iyi olacaktı onun için. Hepsi bu kadardı.

Adam, anlatılanları üzüntüyle dinlemiş, sonra da falcının sorunları fazla dert etmemesi, kendisine yeni bir yaşam kurması, devletine her zaman güvenmesi şeklindeki geleneksel öğütlerine kulak vermişti.

Başını sürekli sallayarak bunları dinlemişti. Falcı kadın, bu arada adama tarih hakkında bazı sorular sormuştu. Adam, bu sorular karşısında sanki yeniden dünyaya gelmiş gibi olmuştu. Büyük bir coşkuyla Truva'nın ele geçirilmesinden, Haçlı Seferleri'nden, Hun İmparatoru Attila'nın savaşlarından, Rönesans'tan, Hitler'den söz etmişti. Daldan dala atlayarak falcının sorularını yanıtlarken, yaşlı kadın da bunları kendinden geçmiş bir şekilde dinlemişti. Tarih öğretmeni ve falcı, sanki farklı bir dünyaya birlikte gitmişlerdi.

Yaşlı falcı, kafasında çeşitli düşüncelerle adamı bir süre daha izledi. İyicene çökmüştü tarih öğretmeni. Ölümünden kurtulmanın onu rahatlatmadığı belliydi. Ağır ağır otoparka doğru gidiyor, gözden kayboluyordu. Şimdi üniversiteye gidecek, boş sıralar arasında dolaşacaktı. Bunalım içinde düşlerine sığınacaktı. Kadının içindeki acıma duygusu daha da arttı. Bir yandan da planı düşünüyordu. Adama acırken tutkunun da içini doldurduğunu hissediyordu. Öğretmenin anlattığı tarih olaylarının ruhunda yarattığı dalganmalar da hala sürüyordu. Bu duyguyu, yıllar önce de yaşamıştı.

O zamanlar, küçük bir öğrenciydi. Okulda geçmiş yaşamlar konusunda kendilerine bilgi veriliyor, sonra meditasyona başlamaları isteniyordu. Okul, dağların arasında uzanan geniş bir vadide kurulmuştu. Öğrenciler, meditasyon için bahçeye çıktıklarında ağaç altlarında ve göl kıyılarında toplanıyorlardı. Bu sırada uygarlıklarının geçmişine yolculuklar gerçekleştiriyor, birbirlerinin deneyimlerinden yararlanıyorlardı.

Benzer duyguları, tarih öğretmenin yanında yaşamak, kadına çok keyif vermişti. Ama şimdi bunu düşünmenin sırası değildi.

Adam, gözden kaybolduktan sonra izleme ekranını kapattı falcı kadın. Ekranı kendi yaşlı yüzü yansıtıyordu şimdi. Bu kırıksık yüzden ve topuz yapılmış beyaz saçlarından hiç hoşlanmıyordu. Yine de insanları bu yaşlı yüzle karşılamaya mecburdu. Çünkü insanlar yaşlılara daha çok güveniyorlardı. İki yıl önceki seçimlerde doksan iki yaşındaki bir lideri başkan olarak seçmişlerdi. Adamın fizyogenetik teknolojilerle güçlendirildiği söyleniyordu. Aslında adamın, seçimlerden önceki ilk propaganda konuşmasında baygınlık geçirmesi, fizyogenetiğin de bir işe yaramadığını göstermişti. Yine de seçmenler, ona oy vermekte bir sakınca görmemişlerdi.

“Ne de olsa bu toplumun içi yaşlı,” diye geçirdi içinden. “İçi yaşlandırılan insanlar her zaman intiharın eşiğindedirler. Ama bundan böyle onlarla ilgilenmeyeceğim.”

Masasının üzerinde duran randevu çizelgesine baktı. Sırada bekleyen başka müşteri yoktu. Yerinden kalkarak odanın karanlık köşesinde duran eski bir koltuğa oturdu. Aynı anda koltuğun

çevresinde gökkuşağını andıran bir ışık halkası oluştu ve kadının tam önünde bir ayna belirdi. Aynadan çıkan parlak ışık kadının yüzünü sarmaladı. Falcının yüzündeki ve ellerindeki kırışıklıklar yok olurken saç şekli de değişiyordu. Az sonra genç bir kadın olarak koltuktan kalktı.

“İnsanın yeniden gerçek yüzüne kavuşması ne güzel,” dedi kendi kendine.

Şimdi yapması gereken şey, yazmaktı. Bir yandan tarih öğretmenini düşünüyor, bir yandan da yazacaklarını tasarlıyordu. Algısal bilgisayara bağlanmış düşünce kayıt aygıtını çıkardı. Düşünmeye başladı.

Dünyayı işgal planımızın çalışmaları sürüyor. Sygonluların, Brokarlıların ve Karganlıların da işgal planları yaptıklarını ajanlarımızdan öğrenmiştik. Sygonluların bu işe 1950 yılında öncü bir kuvvetle başladıklarını biliyoruz. Bizden çok öndeler. Ama hiç birisinin gizli savaş yürüterek tarihi şekillendirme gücü yok. Sygonlular, vahşi bir ırk. Brokarlılar ve Karganlılar ise ümitlerini Kozmik Gizem kitabına bağlamış durumdadır. Ama bizim gibi sinsiyi olmayı becerebilen yok. Yansıtma işlemine yakında başlamak mümkün.

Bu kadar kayıt yeterliydi. Sadece durumu özetlemişti. Bundan sonra yapılması gereken şey, harekete geçmekti. Ama önce tarihin oluşturulması gerekiyordu. O zavallı tarih öğretmeni, kendilerine yardımcı olabilirdi. Bugün aklına gelen bu düşünce, gerçeğe dönüştürülmeliydi mutlaka. Çünkü adamın belleğinde engizisyon işkenceleri, kanlı kabile savaşları, dünya savaşları gibi şiddet tarihi kayıtlıydı. Giyotin, elektrikli sandalye, gaz odası gibi ölüm sembolleri vardı. Eski Yunan filozoflarının düşüncelerinden, Mars projesini yaratan insanların düşünsel güçlerine kadar uzanan dalgalar da yoğunlaşıyordu. Çelişkiler, birbirlerini izliyorlardı. Ve her şeyin kaynağı kozmik bilinçti.

İnsanlar, televizyon seyretmekten veya falcıların peşinde koşmaktan insanlığın tarihinin belleklerinde kayıtlı olduğunun bilincinde değillerdi. Ama o, bunu anlamıştı. Ve planının gerçekleşmesi için kullanacaktı.

Bunları düşünürken telepatik bir mesaj aldı. Yerinden kalkarak bir başka odaya geçti. Odanın içinde siyah bir silindir duruyordu. Tabandan tavana kadar uzanıyordu. Silindirin çevresinde cılız bir ışık parıldamaya başlamıştı.

Falcı, boynunda asılı kolyenin üzerindeki harflerle oynamaya başladı. İlişkiye geçme şifresini veriyordu. Silindirin gövdesi ikiye ayrıldı ve odanın içini mavi bir ışık doldurdu. Işıkla birlikte silindirin içinde bir adam belirmişti.

Adam, oldukça uzun boyluydu. Giysisinden ve belindeki lazer silahından bir savaşçı olduğu anlaşılıyordu. Mavi gözleri, buz gibi donuktu.

Soğuk bir ses tonuyla, “Düşüncelerinizi algıladık,” dedi. Sonra da, “Bunları hareketlendirebilmek için Konsey beni görevlendirdi,” diyerek konuşmasını tamamladı.

Falcı, gülümsüyordu. İnsanlar, yıllardan beri televizyon ve falcılarla kendi kendilerinin bilinçlerini köreltmişlerdi. Buna bir de kurgu tarihi eklemişlerdi. Dış uzaydan zaman yolculuğu

yaparak gelen Brokarlılar ve Karganlılar için uygun bir işgal ortamıydı bu. Ama Sygonlular, onlardan daha akıllı çıkmışlardı. Gelecekte nelerin olabileceğini çok önceden tahmin etmişlerdi. Şimdi hepsi Dünyayı bir savaş alanına çevireceklerdi. Sonra da onların sırası gelecekti.

“Biraz daha beklememiz gerekecek,” diye geçirdi içinden. “Bizim işgalimiz, hiçbirisinin işgaline benzemeyecek.”

Kendi kendisiyle konuşurken bir yandan da tarih öğretmenini düşünüyordu. İnsanlığın ortak bilincini yansıtabileceği birisini bulmuştu. Şimdi onu elde etmek gerekiyordu. Ve böylece oyun başlayacaktı.

BİRİNCİ KURGU

DÜŞLERİ OLAN ADAM

1.

Ders süresi sona ermişti. Boş sıraların arasından geçerek sınıftan ayrıldım, koridora çıktım. Koridorda da kimse görünmüyordu. Paletleri üzerinde dolaşan temizlikçi robotlardan başka bir şey yoktu. Oysa sabah her yer öğrenci doluydu. Çılgınlıklar atarak derslere giriyorlardı. Ama şimdi sadece robotların sesleri yankılanıyordu.

Aslında alışkın olduğum bir durumdu bu. Fakülte sabahları dolar, öğleden sonraları boşalırdı. Çünkü öğleden sonraları, tarih derslerine ayrılmıştı. Öğrenciler, tarih derslerine girmek istemedikleri için de diğer dersler bittikten sonra okuldan ayrılırlardı. Bunu bilen tarih öğretmenleri okula gelmezlerdi. Benim dışındaki öğretmenler elbette. Sınıf boş olsa da ben, burada olacaktım. Öğrenciler, günün birinde mutlaka geleceklerdi. Geçmişlerine daha fazla ilgisiz kalamazlardı. Jul Sezar'ın fetihlerini, Kosova Savaşı'nı, Kazıklı Voyvoda'yı öğrenmek zorundaydılar. Roma'nın SPQR dövizini görmeli, Tuna kıyılarında at koşturan akıncıların savaş naralarını duymalıydılar. Dış uzaydan gelen gizli istilacıların yaptıklarını öğrenmeliydiler. Mars'ın kolonileşmesi sürecine Amerika ve Rusya arasındaki savaşın kaç kişinin ölümüne yol açtığını bilmeliydiler. Bunlar, sadece öğrenme değil, birer duygu konusuydular. Ruhlarımızı tarihle bütünleştiremezsek ondan yararlanamazdık. Bunları, öğrencilere haykırmak istiyordum.

Öğrencilerin tarih derslerine gelmelerini sağlayabilmek için öneriler yazıyor, bakanlığa raporlar gönderiyordum. Dünyanın çeşitli ülkelerindeki örnekleri inceliyor, gece gündüz demeden çalışıyordum. Şimdiye kadar yanıt alamamıştım gerçi. Ama günün birinde alacaktım. Şimdilik beklemek zorundaydım.

Odama uğramadan binayı terk ettim. Bir süre kampüste dolaştım. Öğrenci kümeleri toplanmışlar

kendi aralarında sohbet ediyorlardı. Ağaçların altında sevişen birkaç çift gördüm. Bazı öğrenciler başlarına görüntü başlıkları geçirmişler, film seyrediyorlardı. Bir kısım öğrenci de okulu çevreleyen pistte hava motorlarına binmişler, yarışıyorlardı. Pistin bitimindeki algısal oyun merkezi de öğrenci doluydu. Gençler, kendi zihinlerinde yarattıkları görüntülerle çeşitli oyunlar oynuyorlardı. Birkaç dış uzay canavarı ve onları avlayarak puan toplamaya çalışan öğrencileri seyrettim bir süre.

Kimsenin benimle ilgilendiği yoktu. Öfkelendiğimi hissettim. Bir robot tasarımı öğretmeni olsaydım hepsi ayağa kalkar, beni selamlarlardı. Ama tarih öğretmenlerini kimsenin umursadığı yoktu. Çünkü geçmişi öğrenmek, insanlara meslek ve para kazandırmıyordu. Oysa nano teknoloji veya algısal bilgisayarlar gibi alanlarda çalışmak insanlara para getiriyordu. Para getirmediği için tarihi başarılarımızı kimse öğrenmek istemiyordu. Bunu kabullenmem mümkün değildi. Ama ben ne kadar kabullenmesem de ortada bir gerçek vardı. Öğrenci, tarih okumak istemiyordu.

Kampüste bir süre daha dolaştıktan sonra otoparka yöneldim. Düşüncelerim karmakarışık. Sıkıntıyla arabama bindim ve evimin yolunu tuttum.

Boğaz'ı iki numaralı yer altı tüneline geçtikten sonra bir süre gökdelenlerin arasındaki ağ yollarda amaçsızca dolaşım. Hemen eve gitmek niyetinde değildim aslında. Beni sıkıntılımdan kurtaracak, oyalanmamı sağlayacak bir yere gitmek istiyordum. Ama aklıma gelen bir yer de yoktu. Bir bara gitseydim yerel çete kavgalarının arasına düşebilirdim. Bir parkta oturup çöp kokusuyla karışık çöl havası solumaya da niyetim yoktu. Üstelik uyuşturucu parası peşinde koşan serserilerin bıçak darbeleri altında can verebilirdim. Belki boğazın üzerinde balonla nostaljik bir tur atmak sinirlerime iyi gelebilirdi. Ama o balonların da birkaç yeniyetmenin elektronik sapanlarıyla düşürülme tehlikesi vardı.

Dehşet içinde ne kadar tehlikeli bir ortamda yaşadığımızı düşündüm. Bu konuyu fizik bölümünden bir öğretmenle konuşmuştum. “Eğer,” demiştim. “Bu insanlara daha fazla tarih öğretilseydi, atalarını örnek almaları sağlansaydı, bu durumlara düşmezdik.”

Ama o karşı çıkmıştı dediklerime. “Hayır,” demişti kesin bir şekilde. “Onlara ideolojik tarihi ezberletmek yerine, bilim verilmeliydi.”

Belki de haklıydı. Devlet, tarihi ideolojik amaçlarla kullanmayabilirdi. Her tarih öğretmenini mesleğe başlamadan önce eğitim merkezlerinde ideoloji yaygınlaştırma kurslarına yollamanın da bir alemi yoktu. Ama bunlar olmuştu işte.

Ben de bir tarih öğretmeni olarak bu sistemin bir parçasıydım. Bakanlığın geçen yıl düzenlediği Ulusal Tarih Öğretmenleri Kişilik Geliştirme Semineri'nde bir konuşma yapmışım. Bir tarih öğretmenin görevinin, tarihi devletin çizdiği çerçevede anlatmak ve asla çarpıtmamak olduğunu söylemişim. Bakanın beni gülümseyerek dinlediğini hala anımsıyorum. Bunun karşılığında tam maaş ikramiye almışım. Ayrıca Antalya'daki öğretmen kampına para ödmeden katılabileceğim söylenmişti. Bana böylesine değer veren Bakanlığın, tarih derslerine devamın arttırılması konusundaki düşüncelerimi dikkate almaması, anlaşılır gibi değildi. Bazen mesleğimden soğur gibi oluyordum.

Aslında başka bir meslek seçebilirdim. Arkeolog olabilirdim. Haçlı Seferleri üzerinde çalışabilirdim. Veya bir bilim adamı. İnsan aklının bir türlü çözemediği gizemlerle ilgilenebilirdim. Gazetecilik de yapabilirdim. Eğer gazeteci olsaydım, tarihi daha yoğun yaşayabilirdim. Üstelik yazılarımla onu yönlendirebilirdim de. Evet, bu olağanüstü bir şey olurdu. Birkaç yazı yazar, tarihe geçmek peşinde olan politikacıların düşlerini yok edebilirdim. Onları öldürmekten farksız olurdu bu.

Bir zamanlar da polis olmayı düşünmüştüm. Okula başlamamıştım henüz. Ama sıradan bir polis olmak istemiyordum. Dış uzaydan gelecek gizli düşmanları yok eden bir polis olmanın düşlerini kuruyordum. Babam, İzmir Teknoloji Serbest Bölgesi'nde kurulmuş uzay kampına yollamıştı beni bir kez. Orada uzay gemisi modüllerinde uzaylı saldırganlara karşı düşsel savaflara katılmıştım. Saldırganlara da Brokarlılar ve Sygonlular gibi isimler vermiştim. Onlarla tek başıma savaşıyor ve Dünyayı kurtarıyordum.

Bunların hepsi çocuklukta kalmıştı. Artık bir tarih öğretmeni idim. Öğrenciler gelmesede de tarih çalışmalarımı sürdürmeli idim. Öğrenciler, mutlaka geleceklerdi. Çünkü bir gün tarih, onların kaderi olacaktı. O falcı kadın gibi, birileri beni mutlaka dinleyecekti. Onlara Mareşal Rommel'in çöl savaşlarını anlatacaktım. Ya da Hiroşima'ya atılan atom bombasının öyküsünü. Belki de bilim tarihine girerdim. Newton mekaniğinden söz edebilir, oradan Einstein'ın görecelik kuramlarına geçebilirdim. İnsanlık tarihinin yıkım ve yaratıcılık sarkacında nasıl şekillendiği konusunda bir seminer düzenleyebilirdim. Rönesans'ın Orta Çağ karanlığında nasıl filizlendiğini anlatabilirdim.

Konuşacak o kadar çok şey vardı ki. Bunları anlatamamak, beni mahvediyordu. Anlatmak istediklerimin içine kilitlenmişim sanki. Her an patlayabilirdim.

Arabamın enerji sisteminin uyarı işareti vermesiyle düşüncelerimden uzaklaştım. Güneş pillerimde bir arıza vardı. Arabam gittikçe yavaşlıyordu. Aslında uyarı işaretinin önceden gelmesi gerekirdi. Ama o sistemde de bir bozukluk vardı anlaşılana. Aldığım ücret yetersiz olduğu için arabamı yenileyemiyordum. Araba yavaşlarken yolun kenarına çekmeyi başardım.

İşletim sistemlerinden anlamazdım. Arabayı burada bırakacaktım. Aslında onarım ekibi çağırabilirdim. Ama bana kaç paraya mal olacağını bilemiyordum. Yarın onarım şirketine giderek ücreti öğrenmeli ve ona göre karar vermeli idim.

Arabayı kilitleyip eve doğru yürümeye başladım. Yaklaşık yarım saatlik bir yolum vardı. Hava çok sıcaktı. Denizden gelen asit kokusu boğazımı yakıyordu. Hava trenine veya otobüse binebilirdim. Ama eve gitmeye meraklı değildim. Oraya ne kadar geç gidersem benim için o kadar iyiydi. Çünkü kötü giden bir evliliğim vardı. Evden uzak kalmak, karımdan uzak kalmak demektir. Bu da benim için en önemli mutluluk kaynaklarından biriydi.

Karıma tarih öğrenmeyi bir türlü sevdirememiştim. O, bütün gün televizyon karşısında oturur, pembe dizilerin düşlerini yaşardı. Buna çok kızardım. Bu diziler, beynin afyonuydu bana göre.

Bir gün bu konuda tartışırken, "Bana ne kızılıyorsun," demişti. "Bu dizilerin senin tarih derslerinden ne farkı var. İkisi de beyni uyuşturuyor."

Bunu kabul edemezdim. Aramızdaki tartışma şiddetli bir kavgaya dönüşmüştü. O an karımı öldürmeyi düşünmüştüm. Sonra kendimi tutmuş ve gece yarısında evden çıkarak bir bara gitmişim.

Orada çevremde çok sayıda sarhoş insan belirmişti. Beni ilk kez gördükleri için kim olduğumu anlamak amacıyla çevremde kümelenmişlerdi.

Onlara kendimi tanıttıktan sonra Dyonisos'un şarap ayinlerinden söz etmişim. Beni coşkuyla dinledikten sonra yeniden kadehlerine dönmüşlerdi. Onlar, içkilerine gömülürlerken bir fahişe gelmişti yanıma. Durmadan öpüp durmuştu beni. Yüz vermemiştim ona. Fakat Manukyan adlı bir kadının öyküsünü anlatmışım. Kadın sızınca da evimin yolunu tutmuş, yeniden karıma dönmüştüm.

Şimdi yine evin yolundaydım. Eve gidince karımı yine ekrana gömülmüş bulacaktım. Üç boyutlu görüntüler, evin içinde dolanıp duracaklardı. Bir şarkıcının sesi kulaklarımı tırmalayacaktı. Belki de sokak çocuklarının öldürülmesini gösteren Tavşan Kaç adlı yarışma programı vardı. Öldürme arzusunu, bir kez daha yaşayacaktım. Bu güdüye engel olmanın en iyi yolu, karımla hiç konuşmadan çalışma odasına kapanmaktı. Ben de öyle yapacaktım.

Ama yine de bu sorunu çözmem gerekiyordu. Karımla aramızdaki anlaşmazlıklar sürdükçe ruhsal durumum daha da bozulacaktı. En kısa zamanda bir psikoterapist bulmalıydım. Çünkü eve yaklaştıkça huzursuzluğum artıyordu. Kesin çözüm bulmak zorundaydım. Falcıda, geleceğim hakkında pek iyi şeyler duymamışım. Sadece tarihi anlattıkça rahatlamışım. Tarih, benim kaderimdi anlaşılın.

Evime yaklaşıyordum. Ayaklarım bir yandan da geri gidiyordu. Karımla kavga etmek, bir kez daha sinir bozucu olaylar yaşamak istemiyordum. Hava treni durağının önünden geçerken gözüm genç bir kıza takıldı. Öğrenci olacak yaştaydı. Ayakta durmuş kitap okuyordu.

Kızın önünden geçerken okuduğu kitabın başlığına baktım. Hasan ibn Mansur adlı bir yazarın Akdeniz Günlüğü ve Kayda Değer Garip Olaylar adlı kitabıydı. Bir tarih kitabı olmalıydı. Daha önceden hiç duymamışım. Eve gidince ağ kitaplığımdan araştıracaktım.

Tarihe meraklı bir genç kız görmekten mutlu olmuşum. Demek hala bir ümit vardı. Biliyordum. Günün birinde öğrenciler tarih derslerine geleceklerdi. İçimi bir mutluluk dalgası kaplamıştı. Tarihe meraklı olan gençler için çalışmalarımı sürdürmeliydim. O sınıflar mutlaka dolmalıydı.

Bu düşünceler arasında ilerlerken o tanıtım robotunu gördüm. Gövdesinin üzerindeki ekranda 'yaşamı düzenleme noktası - yaşayarak mutlu olun - kendi kendinizin terapisti olun' diye yazıyordu.

Durdum. Acaba sorunlarıma çözüm bulabileceğim bir yer miydi burası? Falcıdan sonra bu robotla karşılaşmam, kişisel tarihimin şekillendirecek bir bağlantı mıydı acaba? Robotun yanına yaklaştım ve gövdesinin üzerindeki tuşlara dokunarak sordum:

“Bunu nasıl gerçekleştirebilirim?”

Soru komutunu aldıktan sonra robot yanıtladı:

“Burada öneri almak isterseniz 20 T.Lira. Eğer kliniğe gelmek isterseniz 600 T.Lira.”

Klinik pahalıydı. Bu kadar çok para veremezdim. Ama 20 T.Lira vererek robottan öneri isteyebilirdim. Ödeme komutunu seçtim ve 20 T.Lirayı bankadaki hesabımdan transfer ettim. Robot, transfer onayını aldıktan sonra cızırtılı bir ses tonuyla konuşmaya başladı:

“Yaşamda her şey çok basittir. Ama sizin sorunlarınız olabilir. Sorunlar, yaşamı karmaşıklaştırır. Bunlardan kurtulmanın yolu, ne olmak ve ne yapmak istediğinize karar verebilmektir. Bizim size önerimiz, yaşamda ne olmak ve ne yapmak istiyorsanız onun düşünüyün. Fakat dikkat edin. Olmak istediğiniz o kimliği veya ne yapmak istediğinizi düşünmeyeceksiniz. Sadece yaşayacaksınız. Düşü düşünmeyin, yaşayın. Bilincinizde canlandırın ve içine girin. Kişisel tarihinizi yaratın.”

Hepsi bu kadardı işte. İyicene öfkelenmişim. Paramı basit bir öneriyi duymak için çöpe atmıştım. Çevrede insanlar ve devriye robotları olmasaydı, bu makinenin ekranını yumruklayabilirdim. Yarın kliniğe giderek bunun bir sahtekarlık olduğunu söyleyecek, paramı geri isteyecektim. Şimdi sakın olmalıydım. Çünkü evde de yeterince sinirlenecektim.

Hava kararmak üzereydi. Adımlarımı sıklaştırıp yürümeye devam ettim. Makine, sanki alay etmişti benimle. Evet, benim de düşlerim olmuştu. Hala da vardı. Örneğin, tarih öğretmenliği yerine tarih yazıcılığı yapabilirdim. O zaman devletin kadrolu tarih yazıcısı olur, siyasal ideolojinin isteğine göre kurgu tarih yazabilirdim. Bu arada da oturur eski uygarlıklar üzerine çalışabilirdim. Gerçi kurgu tarihte bunlar kimseyi ilgilendirmezdi. Ama beni mutlu ederdi. O genç kızın okuduğu gibi kitaplar da okuyabilirdim. Hatta o bölgelerde araştırmalar da yapabilirdim. Küçüklüğümde arkeolog olmak isterdim zaten. Polis olma düşlerimi de babam yıkmıştı. O robot ne anlardı bunlardan. Bunları düşünerek daha fazla acı çekmemin bir anlamı yoktu. Robotları programlayanlara göre her şey kolaydı.

Birden aklıma bir şey geldi ve durdum. Belki de robot haklı olabilirdi. Bir tarih yazıcısı, arkeolog, polis, gazeteci olamamıştım. Sadece bunların düşlerini kurmuştum. Oysa robot, düşleri düşünmemi değil, onları yaşamama söylemişti. Ben şimdiye kadar sadece düş kurmuştum. Tüm bilincimi bu düşleri yaşamaya yoğunlaştırmamıştım. Eğer bunu sağlayabilirsem farklı dünyalara gidebilirdim. Oralarda mutluluğu bulabilirdim. Gerçi yine boş sınıflarda öğrenci bekleyecektim. Karımla kavga etmeye devam edecektim. Olsun. Hiç değilse ruhumu, bunların yarattığı kaostan uzaklaştırabilecektim.

Kendime kişisel bir tarih yaratabilirdim. Bu tarih, varsayımlara dayalı bir model olacaktı sadece. Bu da sorun değildi. Modelin bağımsız değişkeni ben olacaktım. Diğerleri, bana bağımlı olacaktı.

Adımlarımı sıklaştırdım. Bir an önce evde olmak istiyordum. Ama bir sıralama yapmalıyım. Tarih yazıcısı, arkeolog, polis, gazeteci. Bunların hepsini yaşamalıyım. Kendimi kaptırmıştım. Tarih yazıcısı, arkeolog, polis, gazeteci. Bilincimde görüntüler yaratmaya çalışıyordum. Öylesine dalmıştım ki, hemen yanı başımda biten gölgeleri fark etmemiştim bile. Birden ne olduğunu anlayamadan kendimi yerde buldum. Birisi sırtıma vurarak yere yıkmıştı beni. Bedenime yayılan acıyı hissedebiliyordum.

Kapaklandığım yerden başımı kaldırıncaya karşımda dört kişi gördüm. Tarih yazıcısı, arkeolog, polis, gazeteci. Hayır. Bunları tanıyordum. Düş değildi. Bizim okulun öğrencileriydi.

Birisi yere çömelip burnumun dibine kadar yaklaştı. Alkol ve esrar kokuyordu.

“Tarih derslerine önem verilmesi için bakanlığa bir yazı daha yazmışsın,” dedi. “Bilgi iletim sistemine girip öğrendik.”

Çok eğleniyormuş gibi görünüyordu. Diğerleri de çevremde bir daire oluşturmuşlardı. Koku iyicene artmıştı. Öğrenci devam etti:

“Tarih derslerine girmeyen öğrencilere baskı yapılmasını önermişsin.”

Tam sözünü bitirmişti ki, bir başka öğrenci suratıma doğru yumruğunu savurdu. Sonra da yılan tıslamasını andıran bir ses tonuyla, “Tarih derslerine katılmayanlar için hapis cezası verilmesini önermişsin. Ayrıca diğer derslerinin not ortalamalarının düşürülmesini istemişsin,” dedi.

Burnumdan akan kanı elimle silmeye çalışıyordum. Bir yandan da yardım için çevreme bakınıyordum. Ama kimsenin aldıracağı yoktu. Yoldan geçenler, şöyle bir bakıyor, sonra da yollarına devam ediyorlardı. Birkaç kişi de durmuş, bizi seyrediyorlardı. Yüz ifadelerinden şiddet bekledikleri anlaşılıyordu.

İlk konuşan öğrenci yeniden sözü aldı:

“Sen hala anlamadın. Biz bu dersi istemiyoruz. Bizim geçmişle işimiz yok. Anlattıkların bize para kazandırmayacak. Senin saçma derslerine katılmıyoruz diye de hapse girmeye hiç niyetimiz yok.”

Bir başka öğrenci, cebinden çıkardığı küçük lazer silahını burnuma dayarken, “Artık senin susman gerekiyor,” dedi. “Tamamen susman.”

Sesi nefret doluydu. Başıma gelecek olanı sezebiliyordum. Beni öldüreceklerdi. Çaresizlikle bir kez daha çevreme bakındım. Birileri yardım ederdi belki. Oysa kimsenin aldıracağı yoktu. İnsanlar, şiddet bekliyorlardı.

Öğrenciler, aklımdan geçeni anlamışlardı sanki. Birisi alay yüklü bir kahkaha atarken, “Hiç yardım bekleme,” dedi. “Kimse sana yardım etmez. Çünkü onlar, senin uyuşturucu tarihinle yetiştirildiler. Beyni uyuşturulanın tüm duyguları da uyuşur.”

Bir şey yapmak zorundaydım. Öğrenciler beni öldüreceklerdi. Çevredeki kalabalık ta onları seyredecekti. Yüz ifadelerinden bir cinayet bekledikleri anlaşılıyordu. Kimse bana yardımcı olmayacaktı. Yapmam gereken tek şey kaçmaktı. Belki de bu kalabalığın içinde beni öldürmeye cesaret edemezlerdi. Evet, kaçmayı denemeliydim. Düşlerimi yaşamak ve kendi kişisel tarihimi yazabilmek için bunu yapmalıyım. Tarih yazıcısı, arkeolog, polis, gazeteci. Belki de gün gelir, insanlar benim kişisel tarihimi okuyabilirlerdi. Böylece ben de tarihin içinde ölümsüzleşebilirdim.

Birden kararımı verdim ve yerimden fırladım. Önümde çömelmiş öğrenciler sırt üstü yuvarlandılar. Bir yandan da küfrediyorlardı. Şaşkınlıkla bakan kalabalığı yarıp yola doğru koşmaya başladım.

Araçların arasında çılgınlar gibi ilerliyordum. Kalbim yerinden fırlayacak gibiydi. Bir yandan da düşünüyordum. Kişisel tarihimin bir başlangıcı olmalıydı mutlaka. Gidebildiği yere kadar. Ruhumu özgür bırakmalıyım. Sonra başkaları da yer almalıydı orada. Bunların hepsini canlandırmalıyım. Bir an önce eve gitmeli, kişisel tarihimi yaşamaya başlamalıyım. Tarih yazıcısı, arkeolog, polis, gazeteci. Ve diğerleri.

Nefesim kesilmek üzereydi. Göğsüm ağrıyordu. Artık daha fazla koşamazdım. Otuz yaşında olmama karşın gücüm tükeniyordu. Elimde olmadan yavaşlıyordum.

Hava treninin alt durağına gelmiştim. Arkama dönüp baktım. Öğrenciler peşimden gelmemişlerdi anlaşılın. Kalabalığın arasına karışıp asansöre bindim. Bir yandan da aşağıya bakıyordum. Saldırgan öğrenciler yoklardı. Beni izlemediklerine emindim artık.

Her şeyi yoluna koymak üzereydim ki, başıma bu olay gelmişti. Öğrencileri denetlemek gittikçe zorlaşıyordu. Az daha beni öldüreceklerdi. Kişisel tarihimi oluşturmadan yok olacaktım. Ama sonuçta kendimi kurtarmıştım. Gittikçe sakinleşiyordum.

Eve hava treniyle dönsem daha iyi olacaktı. Öğrencilerle bir kez daha karşılaşabilirdim çünkü. Riske girmenin gereği yoktu. Tarih yazıcısı, arkeolog, polis, gazeteci. Hepsi beni bekliyorlardı. Diğerleri de.

Trenin gelmesini beklerken vakit geçirmek için hattın güvenlik kulvarında dolaşmaya başladım. Hava treni hattı Boğaz'ı boydan boya geçiyordu. Sonra da yerel hatlara bağlanıyordu. Hattın iki yanında üç tarihi köprü duruyordu. Köprülerin üzerinde gidip gelen araçları izlerken bir yandan da yaşayacağım düşleri düşünüyordum.

Bu sırada aklıma ilk gençlik aşkım Şehrazat geldi. Onun da kendine göre düşleri vardı. Çok basit düşlerdi bunlar. Zengin erkekler bulup onlarla gezmek istiyordu Şehrazat. Sonra da en zenginiyle evlenecekti. Aile dostumuz olan Mustafa Max Koray'ın düşü de sahip olduğu robot imalat fabrikasını büyütmekti. Ama bu konuda fazla konuşmazdı. Bazı düşlerini insanlardan gizlediğini düşünüyordum.

Düşlerini gizleyen sadece o değildi. Bizim fakültede çalışan Amar Aal, Marat Marken, Abdül John Kura gibi öğretim üyeleri de düş dünyalarında yaşarlardı. Dalgın ve boş bakışlarının ardında

nelerin gizli olduğunu kimse bilmezdi. Saatlerce kampüs içinde sessizce yürürler, bazen hararetli bir şekilde konuşurlar, sonra da odalarına kapanırlardı.

Amar Aal'ın Fatma Haves adlı bir asistanı vardı. O da aklını Haçlı Seferlerine takmıştı. Onun düşleri de şövalyelerle ilgili olmalıydı. Genç kızı çok beğenirdim. Bazen onunla birlikte olduğumu düşlerdim. Onun dolgun vücudunu kucaklamak isterdim. Ama onun güzü Amar Aal'dan başkasını görmezdi.

Amar Aal, bize ilginç öyküler de anlatırdı. Bunlardan birisi, aile dostları Selim Reşat Bey'in düşleriyle ilgiliydi. Adamın düşleri, hayatının kadını bulmakla ilgiliydi. O kadını yıllardan beri arıyor, fakat bulamıyordu. Bunları dinlerken ben de diğer düşlerime dalardım. Tarih yazıcısı, arkeolog, polis, gazeteci.

Birden kalabalıktan uzaklaştığımı hissettim ve geri döndüm. Ama tam bir adım atmıştım ki, öğrencileri bir kez daha karşımda buldum. Kalbim yerinden fırlayacakmış gibi atmaya başlamıştı yeniden. Dehşet içindeydim. Ne yapacağımı bilemiyordum. Ama öğrencilerin niyetini gözlerinden okumak mümkündü. Ölüm vardı o bakışlarda.

Beni kısıkvrak yakaladılar ve güvenlik kulvarının kenarına getirdiler. Çılgınlıklarına aldırtdıkları yoktu. Sadece gülüyorlardı. Tüm direnmeme rağmen, beni elleri üzerinde havaya kaldırmalarına engel olamadım. Denize atacaktardı. Gırtlığımı yırtarcasına bir çılgılık daha savurdum. Beni denize doğru fırlatırlarken çılgılık atmaya devam ediyordum. Çılgınlıklarım denize düşerken boşlukta da devam etti.

Tam suya çakılacağım sırada denizin üzerinde bir ışık belirdi ve bedenimi çevreleyiverdi. Ne olduğunu anlayamamıştım. Önce havada durmuş sonra da yavaşlamıştım sanki. Yavaş yavaş denizin üstüne indim ve sulara gömülmeye başladım. Dehşetten titriyordum.

Gözlerimi açtığım zaman karşımda o kadını gördüm. Sabah gittiğim falcıydı. Bana gülümsüyordu. Gülümsedikçe kırıksıklıkları daha da artıyordu. Bulduğumuz yarı karanlık ortam, kadını daha da çirkin gösteriyordu. Gözleri ışıltılı parlıyor, yüzümü delerek geçiyordu sanki.

Yaşlı kadının hemen arkasında uzun boylu bir adam vardı. Ama onu net olarak seçemiyordum. Bir görüntüydü sanki. Başka bir yerden gelmiş bir görüntü. Kadının gölgesi, duvara yansıyor. Adamın gölgesi yoktu.

Şaşkınlık içindeydim. Bir şey düşünemiyordum. Konuşmaya çabaladım, beceremedim. Bilinçsiz bir şekilde nerede olduğumu anlamaya çalıştım. Küçük bir yatakta yatıyordum. Çevremde ekranlar, yanıp sönen ışıklar vardı.

Zorlukla, "Neredeyim ben?" diyebildim. Sesimi ben bile tanıyamamıştım. Gırtlaktan gelen cılız bir sestti.

Falcı kadın, kırışmış parmağını dudaklarıma dokundurdu. "Sus," dedi. "Sana anlatacağım ama anlamayacaksın." Sonra da devam etti:

“Seni ana gemiye götüreceğiz. Orada dondurulacaksın ve uzun bir uykuya yatacaksın. Geleceğin tarihini yaşayacaksın. Sen düşleri olan bir insansın. Biz bu düşleri tarihe ekleyeceğiz. Ve sen, geleceğini de yaşayacaksın. Zaman içinde başka bir boyutta. Böylece kişisel tarihini de yaratabileceksin. Acılarıyla, mutluluklarıyla. Tüm duyguların ve belleğin bizim için çok önemli.”

Bunları söyledikten sonra geriye doğru çekildi ve kayboldu. Uzun boylu sarışın adam da yok olmuştu. Her şey aniden olup bitivermişti. Düş gibi. Yaşlı kadının anlattıklarından bir sonuç çıkaracak durumda değildim. Yaşadığım şoku hala atlatamamıştım. Bir şey düşünmeden uyumak istiyordum.

Göz kapaklarım ağırlaşırken hafif bir sarsıntı oldu. Başımı kaldırdım. Tam karşımda duran küçük ekrana baktım. Denizin altındaydık. Burada ne işim vardı benim? Yavaş yavaş yüzeye doğru yükseliyorduk. Başıma bir şeyler geliyordu. Fakat ne olduğunu anlayamıyordum.

Hızımız birden arttı. Denizi yarıp bir ok gibi göğe doğru fırladık. Basınçtan yatağa yapışmıştım. Korku içindeydim. Cam ve çelik karışımı koruma kalkanı üzerime kapanıverdi. Basınç ayarlanmıştı.

Başımı kaldırıp bir kez daha ekrana baktım. Karanlık gökyüzünde uzaya doğru yol alıyorduk. Önce gevşedim. Sonra da derin bir uykuya dalmak üzere olduğumu fark ettim.

3.

Falcının adı, Ransan Tenar'dı. Kadının asıl işi bu değildi. Krea gezegeninden Dünyaya üç yıl önce gönderilmişti. Amacı, Krea işgali için gerekli olan bilgileri toplamak ve işgal stratejileri hakkında raporlar hazırlamaktı. Ransan, küçük uzay gemisini hızlandırırken, bir yandan da bu işe nasıl karıştığını düşünüyordu.

Dünya, Krea için önemliydi. Çünkü Krealılar, teknoloji üretmez duruma gelmişlerdi. Bunun nedeni, artık yaratacak bir şey bulamamalarıydı. Zamanda sıçrama ve yıldız gemileriyle boyut değiştirme çalışmalarını da tamamladıktan sonra Krealılar, düşünsel bir durgunluğa ulaşmışlardı. İnsanlar, Krea'nın dağlarla kaplı yüzeyinde kurdukları evlerinde amaç taşımadan yaşamaya başlamışlardı. Her işlerini robotlar görüyordu. Nano araçlarla kendi kendilerini ameliyat edebiliyorlardı. Genetik mühendisliği sayesinde beslenme sorunları kalmamıştı. Ve ömürleri çok uzamıştı.

Ama Krea uygarlığını yaratan düşünsel güç, artık geriliyordu. Ve düşünsel güçlerini yitirmekte olan Krealılar, yavaş yavaş ölümün eşiğine yaklaşıyorlardı. Düşünsel güç durgunluğu, Krealılar için doğal ölüm yolu olmuştu artık.

Ransan, Krea Bilim Akademisindeki üç bilim adamının icat edecek bir şey bulamayınca acılar içinde nasıl öldüklerini görmüştü. Krealı gençler de yapacak bir şey bulamıyorlar ve düşünsel güçlerini kullanamadıkları için bunalıma sürükleniyorlardı. Bunun tedavisi yoktu. Ve gençler, ölüme

doğru ilerliyorlardı.

Bazı Krealılar, zaman yolculuğu yaparak başka boyutlara gitmek istiyorlardı. Oralarda dűşünsel güçlerini harekete geçirecek bir şeyler bulmak ümidini taşıyorlardı. Fakat Krealılar arasında ortak bilincin çok güçlü olması, bunu engelliyordu. Herkes birbirinin kaderini paylaşmak istiyor, kurtuluşa birlikte ulaşmayı arzuluyordu. Böylece zaman yolculuğu planları yarıda kalıyor, Krealılar gittikçe ölüme daha fazla yaklaşıyorlardı. Fakat zaman yolculuğu düşüncesi, gezegende yaşayanların kurtuluğu için bir planın filizlenmesine neden olmuştu.

Krea Yüksek Konseyi, düşünceleri harekete geçirecek yöntemler aramaya başlamıştı. Dűşünce durgunluğuna uğrayan Konsey üyeleri, yeni yöntem bulmakta zorlansalar da başka bir gezegende ki dűşünsel gücü kullanmak önerisini ortaya atmayı başarabilmişlerdi.

Krea Bilimler Akademisi, çeşitli ırkların yaşadığı gezegenleri bir süre taramıştı. Bunun için gezegenlere gizli keşif turları düzenlenmişti. Işık hızına ulaşan robot gemiler, evrende dolaşüyor, elde ettikleri bulguları Krea'ya yolluyorlardı. Bazen de Krea araştırmacılarından küçük bir grup, zaman yolculuğu yaparak yakın gözlemlerde bulunuyordu. Bu yolculukların başarısızlıkla sonuçlananları da oluyordu. İki Krea gözlem gemisi, Grot gezegeninde fark edilmiş ve düşürülmüşü.

Krea araştırma merkezlerinde çalışanlar, kendilerine ulaşan verileri en ince ayrıntısına kadar değerlendiriyorlardı. Simülasyon teknikleriyle, incelenen gezegenlerin uygarlıkları canlandırılıyordu. Bilim insanları, gittikçe eriyen dűşünsel güçlerinin son kırıntılarıyla gece gündüz çalışarak kendilerine bir canlandırma alanı bulmaya çabalıyorlardı.

Sonuçta araştırmalar tamamlanmış ve Dünyada karar kılınmıştı. Oradan yaratıcılığın ve yıkımın bir arada olduğu düşünce dalgaları yayılıyordu. Krealılar, bunu kullanarak beslenebilirlerdi. Haber, Krea'da ümit dalgalarının yayılmasına yol açmıştı.

Bu arada sevindirici bir gelişme de olmuştu. Dünyaya zaman yolculuğu yapan araştırmacıların dűşünsel güçleri hareketlenmeye başlamış, yaşam fonksiyonları normalleşmişti. Dünyalıların dűşünsel güçlerinin, Krea'nın kurtuluş yolu olduğu anlaşılmıştı. Ancak bu düşünceleri, daha da yoğunlaştırmak gerekecekti. Krea Bilimler Akademisi'ndeki bilim adamları bunun yöntemlerini araştırırken galaksiye yayılmış haber alma uydularından ve Krea casuslarından ilginç bilgiler gelmeye başlamıştı. Sygon, Brokar ve Karganlılar Dünyayı işgale hazırlanıyorlardı.

Krealılar, savaş kavramından uzak oldukları için önce bu işgalin nedenini anlamakta zorlandılar. Sonra casuslardan gelen raporları inceleyerek analizlere başladılar. Kısa süre sonra da bir sonuca ulaştılar.

Sygonlular, savaşçı bir ırktı. Kendilerine yeni yaşam alanları bulabilmek ve soylarını sürdürebilmek için Sygon gezegeninden yola çıkacak ve işgale başlayacaklardı. Karganlılar ve Brokarlıların durumları daha farklıydı. Onlar, henüz bir uygarlık oluşturamamışlardı. Kabile düzeni içinde yaşıyorlardı. Mars'ın Cydonia bölgesinde toplanmışlardı. Aslında dost gibi görünseler de birbirlerine karşı gizli bir düşmanlık taşıyorlardı. Amaçları, Kozmik Gizem Kitabı denilen bir kitaba

sahip olarak Dünya'da kendi dinlerini yaygınlaştırmak, yeni bir uygarlık kurmaktı. Bunun için de işe Mezopotamya'dan başlayacaklardı.

Ransan, bu çalışmaları yapan ekibin içinde yer almıştı. Akademide galaktik ağ sistemleri üzerinde çalışıyordu o sıralar. Üniversiteyi yeni bitirmişti. Aslında üniversitede bilimsel çalışmalarda bulunmak arzusundaydı. Fakat Bilimler Akademisinin sınavını kazanınca bundan vazgeçmişti. Şimdi gittikçe eriyen düşünsel gücüyle Krealıların kurtuluşu için bir şeyler yapmaya çabalıyordu.

Dünyanın başka ırklar tarafından işgali onu ilgilendirmiyordu. Gerçi Krealıların planı da Dünyayı işgal etmektir. Ama onlar, bu işi şiddete karışmadan gerçekleştirmenin peşindeydiler. İnsanları değil, düşüncelerini ele geçirmek istiyorlardı. Yine de Dünya'nın başka güçler tarafından işgali, Krealıların işine yarayabilirdi.

Düşünce, Ransan'a aitti. Kendisini çok zorlamış, planı oluşturmuştu. Yüksek ateşin neden olduğu bir kriz geçiyordu o sıralarda. Akademiye gitmemiş, evinde dinleniyordu. Yarı koma durumuna karşın, aklı hala Krea'nın geleceğindedir. Yatağında yatarken baş bilgisayarı takmış, Dünya'dan gelen verileri inceliyordu. Düşüncelerini veriler üzerinde yoğunlaştırıyor, bir çıkış yolu bulmaya çalışıyordu. Ve birdenbire plan şekillenivermişti.

Ransan, uzay gemisini yavaşlattı ve beklemeye başladı. Gözleri uzayda belli bir noktaya kenetlenmişti. Az sonra karşısında görüntüler şekillenmeye başladı ve büyük bir yıldız gemisi belirdi. Bu, Krea ana gemisiydi. Görünmezlik kalkanlarını kaldırmış ve ortaya çıkmıştı.

Ransan, yıldız gemisinin hangar kapsından içeriye doğru bir manevra yaptı ve küçük gemisini yatay rampaya yerleştirdi. Gemiye terk etmeden pilot kabininden çıkıp tarih öğretmenin yattığı yere gitti. Adam, derin bir uykudaydı. Bu sırada geminin üst kapağı açıldı ve içeri uzanan elektro manyetik bir vinç, tarih öğretmenin yattığı bölme yukarıya doğru çekmeye başladı.

Genç kadın, dışarıya çıkararak hangarda duran küçük uzay gemilerinin ve mekiklerin arasından geçti, asansör bölmesine geldi. Gemi komutanının yanına çıkarak raporunu verecekti. Sonra da zaman sıçraması için odasına çekilecekti.

Asansör yükselirken bakışlarını hangara çevirdi. Tarih öğretmenin taşıyan bölme, küçük gemiden çıkartılmış, bir tünele doğru götürülüyordu. Ransan, bu işin şimdiye kadar yaptığı en iyi işlerden birisi olduğunu düşündü gülümseyerek.

Ana gemi komutanı Amiral Turama, komuta odasında tek başına oturuyordu. Kırmızı pelerinine sarınmıştı. Önündeki ekranda algısal satranç paneli duruyordu. Turama, iki ayrı kişiliğe bürünerek düşünceleriyle satranç taşlarına hamleler yaptırıyordu.

Yaşlı adam, satranç oynadığı zamanlar tek başına olmak isterdi. Yardımcılarını ek komuta birimine gönderir ve düşünceleriyle baş başa kalırdı. Ransan'ın içeriye girdiğini görünce

düşünceleri dağıldı ve panelin üzerindeki görüntü kayboldu.

Ransan, özür dilemek için ağzında bir şeyler geveledi ama komutan gülümseyerek aldırmadığını belli etti. Sonra da, “Yolcumuzu getirmişsin” dedi. “Düşünce raporlarını da aldım.”

Satranç panelinden uzaklaşmış, komuta masasının çevresinde dolaşmaya başlamıştı. Ransan, bunun konuşmanın kısa kesilmesi gerektiği anlamına geldiğini biliyordu.

Konuya hemen girerek, “Adam karşıma bir rastlantı sonucu çıktı,” dedi. “Falcılardan çözüm bekleyen tatminsiz, sorunlu birisi işte. Ama çok zengin tarih bilgisi var.” Düşünceli bir tavır takınmıştı bunları söylerken. “Onun bilgisini ve bilincini yansıtıcı olarak kullanabileceğiz.”

Amiral elini sallayarak, “Onu nasıl bulduğun önemli değil,” dedi. Sesinde yorgunluk izleri vardı. “Planımız için işe yarayacak mı bari?”

Sonuca çabuk ulaşmak istiyor gibi görünüyordu. Bu sırada elinde bir puro belirmişti.

Ransan, elinde beliren alevle adamın puroyu yakmasını bekledikten sonra konuşmasını sürdürdü:

“Her şey bizim denetimimiz altında. Başarısız olmak için bir neden göremiyorum. Yolcumuz, zaman sıçramasına geçmemizle birlikte geleceğini yaşamaya başlayacak. Ayrıca geçmişten de yansımalar yakalayacak. Düşlerini ve yeniden bedenlenişini kendi içinde yaşayacak. Brokarlılar, Karganlılar ve Sygonluları tanıyacak. Önemli olan, işgal hazırlığına başlayanların kendi işlerini becerebilmeleri.”

Turama, purosundan derin bir duman çekerken başını salladı.

“Umarım bu iş, istediğimiz şekilde sonuçlanır,” dedi. “Krea’nın geleceği buna bağlı.”

Satranç panelinde yine görüntüler oluşmaya başlamıştı. Ransan, adamın aklının yarıda kalan satranç oyununda kaldığını anladı. Konuşulacak başka şey de yoktu zaten. İzin alıp komuta odasını terk etti.

Dışarıya çıkınca geminin arkeologuyla karşılaştı Ransan. Krea Bilimler Akademisi, bu yolculuk için özel olarak görevlendirmişti adamı. Gidilecek yerlerde arkeolojik bulgu toplayacaktı. Bunlar, Krea’daki laboratuvarlarda incelenecekti. Dünyada yaşanmış uygarlıklar, canlandırma merkezlerinde sanal olarak yeniden yaratılacaklardı. Bilimsel bir deney olacaktı bu. Krealıların düşünsel güçlerinin hareketlendirilmesi için yansıtma işinin mi, yoksa doğrudan temasın mı daha etkili olacağı saptanacaktı.

Heyecanlı görünüyordu genç arkeolog. “Ben de seni arıyordum,” dedi. Sevinçliydi. “Kozmik Gizem Kitabı denilen o garip şeyin yerini belirledim.”

Ransan, genç adamı kolundan yakaladı. “Bu harika bir haber işte. Neredeymiş peki?”

“Kudüs denilen bir yerde,”

Genç kadın bir süre konuşmadan durdu. Sonra da dalgın bir sesle, “Yolcumuz çok şanslıymış,” dedi. “İki farklı zaman boyutuna yolculuk yapacak. Birisini yaşayacak, diğerini hissedecek.”

Arkeolog, endişeli bir şekilde sordu:

“Geçmişin ve geleceğin tek bir bilinç boyutunda toplanması, adamı çıldırtmaz, değil mi?”

“Hayır,” dedi Ransan. Kendinden emin görünüyordu. “Bu bir rüyaya benzer. Rüyalarında da çeşitli boyutlarda dolaşırsın. Geçekte yaşadığın boyuttan yola çıkarak geçmişte ve gelecekte dolaşırsın. Ama bilincin yeteri kadar gelişmemişse bunlara bir anlam veremezsin. Bunu astral yolculuğa da benzetmek mümkün,”

Açıklamayı yaptıktan sonra arkeologu bırakıp komuta odasına geri döndü. Amirale haber vermeliydi. Çünkü arkeologun getirdiği haber, zaman rotasında değişiklik gerektirecekti. Bu da satranç oyunundan daha önemliydi. Bir yandan da düşünüyordu. Acaba yolcu, gelecekteki mesleğinden hoşnut olacak mıydı? Bazı sorunlar da olsa adamın hoşnut kalacağından emindi.

İKİNCİ KURGU

UZAYDA BEKLEYİS

1.

Önce Johann Strauss'un Mavi Tuna valsini duydum. Aslında mehter marşını yeğlerdim. Sonra da bana gülümseyen palyaçoymu gördüm. Palyaço yerine de bir yeniçeri görmek isterdim. Okullarda tarihi canlandırabilmek için tasarımlanmış robot yeniçerilerden olmamalıydı bu. Yüzyıllar öncesinden gelerek savaş naraları atan bir yeniçeri beklerdim. Adam, tarihimizi anlatırken arkadan da davul sesleri duyulmalıydı.

Ama burada hiç bir şey benim isteklerime göre gerçekleşmeyecekti. Sorun değildi. Artık uyanmıştım. Tarih başlıyordu. Uzayda salınırken kişisel tarihim bir kez daha yaşayacaktım.

Bulduğum yerde rahatça gerinerek uyku sonrası keyfi yapmanın olanağı da yoktu. Keyif yapmak istersem dışarıya bakacaktım. Orada yıldızları görecektim. Adını bilmediğim galaksileri düşünecektim. Dışarıya bakmaktan bıcarsam önümde duran kukla palyaçoymu gülümseyecektim. Onun konuşmasını bekleyecektim. Gerçi hoş şeyler duymayacaktım. Ama başka seçeneğim yoktu.

Hareket alanım da kısıtlıydı. Değişiklik olsun diye bacaklarımı kendime doğru çekebilirdim. Dışarısını yanlardaki pencerelerden seyretmek istersem vücudumu sağa, sola çevirebilirdim. Hepsi o kadar işte. Sonuçta tek kişilik bir uzay mekiğinin içindeydim.

Bugün, benim doğum günüm. Ama doğum saatime daha zaman var. Ne yapacağımı bilemeden öylesine bekliyordum. Fakat bir şeyler olacağından emindim.

Ve beklediğim şey oluyordu galiba. Düşüncelerim onu harekete geçirmişti sanki. Kukla palyaçonun dudakları kıpırdamaya başlamıştı. Kendisini zorluyordu adeta. Bir yıldan beri birlikte uyuduğumuza göre, ağzının paslanması doğaldı. Teknolojide az da olsa ilerlemiştik. Yine de paslanma sorununu bir türlü giderememiştik. Çok geçmeden kelimeler, palyaçonun dudaklarından dökülmeye başladı:

“Ayağa kalkın, vakanüvis efendi.”

Bu olanaksızdı işte. Ama ayağa kalktığımı varsaydım. Yargıçlar, özel durumlar için özel bant kaydı yapmayı düşünemiyorlardı. Hücre gibi bir uzay aracının içindeki mahkumdan ayağa kalkmasını istemek saçmalıktı. Ama mahkeme kararının bildirilmesi için de ayakta olmak şarttı. Birbirleriyle çelişkili durumlara uyum sağlayabilmemiz için okullarda bize öğretilen şeydu: Varsayın. Ben de ayakta durduğumu varsayarak kararı dinlemeye başladım.

“Vakanüvis efendi, bir yıllık uykuda sürgün cezanız bugün sona erdi. Şimdi size gerçek cezanızı...”

Uykuda sürgün, gerçek cezadan sayılmıyordu. Mahkeme, karar verinceye kadar uzayda salınıp duruyordunuz. Böylece düşüncelerinizle diğer mahkumları etkilemeniz önleniyordu. Benim gibi önemli görevlerde bulunanların, devlet sırlarını açıklamalarını önlemenin de en iyi yöntemi bu.

“...açıklıyorum. Yüce Mahkeme sizi ölüme mahkum etti. Şu andan itibaren rotanız, Dünyaya çevrilmiştir. Oraya varana kadar kendi kişisel tarihinizi düşünebilirsiniz. Hatta kendi kendinize anlatabilirsiniz. Ayrıca Mahkeme, size bir doğum günü hediyesi verecek. Bekleyin bakalım. En iyi oyun hangisi ve oyunu kim kazanacak?”

Bu güzeldi işte. Demokrasi. Önümdeki panele yerleştirilmiş kayıt cihazının ışıkları yanıp sönmeye başlamıştı. Kukla palyaço alkışlıyordu. Konuşacağım varsayımına göre programlanmıştı anlaşılan. Varsayımçıları ve programcıları kırmak olmazdı.

Kukla konuşmasını tamamladıktan sonra sırtımayı sürdürdü. Vals, yeniden başladı. Morali yüksek bir şekilde ölüme gidiyordum. Doğum gününe ve doğum saatime uygun neşeli bir ortamdaydım. Bir de hediye vardı. Bir oyun. Güldüm. Zaten yapacak başka bir şeyim de yoktu. Gül ve konuş. Oyunu bekle.

Ölüm cezası verilmişti demek. Zaten başka bir ceza da beklemiyordum. Suçum, karımı öldürmekti. Evet, ölüm cezasını hak ediyorum. Aslında bu da bir oyundu. Benim kişisel tarihimle

İlgili bir oyun. Ama kaybetmişim. Yine de tüm bunlar komikti. Bir zamanlar yapmakta olduğum iş gibi. O da oyundu çünkü.

Eğlenceli bir işim vardı. Oyun oynuyordum. Bunu ciddi olarak yapmak isteyen bendim. Eğer işimi ciddi olarak değil de eğlenerek yapsaydım bu uzay mekiğinin içinde bulunmayacaktım. İdam kararı da olmayacaktı. Ne kadar garip. Düşündükçe eski günlere gidiyordum.

Benim işim tarih yazıcılığıydı. Devlet Bakanlığı'nın kadrolu tarih yazıcısıydım. Bu kadro, 2210'daki askeri darbe sonrasında oluşturulmuştu. Ben de yüzlerce yazıcıdan biriydim. Yöntem basitti. Olayları izliyordum. Daha sonra devletimizin çıkarlarına göre kaleme alıyordum. Tarihi çarpıtıyordum yani. Sanatsal bir işti bu. Hem de eğlenceli. Oyun işte.

Diyelim ki, gıda üretim komünlerinde isyan çıktı. Üretim düşmeye başladı, fiyatlar tırmanışa geçti. Bunu aynen yazamazdım. Çünkü Devlet, gelecek kuşaklara bu tür örnekler bırakılmasını istemezdi. O zaman hemen varsayımı koyar, olayları kafama göre yazardım. Varsayalım ki, isyan çıkmadı, üretim robotları arıza yaptı, fiyatlar bu yüzden yükseldi. Ne kadar eğlenceli, mutluluk verici. Bu arada komün isyancıları da yok edilmiş olurlardı.

Ama sonradan canım sıkılmaya başlamıştı. Gerçeği çarpıtmaktan ve gizlemekten kaynaklanmıyordu bu. Çarpıtılmış tarih, gerçek tarihe yeğlenir. Çünkü çarpıtılmış tarihi ezberlemek daha kolaydır. Ne de olsa kahramanlara ve olağanüstü olaylara dayanır. İnsan, kendi olmak istediği kişiyi ve yeri tarihte bulur, böylece durağanlaşır. Bu durağanlık, beyinde başlar ve tüm bedene yayılır. Devlet, buna istikrar der. Bunun bilincindeydim. Tarihi çarpıtarak istikrar sağlıyordum. Hem de eğleniyordum.

Canımı sıkın şey, bu eğlence ortamında yabancılaşma içine düşmemdi. Kurguladığım olayların sahte olduğunu biliyordum. Ama artık bu kurgunun parçası olsalar da olmasalar da insanlar, yapay görünmeye başlamışlardı. Oyunda mızıkçılık etmeye karar verdim.

Böylece bir varsayım geliştirdim. Yapay tarihin insanları da sahtedir. Bu varsayıma göre gözlemlere başladım. Sonra modeli kurdum. Bir bilim adamı gibi. Önce karımı ele aldım. Ben tarih yazıcısı olduktan sonra evlenmiştik. İlk yıllarda mutlu bir evliliğimiz vardı. Sonra karım, silikleşmeye başlamıştı. Bunu yaratan da bendim. Devamlı soruyordum. Acaba hangimiz gerçektik?

Yanıt basitti. Tarihi yazan ben olduğuma göre ben gerçektim. O, tarih içinde küçük bir varlıktı. Bizler, denklemlerin değişkenleriydik. Model içinde yaşıyorduk. Ama ben bağımsız değişkendim. O ve diğer insanlar ise benim yazdıklarımın bağımlı değişkenlerdi. Ne kadar basit. Zaten varsayımları koyunca her şey basittir. Varsayım koyarsanız en karışık oyunları bile basitleştirirsiniz.

Karım, beynimden silindikçe ona olan ilgimi kaybediyordum. Evden uzaklaşmışım. Bu sahte Dünya içinde kendime bir sevgili buldum. Yeni oyunlara ihtiyacım vardı. Sevgilim de sahte olduğuna göre ahlaki bir suç işlemiyordum. Karıma da aldırmıyordum. Nasılsa o sahteydi. Tek gerçek bendim.

Her şey bana bağımlı değişkendi. Böylece kendime yeni bir yaşam modeli kurmuştum. Ama fazla uzun sürmedi.

Bir gün bakanlığın koruma görevlileri, peşime takılmış birisinin olduğunu söylediler. Tarih yazıcıları, Devlet tarafından sıkı bir şekilde korunurlardı. Beni koruyanlar da izleyen adamı yakalamışlar, sorguya çekmişlerdi. Adam, özel dedektifti. Karım tarafından tutulmuştu. İnanılmaz bir şeydi bu. Tarihte böyle zorlamalar olamazdı. Bağımlı değişken bağımsız değişkenden ayrılarak denklemin dışına çıkamazdı.

Bunu duyunca hemen eve koşmuştum. Karım, kişisel tarihimde dışsal bir değişken yaratmaya heveslenmişti. Bu, bağışlanamazdı. Cinnet geçiriyordum sanki. Karımla şiddetli bir tartışmaya girişmiştik.

Varsayalım ki, eve gitmeseydim durum farklı olacaktı. Bir bara içki içmeye gidebilirdim. Veya sevgilime koşabilirdim. O zaman kendi bireysel tarihimi daha farklı şekilde kurgulayabilirdim. Oyunu da. Ama eve gitmiş, karımla kavga etmiş ve onu boğarak öldürmüştüm. Artık varsayım yoktu. Gerçekle yüz yüzeydim. Körebe.

Yapabileceğim tek şeyi yaptım, teslim oldum. Mahkemeye çıkarılmadım. Gözlerden uzak olmalıydım. Çünkü başkalarını etkileyebilir, onları uyandırabilirdim. Bu nedenle hızlı bir şekilde poliste sorgulandım. Onlar sordular, ben anlattım. Bilinen öyküyü defalarca yineledim. Sıkıntılı anlardı. Tüm anlattıklarım, karşımda duran ekranda canlanıyordu. Cinayetin dehşetini zihnimden atmaya çalışsam bile, yaşadıklarımı ekranda görebiliyordum. Dayanılacak gibi değildi. Görüntüler sona erdiğinde ben de bitmiştim. En son hatırladığım şey, enseme sokulan bir enjektördü.

Uyuşturulmuş ve bu mekiğe bindirilip uzaya fırlatılmıştım. Mahkeme sonuçlanıncaya kadar da Dünya çevresinde dönüp duracaktım. Ve dönüyordum işte.

Palyaço, tekrar konuşmaya başladığında anılarımdan sıyrıldım. “Dışarıya bakın Vakanüvis efendi. Siz oyun seversiniz,” dedi.

Gözlerimi uzaya çevirdim. Uzaklardan bana doğru yaklaşmakta olan bir savaş botu gördüm. Bunun anlamı neydi? Zihnimden geçebilecekleri varsaymaya göre programlanmış palyaço, yanıtladı:

“Vakanüvis efendi, iyi dinle. Bu savaş botundan seni yok etmek üzere tahrip roketi fırlatılacak. Seni bu şekilde idam etmeyi uygun gördük. Bu, senin kişisel tarihinin sona ermesi demek. Üstelik yeni bir ürünümüzü de denemiş olacağız.”

Tarih dersi biteceğe benzemiyordu. Palyaço, öğretmenliği pek sevmiş olmalıydı. Sinir bozucu bir ses tonuyla konuşmasını sürdürdü:

“Vakanüvis efendi. Sen uzayda uyurken biz tarihi, oyun teorileri üzerine kurgulamaya başladık. Yani bir nevi dijital satranç. Artık tarih, geçmişi yazmaya değil, geleceği programlamaya dayanıyor. Önce programlıyor, sonra olayı yaratıyoruz. Bu, daha fazla motive edici. İdollerin peşindeki insanları

geleceğe yönlendiriyoruz. Çünkü artık geçmişin bir anlamı yok. İnsanlar, geçmişten sıkılmaya başladılar. Geçmişin idolleri yerine, geleceğin idollerini izlemek istiyorlar. Eğer bu idoller, insanlarımızı yönlendirmezler ise yeni bir senaryoyu ortaya çıkarıyoruz. Bu bir oyun ve sen de oyunun bir parçasısın.”

Bir kahkaha daha savurdu. Valsin temposu artmıştı. Düşünmek zorundaydım. Düşünmeye çalışıyordum. Savaş botu gittikçe yaklaşıyordu. Ama bir şey bulamıyordum. Aklım kilitlenmişti sanki. Dehşet içindeydim. Lanetli tarih. Bu, benim tarihim değildi.

O anda savaş botundan fırlayan tahrip roketini gördüm. Üzerime doğru geliyordu. Tam doğum saatimde bana ulaşacaklardı. Kişisel tarihim sona eriyordu. Tahrip roketi gittikçe yaklaşıyordu. Gözlerimi kapattım. Ölüyordum. Pis oyun. Mızıkçılar. Benimle birlikte tarih de bitiyordu. Uğursuz palyaço yine kıkırdadı.

“Vakanüvis efendi. Bir oyun tek şekilde kazanılır. Kendi tarihini yazmakla. Ama biz bunu istemiyoruz ki. Sen eski tarihin bir kalıntısısın. Seni bu tahrip roketiyle idam ediyoruz. Belki roketler sana ulaşıncaya kadar geçmişini düşünürsün. Yaşamak için az süren olsa da kişisel tarihini kendi istediğin gibi kurgulayabilirsin. Bu sana doğum saati armağanımız. Bize de yeni ürünümüzün etkisini gösterecek. Bu da bizim kendimize armağanımız olsun.”

Bunları dinleyecek durumda değildim. Gözlerim gittikçe yaklaşan tahrip roketine kenetlenmişti. Birden başımda hafif bir ağrı duydum. Sonra aklıma o şövalyenin öyküsü geldi.

2.

Yıllar önce tarih metinleri üzerinde devlet kütüphanesinde çalışırken okumuştum. Hasan ibn Mansur adlı Arap bir tarihçi tarafından yazılmıştı. Yazarın anılarını yazdığı Akdeniz Günlüğü ve Kayda Değer Garip Olaylar kitabında yer alan ilginç bir olaydı. Dijital kayıtlara alınmamıştı. Gizli el yazmaları bölümünde saklanıyordu.

Öykü, zihnimde canlanmaya başlamıştı şimdi. Artık tahrip roketi de umurunda değildi. Öykü, kendi kendisini okutmaya başlamıştı. Ve ben de teslim olmuşum. Harflerin arasından çıkan karanlık sokaklarda görüntüler oluşuyordu. Gittikçe görüntülerin içine giriyordum. Ve bir yandan da dinliyordum. Hasan ibn Mansur, yanımdaydı sanki ve yıllar önce yazdıklarını okuyordu. Bir yandan da yankılanan ayak seslerini duyuyordum...

Francis Roderick, karanlık sokaklarda hızlı adımlarla ilerliyordu. Her yer ateş ve ölüm kokuyordu. Birbirleri üzerine yığılmış insan cesetlerinin arasından geçtikten sonra aniden ara sokaklardan birine girdi. Çünkü az ileride iki asker, yere yatırdıkları beş kişiyi kılıçtan geçirmekteydiler. Bir diğer asker, bir genç kızı kollarından tutmuş, zorla katliamı izlettirmekteydi. Francis, kimseye görünmek istemiyordu. Bir süre durup katliamın bitmesini bekledi.

Az sonra sesler kesilmişti. Askerler, şarkılar söyleyerek uzaklaşıyorlardı. Arkalarından baktı. Genç kızı sürükleyerek bir evden içeri girdiler. Kıza tecavüz ettikten sonra öldürecekler ve yeni kurbanlar aramaya çıkacaklardı. Kudüs düştükten sonra, bu olaylar sürekli yaşanıyordu.

Francis'in bunlara aldıracağı yoktu. O, tecavüz ve katliam için gelmemişti o kadar yolu. Ne savaşmak, ne de birilerini korumak amacındaydı. Kahraman olmak gibi bir niyeti de yoktu. Aradığı bir şey vardı ve onu bulacaktı.

Evlerden gelen ıglıklar arasında yürümeye devam etti. Sonunda aradığı evi bulmuştu. Büyük babasının verdiği adres burasıydı. Evin parçalanmış kapısı önünde durdu. İçeride gürültüler vardı. Kendisinden önce birileri gelmişti. İçini endişe kapladı. Kılıcını çekip içeriye girdi.

İki asker, masanın başında oturmuş, şarap içiyorlardı. Francis, loş ışıktaki çevresine bakındı. Yerde yatan yaşlı bir kadın vardı. Sırtı delik deşikti. Başını, bir gürzle ezilmişti. Sonra küçük bir çocuğun cesedini gördü. Onun da gırtlığı deşilmişti. Her yer darmadağınktı. Tabaklar, bardaklar, kitaplar, yerlere saçılmıştı.

Francis, bir adım daha attı. Askerler, onu fark ettiler. Birisi haykırdı:

“Bak sen, bu da pay almaya gelmiş. Ama sana kalmadı şövalye hazretleri,”

Diğeri, “Ama istersen bizim mallarımıza bakabilirsin,” diyerek bir kahkaha savurdu. Böyle dedikten sonra da eliyle odanın köşesini işaret etti.

Francis, o yana yürüdü. Bir çuval gördü. Yaklaşıp içine baktı. Gümüş tabaklar, altın şamdanlarla doluydu torba. Genç adam ensesinde kılıcın sivri ucunu hissedince doğruldu. Askerlerden birisi yanına gelmişti.

”Bizim mallarımızda gözün yok değil mi?” diye sordu küstah bir şekilde.

Adam, sarhoşluktan ayakta duramıyordu. Sesinde öfke vardı. Gözleri kızışmıştı. Kılıcını Francis'in göğsü üzerinde dolaştırıyordu. Bir yandan da, “Bu aç gözlü birisine benziyor Pierre,” diyordu. “İster misin sağda solda konuşsun, herkesin gözü bizim şu küçük hazinemizde kalsın.”

Pierre'in gözleri küçülüvermişti. Kuşkuyla Francis'e bakıyordu. Çevik bir hareketle genç adamın burnunun dibine kadar yaklaştı.

“Kimseye konuşmazsın değil mi, küçük adam?”

Francis, hayır anlamında başını salladı. Pierre, arkadaşına döndü. Hırıltılı bir ses tonuyla, ”Bak, sen de duyduğun ya, konuşmayacakmış,” dedi.

Asker, yeniden Francis'e döndüğü zaman üzerine gelen kılıcı gördü. Ama yapacak bir şeyi yoktu. Silah, adamın göğsünü yararak sırtından çıkıvermişti.

Diğer asker, şaşkınlıkla ayağa fırlamış, hançerini çekmeye uğraşıyordu. Ama geç kalmıştı. Francis'in kılıcı, boğazını deşivermişti. Asker, bir süre öyle kaldı ve sonra devriliverdi.

Francis, çuvalın yanına gidip aceleyle boşaltıverdi. Yere dökülenleri dikkatli bir şekilde inceledi. Fakat aradığı şey yoktu.

Bir süre evin içinde dolaştı. Dolaplara, yatak altlarına baktı. Gizli bölmeler aradı. Bir şey bulamadı. Uzaklardan gelen sesler duyuyordu. Az sonra başkaları da gelecekti. Aradığını mutlaka bulmalıydı. Yoksa buraya gelmesinin bir anlamı olmayacaktı.

Aklına bir şey geldi. Eski Esseni rahipleri, gizli yerlerde çalışırlarmış. Büyük babası anlatmıştı bunu. Evlerinde gizli çalışma yerleri bulunmuş. Bunu anımsayan Francis, duvarları yokladı, yatakları çekip şilteleri kaldırdı. Ve bir sevinç çılgılığı attı. Kapağı bulmuştu.

Halkasından tutup gizli kapağı kaldırdı. İçeriye baktı. Karanlıktı. Masa üzerinde duran şamdanı aldı, kılıcını sımsıkı kavrayarak tahta basamaklardan inmeye başladı.

Bir kilerdeydi. Şarap fiçileri ve dolaplar arasında yolunu bulmaya çalıştı. Ter içindeydi. Sonra bir kapı gördü. Kilitliydi. Bir tekme atıp kapıyı deviriverdi.

Bir çalışma odasıydı şimdi. Duvarlar, garip çizimler ve kitap raflarıyla doluydu. Tavana iplerle bağlanmış sarkaçlar vardı.

Yaşlı bir adam, kağıtlar, kalemler ve cetvellerle dolu bir çalışma masasının başında ayakta durmuş, şövalyeye bakıyordu. Üzerinde tek parçalı beyaz bir elbise vardı. Sakalı, elbisenin göğüs hizasına kadar inmişti. Belinde üzerine beyaz haçlar işlenmiş kırmızı bir kuşak sarılıydı. Adamın yeşil gözlerinde korku yoktu. Sanki meydan okuyordu.

Francis, başka kimse olmadığını anlayınca adama doğru yürüdü.

“Ben dostum, endişelenmenize gerek yok,” dedi fısıltıyla.

Yaşlı adam, “Hiçbiriniz dost değilsiniz,” dedi. Boğuk bir sesi vardı. Francis'e aldırmadan masasına oturdu, konuşmasını sürdürdü:

“Yukarıdaki katliamları biliyorum. Siz, Tanrıya hizmet için değil, şeytan istedi diye buradasınız.”

Francis'in tartışmaya niyeti yoktu, “Adınız Joachim, değil mi?” diyerek sordu.

Yaşlı adam, başını salladı.

“Benim adım bu. Kimden duydun bilmiyorum. Ama Joachim'in sana verecek bir şeyi yok. Zaten kız kardeşimi ve oğlunu öldürdünüz. Yalnızlığımı daha da arttırdınız.”

Bunları söylerken başıyla yukarısını işaret etmişti. Francis, sıkıntıyla başını salladı. Sonra sert bir ses tonuyla konuşmaya başladı:

“Senin adını büyükbabamdan öğrendim. Onunla yirmi yıl önce karşılaşmışsın. Onun adı da Francis Roderick, benimki gibi. Senin eski bir Esseni rahibi olduğunu da ondan duydum,”

Yaşlı adam, sakinleşmiş gibiydi. “Büyükbaban saygıdeğer bir insandı. Dürüst bir denizciydi,” dedi. “Peki, sen ne istiyorsun?”

Francis'i ter basmıştı. İçinde sıkıntı vardı. Ama konuşma, istediği yöne gelmişti. Amacını bir çırpıda anlatıverdi.

“O kitabı görmek istiyorum. Hani Hermes'in Mu'dan Mısır'a getirdiği Kozmik Gizem kitabını. O kayıp olan cildi. Büyük babam hep ondan söz ederdi. Kitaba bakmak bile insanı onunla bütünleştiriyormuş. Bir bakıp gideceğim. Bunun için buralara kadar geldim.”

Konuşma biter bitmez yaşlı adam, Francis'in üzerine yürüdü, öfkeyle bağırdı:

“Sen bir günahkarsın. Tanrı adına katliam yapıyorsun, insanlara tecavüz ediyorsun.”

Francis, korkuyla geri çekildi. Kılıcını yere attı, ellerini rahibe doğru uzattı.

”Elimde masumların kanı yok. Yemin ederim,” dedi yalvarırcasına. “Senin yakınlarını katledenleri öldürdüm sadece. Masumların intikamını aldım. Tanrı adına.”

Yaşlı adam, bir süre Francis'in gözlerine baktı. Sakinleşmiş görünüyordu. Sonra kendinden beklenmeyen bir çeviklikle aniden masayı kenara çekiverdi. Francis'in şaşkın bakışları arasında tabanda gizli bir kapağı açtı.

“İşte kitap bu kapağın altında. Görmek istiyor musun?” diye haykırdı. Meydan okuyan tavrı geri gelmiş gibiydi.

Francis şaşkındı. Ağzından anlamsız sözler döküldü. Rahip, aniden aşağıya sarktı ve kayboldu. Francis de onu izledi. Ürperdiğini hissediyordu.

Küçük bir hücredeydiler şimdi. Francis, bir mihrap üzerine yerleştirilmiş kitabı gördü. Rahibin yanından geçerek yavaş yavaş mihraba doğru yöneldi. Sanki ışık saçıyor, genç adamı yeniden doğuruyordu. Bu sırada Joachim'in sesi beyninde yankılanıyordu.

“Bu kitap, Mu'dan gelen gizem kitabıdır. Atlantis, bu kitaptaki bilgiler kötülük amacıyla kullanıldığı için battı. Biz Esseniler onu kafirlerin elinden kaçırdık. Ben, son rahip olarak onu bekliyorum.”

Francis sordu:

“Peki, senden sonra ne olacak?”

Bir yandan da büyülenmiş gibi kitaba bakıyordu.

“Asıl sahipleri kitabı almaya gelecek.”

Yaşlı adam, kesin konuşmuştu. Francis, geveleyerek asıl sahiplerin kim olduğunu sordu.

Yaşlı adam, “Sen bunu anlayamazsın,” diyerek tersledi Francis’i. “Bunun sırları, senin bilincini aşar.”

Bilinç ne demektir. Francis'in şaşkınlığı gittikçe artıyordu. Ellerini kitaba doğru uzattı. Ama rahip, bileklerinden kavrayıverdi onu.

Francis haykırdı:

“Onun içini görmek istiyorum.”

Yaşlı adamın buna hiç niyeti yoktu. Genç şövalyenin bileklerini daha da sıktı. Bir yandan da konuşuyordu:

“Onun içini göremezsin. Onu okuyamazsın. Çünkü hazır değilsin. Bir seçilmiş değilsin sen. Gücsüzsün. Elini kana buladın.”

Francis titriyordu. Öfkeyle silkinerek bileklerini kurtardı.

“Ne kadar sürer bu? Yani güçlü olmak,”

“Yıllar. Belki de bir ömür boyu. Belki de hiç. Artık gitmelisin.”

Francis, yalvarırcasına bağırdı:

“Bu kadar uzun süre bekleyemem. Onun içini görmem gerek.”

Mihriba doğru atıldı. Tam kitabı eline almak üzereyken Joachim onu yakaladı. Birlikte yere düştüler. İkisi arasında mücadele başlamıştı. Ama yaşlı adamın güçlü şövalye karşısında hiç şansı yoktu. Francis, kendinden geçmiş, adamın boğazına sarılmıştı.

Rahibin bedeni hareketsiz kalana kadar acımasızca sıktı. Sonra öldürdüğü adamın üstünden kaktı. Soluk soluğaydı. Bir süre durdu, kendine gelmeye çalıştı. Savaşı kazanmıştı.

Mihrapta duran kitabı aldı, pelerininini çıkarıp sardı. Yukarı çıktı. Gizli çalışma yerine bir kez daha baktıktan sonra kılıcını aldı ve odayı terk etti.

Şövalye, evden ayrılmadan önce sokağı kontrol etti. Görünürde kimse yoktu. Pelerinine sardığı kitabı göğsüne bastırarak koşmaya başladı. Evler ve sokaklar çığlıklarla doluydu. Birkaç sarhoş

askerle karşılaştı. Onları yarararak geçti.

Ahırların bulunduğu yere ulaştığında nefes nefeseydi. Atına binip hızla dışarıya çıktı. Kimsenin ona dikkat ettiği yoktu.

Kudüs, karmaşa içindeydi. Kentin ana kapısından dışarıya çıktı ve alevleri arkasında bırakarak uzaklaştı.

Şehri çevreleyen ordugahları da geçtikten sonra durdu. Kitabın içindekileri görmek istiyordu.

Atından inip yere oturdu. Bir süre kitaba baktı, elini cildin üzerinde gezdirdi. Birden irkildi. Rüzgar çıkmıştı. Atı huysuzlaşıyordu. Hayvan, aniden şaha kalktı ve koşmaya başladı. Francis, ne olduğunu anlayamamıştı. Karanlıkta atın kaybolmasını izledi.

Sonra bir ses duydu. Gökten geliyordu. Başını kaldırdı. Garip bir cisim ışık saçarak yaklaşıyordu. Genç adam, dona kalmıştı. Dehşet içindeydi. Rüzgar şiddetlenmişti.

Francis, kendisini kavrayan bir sıcaklık hissetti. Ne olduğunu anlamaya çalışıyordu. Gözleri, yaklaşmakta olan cisme sabitlenmişti. Kaçmaya çalışıyor ama başaramıyordu. Bacakları kilitlenmişti sanki. Cisimden bir ışık yayıldı ve şövalyeyi içine alıverdi. Francis, yerden yükseldiğini hissetti. Ve çılgınlık atmaya başladı.

Bu kadardı işte. Koskoca anı kitabının küçük bir bölümü. Uydurma veya gerçek. Belki de esrarı fazla kaçırmış ve düş dünyasında uydurup durmuştu yazar.

Adam belki de Haşhaşiyun tarikatındandı. Kendisine bir düş dünyası yaratmaya çalışmıştı. Ama benim için düş yoktu artık. Görüntüler sona ermişti. Uçan daire, Francis Roderick'i içine almıştı. Ben ise kendi dünyama dönmüştüm.

Palyaço yeniden karşımdaydı. Tahrip roketi de neredeyse burnumun dibindeydi. Çare olmadığını biliyordum. Ama yine de bir çılgılık attım. Francis Roderick gibi.

Çılgılık atarken bir şey fark ettim. Roderick soyadı, bende farklı bir şeyler çağırıyordu. Yıllar önce Hasan ibn Mansur'un anılarını okurken, böyle bir çağrışım olmamıştı. Roderick soyadı bana yabancıydı. İlk kez el yazmalarını okurken öğrenmiştim o ismi. Ama şimdi bana çok yakındı. İçimden bir parçaydı adeta. Ölümüm yaklaşırken o parçayı benliğimde hissediyordum.

Ben, başka bir yerdeydim. Orası neresi ise orada yaşıyordum. Başka bir olay vardı orada. Ben de olayın içindeydim. Daha doğrusu, olayı ben yaratıyordum. Güneşi hissediyor, dalga sesleri duyuyordum. Gittikçe terliyordum.

3.

Ransan, odasında oturmuş, önünde duran büyük ekrana bakıyordu. Amiral ve iki yardımcısı kendisini dinlemeye hazırdılar. Genç kadın, derin bir soluk aldı ve konuşmaya başladı:

“Yolcumuz tarih öğretmeni, geleceğini devletin resmi tarih yazıcısı olarak yaşadı. Zamanda yaptığımız sıçramayla onu gelecekteki yaşamına götürdük. Onun yaşadıklarını siz de algısal iletişim sistemiyle öğrendiniz. Hatta onunla birlikte yaşadınız.”

Konuşmasına bir süre ara verdi ve izleyenlere baktı. Üç adam da onaylarcasına başlarını salladıktan sonra konuşmasına devam etti:

“Hep birlikte onun zayıf noktalarını da görmüş olduk. Öğrencisi olmayan bir tarih öğretmenliğinden devletin resmi tarih yazıcısı olmaya geçmişti. Artık güçlenmişti. Gücü elde edince de kişisel tarihini yazmaya kalktı. Ama bu devletin kabul edeceği bir şey değildi. Sonunda ölüme mahkum edildi. İsteği, bir tarih yazıcısı olmaktı. Aradığını buldu. Bir suçlu olarak. Böylece yaşam ve ölüme ilişkin duygularını algılayabildik. İnsanın güç elde edince ve bir katile dönüşünce neler duyabileceğini öğrenme olanağına kavuştuk. Bunlar, bizim yüzyıllardan beri unuttuğumuz duygulardı.”

Ransan, konuşmasını tamamladıktan sonra, ekranın öteki tarafındakileri bir süre süzdü. Konuşmasının etkisini saptamak istiyordu. Ama üç adamın yüz ifadelerinden bir şey anlamak mümkün değildi. Sadece genç kadına bakıyorlardı.

Ransan, kendi kendine, “Bu işi en iyi ben biliyorum,” dedi. “Onlar, benim bilgime sahip değiller. Ne dersem kabul etmek zorundalar.”

Bu sırada Amiral Turama, yerinden kalkıp dolaşmaya başlamıştı. Şimdi görüntüsü, Ransan’ın odasının içindeydi. Genç kadın, adamın sıkıldığını düşündü. Ya da bir soru soracaktı. Amiralin soruları, mürettebatı ürkütürdü. Ama Ransan için fark etmezdi. Çünkü yaşlı adam, Ransan kadar bilmiyordu. Kadın soruyu istediği yöne çekerek yanıtlayabilirdi.

Amiral, bir süre daha dolaştıktan sonra Ransan’a döndü ve sordu:

“Yolcumuz gerçekte ölmedi, değil mi?”

Ransan, bu kadar basit bir soru beklemiyordu.

“Son anda affedildi. Devlet, onu başka alanlarda kullanmanın yararlı olacağını düşündü,” dedi. “Yeni Kişilik Oluşturma merkezinde belleği silindi ve yeni bir yaşam kalıbı oluşturuldu. O bir tarihçi olmak istiyordu. Yeni yaşam kalıbı bu düşünceye göre oluşturuldu ve üniversitelerden birinde öğretim üyesi olarak çalışmaya başladı. Sonra da bir deniz kazasında boğularak öldü.”

Konuşmasını kesip bir süre dalgın dalgın durduktan sonra devam etti:

“Ne garip, onu bir tarih öğretmeniye denize düşerken yakalamıştık. Gelecekteki yaşamında bir deniz kazasında öldü.”

“Belki de denize düşerken yaşadığı korku, daha sonraki yaşamında çekim etkisi oluşturdu ve adam kendi ölümünü kendisi getirdi.”

Bunları Turama söylemişti. Bağlantı kurabildiği için memnun olmuş görünüyordu.

“Evet, haklı olabilirsiniz,” dedi Ransan. “Ne yazık ki, ruhsal çekim ve yoğunlaşma yasaları hakkında ayrıntılı bilginiz yok. Yolcumuzun yaşamlarından bu konuda da bir şeyler öğrenebiliriz.”

Genç kadın, sözünü tamamlamıştı ki, gemi şiddetli bir şekilde sarsılmaya başladı. Ransan, oturduğu koltukla birlikte devrildi. Ekranı baktığı zaman Amiral ve yardımcıların da aynı durumda olduğunu gördü.

Odasındaki alarm göstergesi, tehlike işareti veriyordu. Yerinden doğrulmaya çalışırken ekranda nöbetçi robot belirdi.

“Tehlike. Yabancı güç saldırısı. Herkes korunma birimlerine. Savaş birimleri, görev yerlerine.”

Olağanüstü bir durum vardı. Tehlike geliyordu anlaşılın. Ransan, bir süre ne yapması gerektiğini düşündü. Korunma birimlerine gidip ne olacağını bekleyemezdi. Çünkü onun bir görevi vardı. Ve bu görevin bitirilmesi, geminin sağlam kalmasına bağlıydı. Kimin saldırdığını öğrenmeliydi. Bir savaş olacaksa her şeyi görmeliydi ve gerekirse savaşmalıydı. Ayrıca savaşın duygularında yaratacağı titreşimleri, dalgalanmaları hissetmeliydi. Berlin’i bombalayan Amerikan pilotlarının ve bombalardan kaçan halkın yaşadıklarını, o da yaşayabilmeliydi. Odasından çıkıp komuta merkezine doğru koşmaya başladı.

Krea ana gemisi, yedi katlıydı. Bütün katlar, koruma birimlerine doğru koşuran insanlarla doluydu. Krea askerleri, araçları içinde görev yerlerine doğru yol alıyorlardı.

Ransan, bir askere, kimin saldırdığını sordu. Asker, bilgisi olmadığını söyledi. Bu sırada gemi, gürültüyle bir kez daha sallandı. Düşman, yeniden saldırmıştı. Sallantının etkisiyle koridorlarda çığlıklar yankılanıyordu. İnsanlar, panik içindeydiler.

Genç kadın, birkaç kişinin sarsıntının etkisiyle üst katlardan aşağıya doğru düştüklerini gördü. İlk yardım robotları, kalabalık koridorlarda kendilerine yol bularak ilerlemeye çalışıyorlardı.

Çevreyi ince bir duman tabakası sarmaya başlamıştı. Küçük yangın söndürme robotları, yuvalarından çıkmış, kaçışan insanların arasında yangın yerlerini belirlemeye çalışıyorlardı.

Birdenbire Ransan’ın belleğinde San Francisco ve İstanbul depremleri canlandı. Sonra Roma’nın yanışını seyreden Neron’u gördü. Yüzünü bir gülümseme kapladı. Yansıtma işlemi, başarıyla sürüyordu demek. Ama şimdi bunu düşünmenin zamanı değildi. Komuta odasına doğru

koşmaya devam etti.

Ransan, komuta odasına girince Amiral ve yardımcılarını savaş masasına eğilmiş buldu. Genç kadının aklına bir çöl savaşını yöneten Mareşal Rommel geldi. Her şey planladığı gibi geliyordu.

Yaşlı adam, Ransan'a aldirmeden yardımcılarıyla konuşuyordu. Odadaki ekranlarda dev bir savaş gemisi görünüyordu. Silah kapakları açıktı.

Genç kadın, "Kim oldukları belli mi?" diye sordu endişeli bir ses tonuyla.

Amiral Yardımcısı Tesar, başını savaş masasından kaldırmadan "Bir Sygon savaş gemisi," dedi.

Sesi tatsızdı. Bu tür konuları genç kadınla konuşmak istemediği belliydi. Ransan, aldirmeden bir soru daha sordu:

"Hiç mesaj gönderdiler mi?"

Tesar, başını hayır anlamında iki yana salladı ve diğerleriyle konuşmaya devam etti. Ransan'ın işlerine karışmasından hoşlanmadığını belli etmeye çalışmıştı bir kez daha.

Bu sırada ekran parladı ve gemi bir kez daha sarsıldı. Amiral ve yardımcılarını manyetik korunma kalkanı içinde oldukları için oldukları yerde duruyorlardı. Ama Ransan, sarsıntının etkisiyle yere kapaklanmıştı.

Diğer yardımcı Koren, genç kadını yerden kaldırdı ve kendi koltuğuna oturttu. Ransan, manyetik korunma kalkanını çalıştırırken Tesar'ın sesini duydu.

"Sygonlular, iletişim kuruyorlar Amiralim."

Bütün gözler, ana ekrana çevrilmişti. Odada sessizlik vardı. Az sonra ekranda Sygon gemisinin komutanı olduğu anlaşılan birisi belirdi. Ürkütücü bir yüzü vardı. Bir çizgiye benzeyen gözleri kırmızı renkliydi.

"Bizim zaman koridorumuza girdiniz," dedi tıslar gibi. "Buraya izinsiz girmenin cezası, ya ölümdür ya da teslim olmak."

Ransan, adamın pullarla kaplı yüzüne bakarken korkuyla ürperdiğini hissetti. Ölmenin teslim olmaktan daha iyi olacağını geçirdi içinden. Bu düşünceleri arasında Amiralin sesini duydu. Adam, sakın bir şekilde konuşuyordu:

"Biz, savaşmak amacıyla değiliz. Zaman koridorunu size bırakabiliriz. Geçiş üstünlüğü size ait olsun."

Ama karşı tarafın öneriyi kabul etmeye niyeti yoktu. Sygon gemisinin komutanı sert bir sesle, "Bizim yasalarımız kesindir," dedi. "Bu zaman koridoru Dünya tarihi itibarıyla 2260 yılına açılır.

Sizin de hedefiniz Dünya. Sizin de orayı işgal etmek için yola çıktığınızı biliyoruz Size üstünlük veremeyiz. Üstelik bizim öncü gücümüz bu koridoru 1950 yılında da kullanmıştı. Koridora ilk girenler, bizleriz.”

Ransan Amirale dönerek fısıldadı:

“Bu, Sygon işgal gemisi. Zaman sıçrama koordinatlarında bir hata yapmış olmalıyız. Yoksa onlarla karşılaşmamamız gerekiyordu.”

Amiral, Ransan’a bir şey söylemeden Sygon gemisinin komutanına döndü:

“Bizim Dünyayı işgal etmek amacımız yok. Sizin zaman koridorunuza bir yanlışlık sonucu girdik.”

Sygonlu, yaşlı adamın sözünü tamamlamasına fırsat vermedi.

“Biz savaş durumundayız. Eğer teslim olmayı kabul etmezseniz saldırıyı sürdüreceğiz.”

Kesin konuşmuştu. Sygon komutanı teslim süresini verdikten sonra görüntü kayboldu.

Tesar, Amirale dönerek, “Savaşma şansımız yok,” dedi sıkıntılı bir ses tonuyla. “Yeterli silahımız var ama bunlar savunma amaçlı. Planlarımızda savaş olmadığı için saldırı silahlarımızı en düşük düzeyde tuttuk.”

Amiral, düşünceli bir şekilde başını salladı. Bu sırada elinde beliren puroyu yakmaya hazırlanıyordu. Gözleri donuklaşmış, ateşe odaklanmıştı.

Tesar, devam etti:

“Görünmezlik kalkanımızı da kullanamayız. Kalkanı çalıştırmaya başladığımız an nokta atışıyla saldırıya geçerler. Çünkü bize kilitlenmiş durumdalar.”

Ransan, tedirgin bir şekilde konuşulanları dinliyordu. O, bu konulardan anlamazdı. Yine de kurtuluş için bir şeyler düşünmeye çalıştı. Ama sonuca ulaşamıyordu. Komuta odası yeniden sessizliğe gömülmüştü. Amiral ve yardımcıları da bu derin sessizlik içinde çözüm bulmaya çalışıyorlardı.

Sygonlu az sonra yeniden ekranda görünecek, sürenin bittiğini söyleyecekti. Ransan, Sygonlunun pullu yüzünü ve yılanı andıran kollarını bir daha görmek istemiyordu. Çözüm, ivedilikle bulunmalıydı.

“Belki acil zaman sıçraması deneyebiliriz.”

Sessizliği bozan, Koren’di. Odadaki herkes ona dönmüştü. Amiral, purosundan artarda duman çektikten sonra, “Uygun bir öneri,” dedi. “Ama hangi zamana gideceğimizin belirlenmesi ve bunun koordinatlarının hesaplanması, zaman alır. Oysa bekleyemeyiz. Eğer düşünmek için ek zaman istersek

Sygonlular kurtulmak için bir şeyler yaptığımızı anlayacaklar ve hemen saldırıya geçeceklerdir.”

Koren önerisini savunmaya geçti:

“Ben hazırlık yapmadan rastlantısal bir zaman sıçramasından söz etmişim. Sadece komuta masasındaki düğmeye dokunacaksınız.”

Koren, sözünü tamamlar tamamlamaz Ransan atıldı:

“Önceden bilmediğimiz bir zaman boyutuna sıçrama yapamayız. Eğer rastlantısal sıçrama yaparsak zaman boyutlar arasında sıkışabiliriz. Üstelik görevimiz de sona erer. Yolcumuzu da düşünmek zorundayız.”

Koren, alaycı bir ses tonuyla yanıtladı:

“Zaten şu duruma göre görevimizi yerine getiremeyeceğiz. Yolcunun da bize bir yararı olmayacak.”

Odada tekrar sessizlik başlamıştı. Bakışlar, Amirale dönmüştü.

Yaşlı adam, purosundan duman çekmeye devam ediyordu. Ne düşündüğünü anlamak mümkün değildi. Bu sırada Tesar’ın sesi duyuldu.

“Sygon komutanı, bağlantı sinyali gönderiyor. Ayrıca geminin tüm silahları üzerimize kilitlenme sürecine giriyor.”

Herkes nefesini tutmuştu. Amiral ani bir hareketle elindeki puroyu yok etti ve koltuğuna oturdu. Diğerleri de onu izlediler.

Yaşlı adam, “Tüm gemi mürettebatının dikkatine,” dedi kısık bir sesle. “Zaman sıçraması koruma kalkanlarınızı çalıştırın.” Bir süre bekledikten sonra parmağını önünde duran sıçrama düğmesine dokundurdu.

Ransan, zaman sıçraması korunma kalkanını indirmiş endişeyle Amirale bakıyordu. Artık hiçbir şey düşünemiyordu. Tesar’ın, “Sygon komutanı bağlantıyı kuruyor,” dediğini duydu. Gözlerini Turama’ya çevirdi. Yaşlı adam, sıçrama düğmesine basmıştı.

Genç kadın, üzerine bir ağırlığın çöktüğünü hissetti. Sonra bir ışık selinin kendisini sardığını fark etti. Çok uzaklardan gelen bir patlama duydu. Artarda gelen patlama sesleri arasında kendinden geçti.

ÜÇÜNCÜ KURGU

YAZ SICAĞI

1.

Güneş, yavaş yavaş kızıla dönüşüyor, dağların gerisine çekiliyordu. Karanlık bastırmak üzereydi. Ama hava hala çok sıcaktı. Ter içinde çalılıkların arasında ilerliyordum. Arada bir deniz tarafına dönüp bakıyordum.

Kumsalda çok az kişi kalmıştı. İnsanlar, evlerine çekilmeye, akşamı karşılamaya hazırlanıyorlardı. Bir an kumsala inmeyi ve denize girmeyi düşündüm. Terden kurtulmak istiyordum. Ama karşımda onu görünce bundan vazgeçtim.

Bir ağaca dayanmış kitap okuyordu. Yaşı benim kadar olmalıydı. Yanına yaklaştım.

“Merhaba.”

Gözlerini kitaptan ayırıp kaldırdı. Gülümsüyordu.

“Hello. Do you speak English?”

Yabancıydı demek. Ne yanıt vereceğimi düşünürken kızıl saçlarına, yeşil gözlerine dikkatlice baktım. Sonra başımı salladım. İngilizce biliyordum. Kolejde ikinci senemdi. Daha hazırlık sınıfındayken konuşmaya başlamıştım.

Duraksadığımı görünce, “Yanıma otursana,” dedi sevecen bir sesle. Sonra da kitabını çantasının içine koydu. Ellerini dizlerinin üzerinde kenetleyerek gülümsemesini sürdürdü.

Bir taşın üstüne oturdum. Çekingenliğimi atmaya çalışıyordum. Adımı söyledim, sonra da onunkini sordum. “Catherine Roderick,” dedi. Sonra da devam etti:

“Burada tatildeyim. Babam arkeolog. Eski Mezopotamya uygarlıkları üzerine çalışıyor. Oxford üniversitesinde profesör. Bu yazı Urfa'da ve Irak'da geçirdik. İki gün sonra İngiltere'ye döneceğiz. Gitmeden önce biraz da tatil yapmak istedik.”

Konuşmasını tamamladıktan sonra benim bir şeyler anlatmamı istedi. Öğrenci olduğumu, burada bir yazlığımız olduğunu söyledim. Ailemle birlikte tatildegdik. Sonra da ekledim:

“Ben de arkeolog olmak istiyorum.”

“Sahi mi? Seni babamla tanıştırebilirim,”

Bu güzeldi işte. Zamanımın çoğunu tarih ve arkeoloji kitapları okuyarak geçiriyordum. Her konuyu anladığımı söyleyemezdim. Anlayamadığım konular için ansiklopedilere bakıyor, böylece daha çok bilgileniyordum.

Bir süre konuşmadan oturduk. Aklıma konuşacak bir şey gelmiyordu. O ise sürekli gülümsüyordu. Bundan cesaret aldım.

“Babanla ne zaman tanışabilirim?” diye sordum.

“Bu akşam senden söz ederim. Yarın plajda buluşalım istersen. Sabah onda. Beki babam da gelir.”

Evet. Adamla biran önce tanışsam iyi olacaktı. Çünkü arkadaşlarımla arkeoloji konuşamıyordum. Onların dünyalarından farklı bir dünyada yaşıyordum.

Birden telaşlandım. Yarın önemli bir görüşmem olacaktı. Akademisyen bir arkeolog karşısında komik duruma düşmemeliydim. Hemen eve gitmem ve arkeoloji kitaplarımı biraz karıştırmam gerekiyordu. Arkeoloji hakkında bildiklerimi adama düzgün bir şekilde anlatmalıydım. Kızın koluma dokunmasıyla düşüncelerimden sıyrıldım.

“Do you know, büyük büyükbabalarımın birisi de arkeolojiye çok meraklıymış. Bu nedenle Haçlı Seferlerine bile katılmış,”

Ne güzel. Benimle aynı konularla ilgilenen birisini bulmuştum.

“Ne arıyormuş peki?” diyerek merakla sordum. O da anlatacak bir şeyi olduğu için hoşnut olmuş görünüyordu. Mutlu bir yüz ifadesiyle anlatmaya koyuldu:

“O, bir kitabın peşindeymiş. Adı da Kozmik Gizem Kitabıymış galiba. Kitabın varlığını da Kudüs’e giden büyükbabasından duymuş. Güya bu kitapta insanlığın yaratılışına ve yok oluşuna ilişkin sırlar, kehanetler varmış. Hatta Mısır’da, Keops piramidindeki çeşitli sırların bu kitaba göre şifrelendiği söyleniyormuş. Kitap el yazmasıymış. Yazan kaynak bilinmiyormuş. Bu kitabı okuyup, evrenin gizemlerini, başka dünyaları öğreneceğini düşünüyormuş büyük babam.”

Tam bana göre ilginç bir öyküydü. Okulun kütüphanesinde okuduğum Mısır firavunlarıyla ilgili İngilizce kitaplardan daha büyüleyici olduğunu düşünüyordum.

“Peki kitabı bulabilmiş mi?”

Sıkıntıyla başını öne eğdi ve, “Zannetmiyorum,” dedi. “Çünkü kendisinden haber alınamamış. Bir gece birliğinden ayrılmış ve geri dönmemiş. Öldürülmüş olmalı. Ama cesedi de bulunamamış. Belki de kitabı ele geçirmiştir. Sonra da bilinmeyen bir dünyaya gitmiştir.”

Güldü. Ben de güldüm. Arkeoloji kitapları okurken kurduğum düşler, gerçeğe mi dönüşüyordu acaba? Yoksa her şey basit bir rastlantı mıydı? Ama bazı şeylerin başlangıcında olduğum kesindi. Bunu hissedebiliyordum.

Catherine, çantasını alıp ayağa kalktı.

“See you tomorrow.”

“See you.”

KIZ, kayboluncaya kadar izledim. Başım ağrımaya başlamıştı. Sıcaktan olmalıydı. Belki de heyecandan.

Birden havanın serinlemeye başladığını hissettim. Sanki rüzgar çıkmıştı. Ama ağaç dallarında kıpırtı yoktu. Yapraklar da hışırdamıyorlardı. Nasıl oldu bilmiyorum. Sanki benliğimin içinde bir öykü yazılıyordu. Bir trende yolcuydum. Değişik bir trendi bu. Bir kadın gördüm. Yaşlı ve çirkindi.

Ön koltukta oturan kadın, başını çevirip konuşmaya başladı:

“Bir zamanlar, ben de sizin gibi güzeldim.”

Şehrazat ve Ayşe, önce kadına sonra birbirlerine baktılar. Kadınlara konuşmaya hiç niyetleri yoktu. Çünkü o, çok çirkin ve yaşlıydı. Yüzü buruşmuş, gerdanı sarkmıştı. Kolları kalın ve tüylüydü. Kocaman bir göbeği vardı.

“Dansevine gidiyorsunuz değil mi?”

Kızlar, sıkıntıyla başlarını salladılar. Dansevi, Ağrı Dağı'nın eteklerine oyulmuş bir mağaraydı. Gençler, gecelerini orada eğlenerek geçirirlerdi. Kendilerini müziğin ritmine ve rengarenk ışıkların dalgalarına bırakırlardı.

“Gençken ben de oraya çok giderdim. İçki su gibi akar, dansların sonu gelmezdi.”

Kızlar, yanıt vermemekte kararlıydılar. Kendi aralarında fısıldamaya devam ettiler. Dansevi'nde eğlendikten sonra yakışıklı erkekler bulup Konya'ya geçmeyi, çölde sabahlamayı tasarlıyorlardı. Bütün sorunları, mini hava jetine sahip birilerini bulabilmektir. Kadınlara ilgilenecek zamanları yoktu. Ama o, aldırılmadan konuşmasını sürdürdü:

“Sonra birdenbire güzelliğimin yok olduğunu fark ettim. İçimden bir şeyler gidiyordu sanki. Gençliğimi, Dansevi'nde bıraktım.”

Şehrazat, dayanamadı ve kadının üzerine eğildi:

“Bana bak çirkin cadı, çenenin kapatsana. Keyfimizi kaçırma.”

Kadının yüzünü hüznü kaplamıştı. Başını pencereye çevirip dışarısını seyretmeye koyuldu.

Hava treni, az sonra hafif bir sarsıntıyla durmuştu. Kadın, çantasını alıp ayağa kalktı. Kızlara bir kez daha baktı. Yüzündeki hüznü duruyordu.

“Zaten istasyonuma geldim.”

Şehrazat ve Ayşe yapmacık bir gülümsemeyle ellerini salladılar. Kadınla beraber Birkaç yolcu daha indikten sonra hava treni hareket etti. Şehrazat, bir sigara yakıp Ayşe'ye döndü.

“Şu memleket ne kadar garip,” dedi. “Bu kadar güzel insanın yanında bir çok çirkin insan var. Bu çirkinler ölüp gitsinler artık canım. Bizi rahatsız etmeye ne hakları var.”

“Çok doğru” diyerek onayladı Ayşe. “Keyfimizi kaçırıyorlar.”

Hava treni, Dansevi'ne gelene kadar bir daha konuşmadılar. Yüzlerinde mutluluk ifadesi vardı. Arada bir kendi kendilerine gülüyorlardı. Bütün gece yaşayacakları eğlenceye hazırlıyorlardı kendilerini.

Hava treni, Dansevi'nin önündeki istasyonda durdu. Burası son duraktı. Daha ileride yerel komünler vardı. Komünler, dışarıdan kimseyi kabul etmezlerdi. Okulları sadece kendi çocukları içindi. Komün dışından kimseyle evlenilmezdi. Kendi yiyeceklerini ve enerjilerini üretirlerdi.

Şehrazat ve Ayşe diğer gençlerin arasına karışarak araçtan dışarı çıktılar. Hiç yaşlı ve çirkin insan yoktu. Uzun bir kuyruk oluşturarak bağıra çağıra Dansevi'ne doğru yürüdüler.

Tam mağaranın ağzında Ayşe, Şehrazat'ın kolunu çekiştirdi ve haykırdı:

“Baksana burada kimler var.”

Şehrazat, genç kızın işaret ettiği yere baktı. İki erkek el sallayarak kendilerine doğru koşturuyorlardı. Şehrazat, durduğu yerde zıplamaya başladı. Bir yandan da bağıırıyordu:

“Bunlar, Harun ve Ahmet. Yaşadık kızım. Bunların hava jetleri de var.”

Dört genç birbirlerine sarıldılar. Üniversiteden arkadaşlıklar. Diğer gençlerin peşine takılıp mağaradan içeri girdiler.

Dansevi'nde farklı bir yaşam boyutu vardı. Burada çölleşen ülkenin ekonomik sorunları, Ankara'daki iktidar kavgaları, suikastlar, kitlesel çocuk ölümleri yoktu. Yer bulmak için birbirleriyle itişen gençlerin arasından sıyrılıp piste yakın bir masaya oturdular. Büyük Orkestra bütün heybetiyle karşılarındaydı.

Eve vardığım zaman öykü sona ermişti. Ama yarıda kalmış bir öyküydü bu. Kafam karışıktı. Kızla karşılaştığım yerden eve gelinceye kadar bu öyküyü yaşamıştım. Oradan nasıl geldiğimin farkında değildim. Güçlü bir düş kaynağının içine girmiştım anlaşılan. Yoksa zihnimde bir öykü mü yazıyordum?

Annem ve babam, yemeğe oturmak üzereydiler. Kız kardeşim görünürlerde yoktu. Selam verdikten sonra banyoya girdim. Ellerimi yıkadım, başımı soğuk suyun altına soktum. Düş dünyanın

kalıntıları atmak istiyordum sanki.

Soğuk su, beni kendime getirmişti. Ama öyküden kalan bir şeyler vardı daha. Biraz korkuyordum. Biraz da heyecanlıydım.

Masada babamın yanına oturdum. Tam karşımda duvarda başbakanın büyük boy resmi asılıydı. Babam, başbakanın hayranıydı. Seçimden sonra, “Artık diktatörlük sona erdi,” demiş ve yeni başbakanımızın bu resmini asmıştı.

Babam, bir bankada memur olarak çalışıyordu. Ama yakında istifa edecekti. Bazı arkadaşlarıyla iş kuracaklardı.

“Demokrasi geldi artık,” diyordu. “Bundan sonra hürriyet var. Memleket, yeni müteşebbislerle kalkınacak. Hür teşebbüs, memleketin önünü açacak.”

Anneme böyle diyordu sık sık.

Annem de, “Sen de partiye kaydını yaptırsana, geç kalıyorsun,” diyerek çıkışıyordu babama. O da, “Dur bakalım hanım, memuriyetten istifa edelim, gereğini yapacağım,” diyerek yanıtlıyordu.

Ben bunlardan bir şey anlamıyordum. Korktuğum tek şey, o canavardı. Babam bir dergide resmini göstermişti. Kırmızı bir yaratıktı o. Sivri dişleri vardı.

“Bak oğlum,” demişti babam. “Bunun adı komünizm. İnsanı esir eder, işkence yaparak öldürür.”

Geceleri rüyamda hep o kırmızı canavarı görmeye başlamıştım. Üzerime geliyor, dişlerini boğazıma geçiriyor, kanımı emiyordu. Sonra da dişlerine bulaşmış kanla korkunç kahkahalar atıyordu.

Babamın omzuma dokunmasıyla canavarı yeniden düşünmekten kurtuldum.

“Ne yaptın bakalım bugün?”

Plajda kitap okuduğumu, denize girdiğimi, biraz dolaştığımı sonra da Catherine’le tanıştığımı söyledim. Kızın babasından söz ettim, yarın tanışacağımızı da ekledim. Kızın ve adamın İngiliz olduğunu duyunca memnun oldu.

“İngiltere bizim müttefikimiz. Aslına Amerikalı olsalardı daha iyiydi. Çünkü Amerika hürriyet demek, ferdi teşebbüs demek.”

Bu sırada söze annem karıştı:

“Hür dünyadan gelen yabancılarla tanışman çok güzel. O dünyayı tanımalısın. Bak komşumuz Hulusi Beyin oğlu Amerika’dan yeni döndü. Herkese orayı anlatıyormuş. Kız kardeşini de Amerika’yı tanısin diye onlara gönderdik. Bir akşam da biz gideceğiz.”

Amerika, komünizm canavarının en büyük düşmanıydı. Bizi de o canavardan koruyordu.

İngiltere'nin de müttefikimiz olduğuna çok seviniştim. Bugün bir dostla tanışmıştım demek. Düşmanımız ortaktı. Yemek boyunca bunu düşündüm. Catherine'le aynı saflardaydık demek. Keşke yetişkin bir insan olsaydım da onunla evlenebilseydim. Birdenbire aklıma gelen bu düşünce çok hoşuma gitmişti. İçimde bir heyecan dalgasının dolaştığını hissettim. Ama bunu bastırmalıyım. Daha çok küçüktüm. Catherine de öyle. Yine de bir gün İngiltere'ye gidebilirdim. Arkeoloji okumak için. O zaman kızla yine karşılaşabilirdik belki. Onu hala beğeniyorsam evlenme teklif edebilirdim.

Acaba kızın benimle ilgili duyguları nasıldı? Yarın benimle buluşmak istediğine göre o da benden hoşlanmış olmalıydı. Neyse. Şimdi düşleri bırakmak zorundaydım. Biraz da gerçek dünyayla ilgilenmeliydim. Coşkuyla babama döndüm ve o soruyu bir kez daha sordum:

“Baba, bana komünizmi biraz daha anlatır mısın?”

Yemeğimiz bitmişti. Babam arkasına yaslandı ve anlatmaya başladı. Heyecanla onu dinliyordum.

Komünistler iki türlü olurlarmış. Bir kısmı kırmızı, bir kısmı da sarı. Her ülkede kendi yandaşlarını bulurlarmış. Ülkeleri işgal ederlermiş. Kendilerine direnen herkesi öldürürlermiş. Aileleri yıkarlarmış. Hep bir arada yaşarlarmış. Kimsenin ayrı evi yokmuş. Karıları ve kocaları da ortakmış. Çocukları, küçük yaşta ailelerinden alırlarmış. Çocukların babaları belli olmazmış. Anneler, babalar ve çocuklar hep birbirlerine düşman olarak yetiştirilirlermiş.

Babam anlattıkça açılıyordu. Ama uykum gelmişti. O da bunu fark etmişti.

“Bu akşamlık bu kadar yeter,” dedi. “Bunları öğrenebilmek için dinç olman gerekir. Git uyu. Güçlü olmalısın. Komünizm, her an gelebilir. Gelecekte bu ülkeyi komünizmden sizler koruyacaksınız.”

Babam, ben ayrılırken konuşmaya devam ediyordu. Annem de bir şeyler söylüyordu. Ama ne konuştuğularını duymuyordum. Tek düşüncem uyumaktı. Yarın önemli bir gün olacaktı benim için.

2.

Üst kata çıkıp yatağıma girdim. Uyumaya çalışıyordum. Fakat aklım başka yerlerdeydi. Babamın anlattıklarından çok etkilenmişim. Komünizm bu gece gelir miydi acaba? Beni annemden ve babamdan ayırırlar mıydı? Belki de kanımı içerek öldürürlerdi.

Korunma güdüsüyle pikeyi başımın üzerine çektim. Sonra o öykünün devam etmekte olduğunu hissettim. Nasıl olduğunu anlayamamıştım. Ama yeniden başlıyordu işte. Göz kapaklarım yavaş yavaş ağırlaşıyorlardı. Artık komünizm canavarını düşünmüyordum. Başka bir dünyaya gidiyordum sanki. Öykünün içinde yol almaya başlamıştım. Değişik bir müzik başlamıştı.

Büyük Orkestra, algısal bir müzik yaratıcısıydı. İnsanların ruhsal durumlarına göre müzik yapıyordu. Bu aygıtın buraya ne zaman geldiği belli değildi. Aslında Dansevi'nin ne zaman kurulduğunu da kimse bilmiyordu. Kimsenin de buna aldıracağı yoktu. Dansevi kurulmuş, oraya üzerinde rengarenk ışık demetleri oluşan, insanların ruhsal durumlarına göre müzik yaratan bir cihaz yerleştirilmişti. Bu da insanların gereksinmelerini karşılıyordu. Hepsi o kadar. Araştırmaya gerek yoktu. Sana verileni, sorgulamasız kabul edersen, mutlu olursun. Okullarda öğretilen buydu.

Garson robotlar, siparişleri almaya, içkileri dağıtmaya başlamışlardı. Dansevi'nde her şey yolundaydı. Arada bir kamburu çıkmış karga burunlu bir adam, masaların arasında dolaşıyor, gençlerle şakalaşyordu. O, Dansevi'nin işletmecisiydi. Yaşlı ve çirkin olmasına rağmen, gençler onu çok seviyorlardı. Çünkü onun şakalarına karşılık veren, bedava içki kazanıyordu. Anlatılanlara göre bir zamanlar çok yakışıklıymış. Sonra bir hastalık onu çirkinleştirmiş.

Şehrazat, içkisinden bir yudum aldıktan sonra kendisini Harun'un kollarına bırakmıştı. Aynı şeyi Ahmet'e yapması için Ayşe'ye işaret etti. Ne de olsa gecenin sonunda birlikte çöle gitmek, yapay vahalardan birisinde sabahlamak vardı. Bunun için de para ve araç gerekiyordu. Bunlar da Harun ve Ahmet'te fazlasıyla vardı.

Birden müzik başladı, dağın içinde ışıklar ve gölgeler oluştu. Gençler, piste fırlayıp dansetmeye başladılar. Pistte yer bulamayanlar da masaların üzerine çıkmışlardı. Bir yandan içki içiyorlar, diğer yandan göbek atıyorlardı. Bu, atalarından kalma eski bir gelenektir.

Şehrazat, Harun'a sıkıca yapışmış, kendisini müziğe bırakmıştı. Bu dünyada değildi sanki. İçinden, "Yaşasın unutmak," diyordu. Herkes, aynı durumdaydı. Müzik, bir girdap yaratmıştı ve gençleri içine çekiyordu.

Şehrazat, aniden içinde garip bir sıkıntı hissetti. Alışık olmadığı bir durumdu bu. Çünkü Dansevi'nde eğlenirken hiç sıkılmazdı. İçini bir şey kemiriyordu. Gözlerini açarak Harun'a baktı. Genç adam, gözleri sınımsız kapalı, farklı bir dünyadaydı sanki. Ayşe'yi görmeye çalıştı. Kendinden geçmiş kalabalığın arasında kızı göremedi.

Birden titreyiverdi. İçinden bir şey yitmişti sanki. Ne olduğunu anlamaya çalıştı. Ama içinden bir şeyler gidiyordu. Anlaşılamaz bir şeyler.

Korkuyla Harun'a daha çok sarıldı. Müzik, her yanı kaplamıştı. Çevresine bir kez daha baktı. Değişik bir şey yoktu. Ama o, titriyor ve korkuyordu. İçinde dayanılmaz bir kaçma isteği duydu. Kendisini Harun'un kollarından kurtarıp hızla mağaranın dışına çıktı.

Hava serinlemişti. Komünlerin ışıkları, yavaş yavaş sönüyordu. Bir sigara yaktı. Kendisini daha iyi hissediyordu şimdi. "Belki de sınavların etkisidir. Bu kadar çok çalışmamam gerekirdi," diye geçirdi içinden.

Garip bir duyguyla düşüncelerinden sıyrıldı. Birisi onu gözlüyordu sanki. Aniden arkasını döndü. Mağaranın kapsında bir genç kız vardı. Kendisine ne kadar çok benziyordu. Ürpererek

mağaraya yöneldi. Ama kız yok oluvermişti.

Şehrazat, yürümeye devam etti. İçindeki korku iyicene artmıştı. Bir elin omzuna dokunmasıyla gırtlığından bir çığlık koptu. Geriye dönünce Dansevi'nin işletmecisiyle karşılaştı.

“Ne oldu kızım, bir şey mi var?” diye sordu adam.

Genç kız, tanıdık bir yüz görünce rahatlamıştı.

“İçeride rahatsız oldum her halde. Sonra mağaranın kapısında bana benzeyen birisini gördüm.”

Yaşlı adam, Dansevi'nin girişine baktı. Sonra soran gözlerle kıza döndü.

“Görüyorsun ya kimse yok. Hayal görmüş olmalısın. Müziğin ve içkinin etkisi işte. Şimdi geri dön ve eğlenmene bak. Bu günleri bir daha göremezsin.”

Şehrazat, başını salladı. İşletmeciden ayrılıp yeniden Dansevi'ne girdi. Müzik şiddetlenmişti. Gözleri Harun'u aradı. Onu gördüğü an, içini bir öfke dalgası kapladı.

Genç adam, bir kıza sarılmış dans ediyordu. Dudakları, birbirlerine kenetlenmişti. Elleri, müzikle uyumlu bir şekilde birbirlerinin vücutlarında dolaşıyordu.

Şehrazat, bir an ne yapacağını bilemedi. İçinden, “Köpek. Şimdi suratına iki yumruk atmaya geliyorum,” diye geçirdi.

Koşar adımlarla piste doğru ilerledi. Dişleri kenetlenmişti. Yumruğu da hazırды. İçinden “Yanımdaki kaltağın da saçlarını yolacağım,” diyordu.

Kalabalığı yararken bir el kolunu kavrayıverdi. Öfkeyle döndü genç kız. Kolunu tutan bir erkekti ve gülümsüyordu.

Şehrazat, donakalmıştı. “Bir erkek, bu kadar yakışıklı olamaz,” dedi kendi kendisine.

Adam, genç kızın kolunu bırakmıştı. Şehrazat, bir şeyler söylemesi gerektiğini düşündü. Ama ne diyeceğini bilemiyordu. Kendisini konuşmaya zorladı:

“Her halde tanışmıyoruz. Yoksa bir yerlerde görüşmüş müydük. Üniversitede filan.”

Genç adam, bakışlarını kızın gözlerine dikerek konuşmaya başladı:

“Buraya geldiğinden beri seni izliyordum. Güzelliğine hayran kaldım. Tam o züppenin yanında ne işin olduğunu düşünüyordum, ondan kaçtın. Sana bir şey mi yaptı yoksa?”

Şehrazat, saçlarını arkaya doğru atarak gülümsedi.

”Köpek, bana adice laflar ediyordu. Dayanamadım kaçtım,” dedi cilveli bir sesle.

“Aldırma. İstersen bu gece seninle olabilirim.”

Genç kız, bir kahkaha savurdu. “Buna ne diyebilirim ki tatlım,” diye geçirdi içinden. “Senden iyisini mi bulacağım.”

Adamın koluna girdi.

“Ama burada kalmayalım. Mutlaka sende de o mini jetlerden vardır. Çöle gitmek istiyorum.”

Adam, başıyla onayladı. Kol kola girip, tren istasyonunun altındaki park yerine gittiler.

Genç adamın aracı son modeldi. Ay ışığı altında parlıyordu. Araca binerken motorun özel güçlendirme pilleriyle donatıldığını söyledi. Şehrazat, farklı bir insanın yanında farklı bir araca bindiğini düşünüyordu. Bu düşünce, onu memnun ediyordu. İçinde coşku vardı. Sürücü yerine geçen yeni arkadaşına sarıldı ve öpmeye başladı.

Mini jet az sonra havalandı, rotasını çöle doğru çevirdi. Kalkışta en ufak bir sarsıntı bile olmamıştı. “Son model araçlar başka oluyor,” diye geçirdi içinden genç kız. “Harun’da bile böylesi yok.”

Şehrazat, yüzünde mutlu bir gülümsemeye aracı kullanan adama bakıyordu. Adının Alaaddin olduğunu öğrenmişti. Bir antikacı dükkanı vardı. ‘Sende iyi para vardır,’ diye düşündü Şehrazat. ‘Hem senin gibi bir antikacının aşkı da başka olur.’

Şiddetli bir sarsıntıyla öykü kesiliverdi. Korkuyla gözlerimi açtım. Kalbim yerinden fırlayacaktı sanki. Babam, başımın ucuna dikilmişti.

“Çabuk kalk. Neler oldu bir bilsen.”

Sonra da anlatmaya başladı. Dehşet içinde dinlemeye başladım. Sarı komünistlerin bir kolunu oluşturan Kuzey Koreliler, Güney Kore’ye saldırmışlardı. Asıl sarı komünist olan Çinliler de onları destekliyorlardı. Dünya tehlikedeydi. Bunu fırsat bilen kızıl komünist Ruslar da Türkiye’ye saldıracaklardı.

Kalkıp giyindim. Korku içindeydim. Babam yeniden masaya dönmüştü. Çayını içerken gazetesine bakıyordu. Bir kulağı da merakla radyodaydı. Yanına oturup annemin getirdiği yumurtayı yemeye koyuldum.

Babam annemle konuşuyordu. Ama ne konuştuklarını anlamıyordum. Çünkü aklım Catherine ve babasındaydı. Saate baktım. Buluşma zamanı geliyordu. Aceleyle çayımı bitirdim. Mayomu giydim, havlumu aldım. Plaja gideceğimi söyleyerek evden çıktım.

Babam, “Fazla geç kalma, Dünya karışıyor,” diye seslendi arkamdan. Annem de, “Bu akşam Hulusi Beylere gideceğiz, oğlu Amerika’nın nasıl olduğunu anlatacak,” diyerek onu tamamladı.

Amerika'yı dinlemek ilginç olacaktı. Amerika hakkında en çok merak ettiğim şey, uzay öyküleri idi. Bu öykülere bilim kurgu diyorlardı. Hulusi Beyin oğlundan bilim kurgu hakkında bilgi vermesini isteyebilirdim. Ama şimdi tarih ve arkeolojinin peşindeydim.

Plaja giden toprak yolda koşmaya başladım. Onlardan önce plajda olmak istiyordum. Düşüncelerim karmakarışık. Arkeolojiyi düşünürken, aklıma komünist canavarlar geliyordu. Ruslar bugün saldırırlar mıydı acaba? Bu iş herhalde o kadar kolay değildi. Bizim de ordumuz vardı. Babamdan İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra Rusların her yeri işgal ettiklerini duymuştum. Ateş saçan tanklarıyla aniden geliyorlarmış. Üstelik uçakları da varmış. Ürperdiğimi hissediyordum. Bu düşünceleri kafamdan atmaya çalıştım.

Firavun Tutankhamon'un mezarına giren Howard Carter'ın ve Lord Carnarvon'un esrarengiz ölümlerini düşünmeye başladım. Catherine'in babasından bu konuda bilgi alabilirdim. Ya da Sümerlilerin ve Babillilerin astronomi çalışmaları hakkında soru sorabilirdim.

Kumsala vardığımda nefesim kesilmek üzereydi. Catherine, kuma yaydığı havlusunun üzerine uzanmıştı. Yeşil renkli bir mayo giymişti. Yanında kimse yoktu. Babası gelmemiş miydi acaba? Belki de gelmişti de denizdeydi. Kızın yanına oturdum.

“Hello, good morning.”

“Good morning.”

“Baban gelmedi mi Catherine?”

Endişeyle sormuştum. Adamın gelmeyeceğinden korkuyordum. Belki de benimle tanışmak istememişti. Öyle ya, benim gibi küçük bir çocukla ne konuşacaktı. O, bir bilim adamıydı. Araştırmalara gömülmüştü. Bana zaman ayırması zordu.

Fakat korktuğum başıma gelmedi.

“Babam, dün gece bir rapor yazmaya başladı,” dedi Catherine. “Bu yüzden çok yorgun. Biraz geç kalkmak istedi. Ama seninle otelde konuşacak.”

“Demek, benimle konuşmayı kabul etti.”

“Of course. Üstelik çok da memnun oldu. Babam, bilime meraklı olan gençleri takdir eder. Onlara yol göstermek için elinden gelen her şeyi yapar.”

Düşlerim gerçek oluyordu demek. Catherine'i öpmek istedim. Yabancı filmlerde hep böyle oluyordu. Yanağına bir öpücük kondurdum. Gülümsedi ve elimi tuttu. Bana ilgi duyuyordu galiba. Bir süre İngiliz edebiyatından konuştuk. Oliver Twist'den ve David Cooperfield'den söz ettik.

Oliver Twist'in hem Türkçe'sini, hem de İngilizce'sini okumuştum. Catherine'in de bu romanı

iki kez okuduğunu öğrendim. Ama o en çok Charlotte Bronte'yi seviyordu. Ben de Jane Eyre'i okumuştum.

Nasıl oldu bilmiyorum. Kız Jane Eyre'den söz edince birdenbire kendimden geçtiğimi hissettim. Catherine anlatmaya devam ediyordu. Onu görüyordum. Fakat işitemiyordum. Çünkü dünden beri beynimin içinde olan öykü yeniden başlamıştı. Kaldığı yerden devam ediyordu. Catherine'den kopup başka bir dünyaya gidiyordum. O tanıdık yüzleri bir kez daha görüyordum.

Alaaddin, çölde bir vaha seçip aracı park yerine indirdi. Park etmiş birkaç mini jet daha vardı. Görünürde kimse yoktu. Her yer sessizdi. İnsanlar, çadırlarında olmalıydılar. Tatlı bir esinti vardı. Şehrazat, pelerinine sarındı ve antikacının koluna girdi.

Geldiklerini gören küçük bir çocuk yanlarına koştu. Kırmızı renkli bir şalvar ve atlas mavisi bir gömlek giymişti. Başında yeşil renkli bir fes vardı. Ayakları çıplaktı. Onları peşlerine takıp boş çadırlardan birisine götürdü, içki siparişlerini aldı.

Çadırın içi serindi. Genç kız, orada bulduğu bir pelerini üzerine aldı. Yer minderlerinden birisine yan yana oturdular. Şehrazat ne konuşacağını bilemiyordu. Tutulmuştu. Alaaddin de sadece genç kıza bakmakla yetiniyordu.

Birden çadırın içinde müzik sesi duyuldu. Eski çağlardan kalma doğu müziğiymişti bu. Şehrazat, yeniden neşelendiğini hissetti. İçinden, "Seni, kendime çekmem gerek hayatım," dedi.

Sonra da ayağa kalkarak göbek dansına başladı. Gözlerini, adamınkilere dikmişti. Bir yandan da, "Bakalım seni ne kadar zamanda büyüleyebileceğim," diye geçiriyordu içinden. Alaaddin, el çırparak genç kızın dansına eşlik ediyordu.

Bu sırada iri yarı bir adam içeri girdi. O da kırmızı renkli bir şalvar giymişti. Ama belinden yukarısı çıplaktı. Dazlaktı. Elindeki içki şişleriyle gümüş kadehleri ve bir nargileyi bıraktıktan sonra çekildi.

Şehrazat, kadehleri doldurdu, nargileyi önlerine aldı. İçki içmeye ve nargile çekmeye başladılar.

Şarap ve tütün kokusu çadırda gizemli bir hava yaratmıştı. Şehrazat, pelerini atıp adama sokuldu. Ama Alaaddin durgundu. Şehrazat, merakla sordu:

"Ne oldu aşkım, canımı sıkan bir şey mi var?"

Genç adam, sıkıntıyla başını salladı.

"Senin gibi bir kızın güzelliğini yitirecek olması ne kadar korkunç."

Şehrazat, bir şey anlamamıştı. Şaşkınlıkla geveledi:

“Canım güzellik bir gün nasılsa gidecek. Onun için zamanımızı iyi değerlendirelim. Hem ben on sekiz yaşındayım. Bunu Şimdi düŐünemem.”

Kollarını adamın boynuna doladı, dudakları dudaklarını buldu. Kendinden geçercesine Alaaddin'i öpmeye başladı. Genç adam da ona sarıldı.

Şehrazat, kahkahalar savuruyordu. “Tamam, seni avucuma aldım artık yakışıklı,” dedi içinden. Bu sırada Alaaddin'in yeniden gerildiğini hissetti.

Genç adam, Şehrazat'ı bırakıp ayağa kalktı. Bir süre öyle durdu. Dikkat kesilmişti. Bir Şey dinliyordu sanki. Yeniden genç kıza döndü. Tedirgin bir Şekilde konuştu:

“Buradan gidelim. AŐka başka yerde devam ederiz.”

Şehrazat'ın aldırđıęı yoktu.

“Boş ver sevgilim. Şimdi burada başlayalım, başka yerde sürdürürüz,” dedi.

Sonra da ayağa kalkarak tekrar Alaaddin'e sarıldı. Ama karşılık bulamadı. Adam, buz kesilmişti sanki. Birden Şehrazat da tedirginleŐti. Gittikçe yaklaşmakta olan bir ses duyuyordu.

Alaaddin dışarıya fırladı. Şehrazat da onu izledi. Genç kızın Şimdiye kadar hiç görmediği türden küçük bir gök mekiği, yere doğru alçalıyordu.

Alaaddin, Şehrazat'ı kolundan çekerek kendisiyle beraber koşmaya zorladı. Genç kız, bilinçsizce onu izlemeye başladı.

Alaaddin'in mini jetine yöneldiler. Bu sırada sarı bir ışık gördü Şehrazat. IŞık, Alaaddin'in üzerinde parladı ve genç adam yere devrildi.

Şehrazat, ne yapacağını bilemeden durdu. Panik içindeydi ama hareket edemiyordu. Bir ığlık attı ve yerde yatan Alaaddin'e baktı. Ne olduğunu anlayamıyordu. Ama tehlike içinde olduğu kesindi. Kendi kendine, “Ne vardı sanki Dansevi'nden ayrılacak,” diyerek söylendi.

Korkuyla geriye döndü. Gök mekiği, yere inmişti. Dumanların arasında mekikten çıkan iki gölge, kendisine doğru yaklaşıyordu. Şehrazat, dikkatlice bakınca bunların insana benzemediğini gördü. DeŐet içinde bir çığlık daha attı. Kaçmak istedi ama başaramadı. Gölgelerden birisi, silaha benzer bir Şeyi genç kıza doğru kaldırdı. Şehrazat, bir çığlık daha atmaya hazırlanırken kendisine gelen ışığın içinde savruluverdi. “ldm artık,” dedi fısıltıyla.

Catherine'in sesi, Şehrazat'ın fısıltısıyla karıştı:

“Aslında ben Bronte kardeŐlerin tüm kitaplarını severim ama seni sıktım galiba.”

Kumsala vuran dalgaları, yeniden iŐitmeye başlamıştım. Güneş bedenimi yakıyordu.

Catherine'in sesi bir kez daha beynimde dalgalandı ve görüntüler yok oldu.

“Evet seni çok sıktım. Baksana dalıp gittin. Bronte kardeşler seni pek açmadı anlaşılın. Ne de olsa siz erkekler, romantik konuları pek sevmezsiniz.”

Sesinde alaycı bir ton vardı. Ne diyeceğimi bilemeden bir süre durdum. Sonra bir yalan uydurdum:

“Babanla tanışacağım ya. Zamanı geldikçe heyecanlanıyorum.”

Bir şey söylemeden çantasından saatini çıkardı.

“Babam çoktan uyanmıştır. İstersen gidelim. Bizi bekliyordur.”

Kalktık. Konuşmadan plaj çıkışına doğru yürümeye başladık. Heyecanım gittikçe artıyordu. Korkulacak bir şey olmadığını kendi kendime telkin ediyordum.

Bu sırada güneş aniden yok oluverdi. Başımı kaldırdım, gökyüzüne baktım. Hava bulutlanıyordu.

“Bu mevsimde ne kadar garip.” dedim. “Sanki yağmur yağacak.”

Sözümü tamamlar tamamlamaz gök gürlemeye başladı. Yağmur, hafifçe çiselemeye başladı. Catherine, durumdan hoşnut görünüyordu.

“Aldırma. Biraz serinleriz. Yağmur insanı rahatlatır. Senin de rahatlamaya ihtiyacın var.”

Adımlarımızı önce hızlandırdık, sonra da koşmaya başladık. Çevrede kimse görünmüyordu. Otele ulaşmak için önümüzdeki küçük tepeyi aşmamız gerekiyordu. Bu tepeni ve küçük koruluğu çok severdim. Denizden sıkıldığım zaman bu tepeye gelirdim. Koruluktaki ağaçlardan birisinin altına oturur, arkeoloji kitaplarımdan birisini okurdum. Büyüyünce tanınmış bir arkeolog olma düşleri kurardım. Bu korulukta Catherine'le karşılaşmıştım. Şimdi onun sayesinde korulukta kurduğum düşlerin gerçekleşebilmesi için ilk adımı atıyordum. Burası, benim için bir çekim alanıydı sanki.

Koruluğa vardığımızda yağmur şiddetini arttırmıştı. Bu mevsimde bu yerde yağmur yağması olacak şey değildi. Sanki Amerikalıların o bilim kurgu öykülerinden çıkan birileri gelmiş ve atmosferin dengesini bozmuşlardı. Acaba bu Rusların işi olabilir miydi? Türkiye'ye saldırmadan önce havayı mı bozuyorlardı? Bu kadar rastlantı olamazdı. Önce sarı komünistler Kore'ye giriyor, sonra da bu yaz sıcağında yağmur yağıyordu. Babam, bunun açıklamasını yapabilirdi belki. Eve dönünce bunu soracaktım.

Eve dönmek. Birden garip bir duyguya kapıldım. Sanki eve dönemeyecektim. Nereden çıkmıştı şimdi bu? Kafamdan atmaya çalıştım.

Catherine, “Çok yoruldu,” dedi ve bir ağacın dibine çöktü. Ben de yanına oturdum. Nefes nefese kalmıştık.

Bir süre dallara ve yapraklara çarpan yağmurun çıkardığı sesleri dinledik. Rahatlamaya başlamıştım. Ama üşüyordum. Yağmurla birlikte hava sıcaklığı da düşmeye başlamıştı. Bu mevsimde inanılmaz bir şeydi bu.

Rusya'nın çok soğuk bir ülke olduğunu duymuştum. Babam, Rusya'nın en soğuk yerinin Sibirya denilen bir yer olduğunu söylemişti. Ruslar, komünizm canavarına karşı gelen vatandaşlarını oradaki kamplara gönderirlermiş. Soğuktan ölmeleri için. Acaba bu soğuğu da Ruslar mı getirmişti? Bizi soğuk havayla mı öldüreceklerdi? Korkuyla titredim.

“Ağaçların arkasında birisi var.”

Catherine'in sesiyle düşüncelerimden sıyrıldım. Titremem daha da arttı. Kızıl veya sarı canavarlar mı geliyorlardı yoksa? Kızın işaret ettiği tarafa baktım. Kimse görünmüyordu.

“Belki de birisi yağmurdan kaçıyor,” dedim. “Bizim gibi.”

Böyle olmasını diliyordum. Acaba?

“Hayır, işte başkaları da var. Bize doğru geliyorlar.”

Ağaçların arasından üç garip şey bize doğru yaklaşıyorlardı. Belki de bir gariplik yoktu. Ben onları öyle görüyordum. Hayır, bir gariplik vardı. Korktuğum başıma geliyordu anlaşılan. Komünistler, işgale başlamışlardı.

Boyları çok uzundu. İnsana benzemiyorlardı. Bir an yağmurun yarattığı görüntülerin beni aldattığını düşündüm. Bunlar insandı belki de. Yağmurdan kaçan, sığınacak bir yer arayan insanlar. Ama kolları garipti. İnce kolları vardı ve bizim kollarımızdan daha uzundular. Artık kendimi aldatmamalıydım. Çünkü o şeylerin boyunları da uzundu. Başları küçücüktü.

“Bunlar canavar.”

Dehşetle haykırmıştı Catherine. Ben de ona katıldım.

“They are communist monsters Catherine. Dün Kore'yi işgal ettiler. Bu gün de bizi öldürmeye geliyorlar.”

Kız şaşkınlıkla bana bakıyordu. Babası ona komünist canavarları anlatmamış olmalıydı. Ama işte buradaydılar. Üzerimize doğru geliyorlardı. Biz ise korkudan olduğumuz yerde kalakalmıştık. Ne yapmam gerektiğini bilemiyordum.

Babam sık sık 'komünizmle mücadele vatan borcudur' derdi. Ama bunun nasıl olması gerektiğini anlatmamıştı.

Catherine ağlamaya başlamıştı. O şeyler gittikçe yaklaşıyorlardı. Bu sırada bir gürültü duydum. Uçak sesi gibiydi. Yukarıdan geliyordu. Başımı kaldırdım. Metalik bir cisim koruluğun üstünde

dolanıyordu.

Bilim kurgu öykülerinden tanıyordum o şeyi. İngilizce çizgi romanlardan. Bir uçan daire. Yoksa uzaylılar da mı komünist canavarlardı? Fakat uçan dairenin rengi kırmızı veya sarı değildi. Metalik gri renkliydi. Çevresinde renkli ışık saçan bir çember vardı.

Catherine, büzüldüğü yerden bir kez daha haykırdı:

“Bunlar uzaylı.”

Bir şey düşünemiyordum. Düşünmek de istemiyordum. Tüm bunlar birer düştü belki de. O öyküde olduğu gibi. Belki de o öyküyü yazan benim düş gücümdü. Şimdi de yeni bir uzaylı öyküsü yazıyordum. Öyküler arasında bir savaş başlıyordu sanki. Garip yaratıklar, ağır ağır ilerlerlerken öyküm yine başladı. Bu kez son bölümdü. Hissedebiliyordum.

Şehrazat, bir yatakta kendine geldi. Başucunda iki kişi duruyordu. Bir erkek, bir genç kız. Erkek, Alaaddin'di. Genç kıızı da anımsadı. Mağaranın önünde görünüp kaybolan kıızı.

Şehrazat, kendisine çok benzeyen bu kıza şaşkınlıkla bakıyordu. “Rüyada olmalıyım. Belki de şarabın etkisi,” diye düşündü. O da hain bakışlarla Şehrazat'ı süzüyordu. Birden Alaaddin'e döndü:

“Demek, bu kaltakla kaçacaktın?”

Alaaddin'in yüzünde suçluluk okunuyordu.

“Ama sevgilim, sen veya o. Ne fark eder?”

“Bir şey fark etmezse, bana geleceksin. Galaktik zampara.”

Şehrazat, konuşmaları şaşkınlıkla dinliyordu. Konuşmak istiyor ama beceremiyordu. Çevresine bakındı.

Bir mağaranın içindeydi. Yarı karanlıktı içerisi. Taş duvarlar, metal panellerle kaplanmıştı. Panellerin üzerinde ışık saçan göstergeler vardı. Dijital saatleri andırıyorlardı. Kimisi hızlı, kimi çok yavaş çalışıyordu.

Sonra mağaranın içinde yankılanmakta olan garip bir ses duydu. Ölmekte olan birisinin son nefesiydi sanki. Ses, bazen alçalıyor, bazen yükseliyordu.

Çevresine daha dikkatli bakınca mağaranın daha karanlık bölümünde cam tüpler gördü. İnsan boyundaydı bunlar. İçlerinde garip cisimler vardı. Ne insana benziyorlardı, ne de hayvana. Tüplerin üzerinde zaman zaman insan silüetini andıran ışıklar oluşuyordu. Devamlı hareket halindeydiler. Dans eden insanlar gibi.

Genç kız, doğrulmaya çalıştı. Ama başını kaldırır kaldırmaz benzerinin tokadı suratında patladı.

Başı yeniden yastığın üzerine düştü. Birdenbire ağlamaya başladı. O ağlarken benzeri, hain bakışlarla üzerine doğru eğildi.

“Şimdi burada ne olduğunu merak ediyorsun değil mi?”

Bu sırada metalik bir ses duyuldu. Bir kapı açılıp kapanmıştı. Şehrazat, sesin geldiği tarafa baktı ve bir çığlık attı. Sonra da elleriyle yüzünü kapatıp haykırmaya ve tepinmeye başladı. Yataktan kalkmaya çalıştı ama beceremedi. Gizli bir güç, kalkmasını engelliyordu sanki.

Duygu yüklü bir ses kulaklarında yankılandı:

“Bu kadar çok üzülme güzel kız. Senin için her şeyin sonu gelmedi ki.”

Şehrazat, haykırmayı bıraktı, yüzüne kapattığı ellerinin arasından sesin geldiği yöne baktı. Ama daha öncekinden daha şiddetli bir çığlık attı. “Beni işkenceyle öldürecekler,” diye düşünüyordu. Karşısında iğrenç bir yaratık vardı çünkü.

Yaratığın, şişman bir gövdeye boruyu andıran incecik bir boyunla bağlanmış küçücük başı vardı. Ağzı insaninkine benziyordu ama daha etliydi. Çift gözlüydü. Ve yaratığın başı hareket ettikçe, sanki kırmızı bir sıvının içinde yüzen gözleri de oynuyordu. Kolları, bir göbeği andıran gövdesinin alt tarafından sarkıyordu. Parmakların yerinde küçük vantuzlar vardı. İri gövdesinin altında yine bir boruyu andıran bacakları vardı. Vücudunun büyük bölümünü açık bırakan metalik bir elbise giymişti. Derisi, pul puldu.

Şehrazat, artık yüzünü kapatamıyordu. “Karabasan bu. Çok içtim, çok tütün çektim,” diyerek kendisini avutmaya çalışıyordu. Benzeri, ani bir hareketle ellerini kavramış ve iki yana çekmişti. Şehrazat, üzerine eğilmiş yaratıkla burun burunaydı. Bilinçsizce ağlıyordu. Ama yaratığın buna aldıracağı yoktu.

“Bu hayatın bir kuralı güzel kız. Ama senin için biraz erken işleyecek. Şimdi sana her şeyi açıklayacağım. Kuralın konusu sen olduğuna göre bunu bilmen gerek.”

Başıyla bir işaret yaptı. Benzeri, Şehrazat'ın kollarını bıraktı, Alaaddin ile birlikte mağaranın karanlık köşesine çekildi. Yaratık, yatağın çevresinde dolaşırken anlatmaya koyuldu:

“Gördüğün gibi, biz Sygonlular çok çirkin insanlarız. Elbette bunun farkında değildik. Çünkü karşılaştırma yoktu. Ama yüzyıllarca önce sizin ırkınızı ilk kez gördüğümüzde bizden daha güzel olduğunuzu anladık. Yakışıklı erkekler, güzel kızlar. Sizin ırkınızın kalıbıyla aşık olmak, sevişmek, birlikte yaşamak çok güzel olmalıydı. Teknolojide çok ileriydik. Yıldızlar arasında yolculuklar yapabiliyorduk. Uzayda sıçramayı öğrenmiştik. Ama teknolojimiz, bize çirkinliğimizi de fark ettirmişti. O halde teknolojimizi, bizi güzelleştirmesi için kullanmalıydık.”

Yaratık, bir süre sustu. Başı öne eğilmişti. Gözleri yarı yarıya kapanmıştı. Geçmişe dalmış gibiydi sanki. Derin bir soluk aldı, konuşmasını sürdürdü:

“Böylece Büyük Orkestra’yı yarattık, bu mağaraya getirip kurduk. Sizler eğlenirken enerjiniz ve güzelliğiniz doruk noktasına çıkıyor, ruhunuz değişiyor. Büyük Orkestra’yı kullanıp bunların hepsini almaya başladık. Fiziksel görüntünüzü ve ruh durumunuzu kendimize geçirdik. Biz güzelleşirken sizleri de yaşlandırdık. Bunu da yeni güzelliğimizi daha iyi yaşayabilmek için yaptık. Çünkü her şey karşıttır. Güzelliği anlayabilmek için çirkinliği bilmek gerekir. Bu da işin felsefesi güzel kız. Bu gece seçilen sen oldun.”

Yaratık bir kez daha sustu. Gözlerini kapatmıştı. Farklı bir dünyaya gitmişti sanki. Şehrazat’ın benzeri karanlık köşeden çıkıp elini yaratığın omzuna koydu ve genç kıza döndü.

“Aslında Alaaddin olmasaydı bunları hiç bilmeyecektin. Ama o kendisi için senin kalıbında yeniden yaratılan beni bekleyemedi. Hemen seninle birlikte olmak istedi. Sabırsızlığın sonu budur işte.”

Elini kaldırıp bir işaret yaptı. İşareti gören Alaaddin, kadının yanına gelmişti. Sonra da Şehrazat’a kalkmasını söyledi. Genç kız, bilinçsizce emre uydu.

Yeni Şehrazat, Alaaddin’e dönüp bir ayna getirmesini istedi. Adam, koşarak dışarı çıktı ve az sonra elinde bir aynayla döndü. Yeni Şehrazat, aynayı yüzüne tuttu.

“Ayna, söyle bakalım benden güzeli var mı?”

Bir süre aynayı dinliyormuş gibi durdu. Gülümseyerek başını salladı ve aynayı bu kez eski Şehrazat’a doğru tuttu.

“Ayna, söyle bakalım bundan çirkinini var mı?”

Eski Şehrazat, aynaya bakınca acı bir çığlık attı. Kırışık bir yüz vardı karşısında. O haykırırken diğerleri kahkahalar savurarak ayrıldılar. Şehrazat, hava trenindeki yaşlı kadının kahkahalarını da zihninde duymaya başladı.

Catherine’in yerinden fırladığını hissettim. Genç kızın çığlıkları, Şehrazat’ın çığlıklarına karışıyordu sanki. Bir de o intikam kahkahası vardı. Garip şeyler, iyice yaklaşmışlardı. Artık uzun boylarını, bir yılanın hareketini andıran kol ve baş sallamalarını iyicene fark edebiliyordum. Yeşil bir irinin içindeki siyah gözleri Catherine’i izliyorlardı. Bu gözler, bazen kırmızı bir çizgiye dönüşüyordu.

Çığlık çığlığa koşturan kıza bakıyordum. Bir öyküyü bitirmiştım. Şimdi yenisi başlıyordu. Az sonra her şey bitecekti. Catherine’le birlikte otele gidecektik. Babasıyla konuşacaktık.

Ama bir ışık huzmesi Catherine’i sarıverdi. Yaratıklardan bir tanesi elindeki silahı kıza doğrultmuş, tetiğe basıvermişti. Catherine artık yoktu. Mavi bir ışığın içinde kaybolmuştu.

Bu, bir öykü değildi. Dehşet içinde bunu hissedebiliyordum artık. Böylesine korkunç bir son

düşünemezdim ben. Garip şeyler, komünist canavarlar da değillerdi. Ama burada ne işleri vardı?

Ne kadar aptalca bir soru. Burayı işgale gelmişlerdi. Belki de komünistlerle işbirliği yapıyorlardı.

Ağlamaya başlamıştım. Yaratıklar, yanımdaydılar artık. Kendi aralarında konuşurken bana bakıyorlardı. Onları görmemek için gözlerimi sımsıkı yumdum. Dehşet içinde bilincimi yitirmek üzereydim. Annemi, babamı, kız kardeşimi düşünüyordum.

Catherine ölmüştü. Onlar da korkunç bir şekilde öleceklerdi. Bir şeyler yapmalıydım. Korkumu yenmeliydim. Tehlikeyi onlara haber vermeliydim.

Birden ayağa kalktım ve ağaçların arasında koşmaya başladım. Cesaretim, korkumu yenmişti sonunda. Babama layık bir evlattım ben. Uzaylıları yenecektik. Böylece komünistleri de korkutacaktık. Bize saldıramayacaklardı.

Yanımdaki ağaç gürültüyle alev almaya başladı. Iska. Beni vuramamışlardı. Koşmaya devam ettim. Sağımda solumda garip gürültüler oluyordu. Ama alev yoktu. Başka bir silah kullanıyorlardı anlaşılın. Beni canlı yakalamak istiyorlardı. İşkence yapacaklardı. Babam, demokrasiye geçilmeden önce insanlara çok işkenceler yapıldığını anlatırdı. Tabutluklar varmış. Demokrasi gelince işkenceler de sona ermiş.

Ve birden yere kapaklanıverdim. Üzerimden bir sıcaklık geçti, tüm vücudumu kapladı. Alev göremedim. Ayağa kalkmak istedim, beceremedim. Gözlerim yavaş yavaş kapanıyordu. Kendimden geçiyordum. Belki de ölüyordum.

Başımı kaldırmaya çalıştım. Geliyorlardı. Uçan daire ağaçların üzerinde tur atmaya devam ediyordu. Alt tarafında bir kapağın açıldığını fark ettim. Başkaları da yere inecekti anlaşılın.

Gözlerim, Catherine'in kaybolduğu yere kaydı. O artık yoktu. Ölmüştü. Ama içimde garip bir duygu vardı. Sanki onu bir kez daha görecektim. Onunla yeniden bir arada olacaktım. Bu saçmaydı. Ölü bir insanla nasıl bir araya gelebilirdik. Yine de buluşacaktık.

Daha fazla dayanamadım. Başım, çamurların içindeydi artık. Gözlerim daha fazla dayanamadı, kapandı.

3.

Zaman sıçraması koruma kalkanının açılmasıyla Ransan yerinden doğruldu. Amiral ve yardımcıları da kalkmışlardı. Üç adam, hasar belirleme çalışması yapıyorlardı.

Tesar, "Bölümlerden gelen raporlara göre sıçrama bir hasara neden olmamış," dedi. "Ancak

saldırı sırasında geminin enerji santrali ve keşif gemileri hangarı zarar görmüş. On iki personelimizi de kaybettik.”

Ransan'ın bunlara aldıracağı yoktu. Ölenler için üzülmüştü, ama şimdi görevini ve yolcuyu düşünmeliydi.

“Hangi zaman boyutundayız?” diye sordu Tesar’a.

“Haziran 1950,” diyerek yanıtladı yardımcı.

Ransan komuta odasından dışarıya çıktı. Koridorlarda her şey normal görünüyordu. Gemi personeli, işlerinin başına dönüyordu. İnsanlarda tedirginliğin devam ettiğini sezdi genç kadın. Görev yerlerine giden onarım robotlarının arasından geçti ve asansöre bindi. Yaşam izleme odasına gidiyordu.

Yolcu, yaşam izleme odasında cam bir hücrenin içinde yatıyordu. Hücrenin iki yanında küre şeklinde yansıtma aygıtları duruyordu. Bu aygıtlar, yolcunun bellek kayıtlarını ve bilincini Krea'daki yörüngesinde dolaşan algılama uydularına gönderiyorlardı. Krea'da meditasyon yapanlar da gönderilen bellek ve bilinç dalgalarını alıyorlardı.

Ransan, gemi doktorunu hücrenin çevresine dizilmiş gösterge panellerini incelerken buldu. Merak içinde sordu:

“Bir sorun var mı?”

Doktor, Ransan'a dönerek “Olumsuz bir şey görünmüyor,” dedi. “İzleme süreci normal bir şekilde devam ediyor ve algıladıklarını kaydediyor. Dalga gönderme kanallarında da bir sorun yok.”

Genç kadın, rahatlamıştı. Yine de bir soru daha sormaktan kendisini alamadı.

“Algılama kayıtlarında bir sapma olmadığına veya adamın belleğine bir dış sızma olmadığına eminsen, değil mi? Çünkü rastlantısal bir zaman sıçraması yaptık.”

Doktor, yeniden hücreyi çevreleyen göstergelere döndü. Sonra da genç kadını rahatlatmak istemesine kendinden emin bir şekilde anlatmaya başladı:

“Gelecek yaşamındaki tarih yazıcılığı dönemini sorunsuz bir şekilde yaşadı. Buradaki tek sızma bizim denetimimizde oluşturuldu. Gemi, aradığımız o kitabı ele geçiren şövalyeyi bulmak için zaman sıçraması yaptığında o şövalyenin yaşamından bir kesiti belleğine yükledik.”

Ders anlatır gibi konuşuyordu. Bir süre durakladıktan sonra devam etti:

“Aslında bir rastlantı da oldu. Yolcumuz, şövalye Roderick hakkında Arap bir yazarın kitabını daha önceden okumuş. Üstelik tarih öğretmeni olduğu yaşamda yolda giderken bir öğrenciyle

karşılaşmış. Kız da o kitabı okuyormuş. Bu yüzden adamımız, kitabın ele geçirilme sürecini kolaylıkla algıladı. Bellek her şeyi sorunsuzca benimsedi. Böylece Roderick'le bütünleşme sağlandı.”

Ransan, fazla ayrıntı dinlemek istemiyordu. Onun merak ettiği asıl konu, rastlantısal sıçrama sonrasında ne olduğuydu. Bu nedenle sabırsızlığını vurgulayan bir ses tonuyla, “Lütfen son sıçrama sonrasına gelir misiniz doktor,” dedi.

Adam, hiç itiraz etmeden, “Bu önceden beklemediğimiz bir şeydi elbette,” dedi. Yine uzun bir konuşma yapacağına benziyordu.

“Adam, yüzyıllar öncesindeki yaşamına gitti. Bu sırada rastlantısal sıçramanın bir sonucu olarak ayrı bir zaman boyutuna girip çıktık birkaç kez. Yani aynı dalga boyutunun iki farklı noktası arasında dolaşır gibi. Bu sırada Şehrazat'ın geleceğini belleğine ekledik. Böyle bir şey planımızda yoktu. Fakat o kız adamın geçmiş yaşamından belleğine gelmişti. Ekleme yaparak daireyi tamamlamak zorundaydık.”

Hepsi bu kadardı. Ransan, cam hücrenin yanına gelip yolcuya baktı. Kırmızı bir ışığın içinde derin uykundaydı. Sonra doktora teşekkür ederek ayrıldı. Şimdilik yapacak bir işi yoktu. Odasına giderek biraz uyumayı düşündü. Ama Tesar'dan gelen bir mesaj, bundan vazgeçmesine neden oldu.

Adam, yeni bir sıçramaya geçmeden önce biraz bekleyeceklerini söylüyordu. Zaman yolculuğu sisteminde bir sorun yoktu. Fakat Amiral, Sygon saldırısının sisteme bir zarar vermediğinden emin olmak istiyordu. Bu nedenle bir süre bakım çalışması yapılacaktı.

Ransan, bu haberden hoşlanmamıştı. Plan gecikecekti. Yine de beklemekten başka çaresi yoktu. Şimdi zaman geçirecek bir şeyler bulmalıydı.

Birden aklına Kozmik Gizem Kitabı geldi. Kitabı incelemek ilginç olabilirdi. Gerçi bu, gemi arkeologunun işiydi. Yine de genç kadın, kitabı incelemenin iyi bir vakit geçirme yöntemi olacağını düşündü. Arkeologun odasına doğru yürümeye koyuldu.

Gemi arkeologu Broden odasında oturmuş, karşısında duran tüpün içindeki Francis Roderick'e bakıyordu. Şövalyeyi Kudüs'te ele geçirmiş ve dondurmuşlardı. Adam, bilinçsiz bir şekilde yaşamaya devam ediyordu. Broden, onu Kreaya götürerek bellek ve bilinç sistemini ayrıntılı bir şekilde incelemek istiyordu.

Arkeolog, Ransan'ın içeri girdiğini görünce, “Ne kadar ilginç değil mi?” dedi dondurulmuş adamı işaret ederek. “Belleğindeki bütün bilgilerden Haçlı Seferleri sırasında yaşadıklarını öğrendim. O bölgelerde kazı yapmak kim bilir ne kadar ilginç olurdu. Silahlarını ve kullandıkları eşyaları görmek isterdim.”

Ransan, gülümseyerek “Bunun için kazı yapmaya gerek yok ki,” dedi. “Zamanda yolculuk yaparak bunu becerebilirsin.”

Broden kadına oturmasını işaret ederken, “Bu da bir yöntem elbette,” dedi. “Ama ben, yüzyıllar önce yaşayan arkeologlar gibi kazı yapmayı yeğlerdim. Böylece düşünsel gücüm zenginleşirdi.”

Ransan, konuyu değiştirmek niyetindeydi.

“Buraya Kozmik Gizem Kitabını görmek için gelmişim.”

Broden şaşırmişti. Böyle bir istek beklemiyordu anlaşılan.

“Kitaplığa bakabilirsin,” dedi kekeleyerek.

Ransan, Krea'nın eski uygarlıklar döneminden kalma antika kitaplığın kapağını açtı ve aramaya başladı. Raflar, arkeoloji ve tarih kitaplarıyla doluydu. Ama aradığı kitabı görememişti.

Broden'e dönerek, “Başka bir yere koymuş olmalısın,” dedi. “Burada yok.”

Genç arkeolog, yerinden kalktı ve kitaplığı incelemeye başladı. Kitabı o da bulamamıştı. Sonra odadaki diğer dolaplara baktı. Antika kupalar, kılıçlar, halılar ve çeşitli parşömenlerle dolu sandıkları karıştırdı. Bir yandan da, “Buralarda bir yerde olmalı,” diyerek söyleniyordu. Ransan, adamın gittikçe telaşlandığını seziyordu.

Broden, odanın güvenlik sistemine baktı. “Benden başka içeriye giren olmamış,” dedi kendi kendine. “Başkası almış olamaz.”

“Birisine ödünç vermiş olmayasın?”

“İmkânı yok. Daha bu sabah buradaydı.”

Odanın ortasında durmuş, birbirlerine bakıyorlardı. Sessizliği Ransan bozdu:

“Bu kitap elimizde olmalı biliyorsun. Eğer Karganlılar veya Brokarlılar o kitabın sahibi olurlarsa...”

Broden, öfkeli bir şekilde, genç kadının sözünü kesti.

“Biliyorum, biliyorum. Her şeye bizim denetimimiz dışında sahip olurlar. Olayları istediğimiz şekilde yönlendiremeyiz. Yıkıcılığı ve yaratıcılığı dengeleyemeyiz.”

Ransan, devam etti:

“Kitabı bulmalıyız Broden.”

Arkeologun öfkesi gittikçe artıyordu.

“Çalınmış olmalı. Ama nasıl olur böyle bir şey. Odaya benden başka giren kimse yok. Görünmeyen insanlar mı çaldılar onu?”

Ransan da tedirginleştiğini hissediyordu. “Bunu Turama’ya söylemeliyiz,” dedi. Yüzünde endişe vardı. “Belki de görünmeyen birileri gelmiştir.”

Broden, bitkin bir şekilde genç kadına bakıyordu. Ransan da gözlerini ona dikmiş, çözüm arıyordu. Bu sırada zaman sıçramasına başlangıç işareti geldi.

4.

Muat Başrahıbesi, kayalıklar arasına gömülmüş havuzdan çıkarak sarayına doğru yürümeye başladı. Saraya giden yol, doğal havuzlar ve çeşitli çiçeklerle kaplanmıştı. Yolun iki yanında bölgeye özgü ağaçlar sıralanmışlardı.

Başrahıbe Kersa, çıplak bedeninin, Muat gezegeninin tatlı esintisiyle ürperdiğini hissetti. Kendisini izleyen nedimesinden pelerinini istedi. Genç kız, başrahıbenin vücudunu kırmızı pelerlerle sarmaladıktan sonra geriye çekildi.

Başrahıbe, yüksek bir tepede durdu ve önünde uzanan geniş ovayı seyretmeye başladı. Büyük

yolculuk başlamak üzereydi.

Yıldız gemileri ovanın ortasındaki pistte düzenli bir şekilde duruyorlardı. Görünürde kimse yoktu. Rampalar çekilmiş, yerin altındaki hangarlara indirilmişlerdi.

Bu sırada sıranın başındaki yıldız gemisi ağır ağır havalanmaya başladı. Gemi çevredeki dağların hizasına kadar yükseldikten sonra hızlandı ve az sonra gözden kayboldu.

Geride gittikçe azalan bir gürültü ve duman bulutu kalmıştı. Rahibe, ikinci geminin havalanmasını beklemeden geri döndü ve sarayına doğru yöneldi.

Saray, büyük bahçenin tam ortasına kurulmuştu. Piramidi andıran sade bir binaydı. Çevresinde sütunlar vardı.

Kersa, sarayın geniş kapısından içeriye girerken tepeden tırnağa silahlı bir muhafız yanına yaklaştı ve kulağına bir şeyler fısıldadı. Başrahibe, adamı gülümseyerek dinledi ve içeriye girdi.

Genç kadın, odasına çıktı ve nedimesi kendisini giydirene kadar bekledi. Küçük kız giydirme işlemini tamamladıktan sonra dışarıya çıktı. Başrahibe, tacını kendisi başına geçirdi. Boynuna ve bileklerine kolyelerini, bileziklerini taktı.

Bu işleri bir ayın havası içinde kendisi yapar, nedimelerinden yardım istemezdi. Aynanın karşısında kendisine baktıktan sonra, gözlerini pencereden dışarıya çevirdi.

Son yıldız gemisi de havalanıyordu. Bundan sonra kendisini, nedimelerini ve koruyucularını taşıyacak gemi yola çıkacaktı. Ve Muat gezegeninde artık kimse kalmayacaktı. Bir tarih sona erecekti.

Muat gezegenindeki kolonileri binlerce yıl önce Dünyadan gelen Mu soyluları kurmuşlardı. Bu öncüler, Mu uygarlığının benzerini kısa sürede yaratmışlardı.

Şimdi ayrılma zamanı gelmişti. Çünkü iki hafta sonra Muat gezegeni yoğun bir meteor yağmuru altında kalacaktı. Muat bilim adamlarının hesaplamalarına göre, nüfusun yarısı meteor yağmuru sonucunda ölecek veya yaralanacaktı. Bu koşullarda gezegeni terk ederek diğer Mu kolonilerine gitmek, tek kurtuluş yoluydu.

Başrahibe odasından ayrılarak sarayın tören salonuna gitti. Salonda sadece başnedime ve koruma birliği komutanı vardı. Her ikisi de genç kadını selamladılar.

Başrahibe tahtına oturdu ve komutana baktı. Adam, kadının ne istediğini biliyordu.

“Kozmik Gizem Kitabı elimizde efendim.”

Adam, bunları söyledikten sonra eliyle bir işaret yaptı. Duvardaki gizli kapılardan birisi açıldı ve bir koruyucu, iki genç kızı içeriye getirdi.

Catherine ve Şehrazat, başrahibenin önünde diz çöktüler ve kadını selamladılar.

Komutan, konuşmasını sürdürdü:

“Bir Krea gemisi rastlantısal bir zaman sıçraması yaparken bizim zaman boyutumuzdan geçti. Bu sırada galaktik algılama sistemlerimiz, kitabın gemide olduğunu belirlediler. Gemi yolcularından birisinin düşüncelerinde bu iki kız vardı. Onları, adamın belleğinden çıkardık ve kitabı almalarını sağladık.”

Başrahibe gülümseyerek adamı kutladı. Sonra da sordu:

“Kitap şimdi nerede?”

“Kitabı, emrettiğiniz gibi, Brokar ve Kargan kabilelerimize verdik.”

Başrahibe, “En iyi kararı verdiğimizizi düşünüyorum,” dedi sevecen bir ses tonuyla. “Çünkü artık ona ihtiyacımız yok. Oysa Brokarlılar ve Karganlılar, bizim düşünsel güçlerimize henüz erişemediler. Bu kitap onlara yeni bir uygarlık kurmaları için yardımcı olacaktır.”

“Ama onlar yollarını bizim yolumuzdan ayırdılar.”

Bunu söyleyen başnedimeydi. Kadının sesinde bastırılmış bir öfke vardı. Başrahibe, aldırmadı.

“Onlar, Mars gezegenini tercih ettiler. Her kabilemizin bizimle birlikte olması için zorlama yapamayız. Gizem kitabını birlikte korumayı başarabilirlerse yeni bir uygarlık yaratabilirler.”

Başnedime, yatışacak gibi değildi. Artık öfkesini gizlemeye gerek de duymuyordu.

“Ben, o kitabı savaş için kullanacaklarına eminim.”

Başrahibe, yanıt vermeden ayağa kalktı, Catherine ve Şehrazat'ı işaret ederek, “Bunlar da bizimle birlikte gelsinler,” dedi buyurgan bir sesle. “Sizler de yol hazırlığına başlayın.”

Diğerleri çekilirlerken sarayın balkonuna çıktı genç kadın. Dağlara ve ovaya sessizlik hakimdi. Giysilerini çıkarttı ve çırılçıplak kaldı. Sonra da kendisini boşluğa bırakarak balkonun altındaki havuza daldı. Muat'ın gümüş sularında son bir kez daha yüzmek istiyordu.

DÖRDÜNCÜ KURGU

KOZMİK GİZEM KİTABININ PEŞİNDE

1.

Saat, gecenin yarısını geçmişti. Televizyonun karşısında yaklaşık yarım saatten beri aynı görüntüleri izliyordum. Duvarı boydan boya kaplayan dev ekranın içine gömülmüş durumdaydım. Görüntüler, gözlerimin önünde gidip geliyorlardı.

Polis, bir eve baskın yapmıştı. Şehrin dışında, tek katlı bir bina idi. Evin cam kubbeli bahçesi, dışarıya çıkartılan cesetleri izleyen insanlarla doluydu. Polisler kalabalığı dağıtmakla uğraşırken, diğer görevliler sedyeleri ambulansa götürmeye çalışıyorlardı.

Yükleme işi tamamlandıktan sonra ambulans havalandı, sirenlerini çalarak uzaklaştı. Polis arabaları da peşine takılarak gözden kayboldular. Televizyon habercisi, kalabalığın arasında dolaşıyordu. Önce yaşlı bir adamı yakaladı, “Onları tanıyor muydunuz?” diye sordu.

“Metroda sık sık görürdük. Fazla konuşmazlardı. Selamlaşırız o kadar.”

“Eve başka insanlar gelir miydi?”

“Gelirdi. Arkadaşlarıydı her halde. Hepsi erkekti.”

Bu sırada bir genç kız söze karıştı. Kendisine odaklanan kameraya doğru konuşmaya başladı. Bir yandan da bedeni soğutucu saç tokasıyla oynuyordu.

“Ellerinde hep kitap vardı. Dijitallerden değil, eski kitaplardan. Çok okuyorlardı. Ben de sürekli kitap okuduğum için dikkatimi çekmişti.”

Birkaç çocuk, kameraya doğru el salladılar. Nereden geldiği belli olmayan bir adam, çocukları önce tokatladı, sonra da kovaladı. Adam, haberciye semt koruyucusu olduğunu söyledi ve anlatmaya başladı.

“Kimse bir şey duymamış. Kim ne zaman girmiş, ne zaman çıkmış bilmiyoruz. Komşular, o pis kokuyu duyunca bana haber verdiler. Hemen buraya geldim. Kapıyı çaldım, açan olmadı. O zaman polise haber verdim.”

Koruyucunun konuşması bitince görüntüler kesildi. Haber sunucusunun görüntüsü belirdi.

“Emniyet yetkililerinden aldığımız bilgiye göre, boğularak öldürülen Arap öğrencilerin katillerinin bulunması için geniş çaplı bir soruşturma başlatıldı.”

Haber çok uzamıştı. Oysa benim çalışmam gerekiyordu. Bitirmem gereken bir makale vardı. Sabaha kadar çalışırsam ancak tamamlayabilirdim. Televizyona kapanma komutunu vermenin zamanı gelmişti. O sırada gözüm ekrana takıldı. Bir alt yazı geçiyordu: üniversite profesörünün intiharı, ayrıntılı haber az sonra. Televizyonu kapatmaktan vazgeçtim. Yıllardan beri üniversitede görev yapıyordum. Bir çok bilim insanını tanırdım. Tedirgin bir şekilde beklemeye başladım.

Arap öğrencilerle ilgili haber bittikten sonra ekranda başka bir sunucunun yüzü görüldü. Merakla ayağa kalktım, televizyonun dibine kadar gittim. Görüntünün içindeydim. Kadın sunucu,

haberi vermeye başladı:

“Az önce aldığımız habere göre, algısal tıp profesörü Amar Aal intihar etti. Olay, saat 23:30 dolaylarında gerçekleşti. Aldığımız bilgilere göre, CR5 havzasındaki evinin balkonundan atlayarak intihar eden Amar Aal, hemen can verdi.”

Olduğum yerde kalakalmıştım. Amar Aal’ı üniversiteden tanıyordum. Beni arkeoloji ve tarihe yönlendirmişti. Öğretim üyesi olmam için beni desteklemiş, burslar almamı sağlamıştı. Her hafta görüşürdük. İnsan beynindeki tarihsel birikimlerin davranışları nasıl yönlendirdiği üzerine konuşurduk sık sık. Bana geçmiş uygarlıklar hakkında sorular sorar, insanın belleğinde kayıtlı bu birikimlerin nasıl farkına varılabileceği üzerinde düşünürdü.

Bazen üniversitedeki odasında oturur, bazen de bir barda sabahlardık. Geçen sene bir beyin ameliyatı geçirmiştım. Ameliyatı yapacak olan doktorun onayını almış ve ameliyat bitinceye kadar yanımda kalmıştı. Birbirimize böylesine yakındık.

Ne yapacağımı bilemeden öylesine duruyordum. Vızıyofonun çalmasıyla kendimi yeniden buldum. Arayan profesörün asistanı Fatma Haves'di. Ekrandaki görüntüsü perişandı. Haberi duyup duymadığımı sordu. Bir yandan da hıçkırarak ağlıyordu. Ben de ağlamamak için kendime hakim olmaya çalıştım. Genç kadının yanında bulunmamın iyi olacağını düşündüm. Birisinin desteğine ihtiyacı vardı anlaşılın. Geleceğimi söyleyip telefonu kapattım.

Giyinip dışarı çıktım. Hava çok sıcaktı. Arabamı çalıştırıp, Fatma'nın evine doğru yola çıktım. Bir yandan da profesörün ölümünü düşünüyordum.

Dört gün önce bir sempozyumda karşılaşmıştık. Daha sonra bir restorana gitmiş, uzun uzun konuşmuştuk. Beyine yapılacak müdahalelerle insanların algılama güçlerinin nasıl yükseltilebileceği hakkında konuşmuştu.

Yanımda bazı eski öğrencileri de vardı. Artık eskisi kadar başarılı öğrenciler yetişmediğini söyleyip durmuştu.

Yaşamdan zevk alan bir insandı. Görünürde intihar etmesini gerektiren bir neden yoktu. Bazen bunalım içine girdiği olurdu. Karısı, dört yıl önce ölmüştü. Kadın öldüğünde yirmi beş yıllık evliydi. Kimi zaman onu anımsar, içine kapanırdı. Ama kısa bir süre sonra eski haline döner, acısını azaltmak için şakalar yapardı. Bir keresinde de Selim Reşat Beyin öyküsünü anlatmıştı. Çok gülmüştük.

Neyse. Artık profesörü düşünmek istemiyordum. Acımı arttırıyordu çünkü. Fatma'nın evine varmak için de daha çok yolum vardı. Rahatlamak için farklı şeyler düşünmeye çalıştım. Birden Amar Aal'ın sesi, beynimin içinde yankılanıverdi. Şaşkınlıkla dinlemeye koyuldum. Selim Reşat Beyin öyküsünü yeniden anlatıyordu. Sesin nereden geldiğini bilmiyordum. Şaşkınlığın yanında ürperti de gelmişti içime. Sesi yok etmeye çalıştım. Bir düşünce oyunuydu bu. Selim Reşat Bey zihnimin içinde canlanıyordu. Yaşlı adam, bir kadınla yemekteydi ve beni bırakmaya da pek niyeti yoktu. Kaçış olmadığını anladım ve dinlemeye koyuldum.

Selim Reşat Bey, karşısında duran kadını süzüyordu. Kadın, saçlarından ayakkabılarına kadar sarı, mavi, kırmızı, yeşil renklerle boyanmıştı. Selim Reşat Bey, bu renk cümbüşü içinden dışarıya fırlamış göğüslere ve bacaklara kaptırmıştı kendisini. Ama yine de ters olan bir şeyler vardı. Çok güzelsin aşkım. Ama sende de bir şeyler eksik. Nerede o eski filmlerdeki güzeller.

Kadehini kadına doğru kaldırdı. Şimdi bu gece seninle içeceğiz. Sonra da evime gideceğiz.

Kadına bir kez daha baktı. Canı kadının bedenini çekmiyordu. Ama olmayacak be güzelim. Sana vereceğim paraya yazık.

İçkisinden bir yudum aldıktan sonra yemeğe koyuldu. Haydi sen de ye. Bari bunun parası boşa gitmesin.

Denizaltı restoranı, İstanbul'un en pahalı yeriydi. Selim Reşat Bey, kadınla sabahlamaktan caymıştı. Bu, kadına para ödemeyecek demektir. Ama restorandan para vermeden çıkmak olmazdı.

“Bu yaşta bu kadar çok şeyi nasıl yiyorsun, vallahi anlayamıyorum.”

Selim Reşat Bey, kadına baktı ve, “Ne varmış yediklerimde?” diyerek öfkeyle sordu.

“Senin yaşındaki bir insan için, ağır değil mi?”

Adamın canı sıkılmıştı. Gerçi kadının söylediği doğrudu. Yetmiş yaşına gelmiş bir insan için bu kadar çok yemek sakıncalıydı. Ama bunu anımsatmanın sırası mıydı şimdi.

Sinirlerine hakim olmaya çalıştı. Sakin bir ses tonuyla “Hayatım, yemek güç demektir. Sizin kuşağınız beslenme pastillerini bilir, o kadar. Sen benim yaşıma bakma, neler var bende neler,” dedi.

“Peki canım, sonra yanımda uyuklamayasın da. Ya da heyecana dayanamazsın da kalıverirsin kollarımda.”

Selim Reşat Bey, bu kadarına gelemezdi. Ne demek uyuklamak ve heyecana dayanamamak. Sen benim yaşlılığımı yüzüme vuramazsın. Bu gece parasız ve erkeksiz kal da gör bakalım.

Öfkeyle masadan kalktı. Şaşkınlıkla bakan kadına bir şeyler söylemek istedi, ama beceremedi. Biraz homurdandı, sonra da salonu terk etti. Ağız dalaşına girmedim, iyi yaptım. Bana yakışan budur.

Park yerine gidip deniz otosuna bindi. Motoru çalıştırırken hala öfkeliydi. Adi kadın. Dediklerini unutmam gerek. Neyse, deniz iyi gelecek.

Motor çalışınca aracın dışındaki tüm ışıklar yanmıştı. Birkaç meraklı göz, araca döndü. Bu arada iki garsonun kendisine doğru yaklaştığını fark etti. Gelirler elbette. Hesabı ödemedim ki. Kadın, kafamı karıştırdı. Aracın bilgisayarını, günlük işler moduna getirdi. Oradan banka bölümünü buldu, hesabın ödenmesi talimatını verdi. Tekrar garsonlara baktı. Adamlar, bir süre durdular, sonra

geri döndüler. Kulak telsizinden ödeme bilgisini almış olmalıydılar.

Aracı park yerinden yavaşça çıkardı ve dibe doğru inişe geçti. Biraz sonra denizaltı restoranından çıkmıştı.

Arkasına dönüp baktı. Restoran ışıl ışıldı. Işık dalgaları denizin dibinde oynaşıyordu. Birkaç deniz otosunun köpükler arasında restorana yaklaştığını gördü. Motora güç verip denizin dibinde hızla ilerlemeye başladı.

Yüzeye çıktığı zaman kendisini daha iyi hissediyordu. Boğaz'ın iki yanına sıralanmış dev gökdelenlerin arasında bir süre ilerledi. Bir yandan da düşünüyordu. Bu yaşa gelmiş, hala hayatının kadını bulamamıştı.

Aslında onların hepsi evindeydi. Hareket ediyor, konuşuyorlardı. Selim Reşat Bey, ne sorarsa yanıtlıyorlar, şarkı bile söylüyorlardı. Ama yaşlı adam onlara dokunamıyor, dokunmaya kalksa bile bedenlerini hissedemiyordu. Bu böyle süremez. Hüseyin'le konuşmalı. Ama ya gülerse, alay ederse.

Deniz otosunu yeraltı garajına park etti, otuz ikinci kattaki dairesine çıktı. Bir süre kapının önünde durdu. Müjde, ben geldim hayatım.

Kapı ince bir sesle açıldı. Selim Reşat Bey, kapının ardında kendisine gülümseyen ve kollarını açan Müjde Dar'ı gördü. Selim Reşat Bey de kollarını açtı ve kadını kucaklamak üzere hareketlendi. Kadına sarılıyormuş gibi yaptı ve Müjde Dar'ın görüntüsünün içinden eve girdi.

Kendisini bitkin bir şekilde koltuğa attı. Gerçek olsaydın ne olurdu sanki. Dur bakalım, belki o da olur.

“Hande'yi göremiyorum.”

“Banyo yapıyor.”

Evet, onu banyo görüntüsüne programladığımı unutmuşum. Yerinden kalktı banyoya gitti. Hande Kuriz, köpükler arasında yıkanıyordu. Yaşlı adama elini salladı, gelmesini işaret etti. Selim Reşat Bey, gelemeyeceğini söyledi. Neye yarayacak ki. Gerçek olmadıktan sonra. Çözüm gerekli. Belki Hüseyin bir şey yapar.

Müjde'yi salonda, Hande'yi banyoda bırakarak yatak odasına geçti, üzerindikileri çıkarmadan yatağa uzandı. Buna bir çare bulmalıyım. Bilim çok ilerledi. Mutlaka bir çare vardır.

Müjde ve Hande, yatağa girdiler. Adamı ortalarına alıp sarılma görüntüsüne geçtiler. Bu sırada klima kadın kokusu modunu aldı ve yatak odasını kadın kokusu doldurmaya başladı. Ama yaşlı adamın buna aldıracağı yoktu. Hüzünlü bir şekilde uyumaya çalıştı. Yarın Hüseyin'le konuşmaya gideceğim. İster alay etsin, ister acısın. Bu iş yarın bitmeli. Yoksa ben biteceğim.

Kafasında dans eden kadın görüntüleriyle uykuya daldı.

Fatma Haves'in oturduğu apartmanın önüne gelince sesler sona ermişti. Çok garip bir durumdu. Öyküyü önce Amar Aal anlatmaya koyulmuştu. Sonra da ben yaşamaya başlamıştım. Bu öykü, ruh durumumun bir sonucu olmalıydı. Profesörün ölümünün yarattığı acı geçene kadar, onunla birlikte yaşadıklarım böyle canlanacaktı herhalde. Düşüncelerim görüntülere dönüşüyordu galiba.

Arabayı yeraltı otoparkına park ettim, genç kızın dairesine çıktım. Kapıyı Tahir Karan açtı. Genç adam, bizim fakültede galaktik mitoloji doçentiydi. Genç kadının salonda olduğunu söyledi.

Salona girdim. Fatma, koltuğa uzanmıştı. Beni görünce ayağa kalktı, boynuma sarıldı. Gözleri ağlamaktan kan çanağına dönmüştü. Siyah saçları karma karışıktı. Tahir de yanımıza geldi. Onun da yüzü sapsarıydı. Oturup konuşmaya başladık. “Fatma arayınca hemen geldim,” dedi Tahir. “Bir süre ne yapacağımızı bilemedik. Sonra seni aradık.”

Fatma, sigarasını yaktı, bana döndü:

“Anlamak mümkün değil. Daha bu sabah birlikteydik. Öğlen yemeğini birlikte yemiştik. Keyfi yerindeydi.”

Merak içinde “Karısından söz etti mi hiç?” diye sordum.

Fatma, yeşil gözlerini yüzüme dikti. Birdenbire sıkılmıştı sanki.

“Benimle böyle şeyleri konuşmazdı, bilirsin.”

Ses tonunda gizli bir öfke vardı. Bunu anlayabilmek için Fatma'yı yıllardan beri tanımak gerekirdi.

Genç kadının üniversiteden hocasıydım. Parapsikolojik tarih doktorasını yaparken bazı derslerine girmiştim. Tezini hazırlarken de yardımcı olmuştum. Hırslı bir insandı. Şimdi yeniden koltuğa uzanmış, boş gözlerle tavana bakıyordu. Tahir ise salonu arşınılıyordu. Sessizlik, canımı sıkılmıştı. Bir süre dijital kitaplığı inceledim.

Sessizlik, vizyofonun çalmasıyla bozuldu. Fatma, yerinden fırlayıp vizyofonu kaptı. Ekran parazitliydi. Bir şey seçilmiyordu.

Fatma, bir süre dinledi. Bir şeyler söylemeğe çalıştı. Sonra yüzünde şaşkın bir ifadeyle vizyofonu kapattı. Bakışlarını bize çevirdi.

“Bir erkekti. Kim olduğunu söylemedi. Ses cızırtılıydı. Yankılanıyordu. Sanki başka bir gezegenden arıyordu.”

Yanına gittim ve, “Ne dedi sana?” diye sordum.

Genç kadın koltuğa oturup sigarasını yeniledi. Gevelemeye başladı:

“Baş sağlığı diledi. Metin olmamı söyledi. Hepsi bu kadar işte. Benim yanıtları beklemeden de kapattı.”

Fatma'nın merak içinde olduğu yüzünden belliydi. Çünkü Amar Aal'ın ölümü dolayısıyla Fatma'ya baş sağlığı dileyebilecek kişi sayısı çok azdı. O kişiler de kim olduklarını mutlaka söylerlerdi. Arayan kişi, Fatma'nın iletişim kodunu da biliyordu. Oysa bu kod genç kadının ev sahibinin üzerine kayıtlıydı.

Bu iletişim kodunu bilen kişi, Fatma ile Amar arasındaki özel ilişkiyi de biliyor olmalıydı. Fatma'yı endişelendiren de buydu anlaşılan. Yıllardan beri gizli bir şekilde yürüyen ilişkinin açığa çıkmasını istemezdi.

Burada daha fazla kalmamın anlamı yoktu. Fatma, esnemeye başlamıştı. Tahir'de sızmak üzereydi. Gözlerime bakıyor, kalkmak için benden işaret bekliyordu sanki. Beklentisini boşa çıkarmak istemedim.

Genç adam ile birlikte dışarıya çıktık. Bir süre konuşmadan yürüdük. Rahatlamıştım. Açık hava Tahir'e de iyi gelmişti. Suskunluğunu bozdu:

“Bu iş nasıl oldu merak ediyorum. Niçin intihar etsin ki bu adam?”

“Belki de yeniden bunalıma girmiştir.”

Güldü. Sonra devam etti:

“Belki de vicdan azabı içindeydi. Karısının ölümünden sonra Fatma ile birlikte olduğu için.”

Sesinde alaycı bir hava vardı. Bundan hoşlanmamıştım. “Bu onun özel yaşamıydı,” diye yanıtladım. “Her kesin yaşamı kendisine. Mutluluğuyla ve acısıyla beraber.”

Yeniden sessizleşmişti. Düşünceli bir hali vardı. Bir süre daha yürüdükten sonra Fatma'nın apartmanına geri döndük. Arabamı oraya park etmişim çünkü. Tahir'in arabası da oradaydı.

Arabasına binerken, “İçimde garip bir duygu var,” dedi. Sesinde endişe vardı. “Sanki bu ölümün arkasından başka şeyler de gelecek.” Sonra da arabasının kapısını kapattı ve motoru çalıştırdı.

Tahir'den ayrıldıktan sonra evimin yolunu tuttum. Tahir, ne demek istemişti acaba? Amar Aal'ın ölümü hakkında bildiği bir şeyler mi vardı? Kafam bunlarla doluydu şimdi. Ama sonuç alamıyordum. Düşünmemeye çalışarak boş yollarda ilerlemeye başladım.

Ben düşünmek istemesem bile bazı şeyler, kendiliklerinden oluşuyorlardı. Şimdi olduğu gibi.

Profesörle sık sık oturduğumuz barlardan birisinin önünden geçiyordum. Aslında burası evimin yolu üzerinde değildi. Ama kumanda aygıtını oraya çevirmiştim. Sanki bilemediğim bir güç yaptırmıştı bunu. Ve yine profesörün sesini duymaya başlamıştım. Beni öyküye çağırıyordu. Buna

direnmenin anlamsız olacağını biliyordum. Çağrısını kabul ettim.

Selim Reşat Beyin yaşamdaki en büyük tutkusu kadınlardı. Ama uzun ömürlü ilişkileri olmamıştı. O hep düşlerindeki kadını arıyordu. Ve o kadınlar da yüzlerce yıl öncesinin filmlerinde yaşıyorlardı.

Selim Reşat Bey, emekli olduktan sonra kendisini bu filmlere vermişti. Evine en iyi görüntü sistemlerini kurdurmuş, sabahlara kadar eski filmleri seyretmişti. Bu yetmeyince de özel görüntü programları hazırlatmış, eski oyuncuların görüntüleriyle beraber yaşamaya başlamıştı. Bazen rakı sofrası kuruyor, dansöz Asena'nın görüntüsüyle karşılıklı göbek atıyordu.

Tüm bunlar, Selim Reşat Beyin karşı cinsle ilişkilerini olumsuz yönde etkiliyordu. Birlikte olduğu kadınlarda eski kadınlardan bir şeyler arıyordu. Bulamayınca da bazen içine kapanıyor, bazen de saldırganlaşıyordu.

İlerlemiş yaşına rağmen aradığı kadını bulamamak, yaşlı adamı delirmenin eşiğine kadar getiriyordu. Ama buna bir çözüm bulacaktı. Kendisine gülmeyeceklerini bilse, çözüm hazırda bile.

Yaşlı adam, sabah Hande'nin sesiyle uyandı. Kahvaltı zamanıydı. Ama kahvaltıyı hazırlayacak kadın yoktu. Hayat mı bu. Sucuklu, yumurtalı kahvaltıdan vazgeçip iki beslenme pastili yuttu. İğrençlik bu. Ama bugünden itibaren değişmeli. Giyinip yeraltı garajına gitti ve deniz otosuna bindi.

Gebze'deki Marmara Araştırma Merkezi'ne ulaştığı zaman saat dokuzda geliyordu. Aracını park etti ve Hüseyin Aker'i nasıl bulabileceğini bekçi robota sordu. Makine, cızırtılı bir sesle konuşmaya başladı. Bir yandan da göğsündeki ekranda Hüseyin Aker'in bürosuna nasıl gidilebileceğinin görüntülerini veriyordu. Selim Reşat Bey, tanımlanan yere doğru yürümeye koyuldu. Güçlü olmam gerek. Çekinecek bir şey yok.

Çok yorgundum. Uykum gelmişti. Uykumun gelmesiyle öykü de kesilivermişti. Nerede olduğumu anlamak için çevreye bakındım.

Evime gelmişim. Birden hareket etmediğimi fark ettim. Araba duruyordu. Arabamı ne zaman durdurduğumu bilmiyordum. Öyküye dalıp gitmişim. Bu arada eve geldiğimi hissetmiş ve motoru durdurmuş olmalıydım. Belki de bunu yaptıran şey, o gizli güçtü. Korkmalı mı yoksa eğlenmeli miydim, bilmiyordum.

Aracımı park edip daireme çıktım. Yarın profesörün cenaze töreni yapılacaktı. Yorucu bir gün olacaktı.

Duş alıp kendimi yatağa attım. Profesörü düşünmemeye çalışıyordum. Çünkü düşündüğüm zaman öyküyü yeniden yaşamaya başlayacaktım. Bu da uykumun kaçması demekti. Gözlerimi kapattım. Görüntülerle karşılaşmadan derin bir uykuya daldım.

Amar Aal'ın cenazesi duygusal bir ortamda kaldırıldı. Mezarlığa gidilmeden önce üniversitenin önünde bir tören yapılmıştı. Profesörün bütün dostları ve öğrencileri gelmişlerdi.

Kalabalık, mezarlıkta da devam etmişti. Fatma, kara gözlükleriyle bir köşede durmuş, kendisine hakim olmaya çalışıyordu. O an, Amar Aal'ı gerçekten sevdiğini düşündüm. Tahir, birkaç öğretim üyesinin arasında duruyordu. Mezara indirilen cansız bedene sabit bakışlarını dikmişti. Amar Aal'ın doktor olan iki oğlu da oradaydılar. Onları çocukluklarından beri tanırdım. Ama artık görüşemiyorduk. Bir süre sohbet ettik. Arada bir Fatma'nın olduğu tarafa ters ters bakmaları, bazı şeyleri bildiklerini gösteriyordu.

Defin sona erdikten sonra yavaş yavaş mezarlığı terk etmeye başladık. Ölümün hüznü kayboluyordu. Birbirlerini uzun süredir göremeyen arkadaşlar, eski günlerden söz etmeye koyulmuşlardı. Üniversitenin yolunu tuttum.

Odama girer girmez fakülte sekreteri aradı, polislerin Amar Hoca'nın odasında araştırma yaptıklarını ve gittiklerini söyledi. Fakülte sekreterinden odanın giriş şifresini göndermesini istedim.

Şifre az sonra bilgisayarımın ekranında belirmişti. Amar Hoca'nın odasına gittim. Orada bir şeyler bulacaktım sanki. Beni çeken ilginç bir şey olacaktı. Böyle düşünüyordum. Sonra Tahir'in dün gece söyledikleri geldi aklıma. Düşünsel bir bağlantı kurdum. Odada farklı bir şey bulacaktım ve bu şey, beni farklı bir yerlere götürecekti. Tahir'in söylediği gibi, ölümün arkasından başka şeyler gelecekti.

Amar Aal'ın odası inanılmayacak derecede düzenli bir odaydı. Kitaplar ve disk dosyalar düzgün bir şekilde raflara yerleştirilmişti. Ölen karısının resmi, bilgisayarın yanında duruyordu. Masasının üzerinde Birkaç doktora tezi ve evrak diski vardı. Masaya yayılmış kağıtlarda el yazısıyla yazılmış notlar duruyordu.

Misafir koltuklarından birisine oturup, profesörle karşılıklı sohbet ettiğimi düşündüm. İçimi hüznü kapladı. O günler geçmişte kalmıştı artık. Gözlerim kitaplıkta duran Kitab-ı Mukaddes'e ve Kuran'a takıldı. Bunları daha önce görmemişim.

Kitapların baskı tarihlerine baktım. Geçen yüzyıllarda basılmışlardı. Amar, pek de inançlı bir insan sayılmazdı. Birden aklıma tedirgin edici bir düşünce geldi. Acaba Amar, ölmeyi kafasına takmış, kendisini kutsal kitapların dünyasına mı vermişti?

Kapının açılmasıyla düşüncelerimden sıyrıldım. Gelen Fatma idi. Gözleri ağlamaktan kıpkırmızı olmuştu. "Seni aradım, burada olduğunu söylediler," dedi. "Odasına gelip biraz onu anımsamak istemişim."

Fatma'nın gelişinden hoşlanmamıştım. Yine de bir şey belli etmedim. Karşımdaki koltuğa oturmasını işaret ettim. Bazı şeyler sormak istiyordum.

“Dinle arası nasıldı?”

Şaşırmıştı. Yeşil gözleri birdenbire irileşivermişti.

“Nereden çıktı şimdi bu?”

Kitaplıkta duran kutsal kitapları gösterdim. Omzunu silkeledi.

“Bilmiyorum. Bu kitapları daha önce evinde de görmüştüm. Ama bir şey sormadım. Kitaplara çok meraklıydı, bilirsin. Önemli gördüğü bir kitabı, okumayacak olsa bile alırdı. Dijital sistemler yerine de eski basımları yeğlerdi.”

Başımı salladım. Genç kadın doğru söylüyordu. Profesör, bir kitap hastasıydı. Gezilerden dönerken, bavulunun yarısını eski basım kitaplar doldururdu.

Onu odada bırakıp dışarıya çıktım. Bir süre diğer öğretim üyelerinin odalarını dolaşım.

Fakültede kasvet vardı. Amar Aal'ın ölümü, insanları çok etkilemişti. Tahir'in odasına da uğradım. Genç adam, bilgisayarın başındaydı. “Kitabımı tamamlamaya çalışıyorum,” dedi beni görünce. “Çalışırken, sorunlardan kurtuluyorum. Bu kitabı tamamlayabilmem için çok uğraşmıştı. Bittiğini göremeyecek. Yazık.”

Kafama takılan şeyi, ona da sordum:

“Sana bir şey soracağım. Amar Hoca seninle dini konular hakkında konuşur muydu?”

Soruyu duyunca Fatma gibi o da şaşırmıştı. Önce biraz düşündü, sonra da bir şey anımsamış gibi bana döndü.

“İki ay önceydi galiba. Bana dinler ve mistizm hakkında bildiğim kitap olup olmadığını sormuştu. Dijital sisteme girmemiş, bilinmeyen eski basımları arıyordu. Hatta çok eski yüzyıllardan kalma el yazımı basımların peşindeydi. Bilmiyordum. Ne yapacağını sorunca, gülerek öteki dünya hakkında bilgi sahibi olmak istediğini söylemişti. Bir daha da bu konuyu konuşmadık.”

Amar Aal'ın kutsal kitaplara merakının bilinçli olduğu anlaşılıyordu. Özellikle bir şeyin peşindeydi. Bunu da kendisinden başka kimse bilemezdi. Sonra dün gece kafama takılan konuyu sordum:

“Dün gece niçin Amar Aal'ın ölümünün arkasından başka şeylerin de geleceğini söylemiştin?”

Gülümsemeye çalışarak “Bilmiyorum,” dedi. “Garip bir duygu işte. Belki de profesörün ölümünden etkilendim. Yeni ölümler beklemeye başladım.”

Başka bir şey sormadan, Tahir'i çalışmalarıyla baş başa bırakarak odadan ayrıldım, odama gidip bir şeyler okumaya çalıştım.

Tahir'in dediği doğrudu. Amar Hoca'nın ölümünü ancak çalışarak unutabilirdim. Bu sırada cep vızıfonum çaldı. Ekranda Amar Aal'ın büyük oğlu görüldü. Babasının hem dijital sistemini, hem de eski basım kitaplarını üniversiteye bağışlayacaklarını söyledi ve yardımcı olmamı istedi. Yardımcı olacağımı belirttim. Bu arada, babasının kitaplığında dinle veya mistizmle ilgili kitap olup olmadığını sordum.

Bir süre durakladıktan sonra kitaplıkta Kitab-ı Mukaddes ve Kuran olduğunu söyledi. Bu, ona da garip gelmiş. Çünkü babasının böyle konulara yakın olmadığını sanıyormuş. Nedenini sorduğu zaman da babası, bilinmeyen uygarlıklar hakkında kutsal kitaplarda yer alan gizli şifreleri çözmeye çalıştığını söylemiş.

Aynı soruyu kardeşi de sormuş. Ona da rahatlamak ve ölüme hazırlanmak istediğini söylemiş yaşlı adam.

Telefonu kapattıktan sonra düşüncelerim daha da netleşmişti. Profesörün hem evindeki hem de üniversitedeki kitaplığında kutsal kitaplar vardı. Anlaşılan, evde de üniversitede de bu kitapları okuyordu. Ama Tahir'e söylediği ile oğullarına söyledikleri farklıydı. Gizlediği bir şey olmalıydı. Ve bu konu böylesine önemliydi onun için. Amar Hoca'yı birdenbire böylesine değiştiren neydi acaba. Yaşlılık belirtileri mi, ölüme hazırlanma düşüncesi mi, kimi zaman geçirdiği bunalımlardan kurtulma ve rahatlama isteği mi? Yoksa gerçekten de bilimsel bir araştırma mı yapıyordu.

Bunları öğrenmek mümkün değildi artık. Ama onu intihara götüren nedenin, bu sorularda gizli olduğu açıktı. Belki başka sorular da vardı. Bunları da bilemeyecektim.

Artık düşünülecek fazla bir şey yoktu. Amar Aal, o gece bunalım geçirmiş olmalıydı. Ama o zaman da her zaman yaptığı gibi Fatma'yı araması gerekiyordu. Belki aramıştı da genç kadını bulamamıştı. Belki de onu bunalıma sürükleyen, Fatma ile olan ilişkisiydi. Suçluluk duygusu içinde olabilirdi. Bunların hiç birisini genç kadına soramazdım.

Başka bir olasılık daha vardı. Kutsal kitapların şifrelerini çözmek için uğraşırken onu ölüme kadar sürükleyecek bulgulara ulaşmış olabilirdi. Belki de bunların hepsi anlamsızdı. Ben saçmalıyordum. Başım ağrıyaya başlamıştı. Bu konu üzerinde daha fazla düşünecek olursam, kendimi kaybedebilirdim. Olay, artık kapanmalıydı.

Eve gitmek, fakültenin ortamından kurtulmak istiyordum. Bir intihar olayı vardı. Sevdiğim bir insan ölmüştü. Daha fazla düşünmemeliydim. Eve giderek rahatlamalıydim.

Eve döndükten sonra solaryumda biraz dinlendim. Buhar banyomu ve soğuk duşumu aldım. Daha sonra bilgisayarımın başına geçtim, dijital kütüphanelerde dolaşmaya başladım.

Bu sırada bir mesaj sinyali geldi. Kaynak, Tahir'di. Hemen kendisini aramamı istiyordu.

Aradım. Sesi telaşlıydı. Biraz da korku algıladım. Fatma'nın evine gelmemi istiyordu. Yüzü çok kötü görünüyordu. Ne olduğunu sorduğumda yüz yüze konuşmamız gerektiğini söyledi ve telefonu kapattı. Telaşlanmışım. Hemen yola çıktım. Fatma'nın evine ulaşana kadar başıma neyin geleceğini biliyordum. Beklentim fazla uzun sürmedi. Yolda kendimi yeniden o öyküye teslim ettim. Sanki denizin kokusunu alıyor, dalgaların seslerini duyuyordum.

Selim Reşat Bey, Robot Araştırma Merkezi'nin önündeydi. Güvenlik koridorundan geçtikten sonra sessiz binada yürümeye başladı. Görünürde kimse yoktu. Herkes araştırmaya kapanmış olmalı. Hüseyin'in işi olmasa bari.

Hüseyin Aker, robotik bilimler profesörüydü. Selim Reşat Beyin yıllardan beri arkadaşıydı. Yaşlı adam üzerinde Hüseyin Aker yazan kapının önünde durdu. Profesörle nasıl tanıştığını düşünüyordu. Galiba ilk eğitim sınıflarında beraberdiler. Sonra Hüseyin Amerika'ya gitmişti. Ama her şeyi anımsayamadı. Ve telaşlandı. Artık belleğim de zayıflıyor. Hayatımın kadını bulamadan gideceğim.

Kapı açıldı ve Selim Reşat Bey, kendisini küçük bir odada buldu. Oda, robot kafaları, kolları, bacakları ve bilgisayarlarla doluydu. Hüseyin Aker, Selim Reşat Bey'i görünce masadan kalktı ve "Vay vay Selimciğim, bu ne sürpriz," diyerek adama sarıldı.

"Şöyle bir uğrayayım demiştim. Uzun zamandan beri görüşemiyoruz. Emekli olduktan sonra çok yalnız kaldım. Eski dostların ziyaretine gidiyorum artık."

Hüseyin Aker, candan bir kahkaha savurdu.

"Bırak bunları Selimciğim. Buraya niçin geldiğini biliyorum."

Selim Reşat Bey'in şaşkınlıkla baktığını görünce devam etti.

"Kapıdaki güvenlik robotlarını görmüşsündür. Bunlar insanın zihninden geçenleri okuyabilirler. Bir güvenlik tedbiri işte. Zihnin çok fazla sinyal veriyor. Bu sinyaller, robotlar tarafından yakalanır ve güvenlik birimine gönderilir. Eğer bir sorun yoksa, sinyalin içeriği ziyaret edilen kimseye iletilir."

Bunları söylerken masasında duran bilgisayarı gösteriyordu. Selim Reşat Bey, dikkatle ekrana baktı. Anlayamadığı işaretlerle doluydu ekran. Hüseyin Aker, konuşmasını sürdürdü:

"Bunlar, sembolik açıklamalar. Zihinlerden geçenleri ancak sembol diliyle anlayabiliyoruz. Sen bakınca bir şey anlayamazsın elbette."

Selim Reşat Bey, önce utandığını hissetti. Ama sonra rahatladı. Çünkü düşüncelerini açıklamak ve yardım istemek yükünden kurtulmuştu. Şimdi her şey açıktı.

"Sorunumu bildiğine göre konuşmama gerek yok artık," dedi. "Aradığım kadını bulamamanın beni nasıl çökerttiğini tahmin edemezsin. Gittikçe ölüme yaklaşıyorum. Ama bir kadının vereceği

mutluluğu hala yaşayamadım. Bu, beni içten içe eritiyor. Sana geldim, belki bir şeyler yapabilirsin diye.”

Profesör, gülererek sordu:

“Bir robot mu demek istiyorsun?”

Selim Reşat Bey, başını salladı. Oturduğu koltukta büzülmüş kalmıştı. Hüseyin Aker, elini adamın omuzuna koydu.

“Aslında bu konuda bir araştırma projemiz var. İnsanların istedikleri nitelikte robotlar tasarımılabiliyoruz. Bunlar kadın veya erkek formatında olabiliyorlar. Özel bellek ve bilinç programları yüklüyoruz. Genetik Merkeziyle de işbirliği yapıyoruz. Robotları deri ile kaplayabiliyoruz. Deri, laboratuarda üretiliyor ama gerçek deri. Doku kültürü filan. Yani bir kadının yumuşaklığını ve sıcaklığını hissedebilirsin.”

Bunları söylerken gülümsüyordu. Selim Reşat Bey, coşkuyla doğruldu.

“Buna mutlaka sahip olmalıyım. Fiyatı ne kadar.”

“Bunun fiyatı yok. Bu bir araştırma projesi. Yani senin isteğine göre bir robot tasarımılayacağız. Araştırma giderlerini karşılayan gerek.”

“Bu, sorun değil. Ne kadar?”

“Yaklaşık iki milyon yeni lira.”

Bunları söyledikten sonra piposunu yaktı, Selim Reşat Bey'i izlemeye koyuldu. Adam ödemesi gereken bedeli duyunca şaşırılmıştı. Sonra cebinden bilgisayarını çıkarmış, bilinçsiz bir şekilde tuşlara dokunmaya başlamıştı. Bir süre sonra gülümsüyordu.

“Evet, bu parayı ödeyebilirim. Gerçi iki evimi de satmam gerekecek ama, daha ucuz bir yerde daire kiralayabilirim.”

Hüseyin Aker, keyifle ayağa kalktı. “Bu iş tamam o zaman,” dedi. “Yarın sabah gel, hemen başlayalım.”

İki arkadaş vedalaşarak ayrıldılar.

Selim Reşat Bey, İstanbul'a döndükten sonra bilgisayarının başına geçti. Evlerinin görüntülerini ve satış koşullarını gayrimenkul borsasına ilettiler. Bir saat sonra iki ev satılmıştı. Bankasından da bir miktar para çekti. Bütün bunları Marmara Araştırma Merkezi'nin hesabına aktardı. Daha sonra yeniden gayrimenkul borsasına döndü, kendisine ucuz bir daire kiraladı. Artık yeni bir yaşam için her şey hazırды.

O geceyi Müjde ve Hande olmaksızın geçirdi. Kadınları görüntü disklerinden çıkarmamıştı.

Bundan böyle görüntülerle işi yoktu. Ertesi sabah da görüntü programını çalıştırmadan evi terk etti. Yanında sadece özel eşyalarıyla dolu iki bavul vardı.

Fatma'nın apartmanına yaklaşırken iki polis arabasının uzaklaştığını gördüm. Ağır ağır yükseliyorlardı. Onlar yükselirlerken zihnimdeki görüntüler de siliniyorlardı. Selim Reşat Bey'in öyküsü yine kesilmişti. Artık öyküyü anlatan Amar Aal değildi. Selim Reşat Bey, Hüseyin Aker ve ben öyküyü birlikte yaşamıştık.

Arabayı park edip apartmana yöneldim. Gecenin bu saatine rağmen apartmanda bütün dairelerin ışıkları yanıyor. Çevredeki apartmanların balkonlarında ve pencerelerinde insan silüetleri görünüyordu. Meraklı bakışlar hissettim.

Apartmentın girişinde resmi elbiseli bir polis yolunu kesti. Ona kim olduğumu ve neden geldiğimi söyledim.

Polis telsizle diğer arkadaşlarıyla konuştu ve geçebileceğimi söyledi. Fatma'nın bulunduğu kata gelince iki polisle daha karşılaştım. Kim olduğumu bir kez daha söyledim.

Polislerden birisi içeri girdi ve az sonra Tahir ile birlikte kapının önünde görüntü. Tahir, içeri gelmemi işaret etti. Perişan görünüyordu. Yüzünün sol tarafında kırmızı bir iz vardı.

İçeri girer girmez Fatma'nın nerede olduğunu sordum. "Yatıyor," dedi Tahir. "Doktor sakinleştirici verdi. Uyuması gerekiyor."

Kendimi koltuğa atıp bir sigara istedim. Sıkıntılı anlarda biraz duman çekmek, iyi gelirdi bana. Şimdi de bunun tam zamanıydı.

Tahir, sigaramı yaktı. Neler olduğunu anlatmasını istedim. Sıkıntıyla ve yutkunarak konuşmaya başladı. Bir suçlu gibiydi.

"Fatma'yla sinemaya gitmiştik. Kafasını dağıtmasını istemiştik. Sonra da gidip bir şeyler içtik. Ayaküstü. Eve dönünce onu dairesine kadar çıkardım. Tam kilide şifreyi yazarken kapı açılıverdi. İki adam vardı. Ne olduğunu anlayamamıştık. Bizi iterek kaçmaya çalıştılar. Birisini kolundan yakalayıp durdurmaya çalıştım. Ama suratıma bir yumruk yedim."

Bunu söylerken yüzündeki kızarıklığı gösteriyordu. Elini bir süre orada tutuktan sonra konuşmasını sürdürdü:

"Fatma o sırada çılgınlık atıyordu. Adamların peşinden gidemedim. Korkmuştum çünkü. Fatma'yı avutmaya çalıştım. Sinir krizi geçiriyordu sanki. Komşular da kapı önlerine çıkmışlardı. Bir süre sonra hep birlikte eve girdik. Başka kimse yoktu. Sonra polisi aradım. Seni de. Böyle işte."

Çevreme baktım. Salon darmadağınktı. Mikro diskler, dijital dosyaların şifreleri kırılıp incelenmişti. Evde bir şeylerin arandığı belliydi. Merakla sordum:

“Adamlar. Yüzlerini seçebildin mi bari?”

“Yüzlerine maske geçirmişlerdi. Ama esmerdiler. Siyaha yakın. Ellerinden belliydi. Şey gibi...”

Tahir bir şey söyleyebilmek için kendisini zorluyordu. “Arap gibi mi?” diyerek tamamladım.

Başını onaylarcasına salladı. Aklıma Arap öğrencilerin öldürülmesi gelmişti. Dün gece televizyonda izlediğim görüntüler, zihnimde canlanıverdiler. Niçin böyle olmuştu anlayamıyordum. Ama iki olay arasında bağlantı kurmak gibi bir saplantıya girmeye niyetim yoktu. Bu, polisin işi olmalıydı.

Yapacak fazla bir şeyim yoktu. Burada kalmak da istemiyordum. Eğer Fatma'nın uyanmasını bekleyecek olsam ve onunla konuşsam, rahatsızlığım daha da artacaktı. Bu kesindi.

Bir sigara daha yakıp bir şey söylemeden ayrıldım. Tahir, arkamdan bir şeyler geveliyordu. Ama durup dinlemeye hiç niyetim yoktu. Ne bir şey duymak, ne de konuşmak istiyordum.

3.

Akşam yemeğini dışarıda yedikten sonra eve döndüm. İçkimi içerken haberleri izliyordum. Arap öğrencileri katledenler, yakalanmışlardı. Televizyonda ilk haber buydu. Polis, öğrencilerin Brokar kabilesi savaşçıları tarafından öldürüldüğünü söylemişti. Öldürülenler, Kargan kabilesindendiler. Cinayet, iki kabile arasındaki güç mücadelesinin sonucuydu. Dosya kapanmıştı.

Bu kabileleri hiç duymamıştım. Tarih ve arkeoloji üzerine çalışıyordum ama ne Brokarlılar, ne de Karganlılar hakkında bilgim vardı.

Merakımın yeniden depreştiğini hissettim. Dijital kitaplığında Brokar ve Kargan kabilelerini araştırmaya başladım. Kısa süre sonra aradığımı bulmuştum.

Her iki kabilenin kökenleri, Saba ülkesine kadar gidiyordu. Saba'ya da Mu'dan gelmişlerdi. Daha sonra Dünya'nın çeşitli bölgelerine yayılmışlar, uluslara karışmışlardı. Ama eski geleneklerini hala koruyorlardı.

Bilgiler bu kadardı. Arkama yaslanıp düşünmeye başladım.

Acaba Fatma'nın dairesine girenler de bu kabilelerin üyeleri miydiler? Eğer öyle ise hangi kabile ve niçin?

Hiç istemiyordum ama beynimin içinde yeni düşünce bağlantıları oluşmaya başlamıştı. Bir profesör, durup dururken intihar ediyordu. Sonra o profesörün asistanının, sevgilisinin dairesine esmer derili birileri giriyordu. Bir şeyler bulmak için. Ve iki kabile arasındaki güç mücadelesi Harran'a kadar uzanıyordu. Neden? Acaba profesörün bilgisayarında Brokar ve Kargan kabileleri

hakkında bilgi var mıydı?

Bilgisayarımın başına geçtim, Amar Aal'ın sistemine girmeye çalıştım. Ama başaramadım. Şifreleri aşamıyordum. Bunun çaresini bulmalıyım. Birden kendimden geçtiğimi fark ettim. Terlemeye başlıyordum. Hırslanıyordum. Gerçi ne aradığımı pek bilmiyordum ama, bir şeyler bulmalıyım. Bunun için de şifre engelini aşmalıyım. Sadece bir tek kişi Amar Aal'ın özel şifrelerini bilebilirdi.

Hemen Fatma'yı aradım. Uykuda olması, umurumda değildi. Genç kadın tam karşımda küçük ekranın içindeydi az sonra. Uykudan yeni uyanmış bir hali de yoktu. Sadece gözlerinde merak vardı.

Sözü fazla uzatmadan şifreleri bilip bilmediğini sordum. Buna neden ihtiyacım olduğunu da söyledim. Genç kadın önce duraksadı, sonra da şifreleri üniversiteye getirebileceğini söyledi.

Genç kadının yüzünde ve sesinde üzüntüden eser yoktu. Kendisini neden aradığımı duyunca yeniden canlanmıştı sanki. Bir şey kaçırmak istemiyor gibiydi. Ve üzüntüsünü unutup bu kadar çok meraklanması, bir şeylerin farkında olduğunu gösteriyordu.

Yaklaşık bir saat sonra Amar Aal'ın odasında buluştuk. Fatma, daha önce gelmişti. Yüzünde hüznü bir ifade vardı. Bunun yapmacık olduğunu düşündüm. Bilgisayarın başına benden önce oturunca da bundan emin oldum.

Bilgisayarı hızlı bir şekilde taramaya başladık. Ve aradığımızı hemen bulduk. Profesör, bir dosya açmıştı. Kısa notlar vardı. Fatma ile birlikte okumaya başladık.

Brokar ve Kargan kabileleri, Kozmik Gizem Kitabı'nın bekçileri. Kitap, son Esseni rahibinden çalındıktan sonra korumaları için bu kabilelere verilmiştir. Kitabın kimler tarafından verildiği hakkında bilgi yoktur. Kitap, Mu kökenli olduğuna göre, bu uygarlık çökmeden önce uzayda çeşitli galaksilere dağılan Mu görevlileri tarafından verildiği tahmin edilmektedir. Bu görevliler hakkında da bilgi bulunamamıştır. Ama Karganlılar, kitabın sürekli sahibi olmak istemişlerdir. Böylece kitabı gizlemişlerdir. Brokarlılar, kitabı ele geçirebilmek için tüm galakside Karganlıların peşine düşmüşlerdir. Kitabın verildiği yer, Cydonia. Ama kimler tarafından?

Yazılanlar bu kadardı. Şimdi de Kozmik Gizem Kitabı karşımıza çıkmıştı. Esseniler hakkında dijital kitaplardan bilgi almaya çalıştık.

Çok eski çağlardan kalma mistik bir tarikattı. Eski Orta Doğu'da Kumran denilen yerde yaşarlarmış. Tarikatın nereden geldiği ve sonra nasıl kaybolduğu belli değildi. Hazreti İsa'nın da bu tarikattan çıktığı söyleniyordu.

Demek ki profesör kutsal kitapları bu amaçla inceliyordu. Tahir'e de eski el yazması mistik kitapları bunun için sormuştu. Yapacak bir şeyimiz yoktu.

Olaylar arasında bir bağlantı olabilirdi. Ama elimizdeki bilgiler, bunu açıklamak için yeterli

değildi. Yol gösterici bir şeylere ihtiyacımız vardı. Birden aklıma bir düşünce geldi. Amar Aal, ölmeden önce bir mesaj bırakmış olabilirdi. Buna Fatma'nın da aklı yatmıştı. En basitinden onun için bir mesaj olmalıydı. Bu mesajda neden intihar ettiğini anlayabilirdik. Veya kitap hakkında bir mesaj da olabilirdi.

Artık neyi aradığımızın önemi yoktu. Dosyaları teker teker incelemeye başladık.

Cydonia kodlu dosya dikkatimizi çekti. Cydonia, Mars'ta bir bölgeydi ve Amar Aal'ın notlarına göre kitabın verildiği yerd.

Dosyaya girer girmez Amar Aal'ın görüntüsü odayı doldurdu. Fatma ile birlikte geriye doğru sıçradık. Amar Aal'ın görüntüsü, sanki sakinleşmemizi beklermişçesine bir süre durdu ve sonra konuşmaya başladı:

“Bundan iki ay önce üniversitedeki kliniğime bir Arap gelmişti. Adam, Kargan kabilesindendi. Korku içindeydi. Anlattığına göre, Kozmik Gizem Kitabı'nı bekleme sırası ona gelmişti. Ve adam, bu işi yapmak istemiyordu. Çünkü kitap, bazı koruyucularını çıldırtıyormuş. Ama görevden kaçması da mümkün değilmiş. Bu yüzden beynine güçlendirici yonga yerleştirilmesini istiyordu.

Bu yongayı yerleştirmeden önce uzun süreli klinik çalışmalar yapılması gerektiğini söyledim. Yoksa tehlikeli sonuçlar doğabilirdi. Fakat adamın bekleyecek zamanı yoktu. Koruma görevini ertesi gece yarısı üstlenmesi gerekiyormuş. Teşekkür ederek ayrıldı. Bu arada ziyaretinin gizli kalmasını da defalarca rica etti.

Adamın sırrını koruyacaktım. Hekimlik yasası gereği. Ama birdenbire Kozmik Gizem Kitabı'nın iyi bir araştırma konusu olacağını düşündüm. Bu kitap hakkında fazla bilgim yoktu. Ama insan üzerinde çıldırtmaya kadar varan etkiler yarattığına göre, psikolojik açıdan incelenmeye değerdi.

Tüm dijital sistemleri taramaya başladım. Fazla bilgi yoktu. Eski çağlardan gelen sembolik bir kitaptı. Hepsi o kadar. Ama Karganlılar ve Brokarlılar arasında çekişme doğurduğuna göre, bir anlam taşımalıydı. Araştırmaya koyuldum.

Dijital sistemlerde fazla bir şey bulamayınca eski el yazmalarını ve kutsal kitapları incelemeye koyuldum. Eski uygarlıklar döneminin el yazmalarını araştırdım. Matbaalarda basılan kitaplara baktım. Ama bir ipucu yakalayamadım. Hezekiel peygamberin uçan nesnelere gördüğü, onlara binip yaptığı yolculuğu anlatan kitabından bile bir şey bulamadım. Yılmadan sonuna kadar devam edeceğim.”

Mesaj, burada bitiyordu. Profesörün görüntüsü kaybolmuştu.

“Bir şeyler anlatıyor, ama ipucu yok,” dedi Fatma. Sesi soğuktu.

Başımı salladım.

“Bilgilendik ama sonuç alamadık. İntiharın nedenini anlayamadık. Araştırmanın sonucunu da.”

Kadının gözleri hala ekrandaydı. Oraya sabitlenmişti. Bir şeyler görüyordu sanki.

“Bu görüntüler, yirmi gün önce kaydedilmiş,” dedi alçak sesle. “Acaba, araştırmasına devam etti ve bir şeyler bulabildi mi?”

“Belki de bir şeyler buldu ve bu intiharına neden oldu.”

“Sen bu konuda bir şeyler anımsayabiliyor musun? Biraz kendini zorlasan...”

Yüzünde sinsi bir ifade vardı. Gözleri hırsla parlıyordu. Benim bir şeyler bildiğimi ve sakladığımı düşünüyor olmalıydı.

“Hayır, bende bilgi yok. Olsa anımsardım,” diyerek geçiştirdim.

Ama onun işin peşini bırakmaya pek niyeti yoktu. “Peki,” dedi ve devam etti. “Bu dosya kodları sen de bir şeyler çağrıştırmıyor mu?”

Gerginleşmişim. Üzerime gelmesi anlamsızdı. Gittikçe hırsla dolan bu kadının etkisi altına girmekte olduğumu hissettim birdenbire.

Bu duyguyla beraber, Fatma’yı bir zamanlar tanıdığımı düşündüm. Ama üniversiteden değil. Çok daha önceden. Böyle bir şey olanaksızdı. Fakat içimden bir ses bunun böyle olduğunu söylüyordu. Bu bir yanılgıydı. İçimdeki sese kulak vermemeliydim.

“Eğer bu konuda bilgim olsaydı şifreleri de bilir ve seni çağırmazdım,” diyerek kestirip attım.

İkna olmuşa benziyordu. Dosyaları taramaya devam ettik.

Ama somut bir şey bulamadık. Sonunda bilgisayarı kapattık ve üniversiteden ayrıldık.

Güneş doğmak üzereydi. Bir süre yürüdük. Koluma girmiş, kedi gibi sokulmuştu. Vücudu, benimkine yapışmıştı sanki. İnanılmaz derecede güzel kokuyordu. Bu koku da bana yabancı değildi. Deniz kokusuna karışık kadın kokusu.

Sonra bir yanık kokusu geldi burnuma. Çevreye bakındım. Yanan bir şey yoktu. Kokunun içimden geldiğini hissettim. Sonra o kokuya doğru koşmak istedim. Yine garip bir ruh haline girmiştim anlaşılın. Kendimi toparlamaya çalıştım. Bu sırada Fatma birden durdu, yüzüme baktı.

“Bir Mars gezisine ne dersin?”

4.

Her şey inanılmaz derecede hızlı gelişmişti. Fatma, beni büyülemişti sanki.

Onun etkisi altında ilk yolcu mekiğine binmiş, Harran'dan İstanbul'a gelmiştik. Orada Fatma'nın kardeşinin evine gitmiş, Mars'a gidecek ilk gemiyi beklemeye koyulmuştuk.

İnanılmaz derecede güzel iki gün geçirmiştik orada. Genç kadının büyüü beni esir almıştı. Aramızdaki soğukluk yok olmuştu. Sabahlara kadar çılgınlar gibi sevişiyorduk. İçimizde yüzyılların beklentisi, gizli kalmış tutkusu vardı sanki.

Sevişmekten yorgun düştüğümüz bir gündeğumunda durup dururken kendisinden söz etmeye başlamıştı. Aslında İngiliz kökenli olduğunu anlatmıştı. Yirminci yüzyılın ortalarında büyük babalarından bir tanesi, Türkiye'de esrarengiz bir şekilde ölmüş.

Adam, Oxford Üniversitesi'nde arkeoloji profesörüymüş ve bazı kazılar için Türkiye'deymiş. Bir sabah otelinde kızı Catherine'nin bir arkadaşını bekliyormuş. Kızı o çocuğu almaya gitmiş. Ama kimse gelmeyince adam merak etmiş ve onları bulmak için otelden ayrılmış. Bir daha da geri dönmemiş.

Adamın cesedini bir korulukta bulmuşlar. Garip bir şekilde yanarak ölmüş. Yakın bir yerde de kızın cesedini bulmuşlar. O da aynı şekildeymiş. Karısı bunları duyunca şok geçirmiş elbette.

Kadın, acısını yıllardan beri tutuğu anı defterlerine yazmış. Cesetlerin İngiltere'ye götürülme zamanı gelince birden kararını değiştirmiş ve Türkiye'de kalmaya karar vermiş.

Kendisini toparladıktan sonra da turizm işine başlamış. Bu sırada bir Türk'le tanışmış. Evlenmişler. Kadın, Elisabeth Roderick olan ismini Fatma olarak değiştirmiş. Türk vatandaşlığına geçmiş. Bir daha da İngiltere'ye geri dönmemiş. Ondandır gelen tüm kuşaklar, burada yaşamışlar.

Fatma, bunları anlatırken sanki boşlukta yüzüyormuş gibiydim. Anlattıkları, zihnimde canlanıyor, sonra da beni içlerine alıyorlardı. Ama ben Catherine'nin arkadaşı o küçük çocuğu merak ediyordum.

Çocuğa ne olduğunu Fatma'ya sormuştum. Bu konuda fazla bir şey bilmediğini söyledi. Elisabeth'in anı defterinde yazdığına göre, çocuk ortadan kaybolmuş.

Elisabeth'in anı defterinde anlamsız bilgiler de varmış. Bunları daha sonra ikinci kocasından duymuş. Olayların yaşandığı günlerde çok sayıda insan aynı şekilde yanarak ölmüş. İz bırakmadan kaybolmalar olmuş. Polis, bunların nedenlerini anlayamamış.

Bunları anlattıktan sonra çıplak vücudunu benimkine bitişirmiştir. Dalgın hali gitmiş, yeniden canlanmıştı. Yeniden sevişmeye başlamıştık. Kadının sıcaklığında kendimden geçmişim. Görüntüleri unutmaya başlamıştım.

Şimdi Mars'ta ucuz bir oteldeydik. Yıldız gemilerinde çalışanların, eski sanat geleneklerini yaşatmaya çalışan tiyatro oyuncularının kaldıkları küçük bir oteldi burası.

Fatma, giyinmesini tamamlamıştı. Üniformayı andıran garip bir elbise giymiştir. Ne İstanbul'daki, ne de yıldız gemisindeki şehvetli görüntüsünden eser yoktu.

Mars'a gelince birdenbire değişivermişti. Bir asker gibiydi. Sanki birileri onu kutsal bir göreve çağırıyor, o da bu görevine doğru yola çıkıyordu. Bu sert görüntünün beni daha çok çektiğini hissettim. Sarılıp yatağa çekmek istedim onu. "Şimdi oyun zamanı değil," dedi sert bir sesle.

"Başımıza neyin geleceğini bilmiyoruz. Bir kez daha birlikte olmak istedim. Çünkü seni bir kez daha yaşamak istiyorum."

Bir kölenin efendisi karşısındaki ezikliğinin içindeydim sanki. O da bunun farkındaydı. Ve üzerimde yarattığı etkiyle beni daha da tutsaklaştırmak istiyordu. Gelip kucağıma oturdu. Yeniden yumuşamıştı.

"Ama şimdi gitmemiz gerek. Sırları çözmek zorundayız. Senin de istediğin bu değil mi?" dedi genizden gelen bir sesle.

Evet. Ben de bunu istiyordum. Amar Aal'ın bulduğu veya bulamadığı her ne ise o şeyi elde etmek için buradaydık. Ama Fatma'nın büyüünden kendimi kurtaramıyordum. Yüzyılların ötesinden gelen bir büyüdü bu. Onunla bir deniz kıyısında olmak istiyordum. Sonra korularda da dolaşabilirdik. Bu araştırmayı bırakıp geri dönebilirdik. Hiçbir şeyin peşinde olmadan sadece birbirimiz için yaşayabilirdik.

Bunları ona söylemek istiyordum. Fakat anlamayacaktı. Emindim bundan. Fatma'nın yanında olmanın tek yolu, onun istediğini yapmaktı. Ve şimdi o, Cydonia'ya gitmek istiyordu.

Cydonia'ya doğru yola çıktığımızda Fatma sanki ben yanında değilmişim gibi düşüncelere dalmıştı. Farklı bir ruh haline girmişti anlaşılın. Ben de konuşmamayı yeğledim.

Bir ara bana dönüp, "İnsanlık tarihini yeniden şekillendirecek bir şeyler buluruz belki," dedi.

Yanıt vermedim. Başka şeyler düşünüyordum çünkü. Nasılsa bu araştırma sona erecekti. Fatma'nın kafasını meşgul eden şeyler yok olacaktı.

Genç kadını düşünceleriyle baş başa bırakıp dışarısını seyretmeye koyuldum. Dış yerleşim bölgelerinde yaşam başlamak üzereydi. Ana yerleşim birimine bağlanan yapay kanallar araçlarla doluyordu. Onlar, yerleşim birimlerine yaklaşırken biz, merkezden uzaklaşıyorduk.

Önümde duran dijital haritaya baktım. Gittiğimiz yer, eski çağın Kargan Tapınağı'nın kalıntıları idi. Orada birilerini görebileceğimizi umuyorduk. İnsan göremezsek bile bazı işaretler, resimler bulabilirdik.

Robot kumandalı mekik aracı, tapınağın giriş kapısının önünde durdu. Önümüzdeki bilgisayar ekranında binanın terk edilmeden önceki durumu görünüyordu. Piramit şeklindeki bina, sütunlar üzerine kurulmuş kürelerle çevrilmişti. Sütunlar, kapılar, merdivenler, eski ve yeni çağların mimari bileşiminden oluşmuştu.

Ana binanın çatısını muhteşem bir kubbe kaplıyordu. Yapıda sanki insanlığa ait olmayan, başka dünyalardan gelmiş izler de vardı.

Koruma tulumlarımızı ve başlıklarımızı giyip dışarıya çıktık. Karşımızda gördüğümüz manzara, bilgisayarın ekranında gördüklerimizden çok farklıydı. Tapınaktan geriye kalanlar, yarısı yıkılmış bir ana bina ve iki sütundu. Kürelerin kalıntıları, araziye yayılmışlardı. Eski Tapınak yoktu ama, garipsi bir dehşet ve kutsallık her yanı sarmıştı.

Yıkıntılar arasında yürümeye başladık. Ne aradığımızı bilmeden dolaşıyorduk. Fatma hayran bakışlarla çevreyi inceliyor, sanki benim göremediğim şeyleri görüyordu. Bu durumu beni rahatsız etmişti.

“Buraya turistik gezi yapmak için gelmedik,” dedim. “Ne olduğunu bilemediğimiz bir şeyi bulmaya çalışıyoruz.”

“Ama her yer büyüleyici. Benim için bu yıkıntılar yok. Her yerde Tapınağın eski halini görüyorum. Tapınak aynen duruyor.”

Güldüm.

“Hayal gücünü fazla zorlama.”

“Hayır, hayal görmüyorum. Baksana mavi küreden giriş işaretini aldık ve koruyucumuz bize yol gösteriyor.”

Fatma, kalıntılar arasında yürümeye başlamıştı. Sanki birisini izliyordu. Şaşırmıştım.

“Nereye gidiyorsun?” diye sordum.

“Bizi bekliyorlar, diye yanıtladı.”

Yıkıntıların tam ortasında durmuştu. Yanına yaklaşıp ne olduğunu anlamaya çalıştım.

Bazı güçlerin etkisi altına girmiş gibiydi. Cam başlık, yüzündeki ifadeyi görmemi engelliyordu. Ama garip şeyler olduğu belliydi.

Bulduğumuz yeri inceledim. Büyük bir dairenin içindeydik. Burası, ayın salonu olmalıydı. Yere eğilip zemindeki tozları ve taşları temizlemeye çalıştım.

Anlamsız biçimde birleştirilmiş yıldızlar, gezegenler, aylar, insan ve hayvan şekilleri vardı. Neyi anlattıklarını kestiremedim. Ama bunların başkaları için anlam taşıdıkları kesindi.

Yeniden Fatma'ya döndüm. Gezegenin kızıl ufkuna bakıyordu. Fakat baktığı yer, başka bir yerdi sanki. Benim görmediğim şeyleri görüyor olmalıydı.

Ama ne görüyordu? Yanına iyicene sokulup koluna dokundum.

“Gördüklerini bana da anlatır mısın?”

Telsizden gelen kahkahası, başlığımın içini dolduruverdi.

“Benimle alay mı ediyorsun sen, yoksa kör mü oldun?”

Bu kadarı da fazlaydı. Onu düş dünyasından koparmalıydım. Yoksa daha da kötüleseydi.

Omuzlarından tutup sarsmaya başladım. Ama o gülmeye devam ediyordu. Bu sırada garip bir ses duydum. Sesi, hafif bir sarsıntı izledi. Fatma'yı bırakıp ne olduğunu anlamaya çalıştım. Bulduğumuz yer hareketlenmişti ve yerin altına doğru inmeye başlamıştı.

Fatma'ya sarıldım. Birlikte yere oturduk. O, sakin görünüyordu. Ben ise endişeliydim. Aslında korkuyordum.

Işık demetleri arasında yeraltına doğru garip bir yolculuğa başlamıştık. Bunun bir anlamı olmalıydı. Konuşmadan yolculuğun sona ermesini bekledim.

O sırada garip bir şey fark ettim. Yeraltına doğru gittikçe bizi taşıyan zemin küçülüyordu. Fatma'ya tehlikede olduğumuzu söyledim. Ama onun aldıracağı yoktu. Farklı bir dünyada yaşadığı belliydi. Bir süre onunla ilgilenmesem iyi olacaktı.

Çevreme baktım. Işıklar arasında tutunacak bir yer aradım, yoktu. Zaten olsa da bir şey fark etmezdi. Buradan çıkamazdık. Küçülme sürüyordu. Fatma'yı iyicene kendime çektim. Sadece ikimizi taşıyacak bir yer kalmıştı.

Hıza rağmen dengemiz bozulmuyordu. Yine nereden çıktı bilmiyorum, Selim Reşat Bey'le yanyanyaydım. Bu düşüş anında bile adamla Gebze'nin yolunu tutmuştuk.

Marmara Araştırma Merkezi'ne geldiğinde onu Hüseyin Aker ve asistanları karşıladı. Profesör, böyle bir araştırma programına katıldığı ve parasal destek sağladığı için teşekkür etti. Yardımcılarından birisi de bilimin ancak kendisi gibi insanların sayesinde gelişeceğini söyledi. Selim Reşat Bey, mutluluktan uçacak gibiydi. Başlasın artık. Bir an önce başlasın. Zaman geçiyor. Bunlar hala çene yarıştırıyor.

İçinde inanılmaz bir coşku vardı. Düşlerindeki kadının bedeni istiyordu. Hemen şimdi. Bırakın gevezelikleri.

Hüseyin Aker, yaşlı adamın koluna girdi. Ağır ağır yürümeye başladılar. Asistanlarda onları izliyordular. Büyük bir odaya girdiler.

İçerisi karanlıktı. Selim Reşat Bey, önce yatağı gördü. Yatağın üzerinde kablolar duruyordu. Bunlar duvarın kenarına yerleştirilmiş büyük bilgisayarlara bağlanmışlardı. Bilgisayar ekranlarında insan vücudunu andıran görüntüler oynuyor, bunlar yatay ve dikey çizgilerle bölümlendiriliyordu.

Her bir bölümlendirme farklı bir ışık saçıyor, odanın duvarlarında renkler oynaşıyordu. Hüseyin Aker'in ve asistanlarının gölgeleri, bu ışıklar arasında duvarlarda gidip geliyorlardı.

Profesör, Selim Reşat Beye döndü.

“İşte burası yaratım yeri. Nasıl beğendin mi?”

Selim Reşat Bey, endişeli görünüyordu. Ne kadar kasvetli bir yer. Yüzyıllar öncesinin Frankenstein filmlerini anımsadı, ürperdi.

“Burada neler olacak şimdi?”

Hüseyin Aker, gülümseyerek yanıtladı:

“Kendini rahatlat. Bir düş dünyası yarat. Hiçbir şeye sınır koyma. Devamlı düşün, nasıl bir kadın istiyorsun. Onları zihninde canlandır. Bize bileşim yaratma olanağı sağla.”

Asistanlar, yaşlı adamın giymesi için bir tulum verdiler. Adam, bir bölmenin ardında soyunup tulumu giydi.

Hüseyin Aker, arkadaşını kolundan tuttu ve yatağı işaret etti. Sanki dini ayin yönetiyordu.

Selim Reşat Bey yatağa uzanınca kollarını yatağa kelepçelediler. Daha sonra kabloları adamın tüm vücuduna yerleştirdiler.

Asistanlardan birisi kolunu sıvadı ve elineki iğneyi saplayıverdi. Yaşlı adam, bakışlarını profesöre çevirdi. O, gülümsüyordu.

“Bu rahatlaman için. Daha yoğun düş kuracaksın. Bu ilaç, seni her türlü kısıtlamadan kurtaracak. Düşlerindeki görüntülerle bütünleşeceksin, onları yaşayacaksın. Özgürleşeceksin. Senden gelen tüm sinyalleri alacağız, bileşimi oluşturacağız. Böylece yan odada bekleyen robot eşini senin için insanlaştıracacağız. Şimdi git, düşlerinle bütünleş. Hayatının kadını zihninde yarat.”

Selim Reşat Bey, başını salladı. Evet, onu yaratacağım. Bu benim son şansım. Gözkapakları yavaş yavaş ağırlaşıyordu. İki dakika sonra düş dünyasının kapısını açıyordu.

Selim Reşat Bey, kapının ardında çok uzaklara gitti. Kadınlarla buluştu, eski filmleri seyretti, gençliğini yaşadı, arkadaşlarıyla içki sohbetleri yaptı, onlara hayalindeki kadını anlattı, bir kadının saçlarını okşadı, onunla sevişti, sonra ondan vazgeçti, romanlara daldı, romanlardaki kadınlarla yaşadı, bazen şövalye oldu, bazen koca, bazen katil, ormanlarda dolaştı, deniz kıyılarında aşklar yaşadı, hüznünlendi, şehveti yaşadı, kokular duydu. Ve kapı kapandı.

Selim Reşat Bey, düşler dünyasında yolculuk ederken bizim düşüşümüz de sona ermişti. Bir yere gelmiştik ve bizi bekleyenler vardı. Karşımızda görüntüler oluşmaya başladı.

Uzun bir halı yayılmıştı. Rengi, parlak kırmızıydı. Halının iki yanına kadın, erkekli insanlar dizilmişti. Mavi, beyaz renkli elbiseler giymişlerdi.

Bunların aralarında metal giysili, ellerinde kılıç taşıyan adamlar duruyordu. Anlaşılan eski Tapınak binasının içindeydik. Burası ayin salonu olmalıydı. Duvarlar, süslemeler ve çeşitli işaretlerle doluydu.

Demek ki, yıkıntıların altında gerçek Tapınağı gizlemeyi başarabilmişlerdi. Fatma'ya baktım. O da hayranlıkla çevreyi inceliyordu.

Metal giysili adamlardan birisi öne çıktı ve elindeki kılıçla bir yeri işaret etti. O yöne döndük.

Bir taht vardı. Üzerinde bir adam oturuyordu. Adama doğru yürümeye başladık.

“Kargan Başrahibi olmalı,” dedim Fatma'ya.

Genç kadın gülümsedi.

“Hayır, Brokar Başrahibi.”

İrkilmiştim. Ne demek istediğini sordum. Yüzünde vahşi bir ifadeyle “Brokarlılar, Kargan Tapınağını ele geçirdiler,” dedi. Sonra da coşkuyla ekledi: “Büyük savaş başladı.”

“Sen nereden biliyorsun bunu?”

“Çünkü ben de Brokar kabilesindenim.”

Donakalmıştım. Buraya bir şeyleri çözebilmek için gelmiştim. Ama işler daha da karışıyordu. Ve Fatma'nın sıradan bir araştırma peşinde olmadığını anlamıştım. O, bilmeceye sonradan eklenmiş bir parça değildi. Başından beri içindeydi.

Rahibin önüne gelmiştik. İri yapılı, soğuk bakışlı bir adamdı. Teni çok koyuydu. Sarı, kırmızı karışımı saçları ensesine kadar uzanıyordu. Fatma başını hafifçe eğerek adamı selamladı. Yan gözle de bana bakıyordu. Ben de adamı selamladım.

Ne Karganlılar, ne de Brokarlılar beni ilgilendirmiyordu. Fatma tarafından tuzağa düşürüldüğümü hissediyordum. Ama kahramanlık yapmaya da niyetim yoktu. Aslında Fatma'nın tuzağına düşmekten garip bir zevk aldığımı hissediyordum. Kadına olan tutkum, daha da alevleniyordu.

“Size adamımızı getirdim işte.”

Bunu söylerken beni işaret etmişti Fatma. Salonda bir uğultu koptu, Birkaç kişi alkışladı. Rahip gülümseyerek başını eğdi. Buz gibi bakışları üzerimde dolanıyordu. Sonra yanındakilerden birisine döndü.

“Dinlenmelerini sağlayın.”

Sesi de bakışları gibi ürkütücüydü. Fatma'ya baktım. Rahat görünüyordu. Bana göz kırpmıştı. O şehvetli bakışları geri gelmişti. Onu öyle görünce ben de rahatladım. Görünürde tehlike yoktu demek. Ve yine onunla beraber olacaktım. En kısa zamanda.

Rahibi selamlayarak büyük salondan dışarıya çıktık. Yanımda iki muhafız vardı. Fatma bizimle gelmiyordu. Baş Rahiple konuşacak şeyleri olmalıydı.

Beni küçük bir odaya itelercesine saktular ve kapıyı arkamdan kapattılar. İçeriye girer girmez kendimi yatağa atıverdim. Dinlenmek ve düşünmek istiyordum. Ama buna fazla zamanım olmadı. Kapı açıldı ve Fatma içeri girdi.

“Çok şaşırdın değil mi?” diye sordu gülümseyerek.

“Evet. Senin bir Brokarlı olduğunu bilmiyordum. Ama bana söyleyebilirdin.”

Koltuğa oturup bakışlarını bana çevirdi. Sinsi ifadeyi bir kez daha yakaladım.

“Sana her şeyi anlatacağım. İnanamayacaksın.”

Karşısındaki koltuğa oturdum. Genç kadın, anlatmaya başladı.

“Bir Brokarlı da olsam bu gizem kitabı beni hiç ilgilendirmiyordu. Bizimkiler, Karganlıların elinde olan kitabı bulabilmek için baskınlar yapıyor, cinayetler işliyorlardı. Bunlara aldırđım yoktu. Ama Amar, bana kitaptan söz edince, kabile duygum birdenbire ortaya çıkıverdi. Aslında Amar da meraklanmıştı. Bu kitapta bilincin sırlarının olduğunu düşünüyordu. Kendisine gelen koruyucuya belli etmeden hipnotize edip kitabın nerede olduğunu öğrenmişti.

İtiraz ederek “Ama bunlar dosyalarda yoktu,” dedim.

“Yoktu elbette. Çünkü Amar, bunları bilgisayara yüklememişti. Onun amacı, kitaba sahip olmak değildi. İçindekileri okuyarak, Karganlıları inceleyerek insan bilinci ve algılaması hakkında bazı şeyler öğrenebileceğini düşünüyordu.”

Genç kadın bir süre soluklandıktan sonra devam etti:

“Bu kitabın Dünya dışı uygarlıklardan gelebileceğini varsayıyordu. Kitabın insan ve toplum psikolojisi üzerinde yarattığı etkileri de incelemek istiyordu. Ona göre kitap, Dünya dışı bir uygarlıktan gelmiş ise insanlığın yaradılış gizemini de kapsıyor demektir. Ve kitapta bu gizemi çözecek şifreler de olabilirdi. Eğer bu şifreleri çözebilir ve beyine müdahale edebilirse insanın bilinç gücünü arttırabileceğini düşünüyordu. Böylece insan beynini kullanarak geçmiş ve belki de geleceği algılayabilecekti.”

Hemen sözünü kestim ve, “Ama sen aynı düşüncede değildin,” dedim.

Yüzündeki o sinsi ifadeyle güldü.

“Elbette. Bir Brokarlı olduğum için kitabın yarattığı güçle ilgileniyordum ben. Amar'a kitabın nerede olduğunu sordum. Söylemedi. Benim bir Brokarlı olduğumu bilmiyordu. Ama hekimlik yemini, bunları anlatmasını engelliyordu. Yatakta oynamadığım oyun kalmadı, fakat bilgi alamadım. Bu arada araştırmalarına gizlice devam ediyordu. Bir çok Karganılıyla konuşmuştu, kitapta yazılanlar hakkında bilgiler ediniyordu. Bulduklarından söz etmiyordu. Bilimsel kıskançlığı tutmuştu. Bulgularını kimseyle paylaşmıyordu.”

Konuşmasını bir kez daha kestim:

“Ama neden dosyalarda bunlara ulaşamadık? Bu kadar çok bilgiyi aklında tutması olanaksızdı.”

“Amar, bilgileri kendi dosyalarına değil başka bir yere gönderiyordu. Daha doğrusu, bilgileri kaydediyor, gönderdikten sonra da siliyordu.”

Konu, karmaşıklaşıyordu.

“Nereye gönderiyormuş?” diye sordum.

“Bilgileri nasıl koruduğunu ben de merak ediyordum. Bir gece onu içirdim, yatağa götürdüm. Unutamayacağı bir gece geçirttim ve çözdüm. Bilgileri sana gönderiyordu.”

Haykırırcasına, “Böyle bir şey olanaksız,” dedim.

Bu arada gittikçe ürperdiğimi hissediyordum. Ama o, sakin görünüyordu.

“Ben de bunun nasıl olduğunu sordum. Kendinden geçmiş bir şekilde anlattı. “Senin beyin ameliyatına girdiği gün, beynine bir bilgi iletim yongası yerleştirmiş. Aslında sadece kitap konusunu değil, tüm bilgilerini sana gönderiyormuş. Öldükten sonra bilgilerini sen kullanasın diye yapmış bunu.”

Yüzünde şimdi de kıskançlık ifadesi belirmişti. Benden nefret ettiğini sezebiliyordum. Ama bu yonga işini pek gerçekçi bulmamıştım.

“Bu saçmalık,” dedim. “Eğer, böyle bir şey olsaydı bana söylerdi. Bunu da bırak, madem ki bilgileri bana gönderiyordu, haberim olurdu. En basitinden şu kitap konusunu çözmüş olurdu.”

Aldırmaksızın dalgın dalgın konuşmasını sürdürdü:

“Beynine yonga yerleştirmesini yanlış değerlendirebilirdin. Onunla ilişkini kesebilirdin. Bundan korkuyordu. Aslında üniversitedeki görevi bitince sana bunu söyleyecek ve çağrışım şifresini verecekti.”

Kendimi, bir oyunun en önemli parçası olarak görmeye başlamıştım. Ama bilmem gereken çok şey vardı daha.

“Çağrışım şifresi de neyin nesi?”

“Sana gönderilen bilgileri ancak bir çağrışım şifresiyle öğrenebiliyorsun. O şifre sana verilmeden bilgi aldığını fark etmiyorsun ve o bilgileri kullanamıyorsun.”

Merakım gittikçe artıyordu.

“Peki, sen biliyor musun bu şifreyi?”

Ayağa kalkıp sıkıntıyla dolaşmaya başladı.

“Şifreyi öğrenmek istedim ama alamadım. Çok kızmışım. Çıldıracak gibiydim. Hakaret ettim. Tokatladım. Eğer bana şifreyi vermezse onu terk edeceğimi söyledim. Sanıyorum, bu yüzden intihar etti. Şifreyi vermek istemedi, bensiz yapamayacağını da anladı. Kötü bir ikilem.”

Bir süre sessiz kaldık. Demek üniversitede dosyaları araştırırken, bana bir şeyler anımsayıp anımsamadığımı sorması bu yüzden. Yeniden konuşmaya başladı:

“Artık ok yaydan çıkmıştı. Kabile şifreyi öğrenmem için bastırıyordu. Amar'ın öldüğü gece benim evimdeyken gelen mesajı anımsıyor musun? Büyük Rahip aramıştı. Emir kesindi. Ya şifreyi öğrenecektim, ya da seni buraya getirecektim. Yongayı beyninden çıkarmak için.”

Artık her şey açıktı. Rastlantısal olarak bir oyuna katılmış, stratejik bir konuma gelmişim. Bu ameliyattan kurtulmam olanaksızdı. Tutsaktım. Kaçacak yerim yoktu. Bir soru daha sordum:

“Peki, evine girip etrafı yağmalayanlar?”

“O, senin olaya yoğunlaşman için düzenlenmişti. Eğer olayın içine tamamen girmeseydin, seni buraya getiremezdim.”

Bu sırada kapı hafif bir cızırtıyla açıldı. Fatma susmuştu. Metal giysileri içinde iki muhafız eşikte duruyordu. Arkalarında da beyazlar giyinmiş üç kişi vardı. Ameliyat ekibi hazırды.

Doktorlar, bana bir kez daha Selim Reşat Beyi anımsattılar. Selim Reşat Beyin öyküsü gibi benim öyküm de sona eriyordu.

Selim Reşat Bey, gözlerini açtığı anda bir kadını kendisine gülümserken gördü.

“Selim, hayatım. Sonunda kendine gelebildin,” dedi kadın cilveli bir sesle. Bir yandan da tüm vücudunu oynatıyordu.

Kadının arkasında Hüseyin Aker'in asistanı duruyordu. Yanında da bir hemşire vardı. Onlar da gülümsüyorlardı.

Yaşlı adam, şaşkınlıkla çevresine bakındı. Hüseyin Aker, iki asistanıyla odaya giriyordu.

Onların da gözlerinden sevinç okunuyordu. Herkes mutluydu anlaşılan.

“Aziz dostum, on gündür düşler alemindesin. Hoş geldin.”

Selim Reşat Bey şaşkındı. Güçlkle konuşabildi:

“Bu kadar uzun ha. Bunu bana söylememiştin.”

“Canım, detayı bileceksin de ne olacak. Bu bizi ilgilendiriyor. Sen sonuca bak.”

Bunları söylerken yatağın başında duran genç kadını elinden tutup ayağa kaldırdı.

“Yeni kadının nasıl, düşlerinde istediğın bileşimi yaratabilmiş miyiz?”

Selim Reşat Bey, kendine gelmişti artık. İnanamıyordu. Siyah dalgalı saçlar, yeşil gözler, inanılmaz göğüsler, incecik bir bel, muhteşem kalçalar. Kadının üzerinde göğüslerinin yarısını dışarıda bırakan, kalçalarını ve bacaklarını gözler önüne seren daracık bir elbise vardı. İkinci bir deri gibi vücuduna yapışmıştı sanki.

Yaşlı adam, doğrulup kadına dokundu. Kadının sıcaklığını hissetti. İçi titredi. Sanki başka bir dünyaya gidiyordu. Profesörün neşeli sesiyle kendisine geldi.

“Şimdi sevgilileri yalnız bırakıyoruz.”

Asistanlara ve hemşireye işaret etti. Odadan ayrıldılar.

Selim Reşat Bey, kadını yatağa doğru çekti. Sen benimsin artık.

Kadın, üzerindeki çıkartıp adamın yanına uzandı. Selim Reşat Bey, kadın bedeninin sıcaklığını, kokusunu hissetti. Kadının üzerine kapanıp okşamaya ve öpmeye başladı. Başını dolgun göğüslerinin arasına soktu, kokladı, ısırıldı. Yıllardan beri bu anı bekledim. Sabredemem.

Üzerindeki tulumu çıkartıp attı. Şimdi o da çıplı çıplıydı.

Bir süre genç kadının çıplak vücudunu seyretti. Bu bedenın altında bir makinenin olması, inanılmazdı.

Kadın, isterik kahkahalar atıyordu. İnsan sesiydi bu. Robotların mekanik sesi değil.

Kadın yatakta doğrulup Selim Reşat Beyin vücudunu okşamaya başladı. Bunlar, bir robotun çelik pençeleri değildi. Yaşlı adam, kendinden geçmek üzereydi. Bir kez daha kadını kollarına aldı. Ne güzel bir dünya bu. Kadının vücudunun sıcaklığı artıyordu. Selim Reşat Beyinki de. İyicene ateşlendim artık. Bu ateş sönmesin.

Genç kadının vücuduyla tek vücut olmuşlardı artık. Ateş gibi yanıyorlardı.

Ateş, sanki kadının vücudundan çıkıyor ve yaşlı adamı sarıyordu. Kadının teri de ateşe karışıyor, kollarından, bacaklarından Selim Reşat Beye bulaşıyordu. Adam, gözlerini kapatmış, zevkin doruklarında dolaşıyordu. Başını genç kadının saçları arasına gömmüş, arzuyla boynunu öpüyordu. Düşte değilim. Bu, gerçek.

Selim Reşat Bey, sevişme pozisyonunu değiştirmek istedi. Ama kadının üzerinden kalkmayı beceremedi. Sanki bir şey onu sarmış, kalkmasına engel oluyordu.

Çok mu yorulduğum acaba? Yoksa acele mi ettim? Başını kadının saçlarının arasından çıkardı. Dinlenmem gerek anlaşılır.

Ve dehşetle haykırdı. Kadının bedeni eriyordu. Suni derinin altından metal parçalar görünüyordu.

Kadının üstünden kalkmak istedi becermedi. Eriyen beden kendi vücuduna yapışıyor. Selim Reşat Bey, debelendi. Kadının vücudundan kopmayı beceremedi.

Kadının yüzüne baktı. Şehvetli kahkahalar atmaya devam ediyordu. Ama o güzel yüz gittikçe eriyor ve metalik bir baş görünüyordu.

Robot yüzü ortaya çıkan genç kadının kolları, aniden Selim Reşat Beyi kavrayıverdi. Adam, çılgınlık atıyordu.

Aniden kapı açıldı. Hüseyin Aker ve asistanları içeri girdiler. Selim Reşat Bey, onları görünce rahatladı. Ama adamlar, öylesine bakıyorlardı. Panik içindeydiler.

“Ne oluyor, anlatsanıza.”

Başka bir şey söyleyemedi. Robot, yaşlı adamı kendisine çekince o garipsi madde adamın vücudunu tamamıyla kaplamıştı.

Artık Selim Reşat Bey, bir eriyiğin içinde kıvranıyordu. Ayaklarından başına kadar eriyikle kaplanmıştı.

Bir süre daha debelendi, sonra durdu. Robot, şehvetli kahkahalarını sürdürüyordu. Gözlerinden ışıklar saçıyor. Metal eklemleri gıcırdayıp duruyordu.

Hüseyin Aker, düşünceli bir şekilde robotun ve onun sarıldığı sarı, beyaz renkli garip cisme baktı. Başını sıkıntılı bir şekilde iki yana salladı. Elindeki kumanda aletini robota doğrulttu ve tuşlarına dokundu. Robot, hareketsizleşti. Artık kahkaha da atmıyordu.

Profesör, bir süre öyle durduktan sonra asistanlarına döndü.

“Demek ki bu yapay ten, insan vücudunun ısıısına karşı duyarlıymış. Bir rapor yazıp genetikçilere gönderelim. Şimdi yeniden araştırma yapmaları gerekecek. Ne yapalım, bilimde düz yol

yok.

Asistanlar, başlarıyla onayladılar. Sonra da profesörün peşinden odayı terk ettiler.

Ameliyat odasına giderken, “Peki,” demiştim Fatma'ya, “Bu kitabı niçin istiyorsunuz, Karganlılar, onu niçin sizinle paylaşmıyorlar?”

Koridorda yürürken anlatmıştı genç kadın.

“Kitap, Karganlılara ve Brokarlılara birlikte korumaları için verilmişti. Üst bir uygarlık tarafından. Evrenin bütün gizlerini kapsıyordu. Amar’ın varsayımları doğrudu anlayacağın. Ama Karganlılar, kitabı bizimle paylaşmak istemediler. Çünkü kitabı kullanarak galakside yeni bir inancı yaymayı planlıyorlardı. Doğrusunu söylemek gerekirse biz Brokarlılar da bunu istiyorduk. Çünkü yeni bir inanç sistemi oluşturursan, ekonomik ve siyasal gücü de ele geçirirsin. Bu kitap, galakside yaşayanları ikna edecek tek kaynaktı. Onların bilinçlerini denetleyebilecek, çıkarımıza uygun bir şekilde yönlendirebilecektik. Tarihi kurgulayacak ve insanların bu yeni tarihi algılamalarını sağlayacaktık.”

Her şey bu kadar basitti işte. Ama karanlıkta kalan bir nokta daha vardı. Ameliyat odasının kapısından girerken bunu da sormuştum.

“Sözünü ettiğin o üst uygarlık, kitabın sahipleri, böyle bir şeye onay verecekler mi?”

Yatağa uzanırken yanıtı aldım.

“Kitabın içindeki bilgilerin nasıl kullanılacağı onların da merak ettiği bir konu. Şimdiye kadar tüm dinler hep kanlı savaşlarla yayıldı, din adına cinayetler işlendi. Bakalım bundan sonra nasıl bir sistem kurulacak. Mani çelişkisini anımsayabiliyor musun. O, dinleri esinleyenin, Tanrı'nın görüntüsünü bozmak amacıyla, Şeytan olduğunu düşünürmüş.”

Ve gülerek eklemişti:

“Merak etme basit bir ameliyat geçireceksin. Hiç tehlike yok.”

Cam fanus üzerime kapanırken Fatma'yı bir daha görüp göremeyeceğimi düşünüyordum. Ama beklediğimden daha çok şey gördüm.

Yonga beynimden alındıktan sonra Brokarlılar, gizlice Dünyaya yayılarak kitabın peşine düşmüşlerdi. Kitap Ur'da bir mağarada gizliydi. Ama Karganlıların, teslim olmaya niyetleri yoktu.

Ve büyük bir savaş başlamıştı. İnsanlar bazen en ilkel silahlarla, bazen de savaş gemileriyle birbirlerini yok ediyorlardı.

Ameliyattan sonra önüme iki seçenek konulmuştu. Ya ölecektim, ya da Brokar inancını yaymak için çalışacaktım. İkincisini kabul ettim. İnanmışım için değil, canımı kurtarmak için. Buna en çok Fatma sevinmişti.

Hemen onunla evlendik ve birlikte evrende dolaşmaya başladık. Yıkılmış kentler, öldürülmüş insanlar gördük. Fatma, durmadan tapınaklar kuruyor, ateşli söylevler veriyordu.

Ama beni ilgilendiren onun vücudunun ateşiydi. Kendimi kurtarmış, bir yere sığınmışım. İnanmasam da bir havariydim ben.

Bazen bu Dünya'nın kime kalacağını merak ediyordum. Ve içimden bir ses, Dünya'yı kurtarabilmek için bir şeyler yapacağımı söylüyordu. Sanki bu da yeni bir yaşamın habercisiydi. Aynı zamanda geçmişte kalan yaşamların bir uzantısıydı.

Geçmişte bir çocuk vardı. Arkeoloji ve tarihle ilgileniyordu. Esrarengiz bir şekilde kaybolmuştu. Ama ben tanıyordum onu. Bir de tarih yazıcısı vardı. Sanki o çocuk kaybolduktan sonra bir başka zaman boyutunda tarih yazıcısı olarak ortaya çıkmıştı. Yitirilmiş yüzyılların acısını çıkartırcasına kaybolmadan önce yapamadığını, fazlasıyla yapmaya çalışmıştı. Ve aniden o havari gelmişti. Tarihi kurgulamaya çalışanların tutsağı olmuş, mutluluğa ulaşmıştı. Şimdi birisi daha geliyordu. O da bir televizyon ekranından yola çıkacaktı.

5.

Ransan, öfkeli bir sesle “İşte, beklediğimiz oldu,” dedi. “Ama bizim denetimimiz dışında oldu her şey. Bir çok şey de karışık.”

Amiral, genç kızın üzerine doğru eğilerek “Karışık olan, senin kafanın içindekiler,” dedi. “İstediğimiz kaos oluştu. Sonra birileri gelecek ve kaosu sona erdirecek. Bizler de kaosun ve düzenin yaratacağı düşünsel gücü algılayacağız.”

Ransan'ın söylenenlere aldıracağı yoktu. Kendisini kabul ettirmeye kararlıydı.

“Eğer denetimi sağlayamazsak algılayacağımız tek şey kaos olacak. Ve çok yakında Krea'da birbirimizi boğazlamaya başlayacağız. Bakın olayları bir kez daha düşünün.”

Amiral koltuğuna yaslanıp yardımcılarına baktı. “Dinlemekten başka çaremiz yok” der gibiydi. Ransan, fırsatı kaçırmak istemedi.

“Kaosu ve dengeyi kendi isteğimiz doğrultusunda yönlendirebilmek için Kozmik Gizem Kitabını ele geçirdik. Sonra rastlantısal zaman sıçraması sırasında Muatlılar kitabı ele geçirdiler. Algısal zaman tarayıcılarımız sayesinde bunu öğrendik. Sıçrama sırasında yolcunun belleğinden Catherine'i ve Şehrazat'ı çekerek kitabı aldırıldılar. İyi düşünceydi doğrusu.”

Amiral'in yanından oturan Broden, söze karıştı:

“Kitabın asıl sahipleri Muatlılar olduğuna göre, onu geri alabilmek için her yöntemi denemelerini olağan karşılamak gerekir.”

Ransan, sakin olmaya çalışarak arkeologa döndü.

“Bir sorun var. Catherine, Francis'le aynı aileden. Kuşaklar boyunca bu kitabı arıyorlar. Dolayısıyla, tarihsel bir bütünlük var. Ama bir Sygon gemisi, Catherine'nin ve yolcumuzun asırlar önceki yaşamlarına giriyor, onları yakalıyor. Tarihsel bütünlük, burada bozuluyor. Sorun burada.”

Genç kadın, soluklanmak için duraklayınca Amiral söze girdi:

“Peki, sence ne yapmamız gerekir?”

Ransan, Amiralin yine sıkılmakta olduğunu sezmişti. O da kısa kesmeye çalıştı.

“Yeniden bir zaman sıçraması yapmamız gerekiyor. Şövalye Roderick'ten önce o Esseni rahibine gidebiliriz. Kitabı alarak geri dönebiliriz. Böylece kaosun ve dengenin tarihini istediğimiz şekilde kurgulayabiliriz.”

O zamana kadar konuşmayan Tesar, itiraz etti:

“Bu bizim için zaman kaybı olur. Sygonlular da zaman koridorlarında dolaştıklarına göre, her an karşı karşıya gelme riski de var.”

Amiral, yardımcısının dediğine katılıyordu. Ses çıkarmaması, bunu gösterirdi. Ransan, bu durumdan rahatsız olmuştu. Ama pes etmeyecekti.

“Sıçramayı, ana gemiyle yapmak zorunda değiliz. Taşıma kapsüllerinden birisini kullanabiliriz. İki veya üç kişi gideriz.”

Diğerleri, bir süre sessiz kaldılar. Böyle bir öneri beklemiyorlardı anlaşılan. Sessizliği Broden bozdu.

“Ransan'la ben gidebilirim. O dönemi görsem, fena olmaz.”

Adama kimse yanıt vermemişti. Sessizlik bir süre daha devam etti. Daha sonra Amiralin sesi duyuldu:

“Ransan'ın dediklerinde gerçek payı var. Aslında her şey, bizim beklentimize uygun olarak gelişiyor. Ama Dünya'da kaos sürüyor. Olaylar, bizim denetimimiz dışında gelişiyor. Eğer bunu dengeli bir sisteme dönüştüremezsek düşünsel gücümüz, sadece kaosla beslenecek. Irkımız için büyük bir tehlike bu.”

Konuşmasını bitirir bitirmez ayağa kalktı.

“Ransan, düşündüğünüz yöntemle kitabı geri getirin.”

Genç kadın, içini bir sevinç dalgasının kapladığını hissetti. Yine de bir şey için daha izin alması gerekiyordu.

“Zaman dairesini tamamlayabilmek için yolcumuzu da almak zorundayız,” dedi sevimli bir tavır takınarak. “Ne de olsa, olayların merkezinde o var.”

Amiral, bir şey söylemeden dışarıya çıktı. Bu, ‘tamam’ demektir.

BEŞİNCİ KURGU

YENİDEN DOĞUŞ

1.

Bu, inanılmaz bir deneyimdi. Zamanın belli bir döneminde bir tarih öğretmeni idim. Öğrencisi olmayan bir tarih öğretmeni. Sonra resmi bir tarih yazarı olarak geleceğimi yaşamıştım. Bir yazar olarak tarihi kurguluyordum. O yapay ortamda kendi kişisel tarihim de şekillendiriyordum. Uzak geçmişime gittiğim zaman, kişisel tarihimin de kökenine inmiştim.

Her şey, ben küçük bir çocukken başlamıştı. O zamanki düşlerim, gelecekteki yaşamlarımı şekillendirmişti. Ransan, buna kozmik çekim ve yoğunlaştırma etkisi diyordu. Neyi düşlersen gelecek yaşamlarında ona ulaşırsın. Kozmik düzen, senin düşlerini yoğunlaştırır ve şekillendirir. Bu süreçte sadece kendi düşlerimiz gerçeğe dönüşmez. Belleğimizde kayıtlı başka insanların yaşamlarına da gireriz. Onların yaşamları ve düşleriyle bütünleşiriz. Catherine, Şehrazat ve Selim Reşat Bey. Bunların kimisi geçmişte, kimisi de bugünde ve gelecektedir.

“Artık kendini bulmuşsunuzdur.”

Ransan’ın sesiyle düşüncelerimden kurtuldum. Genç kadın, karşımda durmuş gülümseyerek bana bakıyordu. Küçük sıçrama mekiğinde yatar koltuklarımıza gömülmüştük. Ransan’ın yanında gemi arkeologu olduğunu öğrendiğim Broden adlı birisi vardı. Göreli olarak yaşadığım zamandaydım şimdi. Ama anlayamadığım çok şey vardı daha.

“Başıma gelenlerin nedenini hala anlamış değilim. Beni niçin zaman içinde dolaştırıp duruyorsunuz?”

“İnsanların düşünsel güçlerini harekete geçirecek olaylar yaratıyoruz. Bunların sonucunda şekillenen düşüncelerinizi algılıyor ve kendi düşünsel güçlerimizi harekete geçiriyoruz. Bunların

hepsini de senin üzerinden alıyoruz. Sen bir tarihçi olarak yansıtıcısın. İnsanlığın bütün tarihsel geçmişi, çeşitli olaylar karşısındaki düşünceleri, senin belleğinde kayıtlı. Ama sen, beyninin bütün gücünü kullanmadığın için bunların farkında değilsin.”

Her şey ne kadar basitti. Irkıma karşı bir suç ortaklığı içindeydim. Bundan pişmanlık duymalı mıydım? Hayır. Benim tarih derslerime gelmeyenler, bunu hak ediyorlardı. Zaten yaptığım da fazla zararlı bir şey değildi. En basitinden kendi ırkımı yok etmiyordum. Ransan’a döndüm.

“Şimdi programda ne var?”

“Kudüs’e gidiyoruz. Kozmik Gizem Kitabı’nı, Şövalye Roderick’ten önce ele geçirmemiz gerekiyor.”

Harika. Şimdi zamanda yolculuğa bilinçli olarak çıkacaktım. Geçmiş ve gelecek yaşamlarına daha önce yaptığım yolculuklar, derin bir uyku sırasında olmuştu. Geçmişteki ve gelecekteki ben, her şeyi şimdiki ben olarak yaşamıştım. Uyurken. Ben, uykudayken diğer ben, geçmişimi ve geleceğimi yaşamıştı. Bundan sonra uyanık olarak, zihnim ve bilincim açık olarak yapacaktım bu yolculuğu. Zaman yolculuğu korunma kalkanı, üzerime doğru kapanırken bunları düşünüyordum.

Bir an hareketsiz kaldığımı hissettim. Bedenim ve zihnim durağanlaşmıştı. Işık bulutlarının arasında ağır ağır yüzüyordum sanki. Birden mekikten ayrıldığımı hissettim. Sanki parçalanıyordum. Çevremde görüntüler belirmeye başladı sonra. Işıkla kaplanmış bir tünelden hızla çıkıyordum. Ve yeniden bütünleniyordum adeta.

Ransan ve Broden, yanımda duruyorlardı. Tam karşımızda da Rahip Joachim vardı.

Adamın evindeydik. Burasını daha önce de görmüştüm. Rahip, masasına yayılmış duran el yazmalarını inceliyordu. Bizi görünce gözlerini kıstı ve dikkatli bir şekilde bakmaya başladı. Yerinden kalkmamıştı. Varlığımız, adamı pek şaşırtmamış görünüyordu. Belki de bu tür şeylere alışıktı.

Ransan, öne çıkarak “Biz Krea gezegeninden gelen zaman yolcularıyız,” dedi ve burada bulunma nedenimizi anlatmaya başladı.

Krealıların, Dünyalıların düşüncelerini işgal planlarını öyle duygusal bir şekilde anlattı ki hüznlenmemek mümkün değildi. Krealıların zihinleri ve bilinçleri durgunlaşmıştı. Krealılar, düşünsel güçlerini yitiriyorlardı. Krealılar, yavaş yavaş ölüyorlardı. Krealıların ölmesi, gelişmiş bir uygarlığın çökmesi demektir. Bu, galaksi için ölüm demektir. Dünyada önce kaos, sonra da düzen yaratarak düşünce dalgalanmaları doğurmanın Dünyalılara fazla bir zararı olmayacaktı. Gerçi savaşlar olacaktı, insanlar ölecekti. Ama Dünyalılar, bunlara alışkındı. Yeni bir düzen kurabilirlerdi. Oysa Krea’nın böyle bir şansı yoktu.

Yaşlı adam, bunları sakin bir şekilde dinlemişti. Ransan, adamın ailesinin Haçlılar tarafından öldürüleceğini söylediğinde bile kılı kıpırdamamıştı. Kendisinin de Francis Roderick tarafından

boğularak öldürüleceğini duyunca da istifini bozmuştu.

Bunları dinlerken bir yandan da Broden'i endişeli bakışlarla izliyordu. Çünkü arkeolog, kendinden geçmiş bir şekilde odadaki koltukları, sandıkları, dolapları, kupaları, kitapları inceliyordu. Joachim, adamın eşyalara zarar vermesinden korkuyordu anlaşılır.

“Kitabı size vermem mümkün değil.”

Ransan'ın uzun konuşmasına yaşlı rahibin verdiği yanıt buydu. Genç kadın ve arkeolog soran bakışlarla gözlerini Joachim'e dikmişlerdi.

“Bunu istesem de yapamam. Çünkü kitap, Brokar ve Kargan kabilelerine gidecek. Francis Roderick denilen o şövalyeye kitabı bu yüzden vermek istemedim. Ama o, bunu zorla başarmaya çalıştı. Zaman dalgalarının hareketlerini yönlendiremezsiniz. Francis Roderick'i kendi geminize çekmeniz ve kitabı ele geçirmeniz bile bunu engelleyemedi. Kitap, asıl amacını yerine getirebilmek için geri alındı. Roderick ve siz başaramadınız.”

Bir süre soluklandıktan sonra devam etti:

“Brokarlılar, Dünya'yı alt üst ettiler. Şimdi sıra Sygonlular da. Ama onlar, daha sinsi davranacaklar. İnsanlarda ne varsa kendilerine alacaklar.”

Ransan, adamın sözünü kesti.

“Bütün bunları siz nereden biliyorsunuz?”

Joachim, gülümseyerek, “Ben bir Muat rahibiyim. Yüzyıllar önce de bir Mu savaşçısıydım,” dedi. “Mu, yok olduktan sonra Dünya'da kalanlardanım. Ama galaksilere dağılan ırkımınla bütünleşmiş olarak yaşarım. Onların yaptıkları, benim belleğimdedir. Zihnimiz, aklımız ve bilincimiz ortaktır. Öyle değil mi Kersa?”

Adam, odada olmayan birisine hitap etmişti. Ne olduğunu anlamak için çevremize bakındık. Görünürde kimse yoktu. Belki de rahip bizim göremediğimiz birisine konuşmuştu.

Bu sırada bir ışık demeti, odayı doldurmaya başlamıştı. Şaşkınlığımız gittikçe artıyordu. Işık demetinin içinde bir kadın silüeti beliriyordu. Rahip, “Bu, Kersa,” dedi. “Muat başrahibesini ve benim ruhsal eşim.”

Karşımızda genç bir kadın vardı şimdi. İnanılmaz derecede güzeldi. Siyah saçları, omuzlarına dökülmüştü. Üzerindeki tek parça kırmızı elbise parıldıyordu. Broden, gözlerini kadının tacına ve kolundaki bileziklere dikmiş, hayranlıkla bakıyordu.

Rahip Joachim, “Biliyor musunuz, herkesin ruhsal bir eşi vardır,” dedi. “O eş, tüm yaşamlarınızda sizinle birlikte. Yerler, boyutlar ve isimler farklı olsalar da. Catherine Roderick gibi.”

Bunları söylerken bana dönmüştü. Ama ben, söyleyecek bir şeyler bulamamıştım. Kersa'nın konuşması, sessizliği bozdu.

“Eğer kitabı alırsanız kozmik dengeyi bozarsınız. Francis Roderick onu zorla ele geçirmeye kalktı başaramadı. Siz de başaramadınız. Brokarlılar ve Karganlılar, kitap için mücadele ettiler. Sonuçta Brokarlılar onu ele geçirdiler. Böylece bir yıkım dönemi yarattılar.”

Ransan, öfkeyle atıldı.

“Ama onlar, Dünya'yı kana buladılar. Dengeyi bozdular.”

Kersa, Ransan'ın omzuna dokundu. Onu sakinleştirmek ister gibi bir hali vardı.

“Her şeyin bir karşıtı vardır. Olayların da öyle. Denge, böyle kurulur ancak. Siz Krealılar, bir plan oluşturduunuz. Bunun sonuçlarına da katlanmak zorundasınız. Her şeyin denetiminiz altında olmasını beklemeyin.”

Ransan, kolay teslim olacak gibi değildi.

“Ama Roderick, rahibi öldürecek. Onun sizin için değeri yok mu?”

Bunları haykırarak söylemişti. Kozmik Gizem Kitabı'nı alamayacağını seziyordu yavaş yavaş. Bu da onun öfkesini arttırıyordu anlaşılın.

Başrahibe, sakin bir ses tonuyla “Joachim, bu dünyadaki görevini tamamladı artık,” dedi. “Bundan sonrası, galakside yol alan Krea gemilerinden birisinde, benim yanımda geçecek.”

Yaşlı adama bakarak söylemişti bunları. Yüzünde mutluluk ifadesi vardı.

Bu sırada yukarıdan gürültüler gelmeye başlamıştı.

“Haçlılar,” dedi Broden fısıldayarak.

“Ölüm ve yeniden doğum saati geldi artık.”

Bunu söyleyen Joachim'di. Yüzünde hiçbir anlam yoktu. Ne korku, ne de sevinç. Bir an önce buradan gitmemizi istiyor gibiydi.

Kersa'nın görüntüsü de yavaş yavaş kayboluyordu. Kadının son kez söyledikleri kulaklarımda yankılandı.

“Gelecek, geliyor. Dikkatli ol.”

Bunları, bana dönerek söylemişti. Ransan, Broden ve ben birbirimize bakıyorduk. Bizim için de burada kalmanın anlamı yoktu artık. Kitabı almak istemiş ama başaramamıştık.

Yeni zaman boyutuna ulaşma zamanı gelmişti. Ransan, sıkıntılı bir şekilde belinde asılı duran mekiğe ulaşım kutusuna dokundu.

Bir süre çevremi saran ışık demeti arasında hareketsiz kaldım. Her şey durmuştu sanki. Birden bir ateş bulutuyla karşı karşıya kaldım. Ransan ve Broden'i görmeye çalıştım. Ama yoklardı. Ne olduğunu anlamaya çalışıyordum.

Ransan'ın dehşet dolu sesi, beynimin içinde yankılandı.

“Sygonlular. Aynı zaman boyutundayız. Çekim güçleri bizimkinden fazla.”

Ses kesilmişti. Uzun süre Ransan'ın adını haykırdım. Ama yanıt alamadım. Korku, her yanıma sarmıştı. Dehşet içindeydim. Ateş çemberinin içinde üzerimde korkunç bir ağırlık hissediyordum. Sıçrama mekiğine ulaşmadan Sygonlulara yakalanmıştık galiba.

Ne yapacağımı bilemeden ateş bulutu içinde yuvarlanmaya başladım. Bilincimin yavaş yavaş yok olduğunu hissediyordum. Yeni bir yaşama doğru yol aldığımı sezebiliyordum. Kişisel tarihimde oluşturduğum düşlerden bir yenisi şekilleniyordu.

2.

Olay, başlangıçta benimle ilgili değildi. Ama sonunda beni bulmuştu.

Bir profesör kaçırılmıştı. Bu, sıradan bir soruşturmaydı. Bilim insanlarının kaçırılmalarına veya öldürülmelerine alışkındık. Kaçıran, terör örgütü de olsa, bir teknoloji şirketi de olsa fark etmezdi. Suç, adi suç sınıflandırmasına girerdi. Bu nedenle soruşturmanın, Adi Suç Şubesi tarafından yürütülmesi gerekirdi. Ama bir gece aniden yok olan profesörün, hükümet siyasal projelerinde çalıştığı anlaşılmıştı. Böylece konu bizim Siyasal Soruşturma Şubesi'ne gelmişti.

O gece evimde televizyonun karşısına oturmuşum. Geçen yüzyıldan kalma polisiye bir film izliyordum. Aslında Cüneyt Arkın'ın arşivlerden çıkartılarak üç boyutlu şekilde piyasaya verilen filmlerini tercih ederdim. Bu tarihi filmler, okullarda eğitim amaçlı olarak da gösterilirdi. Devletin Yeni Gençlik Projesi'nin araçlarından birisiydi bu.

Ama bu gece polisiye bir filme bağlanmışım. Filmin kahramanı bir cinayeti çözmüş, evinde dinleniyordu. Birden telefon çalıyor, adam yeniden göreve çağrılıyordu.

Benim durumum da aynen böyleydi. Filmin daha başlangıcında vizyofonum sinyal vermiş, küçük ekranda müdürümün yüzü görünmüştü. Büyük kel kafalı bir adamdı. Bağırarak konuşurdu. Konuşurken boynundaki papyon kravat oynardı. Aynı çizgi filmlerdeki gibi.

Durumu kısaca anlatmış, olay yerine gitmemi istemişti. Hemen arabama binmiş, yola

koyulmuştum.

Gittiğim yer, Ankara'nın dışındaydı. Koru Sitesi diye bir yer. Yolda araç bilgisayarımı çalıştırmış, olay hakkındaki bilgileri almaya başlamıştım. Genel Merkezden yollanan dosyadaki ses, kaçırılan bilim adamı hakkında bilgi veriyordu.

Şehvet dolu, baştan çıkarıcı bir sestti. Üç boyutlu porno filmlerinde sık sık gözüken bir oyuncunun sesiydi. Yakında bu dosyalara kadının görüntüsünün de ekleneceğini duymuştum. Genel Merkezin Motivasyon Bürosu iyi çalışıyordu.

Profesörün adı, Marat Marken'di. Adam, Bilkent Üniversitesi'nde siyasal programlama profesörüydü. Aynı zamanda Başbakanlık Stratejik Araştırmalar Merkezi'nin danışmanıydı. Yetmiş sekiz yaşındaydı. Hiç evlenmemişti. Alkolikti. Dün gece yarısı üniversitenin Ay'daki eğitim merkezinden geri dönmüştü. En son süpernova patlamaları ve kara delikler konusunda bir seminare katılmıştı. Ne ilgisi varsa. Belki de algılama ve yaratıcılık gücünü geliştirmek istemişti. Dönüşünden yaklaşık iki saat sonra da kaçırılmıştı.

Şehvetli sesi dinlerken gözüm ekrana takılıyordu. Adamın çeşitli toplantılarda çekilmiş görüntüleri vardı. Yaşından daha genç gösteriyordu. Atak ve hırslı bir insan izlenimi veriyordu. Konuşurken adeta kendinden geçiyordu.

Siteye ulaştığımda dosyadaki bilgiler de tamamlanmıştı. Girişte iki polis memuru beni bekliyordu. Bunlar, Adi Suç Bürosunun elemanlarıydı. Dedektif kimliğimi kontrol ettikten sonra kendi araçlarını izlememi istediler.

Bir süre gökdelenler, parklar arasında dolaştık ve bir binanın önünde durduk. İki polis arabası daha vardı. Binaya girip asansörle yirmi altıncı kata çıktık.

Kapının önünde dedektif Selim Demir, beni bekliyordu. Yanında iki yardımcısı vardı. Selim, hatır sorma işini fazla uzatmadan konuya girmişti. Bir yandan da daireyi dolaşıyorduk.

Selim'in anlattığına göre adam, küçük bir uçuş mekiğiyle kaçırılmıştı. Şu hafta sonu gezileri için kullanılan montaj modellerdendi. Her ailenin rüyası olan araçlardan. Mekikle dikey uçuş yaparak pencereye yanaşmışlar, camı parçalamışlardı. Daha sonra birisi içeri girmiş, adamı yakalamış olmalıydı. Büyük olasılıkla bayıltıcı silah kullanmışlardı. Profesörü etkisiz hale getirdikten sonra da mekiğe taşımışlardı.

Dairenin her tarafı cam kırıklarıyla doluydu. Pencereyi bir basınç silahıyla parçalamışlardı anlaşılın. Kütüphanenin yanındaki küçük masa ve üzerindeki bilgisayar devrilmişti. Adam, camdan içeriye giren birilerini görünce paniğe kapılmıştı demek. Kaçırılmadan önce çalıştığı belliydi. Birkaç ağ kitap modülü masanın çevresinde yere saçılmıştı.

Hiç boğuşma izi yoktu. Kan da göremedim. Her şey kısa sürede, basit bir şekilde olmuştu.

Selim, konuşmasını tamamladıktan sonra, "Görgü tanığı var mı?" diyerek geleneksel soruyu

sordum. Yirmi ikinci yüzyılda yaşasak da, en modern soruşturma tekniklerini kullansak da görgü tankları, bizim işimizin en önemli parçalarıydı hala. Selim, sıkıntıyla başını salladı.

“Pek sayılmaz. Tam uyku saatinde olmuş olay. Ama çok sayıda insan gürültüye uyanmış. Sadece dumanların arasında hızla uzaklaşan bir mekik görmüşler. Hepsi o kadar. Mekiği de şimdiye kadar bulamadık. Bu arada ilginç bir durum var. Adamın anı bankası da varmış ve dün gecenin kayıtları yok olmuş.”

Bu, gerçekten ilginçti. Birçok kişinin evine ve işyerine anı bankası taktırması, son yıllarda moda olmuştu. Bu sistem yaşadığınız anları saptıyor ve kaydediyordu. Böylece bir anı bankanız oluyordu. Profesör Marat Marken de anı bankası oluşturma modasına uymuştu demek.

Anı bankasına kayıt için kullanılan mini kamera, duvardaki yuvasından sökülmüştü. Kitaplıkta duran kayıt cihazı ise kayıt diskleri ile duruyordu. 2275 yılının Şubat ayına ait kayıt diskisi yoktu. Kendi kendime mırıldandım:

“Demek profesör dün gece anı görüntüleme sistemini çalıştırmış.”

“Evet, ama niçin çalıştırmış anlayamadık. Belki önemli bir şeyler hazırlamaya başlamıştı ve bunun anı bankasında yer almasını istemişti. Belki de dün gece bir şeyler olabileceğini düşünmüştür. Neyse dostum, bunlar senin sorunun artık.”

Sesinde bıkkınlık vardı. Ona hak verdim. Kendi bürosuna ait olmayan bir iş için yeterince zaman ayırmıştı. Şimdi evine gitmek, uyumak istiyordu. Onu bir gölge gibi izleyen yardımcılara baktım. Kara elbiseleriyle evin loş köşesinde duruyorlardı. Görünüşlerinden onların da aynı duyguyu taşıdıklarını anladım. Artık iş bana aitti. İki polisi nöbetçi olarak bırakarak evi terk ettik.

Onlar evlerine giderken ben de büromun yolunu tuttum. Şimdi yeni bir avın peşindeydim. Yardımcımı araç vizyofonundan arayarak hemen büroya gelmesini istedim. Birileri rahatımı kaçırmıştı. Ben de başkalarının rahatını kaçırmak zorundaydım. İlk isim de yardımcım Tamer Lee Koger'di.

Tamer gelinceye kadar ön araştırmaya başladım. Bilgi bankama girerek bazı polisiye olayları inceledim, notlar aldım. Sonra bilgisayarın zihinsel iletişim modunu çalıştırdım ve düşünmeye başladım.

Düşüncelerim ekranda harflere dönüşmeye başladı. Bilgi bankamdan o konuya ilişkin ek bilgiler de ağ sisteminden geliyorlardı. Böylece daha önceden düşünmediğim bulgulara ulaşabiliyordum. Ağ sisteminden gelen bilgiler, düşüncelerimi zenginleştiriyorlardı. Ama Marat Marken olayını aydınlatacak bulgu yaratamıyordum.

Tamer'i karşımda görünce düşüncelerimden sıyrıldım. Yardımcım, bir cüce kadar kısa boyluydu. Garip desenli elbiseler giyerdi. Bir palyaçoya benzerdi. Palyaçolardan nefret ederdim. Ama Tamer'e karşı olumsuz düşüncelerim yoktu. Hatta cin gibi bakışlarıyla sempatik bile bulurdum.

“Dalmış gitmişsin şef, nerelerde dolaşıyorsun?”

Sesi alay yüklüdü. Cin bakışlarına uyumluydu bu ses. Alay bazılarına yakışırdı. Tamer'e yakıştığı gibi. Onu daha sempatik kılıyordu bu davranışı. Dudaklarımdan yanıt yerine geçen bir homurtu döküldü. Sonra da yardımcıma yanıma oturmasını işaret ettim. İz sürmeye başlıyorduk artık.

3.

Tamer'le sabaha kadar bilgisayarın başında çalıştık, Marat Marken'in yaşamını inceledik. Yaşam öyküsünden makalelerine kadar bulabildiğimiz her türlü bilgiyi analiz ettik. Tamer'in gözleri bilgisayar ekranını inanılmaz bir hızla tarıyordu. Bakışlarla açılan sayfaları izlemekte zorlanıyordum.

Ama bir ipucu yakalayamamıştık. Adamın bütün yaşamı dersler, konferanslar ve kütüphanelerde geçmişti. Kitapları ve makaleleri siyasal teoriler, geleceğe yönelik siyasal tahmin modelleri, strateji geliştirme programları üzerineydi. Başkanlıkta da Türkiye'nin potansiyel rakipleri ve bunlara yönelik stratejik senaryo planları üzerinde çalışıyordu. Kafayı yemek için iyi bir alandı bu.

Belgelerin hepsini incelememize olanak yoktu. Zaten bilgimiz yeterli değildi. Mesai saati başlayınca Siyasal Analizler Bölümü'nden Dr. Arzu Jasmin Heper'i çağırdım, profesörün kitaplarını ve makalelerini kapsayan diskleri verdim. Bunları incelemesini, ilginç bir şey bulursa bana bildirmesini istedim. Yazılanlardan kaçırılanların kimliği hakkında ipucu yakalayabilirdik belki.

Arzu çıktıktan sonra vizyofonum sinyal verdi. İletişim bölümünden bir memurun görüntüsü karşımdaydı. Telaşlı bir hali vardı. Hemen televizyon moduna geçmemi istedi ve kayboldu.

Vizyofonu televizyon moduna geçirdim, izlemeye başladım. Tamer de gözlerini ekrana dikmişti.

Haber saatiydi ve profesör Marat Marken'in Kök Kuşak adlı bir tarikat tarafından kaçırıldığı söyleniyordu. İrkilerek dikkat kesildim. Ekranda konuşan kişi, Liza Gür adlı haberciydi. Onu daha önceden tanıyordum. Polisiye olaylar üzerinde çalışan çirkef birisiydi.

Kadın konuşmasını bitirdikten sonra görüntü vermeye başlamıştı. Marat Marken, masasının başında oturmuş çalışıyordu. Birden pencerede bir patlama oluyor, camlar saçılıyordu. Profesör, telaşla ayağa kalkıyordu. Bu sırada pencerenin önünde mekik beliriyor ve dumanlar arasında bir adam pencereden içeri atlıyordu.

Siyahlar giyinmişti. Başında yüzünü örten garip bir başlık vardı. Başlığın üzerinde sarı renkli bir işaret görünüyordu. Siyahlı adam, elindeki silahı Marat Marken'e doğrultuyor ve ateş ediyordu. İnce bir ışık, profesörü masayla birlikte yere yığıyordu.

Siyahlı adam, daha sonra profesörü sırtına alıyor, havada duran mekiğe taşıyordu. Aynı kıyafette bir başkası da ona yardımcı oluyordu. Kaydedilen son görüntü, mekiğin dumanlar arasında

uzaklaşmasıydı.

Görüntü bittikten sonra tekrar Liza Gür göründü, Marat Marken'in yaşam öyküsünü anlatmaya başladı. Bunları zaten biliyordum.

Vizyofonu kapatırken Tamer'e dönerek “Bunlar, anı bankasının görüntüleri,” dedim.

Tamer de şaşırılmış görünüyordu.

“Karı bunları nasıl ele geçirmiş acaba?” dedi. Sanki kendi kendisiyle konuşuyordu.

“Bilmiyorum. Bunu öğreneceğiz. Ama dikkat edersen anı bankasının kayıtlarını alanlar, siyahlı adamlar değil. Başkaları da var. Olaydan sonra birileri içeriye girmiş ve bantları yürütmüş. Bunu da anlayacağız.”

Tamer, ne demek istediğimi anlamıştı. Hemen dışarı fırladık ve yer altı garajına indik. Acil durum arabalarından birisine bindik. Tamer, bir şey söylememi beklemeden motoru çalıştırdı ve arabayı Liza Gür'ün çalıştığı Birleşik Medya Şirketi'ne yönlendirdi. İçimden gelen bir ses, ipuçlarına ulaşmak üzere olduğumuzu söylüyordu.

Birleşik Medya Şirketi'nin, İstanbul'daki merkezine ulaştığımızda hava kararıyordu. Merkezden çıktıktan sonra Tamer, aracı uçuş konumuna getirmiş, şirket binasının önüne gelince tekrar yere indirmişti.

Şirket, güvenlik robotları tarafından korunuyordu. Kimliklerimizi kaydettirdik ve şirketin güvenlik koridorundan geçip Liza Gür'ün on altıncı kattaki çalışma odasına çıktık.

Bizi karşılayan sekretere kimliğimi gösterdim, kadınla konuşmak istediğimizi söyledim. Genç kız, Liza'nın şu anda canlı yayında olduğunu söyledi. Ben de her polis gibi sormam gerekeni sordum:

“Bu canlı yayının konusu ne?”

Genç kız, şaşkın şaşkın yüzüme baktı. 'Nasıl olur da bilmezsiniz' der gibiydi. Sonra bir şey bilmediğimizi anlamış olmalı ki konuşmaya karar verdi:

“Liza Hanım, şu profesörü kaçıranları yakaladı. Bilmem ne tapınağımıymış neymiş. Tarikatmış galiba. Bakın, siz polisler buradayken o nelerle uğraşiyor.”

Sesinde belirgin bir alay havası vardı. Sinirlerime hakim olmaya çalıştım. Duvara gömülü duran geniş ekran televizyonu işaret ederek açmasını istedim.

Televizyon açılınca odayı Liza'nın üç boyutlu görüntüsü doldurmuştu. Yayına başlamak üzereydi. Büyük bir tahta kapının önünde duruyordu. Kapının üzerinde garip işaretler vardı. Bunlardan bir tanesi, Marat Marken'i kaçıran adamın başlığında gördüğüm işaretti. Sarı bir kalkanın

üzerine kurukafa motifi işlenmişti. Kurukafanın altında bir kobra yılanı vardı. Ayrıntılarla uğraşmayı bırakıp kadını dinlemeye koyuldum.

“Burası, Kök Kuşak Tapınağı. Bu sabahki programımda da söylediğim gibi hükümetimizin gizli projelerinde çalışan profesör Marat Marken, bu tarikat tarafından kaçırıldı. Polisin olayı saklamasına rağmen, sizin gözünüz olan Birleşik Medya, esrarı çözmek üzere. Basın, bir kez daha polisin önüne geçiyor. Biraz sonra bu kapıdan içeri girecek ve...”

Ama kadın sözünü tamamlayamamıştı. Önce alnında kırmızı bir leke belirdi, sonra şaşkın bakışlar. Alnında ikinci bir kırmızı leke görüldüğünde Liza Gür yere yıkılıyordu.

Olduğum yerde dehşetle dona kalmıştım. Tamer de aynı durumdaydı. Sekreter kız ise çılglık atmaya başlamıştı. Kendimi hemen toparladım ve Tamer'i kolundan çekerek kapıya doğru koşmaya başladım.

Tam dışarıya çıkmak üzereydik ki, bir patlama sesi duyuldu. Dönüp televizyona baktık. Kök Kuşak Tapınağı yanıyordu. Alevler odanın içindeydi. Sekreter kız, üç boyutlu görüntüden iyicene etkilenmiş, tepinmeye başlamıştı. Çılgılık çılgılığa alev görüntülerinden kurtulmaya çalışıyordu. Onu sakinleştirecek zamanımız yoktu. Gerçeği nasılsa kavrayacaktı. Asansöre binip hızla zemin kata inmeye başladık. Aracımıza binip uçarak yol almaya başladık.

Kök Kuşak Tapınağı'nın bulunduğu semte gelince düşündüğümüzden daha korkunç bir manzarayla karşılaşmıştık. Patlama sadece Tapınak binasını havaya uçurmamıştı. Yakındaki iki bina da patlamanın etkisiyle yerle bir olmuştu. İtfaiyecilerin çabalarına rağmen yer yer yangınlar sürüyordu. Beyaz elbiseleriyle sağa sola koşturan sağlık görevlileri, karanlıkta parıldayan alevlerin arasında hayaletleri andırıyordu.

Sokak ceset doluydu. Kopuk başlar, kollar, ayaklar, her yöne dağılmıştı. Yaralıların çılgınlıkları, itfaiye ve ambulans araçlarının siren seslerine karışıyordu.

Polis kordonunun gerisinde bir meraklı topluluğu oluşmuş, ne olup bittiğini anlamaya çalışıyordu. Ambulanslar geldikçe kalabalıktan alkış sesleri yükseliyordu.

Tamer'den diğer polislerimize belli etmeden çevreyi incelemesini istedim. Yardımcım uzaklaşırken ben de rütbe işaretlerinden sorumlu amir olduğumu anladığım bir polisin yanına yaklaştım.

Kendimi tanıtmama rağmen adam bana şüpheyle bakıyordu. Siyasal Şubeden bir dedektifin burada ne işi olabilirdi? Konuyu kısaca anlattım. Adam, bir yandan talimatlar yağdırıyor, bir yandan da sorularına kısa yanıtlar veriyordu.

Liza Gür ölmüş ve morga götürülmüştü. Uzun menzilli bir silahla vurulmuştu. Katil henüz yakalanmamıştı. Araştırma devam ediyordu. Birkaç şüpheli vardı. Patlama sırasında Tapınak binasının içinde kimsenin olmadığı anlaşılmıştı. Bomba daha önceden içeri yerleştirilmişti ve uzaktan kumandalıydı.

Adamı daha fazla meşgul etmek istemedim. Zaten şu anda yeterli bilgi alamazdım. Teşekkür ederek yanından ayrıldım.

Tamer de somut bir şey bulamamıştı. Büromuza dönmekten başka çaremiz yoktu. Yola çıkmadan önce Arzu Jasmin Heper'i aradım, Kök Kuşak Tapınağı hakkında bilgi toplamasını istedim.

Emniyet Müdürlüğüne doğru uçarken Tamer'le bir durum değerlendirmesi yaptık. Liza Gür'ün anı kayıtlarını nasıl ele geçirdiğini anlamamız zorlaşmıştı. Bürosunda ve evinde bir araştırma yapılması gerekecekti. Tamer'den bu işle ilgilenmesini istedim.

Tapınağın bombalanması olayı, karışık olan bir diğer konuydu. Marat Marken'i gerçekten bu insanlar mı kaçırmıştı. Profesörün evine giren adamın tapınak işaretini taşıması bunun kanıtı olabilir miydi. Yoksa yanlış bir hedefe mi yönlendiriliyorduk, Marat Marken'in tarikatlarla bağlantısı var mıydı? Tapınak binasını kimler havaya uçurmuştu?

Patlama sırasında içeride kimsenin bulunmaması, olayın bir başka garip yönüydü. Bu tarikatlar, bütün zamanlarını mürit yakalamakla ve ayinlerle geçirirlerdi. Dolayısıyla Kök Kuşak Tapınağı'nın akşamın erken saatinde boş olması garipti. Bu sorulara kesin yanıt bulmalıydık.

Birden büroma gitmekten vazgeçtim. Tamer'in beni yolda bırakmasını istedim. Yoğun bir gün geçirmiştim. Eve gitmek de istemiyordum. Sevgilimin evine gidip biraz sohbet etmek, sınırlarıma iyi gelecekti. Belki bir yerlere gidip eğlenebilirdik de.

4.

Sevgilim Meral Ceren, bir imaj şirketinde çalışıyordu. İngiliz asıllıydı. Ailesi yüzyıllar önce Türkiye'ye yerleşmişti. İki sene önce bir toplantıda karşılaşmıştık. Konu, polisin imajının değiştirilmesiyle ilgiliydi. O günden beri birlikteydik.

Güvenlik kodunu girip kızın dairesine çıktım, zili çaldım. Kapı açılınca Meral'i üzerinde bir gecelik ve dağınık sarı saçlarıyla karşımda buldum. Dik göğüsleri, geceliğinden fırlamıştı. Biraz sonra o göğüsleri öpecek, okşayacaktım. Kendimi genç kızın vücudunda kaybedecek, sonra yenilenecektim. Birden kendimi çok mutlu hissettim.

Ama Meral'de bir gariplik vardı. Yeşil gözlerinin çevresi kırmızılaşmıştı. Genç kıza sarıldım. Bütün yorgunluğum gitmişti sanki. O da bana sarılmıştı ama isteksizdi. Alışık olmadığım bir durumu bu. Sarıldıktan sonra yer minderlerine uzanır, sevişmeye başladık. Meral'in hoş geldin töreni böyle şehvetli olurdu. Oysa kızın bu akşam cilveleşmeye pek niyeti yoktu. Kendimi yeniden yorgun hissettim.

Beni kolumdan tutup aceleyle içeri çekti, televizyonun karşısına oturttu. Birden irkildim. Liza

Gür, odanın içindeydi. Kadının vurulma görüntüleri arka arkaya tekrarlanıyordu. Meral, gözlerini ekrana kenetlemişti adeta. Benimle hiç ilgilenmiyordu. Aynı görüntüleri kim bilir kaçınıcı kez seyrediyordu. Gözlerinin çevresindeki kızılığın nedeni belliydi. Canım iyicene sıkılmıştı. Dayanamadım, sordum:

“Bunu izlemekten aldığın zevki bana anlatır mısın?”

Gözlerini ekrandan ayırmadan hafif bir sesle yanıtladı:

“Biraz önce bizim şirketin kamuoyu araştırmaları bölümünü aradım. Biliyor musun, bu görüntüler şu anda izlenme rekoru kırıyor. Ama asıl beklediğim, başka bir program. Rakip şirketin bir numarası. Onu kaç kişi izleyecek, merak ediyorum.”

Kızın benimle ilgilenmemesi bozulmam için yeterli nedendi. Yine de kibar olmaya çalıştım.

“Bana da söyler misin, hangi program?” diye sordum.

Kayıtsız bir şekilde yanıtladı:

“Senatörü Kim Öldürdü? Canlı yayın. Şimdi başlayacak.”

Televizyonla bütün ilgim, eski filmleri seyretmekti. Bu programın adını duymamıştım. Sıkıntıyla sordum:

“Konusunu söyler misin, belki ben de ilgilenirim.”

Liza Gür'ün görüntüleri sona ermiş, kadın odayı terk etmişti. Meral gözlerini bana doğru çevirdi, anlatmaya başladı:

“Siyasal bir gösteri programı bu. Ekranda bütün senatörlerimizin görüntüleri var. Arka planda da yaptıkları çalışmalar anlatılıyor. Seyirciler, evlerinde bu anlatılanları değerlendiriyorlar. Sonra da televizyonlarındaki popülarite aygıtıyla puan veriyorlar. En düşük puanı alan senatör, ekrandan siliniyor. Yani seçmenleri tarafından öldürülmüş oluyor.”

Hepsi bu kadardı. Programı seyretmek ilginç olabilirdi. Zaten başka şansım yoktu. Aslında televizyonu kapatıp Meral'e sırnaşabilirdim. Onu soymaya başlayarak baştan çıkarmayı deneyebilirdim. Eğer şansım da yaver giderse ateşli gecelerimizden bir yenisini daha yaşayabilirdik.

Sonra bu düşünceden vazgeçtim. Meral, yeniden televizyona dönmüş, programın başlamasını bekliyordu. Bu akşam benimle ilgilenmeye niyeti yoktu anlaşılın. Baştan çıkarma numaralarım da işe yaramayacaktı. Kapının önünde duran robot hizmetçiden rakı istedim ve koltuğa yaslandım. Bakalım nasıl bir gariplikle karşılaşacaktım.

Önce çıplak kızlar, ekrandan fırlayıp odanın içinde dans etmeye başladılar. En ucuz barlardaki

ilkel gösterilerden birisiydi. Ama iyi seyirci çekiyordu. Kızlar, rengarenk ışıklar arasında garip bir şekilde dans ediyorlar, boş boş gülümsüyorlardı.

Sonra bedenini sımsıkı saran palyaço kıyafetine bürünmüş bir adam çıktı ve elindeki kamçıyla kızları kovalamaya başladı. Stüdyodaki seyirciler, kamçı darbelerine alkışlarıyla eşlik ediyorlardı. Adamım adaleli bir vücudu vardı. Ama sesi, kadın sesiydi. Hermafrodit türden olmalıydı. Kızlar, bedenlerindeki kan izleriyle sahneden ayrılırken yan gözle Meral'e baktım. Tepki göstermemişti. Başka bir dünyadaydı sanki. Her halde kendi kafasında rayting hesabı yapıyordu.

Palyaço, birkaç anlamsız fikra anlattı, popüler olmuş şarkılar söyledi. Sonra da gösteri hakkında bilgi verdi ve taklalar atarak çekildi.

Şimdi ekranı senatonun görüntüsü kaplamıştı. Odanın içini dolduran bu kasvetli görüntüyle birlikte senatörlerimizin sesleri duyulmaya başladı. Görüntüler, senatonun dün sabahki oturumundan alınmıştı.

Adamlar, teker teker kürsüye geliyor, donuk ses tonlarıyla çalışmalarını anlatıyorlardı. Sanki insanlar değil de Sabancı Holding'in ürettiği robotlar konuşuyordu.

Bu arada değerlendirme de başlamıştı. Tepkilere göre senatörlerin görüntüleri silikleşiyor veya netleşiyordu. Evlerden gelen sinyallere stüdyodaki seyirciler de katılıyordu. Alkışlar ve küfürler birbirine karışıyor, odanın içinde yankılanıyordu. Hermafrodit palyaço, arada bir ekranın kenarında beliriyor, elindeki silindir şapkayla seyircileri selamlıyordu. Bir yandan da elindeki kamçıyı sallayarak askeri marş söylüyordu.

Odanın içinde dolaşan bu garip şeyin görüntü değil de gerçek olmasını isterdim. Ona iki yumruk sallamak veya boğazına yapışmak sinirlerime iyi gelecekti.

Sonunda gösteri sona erdi. Kayseri senatörünün görüntüsü tamamen yok olmuştu. Geri kalanlar çeşitli netlik derecelerinde duruyorlardı.

Meral'e döndüm:

“Şimdi bu programın anlamını bana açıklar mısın?”

Yeşil gözlerini çatarak yüzüme baktı.

“Sadece eğlence,” dedi. “Biliyorsun, toplumumuz için anlamı olan tek şey bu. Çıplak kızlar, şiddet ve politika.”

Bir şeyler söyleyecektim ki, Meral'in viziofonu çaldı. İmaj şirketinden arıyorlardı. Meral, kısaca konuştuktan sonra bana döndü.

“Hemen gitmem gerekiyor hayatım. Gösteri, muhteşem bir izlenme rekoru kırmış. Şirkette bir toplantı yapıp buna benzer bir proje üretmek durumundayız. Çalıştığımız medya grubu bu alanda çok

geri kaldı.”

Hızlı adımlarla yatak odasına yöneldi. Onu takip ederken, “Bunlar biraz saçmalık olmuyor mu?” diyerek düşüncemi belirttim.

Çıplak vücuduna soğuktan koruyucu bir tulum geçirmeye çalışıyordu.

“Sevgilim, bunlar eğlence ve herkes memnun. Senatörler, o binada kalabilmek için halkın eğlencesi olmaya razı. Sonra burada halk için ölürüm mesajı da var. Bu bizim politika geleneğimizin özü, biliyorsun.”

Giyinmesini tamamlamıştı. Birlikte çıktık.

Kar yeniden yağmaya başlamıştı. Sarılarak vedalaştık. Onu yolladıktan sonra kendi aracıma yöneldim. Geceyi sevgilimle geçirme düşüm böylece sona ermişti.

Bir süre aracımla kar altında uçtum. Şehir içinde araçla yüksek uçuş yapmak yasaktı. Ama gecenin bu saatinde tüm hatlar boştu. Trafik kontrole yakalansam bile polis olduğum anlaşılınca ceza almayacaktım.

Eve dönünce bilgisayarımı açtım, mesaj kontrolü yaptım.

Arzu Jasmin Heper'den gelen bir mesaj vardı. Konu, Kök Kuşak Tarikatıyla ilgiliydi. Dosyayı incelemeye koyuldum.

Kök Kuşak Tarikatı, on beş yıl önce kurulmuştu. Kurucular belli değildi. Amaçları yeni bir toplum düzeni oluşturmaktı. Şimdiye kadar bir bildiri yayınlamamış, eylemde de bulunmamıştı. Dinlere ve ideolojilere inanmıyorlardı. İnsanın kendisini büyü ve sihir yoluyla geliştireceğine inanıyorlardı. Onlara göre bilim, doğaya ve insana aykırı yapay bir güçtü. Sihir ve büyü ise doğanın ve insanın özündeydi. Tarikatın genel merkezi Ankara'daydı. Bombalanan bina buydu. Buraya Büyük Yuva diyorlardı. Kentlerde ise Küçük Yuva denilen hücreler vardı. Tarikatın amblemindeki kalkan, tarikat dışındaki kişilerden ve bilimden korunmayı anlatıyordu. Kurukafa ölümü, yılan ise sonsuz yaşamı simgeliyordu.

Tarikatın mürit sayısı hakkında net bilgi yoktu. İçeriye polis sızması yapılamamıştı. Çünkü müritler, çocuk yaşta alınıyorlardı. Orada yetiştiriliyorlardı. Yetişkinler, kabul edilmiyorlardı. İçeriden mürit satın almak da mümkün olmamıştı. Hükümet de üzerlerine gitmemişti.

Dosyanın sonuna gelmiştim. Ekranında Arzu'nun yüzü belirdi. Evinden arıyordu. Çalışmakta olduğu belliydi. Gözleri kan çanağına dönmüştü. Bakışlarında anlamını sezemediğim bir gariplik vardı.

Bana hoşuma gitmeyen bir haber verdi. Tarikatın bütün Küçük Yuvaları, on dakika önce bombalanmış ve yok olmuşlardı. Genç kız, haberi Adi Suç Bürosunda çalışan erkek arkadaşından

almıştı. Adamın söylediğine göre, bu patlamalarla tarikatın hiç hücresi kalmamıştı. Bu da halkadaki bir başka anormallikti işte. Bu gece, garipliklerle uğraşmak istemiyordum. Tek düşüncem uyumaktı. Bilgisayarı kapatarak yatak odama geçtim.

Yatağa girince içimde bir rahatsızlık hissettim. Garip bir duyguydu. Zihnimde garip görüntüler oluşuyordu. Anlamsız sesler duyuyordum. Sanki içimden bir parça ayrılıyor ve bana bir şeyler anlatıyordu.

Daha fazla dayanamadım ve kendimden geçtim. Görüntüler ve sesler arasında bir yolculuğa başlamıştım sanki. Hayatım, adeta yeniden yazılıyordu. İçimden ben çıkıyordum ve beni bir yere götürüyordum. Farklı bir zaman boyutunda kendimi görüyordum.

Gözlerimi, o garip anıta dikmiş duruyordum. Uzay kolonilerinden gelen metallerden oluşan bir anıttı bu. Birbirlerine eklenmiş renkli metal çubuklar ve daireler gökyüzüne doğru yükseliyordu. Anıt, gökdelenlerin arasında ve yollarda renk kümeleri oluşturuyor, kentte gizemli bir hava yaratıyordu.

Birçok Türk için bu anıt, savaşı kazanılmış bir yaşamın anlamını simgeliyordu. Türkiye'nin ruhu bu anıtta saklıydı. Anıtın yanında annem ile babamı gördüm. Oysa onlar yıllar önce Sygon saldırısında ölmüşlerdi.

Bu, Türkiye'nin görmüş olduğu ilk dış uzay saldırısıydı. Ne dış uzayın sınırına ne de güneş sistemine yerleştirilen ileri karakol uyduları, saldırıyı önleyebilmişti. Sygon gemileri birdenbire ortaya çıkmış, karakolları yok ederek yollarına devam etmişlerdi.

Güvenlik uydularından saldırıyı püskürtme girişimleri de çok cılız kalınca Sygonlular yer hedeflerini kolaylıkla imha etmişlerdi. Böylece iki yıl süren Sygon işgali başlamıştı. İşgal, dehşet verici günleri de beraberinde getirmişti.

Ben, işgalin başlangıcında Dünya'dan ayrılmıştım. Yaklaşık beş yüz kişi kadardık. Bizleri Uzay Akademisi'nin gemilerine tıka basa bindirip hemen Ay'a göndermişlerdi. Daha yüksek sınıflardan öğrenciler ise Sygonlulara karşı savaşmak üzere Dünya'da kalmışlar, orduya katılmışlardı.

Ay'daki eğitim üssünde kısa bir eğitimden sonra birer savaşçı durumuna gelmiştik. İçimizdeki kin ve intikam duygusu, kısa sürede savaşçı olmamızı sağlamıştı. Sonra parça parça Dünyaya gönderilmiş, direniş hareketine katılmıştık. Sygonluları yok edene kadar inanılmaz bir savaş vermiştik. Kişiliklerimizi kaybetmiş, birer savaş canavarına dönüşmüştük.

Sygonluların bedenlerine gömülmüş kafalarını yok etmek, bize müthiş zevk veriyordu. Bazen de yaralı Sygonluların yılan benzeyen kollarını Uzay Akademisi'nde kullandığımız tören kılıçlarıyla kesiyor ve onları ölüme terk ediyorduk.

Bazen bir Sygonluyu Dünyalı bir kadına tecavüz ederken yakalıyorduk. Bu durumda Sygonluyu kılıçlarımızla yavaş yavaş kesiyorduk. Sygonlular, vücutlarının parçalarını kaybetmelerine rağmen

yavaş ölüyorlardı. Bunu fırsat bilerek parçaladığımız Sygonluları yakıyor, ölüm çılgınlıklarını dinliyorduk.

Kendi aramızda iki tim oluşturmuştuk. Bir tim, yakaladığımız Sygonluları parçalamakla veya yakmakla uğraşırken diğer tim, iz sürüyordu. Böylece bu işgalci yaratıklara acı vermenin zevkini nöbetleşe tadıyorduk.

Savaşımız Sygonluları yok etmekle bitmiyordu. Bu yaratıkların tecavüz ettiği kadınlar hamile kalıyorlardı. Irklarını yaymaya yönelik bir Sygon stratejisiydi bu. Sygonluları yenilgiye uğrattıktan sonra bu kadınları tesbit etmeye ve öldürmeye başlamıştık. Doktorlardan, askerlerden, polislerden, muhbirlerden oluşan dev bir ağ oluşturmuştuk. Bazı kadınların ise doğum yaptıklarını belirliyorduk. Kadınlar doğumdan hemen sonra ölüyorlardı. Bu durumda yeni doğan çocukları buluyor ve yakıyorduk.

Bazı çocuklar ise araştırma laboratuvarlarına götürülüyorlardı. Sygonlular gezegenimizi terk etmişlerdi ama bıraktıkları yıkım, daha uzun süre devam etmişti. Bu yıkımın üzerine yeni bir ülke kurmuştuk. Ama şimdi bu ülke de tehlike altındaydı. Sygonlular, yeniden yola çıkmışlardı. Kızıl ve sarı komünistler gibi.

Nerede olduğunu bilmediğim bir yolda yürüyordum. Güneş ilerideki dağların arkasında kaybolmak üzereydi. Gözlerimin önündeki vadide ormanlık bir arazi uzanıyordu.

Sessizliği hissettim. Sonra kararmakta olan gökyüzüne baktım. Ani bir gürültü, beynimin içinde dalgalanmalar yarattı. Gökyüzüne yoğunlaştım. Üç tane uzay gemisi, ormanın önündeki boş araziye iniyordu. İniş takımları yere değer değmez gürültü kayboldu.

Sessizlik bir süre daha devam etti. Sonra gemilerin çıkış kapıları metalik ince bir sesle açıldı ve toprağa vurdu.

Yine sessizlik. Birden zırhlarla donanmış binicileri taşıyan atlar kapılardan fırladılar. Atlar da binicileri gibi zırhlıydılar. Ama bu, hızlarına engel yaratmıyordu. Biniciler, şimşek gibi ormana girerek ellerindeki alev kılıçlarıyla ağaçları ateşe vermeye başladılar ve alevlerin arasında hızla ilerleyerek yok oldular.

Ne yapmam gerektiğini düşünürken arkamda bir ses duydum ve hızla geri döndüm. Karşımda iki kişi durmuş bana bakıyorlardı.

Adamlardan bir tanesi yaşlıydı. Uzun beyaz saçlarını at kuyruğu yapmıştı. Siyah, gür sakalı vardı. Mavi gözleri iki küçük çukurun içindeydi sanki. Diğeri oldukça gençti. O da saçlarını yaşlı adam gibi at kuyruğu yapmıştı. Ama saçlarının rengi kızıldı.

Yaşlı adamın gözlerinde huzur verici bir ifade varken diğerrinin gözlerinden şiddet okunuyordu. Gözlerim, giysilerine kaydı. Her ikisi de aynı tip giysinin içindeydiler. Ayak bileklerine kadar uzanan tek parçalı beyaz bir giysiydi bu. Omuzlarında kırmızı renkli bir pelerin taşıyorlardı. Bellerinde altından yapılmış kalın bir kemer vardı. Genç adamın kemerine ince bir kılıç asılıydı. Yaşlı adam bir

silah taşımıyordu. Ama elinde çelikten yapılmış bir asa vardı.

Yaşlı adam bir adım öne çıktı ve elini omzuma koydu.

“Merhaba Kardeş, biz Kök Kuşak Tarikatı'nın kurtulmuş bekçileriyiz. Sana tarihini anlattık. Geçmişini daima anımsa ve kötü günlerin geriye gelmesine izin verme.”

Saatin sinyaliyle gözlerimi açtım. Görüntüler, birdenbire yok oluvermişlerdi. Ne kadar garip bir rüya görmüştüm. Aslında görmemiş, yaşamıştım. Tarikat beynimin içine yerleşiyordu sanki. Rahatsız edici bir duyguydu bu. Üzerinde durmamaya çalıştım. Duş aldıktan sonra evden ayrıldım.

Büroma geldiğim zaman iki yardımcımı beni beklerlerken buldum. Tamer'i araştırma yapması için Liza Gür'ün evine gönderdim. Sonra Arzu'yu dinlemeye başladım.

Genç kız, Marat Marken'in çalışmaları hakkında küçük bir dosya hazırlamıştı. Profesörün bütün çalışmaları, Türkiye'nin geleceğine ilişkin tahminler ve senaryolarla doluydu. Bunlar, kitap ve makale olarak yayınlanmışlardı. Gizli tarafları yoktu.

Arzu, araştırmaları sırasında bir şey yakalamıştı. Bilim adamı, bilgisayarında yeni bir makale yazmaya başlamıştı. Makalenin başlığı Yeni Tarih'di. Fakat sadece başlık vardı. Başka bir şey yazılmamıştı.

Arzu, profesörün bağlantı kurduğu bilgi bankalarını da incelemişti. Adam, kaçırıldığı gün sanal kütüphanelerden birisine bağlanmıştı. Buradan Thomas More'un Ütopya, Tomasso Campanella'nın Güneş Ülkesi, Francis Bacon'ın Yeni Atlantis ve James Harrington'ın Okyanusya adlı kitaplarını kendi dijital kitaplığına kaydetmişti.

Bu kitaplar hakkında bilgim yoktu. Siyaset bilimi doktoru olan Arzu, bunların çok eski çağlarda yazıldığını ve insanlığın mutlu olacağı düşsel ülke modellerini anlattığını söyledi.

Şimdi bir şey yakalamıştık. Kök Kuşak Tarikatı da yeni bir toplum model kurmak peşindeydi. Profesörün ütopya merakı ile tarikatın amacı arasında net bir ilişki vardı. Bu durum, kaçırılma olayını aydınlatacak bir hareket noktası olabilirdi. Bunun nedenlerini ortaya koymak gerekiyordu. Tarikat, adamın bu konudaki bilgisinden yararlanmak için onu kaçırmış olabilirdi. Veya profesör onlara gönüllü olarak katılmış, olaya kaçırılma süsü verilmişti. Ama her iki durum da tarikatın hücrelerinin bombalanmasını açıklamıyordu.

Arzu ile görüşmem bitmişti. Kızın gözlerindeki aynı garip parlama devam ediyordu.

Ayrılmadan önce dün gece bir rüya görüp görmediğini sordum. İçimden gelen bir ses, bunu sormamı istemişti sanki. Önce yüzüme garip garip baktı. Ciddi olduğumu görünce anlatmaya başladı.

Ürpererek dinliyordum. Çünkü benim gördüğüm rüyanın aynısını o da görmüştü. Değişik olan, benim yerimde onun olmasıydı. Bir şey söylemeden kızı yolladım.

Arzu çıkar çıkmaz bilgisayarına döndüm, hücrelerdeki patlamalarla ilgili dosyayı incelemeye başladım. Tapınak hücreleri, içeriye yerleştirilmiş saatli bombalar kullanılarak havaya uçurulmuşlardı. Hepsi de aynı saatte yok olmuşlardı. Planlanmış bir hareket olduğu kesindi.

Patlamalar sırasında hücrelerde kimsenin olmadığı anlaşılmıştı. Sanki bir sistem çalışıyordu. Profesörün kaçırılmasıyla patlamalar arasında mutlaka bir ilişki olmalıydı. Ve bunun içinde Liza Gür'ün öldürülmesi de vardı.

Bağlantıyı kesip koltuğuma yaslandım. Bu sırada içeriye Tamer girdi. Liza Gür'ün evinde inceleme yapmış ama bir şey bulamamıştı. Kadının anı bankasının görüntülerini nasıl ele geçirdiği hala karanlıktı. Yardımcımın gözlerinde de garip bir parlaklık gördüm. Arzu'ya sorduğum soruyu Tamer'e de sordum. Aynı düşü o da görmüştü.

İçimde bir panik duygusu oluşuyordu. Bu düşlerin de ipucu olarak değerlendirilmesi gerektiğine inanmaya başlamıştım.

Tamer'i tarikatlar hakkında bir araştırma yapmasını isteyerek yolladım. Daha sonra Meral'i arayarak öğlen yemeğine davet ettim.

Zamanın geçmesini beklerken bir süre kafamda senaryolar ürettim. Ama kopuk olan çok şey vardı. Bir yere varamıyordum. Düşünmeyi bırakıp Meral'le buluşmak üzere büromdan ayrıldım.

Çıkış kapısında soruşturma dedektifi Ahmet Kurt'la karşılaştım. Peşine ekibini takmış araç hangarına doğru gidiyordu. Nereye gittiklerini sordum. Yürürken yanıtladı:

“Rıza Demir'i öldürmüşler. Şu Kayseri senatörü.”

Rıza Demir, dün akşamki siyasal gösteride en düşük puanı alan ve güya seçmenler tarafından öldürülen kişiydi. Bakalım daha ne tür olaylarla karşılaşacaktım.

Cam asansöre binip dışarıya çıktım. Kar yağışı devam ediyordu. Kasvetli bir hava vardı. Trafik karmakarışıktı. Karlı havalarda araçlara yerden on santim yüksekte hareket etme izni verilirdi. Bu da trafiği daha karışık hale getirirdi. Trafik robotları birbirlerine çarpan araçlar arasında gidip geliyorlardı. Klakson sesleri birbirleriyle ağız dalaşı yapan sürücülerin bağırışlarına karışıyordu.

Kavaklıdere'deki restorana geldiğimde saat on ikiyi geçiyordu. Meral, erken gelmişti. Garsonun gösterdiği masaya oturduk.

Dün akşamki toplantının nasıl geçtiğini sordum. Coşkuyla anlatmaya başladı:

“Uçuk ve çılgıncaydı. Muhteşem bir gösteri programı hazırladık. Ama açıklayamam, gizli. Ama şunu bil. Yine çıplak kızlar, yine şiddet olacak. Şiddetin dozunu insanlar evlerinden belirleyecekler. Rahat koltuklarında otururken başkalarının çektiği acıyı görüp durumlarına şükredecekler. Birleşik Medya'yı yok edeceğiz.”

“Dün akşam sildikleri senatör bugün öldürüldü, biliyor musun?”

Gözlerini kaçırıldı. Omzunu silkerek, “Birçok seyirci, televizyonun etkisinde kalır. Doğal karşılamak gerek,” dedi.

“Doğru söylüyorsun ama biraz da sorumluluk duygusu ve ideal olsa diyorum.”

Meral'in sinirlenmekte olduğunu seziyordum. “Bana idealist polisi oynama canım,” dedi bastırmaya çalıştığı bir öfkeyle. “Bu ülkede kimsenin ideali olamaz. Yukarıdan birileri idealleri belirler, bizim de onlara uymamız istenir. Onların ideallerine uyalım diye de bizim soytarıymız olmayı kabul ederler. Onların bütün sorumluluğu, iyi bir soytarı olmaktır. Bizim sorumluluğumuz ise en iyi soytarıyı seçmektir.”

Garson, yemek servisine başlamak üzereydi. Daha fazla tartışmak istemedim. Sessizce yemeğimizi yedik.

Kahvelerimizi içerken Meral, birdenbire gülmeye başladı ve dün gece gördüğü rüyayı anlatmaya koyuldu. Kendimi zorlayarak sıkıntıyla dinledim. Bildiğim görüntüler karşımdaydılar yine. Sadece kişiler değişiyordu. Aynı rüyayı dün gece kaç kişi görmüştü acaba?

Restorandan ayrıldıktan sonra bir süre kol kola yürüdük. Kar, ikimizin de sınırlarına iyi gelmişti. Onu ofisine bıraktım ve aracıma yöneldim.

Bu sırada vizyofonum sinyal verdi. Arayan nöbetçi memurdu. Uğur Damar diye birisinin Liza Gür cinayeti hakkında konuşmak istediğini söylüyordu. Adamı ne olursa olsun tutmasını istedim ve hızla yola koyuldum.

Uğur Damar, karşımda oturmuş ürkek ürkek bana bakıyordu. Endişeli bir hali vardı. Koltuğa gömülmüştü adeta. Kısa boylu, incecik birisiydi. Yirmili yaşlardaydı. Sorgulamaya hemen başladım.

Adam, Liza Gür'ün muhbiri olarak çalıştığını söyledi. İşi, geceleri Ankara sokaklarında dolaşıp suç belirlemek ve hemen Liza Gür'e haber vermekmiş. Böylece kadın, polisten ve diğer gazetecilerden önce bilgi elde edebiliyor, bunları haber haline getirebiliyormuş. Adam, suç yerlerindeki delilleri de topladığını ve Liza'ya verdiğini itiraf etti. Profesör Marat Marken'in kaçırıldığı gece de olay yerindeymiş.

Anlaşılan, şeytanın bacağını kırmak üzereydim. O gece olanları anlatmasını istedim. Eğer işbirliği yaparsa delil kaçırma işinden kimseye söz etmeyeceğimi ve kendisini unutacağımı söyledim. Ciddiydim.

Bu konuşmam onu rahatlatmıştı. Bir sigara yakıp anlatmaya başladı:

“Liza'nın başka muhbirleri de vardı. O sabah bizi İstanbul'daki bürosunda topladı ve nerelerde gezeceğimizi bildirdi. Bana düşen bölgenin içinde Kuru Sitesi de vardı. Mekik, profesörün dairesine doğru yaklaşırken siteye yeni gitmişim ve bahçede dolaşıyordum. Hemen Liza'ya haber verdim. Olayı izlememi istedi. Bu arada mekik, basınç silahıyla pencereyi parçalamıştı. Hangi daire olduğunu belirledim. Şifre çözücü anahtarımınla apartmanın kapısını açtım. Asansöre binerek yirmi altıncı kata çıktım. Gürültü kesildikten sonra yine şifre çözücü anahtarımı kullanarak profesörün dairesine girdim. İş bitmişti. Etrafı inceledim. Ama kanıta benzer bir şey yoktu. Sonra anı bankasının mini kamerasını gördüm. Hemen söktüm. O günün kaydına ilişkin disketi de aldım ve kaçtım. İstanbul'a Liza'nın evine gidip disketi ona verdim. Sonra birlikte izledik.”

Anı bankasındaki görüntülerin Liza Gür'ün eline nasıl geçtiği anlaşılmıştı. Ama bu kaçırılma olayının nedenini açıklamıyordu. Konuşmasını kesip sordum:

“Niçin polise geldin ve bunları açıkladın?”

“Liza, ilk haber programında disketin tamamını kullanmamıştı. Sadece profesörün kaçırılma görüntülerini izletti. Kaçırılma olayından önce adam, kameranın karşısına geçiyor ve bu gün yeni tarihin başlangıcı gibisinden bir söz ediyordu. Liza, bunu araştırmak istedi. Başka gazeteciler işin içine girmesinler diye görüntüyü kullanmadı,”

“Peki bu disket nerede şimdi, biliyor musun?”

Adam, bitkinleşmişti. Konuşurken bir yandan da polise gelmekle hata yapıp yapmadığını düşünüyor olmalıydı. Bir sigara daha yakıp devam etti:

“Disket Liza'daydı. Ne yaptığını bilmiyorum. Bilirsiniz, bunlar küçük bir bilye şeklindedirler. Çok yere saklayabilirsiniz. Kadının, her türlü kanıtı evindeki kasasında saklardı. Ama orada da yoktu.”

Hemen atıldım.

“Demek, onun kasasını da kurcaladın.”

Utlanmış gibiydi. Elini sıkıntıyla sakallı yüzünde gezdirdi. Yeni bir şey söylemek ister gibiydi.

“Liza'nın öldürülüşünü televizyonda izledim. Bu arada aklıma bir şey geldi. Kadının ölümüne neden olduğuna göre bu disket, çok önemliydi. Ama onun işine yaramayacaktı. Disketi bulup en fazla parayı verecek televizyon kanalına veya gazeteye satabilirdim. Bu amaçla hemen evine gittim ve kasayı açtım. Ama disketi bulamadım.”

Öfkelenmiş gibi görünerek sordum:

“Eğer disketi bulsaydın ve birine satabilseydin buraya gelmeyecektin, değil mi?”

Bir anda paniğe kapılmıştı. Hemen kendini savunmaya geçti:

“Hayır, yanlış düşünüyorsunuz. Başka bir olay daha var. Birisi beni biliyordu. Liza, muhbirlerinin bütün raporlarını gizli tutardı. Ama birisinin benim kaçırılma olayını gördüğümünden ve diski izlediğimden haberi vardı.”

Olayın rengi biraz değişiyordu galiba.

“Peki bu kaniye nereden vardın?” diyerek sordum.

Adam, bir şeylerden korkarcasına anlatmaya koyuldu:

“Dün akşam viziofonum çaldı. Ekranda garip maskeli bir adam vardı. profesörü kaçıranlardan olmalıydı. Kalkanlı, kurukafalı işaretten tanıdım. Öyle baktı, sırtıttı ve sonra kapattı. Paniğe kapılmıştım. Güçlükle uyudum. Uykumda bir sürü garip rüya gördüm. Sabaha karşı viziofonum yeniden çaldı. Aynı adamdı. Bana gördüğüm rüyayı anlatmaya başladı. Ne yapacağımı şaşırılmıştım. Daha fazla dayanamadım, aygıtı kapattım. Dehşet içinde evden çıktım. Viziofonumu bile yanıma almadım. Bir süre gizlendikten sonra polise gitmenin iyi olacağını düşündüm.”

Adamın son söyledikleri, beni de ürpertmişti. Rüyasını anlatmasını istedim. Ve duymak istemediklerimi bir kez daha duydum.

Birileri rüyaları şekillendiriyordu. İnsanlık, telepatik mesaj yollama konusunda bir hayli ilerlemişti. Ama bir toplumun uyurken aynı rüyayı görmesi, pek mümkün değildi. Yine de üzerinde durulması gerekliydi. Kanıt, kanıttır.

Uğur'un anlatacağı başka şey yoktu. Ama onu dışarı bırakmak doğru olmazdı. Hayatı tehlikede idi çünkü. Sözümü tutup hakkında soruşturma açtırmayacaktım. Yine de güvenliği için bir

süre poliste kalması gerekiyordu.

Onu ikna ettim. Yanına bir memur vererek tanıklar için kullanılan koruma evlerinden birisine yolladım.

Adam, korku içinde iki büklüm olmuş çıkarken Ahmet Kurt'u aradım, Rıza Demir soruşturmasını sordum.

Senatör, evinden çıkarken uzun menzilli bir silahla vurulmuştu. Silahın ve iki kurşunun cinsi, Liza Gür cinayetinde kullanılanlarla aynıydı. Katil bulunamamıştı.

Olay, artık kafamda şekillenmeye başlamıştı. Yanıtını bile bile Ahmet'in dün akşam rüya görüp görmediğini sordum. Bir süre genç dedektifin Sygonlularla nasıl savaştığını dinledim.

Koltuğuma yaslanıp nikotinsiz bir sigara yaktım. Deneyimlerim, çok geçmeden yeni olayların geleceğini söylüyordu. Gözüm bilgisayarın ekranında, derin derin duman çekiyordum. Bir yandan da bekliyordum. Sonunda beklediğim oldu.

İzmir'deki ticaret merkezi bombalanmıştı. Burası, Ege Denizi'nde suyun altına kurulmuş bir binaydı. Polis raporu, iki yüz elli kişinin öldüğünü söylüyordu.

Yerimden kıpırdamadan beklemeye devam ettim. İkinci haber de kısa bir süre sonra geldi. Gaziantep'teki Robotik Sanayi Teknoloji Parkı'na bir sabotaj yapılmıştı. İki fabrika, dört araştırma enstitüsü hasar görmüştü. Ayrıca lojman bölgesi de bombalanmıştı. Yaklaşık altmış kişi ölmüş, yüze yakın insan yaralanmıştı. Bunlar, ilk sonuçlardı.

Polis raporlarını incelemeyi bırakıp televizyonu açtım. Tek boyut ayarı yaptım. Ekran, İzmir ve Gaziantep'teki görüntülerle doluydu. Olay yerleri kıyamet bölgesi gibiydi. Bu sırada ekranın altından gece programlarının tanıtım bantları geçiyordu. Bir tanesi dikkatimi çekti. Programın adı, Sygonlulardı. Hemen Tamer ile Arzu'yu aradım, bütün işlerini bırakarak gelmelerini istedim.

Tamer, tarikatlar hakkındaki araştırmasını tamamlamıştı. Bulgularını uzun uzun değerlendirdik ve tartıştık.

Vardığımız sonuca göre, her tarikatın eyleme başlangıç dönemi oluyordu. Bu dönem yeniden doğuşu simgeliyordu. Eski dönem, yani çocukluk ve olgunlaşma yılları sona eriyor, artık ölüm ve yeniden doğum süreci başlıyordu.

Arzu'nun yorumuna göre Kök Kuşak Tarikatı, kendi kendini imha ederek ölüm ve yeniden doğum aşamasına geçmişti. Artık eylemlerini beklememiz gerekiyordu. Liza Gür'ün ve Rıza Demir'in öldürülmeleri, İzmir ve Gaziantep'teki sabotajlar, bunun ilk işaretleriydi. Eğer önlem alınmazsa gerisi gelecekti. Ama garip bir durum vardı.

Arzu'ya dönerek, “Şimdiye kadar bir çok olay oldu. Ama tarikat bunları üstlenmedi,” dedim.

Arzu, gözlüklerinin arkasından konuştu:

“Bana kalırsa tarikatın başka hedefleri var. Bunu anlamak için yeni eylemler beklememiz gerekecek. Şimdiye kadar açıklama yapmadılar. Ama öyle bir eylem yapacaklar ki, herkes paniğe kapılacak ve kendilerini o zaman açıklayacaklar. Şimdilik belirsizlik ve kuşku ortamı yaratıyorlar. Son eylemleriyle vurucu darbeyi indirecekler. Bu, yüzeye çıkma eylemi olacak.”

Arzu'nun konuşması bitince rüyalardan söz ettim. Hepimizin aynı rüyayı görmesi onları şaşırtmıştı. Rüyayı gören diğer kişilerden de söz ettim. Tamer, olaya açıklama getirmeye çalıştı :

“Bu bir tarikat numarası. Yıllardan beri bir arada yaşıyorlar. Kim bilir, nasıl homojen bir yöntemle eğitiliyorlar? İnanç sistemi hepsinde aynı. Homojen inanç sistemi, homojen eğitim yöntemi. Grup bilincinin yoğun olduğunu dikkate almamız gerekiyor. Telepatik güçleri de gelişmiş olmalı. Sonuçta yıllardan beri birlikte olmanın yarattığı ruhsal güç var. O ruhsal güç, nasıl şekillendirildi acaba? Böylece bir etki alanı yaratıp kendi düşüncelerini telepati yoluyla başkalarına aktarabilirler. Güçlerin birleştirilmesi ve aktarılması yani.”

Bu gece televizyonda yayınlanacak Sygonlular programından söz ettim. Arzu'ya göre bu program, kilidi açacaktı. Tamer, Birleşik Medya Şirketi'ne gidip duruma el koymamızı istedi. İtiraz ettim. Elimizde kesin kanıt yoktu. Varsayımlar üzerine bir şey yapamazdık. Hatalı bir hareket, bizi Turkuaz gözetleme uydusunda güvenlik memuru yapardı. Arzu, program hakkında tahminde bulundu:

“Bana kalırsa bu program, rüyada gördüklerimizi anlatacak. Ve son olayları Sygonlulara bağlayacak. İnsanların rüyalarına girilerek bilinmeyen tehlike duygusu yaratıldı. Üstelik yıkıcı dış tehlike duygusu, bizim toplumumuzda yıllardan beri var. Gizli tarihimizde yazılı olan işkenceleri düşünün. Hepsinin temelinde yıkıcı dış düşman sendromu var. Toplum olarak şiddete ve eğlenceye koşullandırıldığımız için boşalan beyinlerimiz, telepatiyle gönderilen görüntüleri kolaylıkla aldı. Belki de biraz tehlike arıyoruz. Rahatımızın kaçacağı düşüncesi, belki de bilinçaltımızı rahatsız etmeye başlamıştır. Şimdi kurtarıcılar bekliyoruz.”

Tamer de genç kadının düşüncelerine katılıyordu:

“Belki de program sırasında telepatiyle yeni görüntüler gönderecekler. Daha sonra eylemlerine devam edecekler. Ve kendilerini katil olarak değil, kurtarıcı olarak açıklayacaklar. İnsanlar bir şeylere inanmak istiyor.”

Bakalım varsayımlar, ne oranda gerçeğe bağdaşacaktı. Bunu görecektik. Şimdilik Sygonlularla ilgili programı beklemekten başka çaremiz yoktu.

Bilgisayarımı kullanarak bazı mesajlar gönderdim. Bir baskın takımının hazır durumda olmasını istiyordum. Olayı, orduyu karıştırmadan çözmek niyetindeydim.

Daha sonra Meral'i arayarak program hakkında bilgisi olup olmadığını sordum. Birleşik Medya'da geveze bir arkadaşının olabileceğini düşünmüştüm. Ama bilgi alamadım. Her şey gizliydi. İş, bize düşmüştü. Giz perdesini kaldıracaktık.

Beklediğimiz program, gecenin yarısına doğru başladı. Bir belgeseldi. Sunucunun anlattığına göre, dış uzayda Sygon adlı bir gezegen bulunmuştu. Kırk üç yıldan beri uzayda dolaşan Atlant adlı insansız bir gemi, gezegenin yörüngesine girmişti. Geminin NASA'ya göndermiş olduğu görüntüler gizli tutuluyordu. Çünkü Sygonlular vahşi bir ırktı. Görüntüler savaş sahneleriyle doluydu. Görüntülerin gizli tutulmasının bir başka nedeni, Sygon savaş gemilerinin güneş sistemimizi ele geçirmek amacıyla yola çıktıklarıydı. İlk öncüler, gizlice Dünyaya gelmişler, hedef olarak da Türkiye'yi seçmişlerdi.

Böyle saçmalık olamazdı. Daha ciddi bir şey bekliyordum. Ama izlemeye devam ettim. Sunucu, bir Sygon istilasası sırasında olabilecekleri anlatmaya başladı. Dramatik bir tavır takınmıştı. Sesi bir alçalıyor, bir yükseliyordu. Bu sırada görüntüler ortaya çıkıyordu. Bunlar, rüya görüntüleri idi.

Tüm şehirlerimiz yanıyordu. Uzay gemilerinden çıkan Sygonlular, katliama ve tecavüzlere başlamışlardı. Televizyonu üç boyutlu görüntüye ayarladım. Etki korkunçtu. Rüyalar, bir çok insanın evinde gerçek görüntülere dönüşüyordu. Tamer, kulağıma fısıldadı :

“Bir dergide okumuştum. Yüzyıllar önce Orson Welles diye bir yönetmen, Dünyanın uzaylılar tarafından işgalini anlatan bir radyo oyununu öyle güzel canlandırmış ki, insanlar gerçek sanıp sokaklara dökülmüşler. Aynı şeyin burada da olacağından hiç kuşku yok.”

Ben de aynı fikirdeydim. Ama insanların sokağa fırlamalarını beklemeye niyetim yoktu. Yanıma Tamer'i alıp hangara gittim. Yirmi kişiden oluşan baskın takımı hazır bekliyordu. Kılıç B modeli baskın araçlarından birisine binip hemen havalandık. Hedefimiz, Birleşik Medya Şirketi idi.

İstanbul'a kadar alçak uçuş yaptık. Ankara'nın üzerinde yol alırken sokaklardaki kalabalıkları görebiliyorduk. Aynı manzara, İstanbul'da da yaşanıyordu. İnsanlar, devamlı gökyüzüne bakarak sağa sola koşturuyorlardı. Bütün evlerin ışıkları yanıyordu. Şehir ışıltı ışıltıydı.

Bu arada polis telsizinden gelen haberleri dinliyorduk. Halk, Başkanlık sarayının önünde birikmeye başlamıştı. Bazı insanlar da karakollara ve askeri üslere girmeye çalışıyorlardı. Sığınmak için.

Ankara ve İstanbul'daki uzay limanları, insan akınına uğramıştı. İnsanlar, kalkış zamanı gelen gemilere zorla binmeye çalışıyorlardı. Bir yıldız gemisinin pilotu esir alınmıştı. Korsanlar, geminin hemen havalanmasını istiyorlardı. Polis komandoları, gemiye baskın için hazır bekliyorlardı.

Eskişehir'de polis araçlarına el koymak isteyen yirmi kişi, polisle çatışmaya girmişti. Silah mağazaları yağmalanıyordu. Yer ve hava trafiği karmakarışık olmuştu. Çok sayıda kaza oluyordu. İnsanları kontrol etmeye çalışan yüz kadar polis memuru öldürülmüştü.

Birleşik Medya'nın gökdeleninin çatısına indiğimizde olaylar artarak devam ediyordu. Binanın önündeki parka dev bir televizyon ekranı kurulmuştu. Kentlere bağlantılar yaparak olayları

gösteriyordu. Böylece insanlar yaşadıkları dehşeti izliyorlar ve daha çok paniğe kapılıyorlardı. Tam bir cinnet ortamıydı.

Tamer'le silahlarımızı aldık, takımın önünde giriş kapısına yöneldik. Engelleme bekliyorduk ama bir şey olmadı. Garip bir durumdu. Kimse yoktu. Takım elemanları binanın içine dağılmaya başlamışlardı. Telsiz bağlantımız sürüyordu.

Önce her şey normaldi. Sonra çatışma sesleri duyulmaya başladı. Takım çavuşunun, “Sygonlular burada,” diyen sesini duydum. Sonra yoğun silah sesleri geldi. Çavuş, herhalde görüntülerin etkisinde kalmıştı. Büyük olasılıkla aynı rüyayı o da yaşamıştı.

Bu sırada bize doğru gelen iki kişi gördüm. Bunlar Sygonluydu. İnanılmaz bir şeydi. Takım çavuşu hayal görmemişti demek. Dehşet içindeydim. Tamer de aynı durumdaydı. Büyük olasılıkla takımdaki diğer polisler de bu şoku yaşamış olmalıydılar.

Silahlarımızı doğrultup ateş ettik. Yere serildiler. Gözüm, büyük cam pencereden binanın dışına kaydı. Parkta kurulan ekran, içerideki çatışmayı gösteriyordu. Sygonlular gelmişler, bir medya şirketini ele geçirmişler, polisle savaşmaya başlamışlardı.

Sonra görüntüler kesildi ve Erzurum'daki olaylara geçildi. Tamer ile yerde yatan Sygonluların yanına gittik ve durumu anladık.

Bunlar Sygonlu kıyafetine bürünmüş insanlardı. Ne kadar ucuz bir numaraydı. İkinci sınıf bir korku filmindeydik sanki.

Binanın dijital krokisinden genel müdürlük katını belirledim. Bu sırada önümüzdeki duvarda bir kapak açıldı, büyükçe bir ekranda kendimizi gördük. Üç boyutlu görüntülerimiz hareketlerimize eşlik ediyordu. İzleniyorduk. Silahımı ekrana çevirip tetiğe bastım. Namludan çıkan kırmızı ışık, ekranı paramparça etti. Yine de göremediğimiz başka kanallardan izlendiğimizi düşünüyordum. Ama bu bizi engellememeliydi.

Asansöre binip otuz yedinci kata çıktık. Bu arada takımla aramızdaki telsiz bağlantısı kesilmişti. Öldürülmüşler miydi acaba? Belki de birileri telsiz bağlantısını bozmuştu. Genel Merkezi arayarak durumu anlattım, destek istedim. Ama yanıt alamadım. Mesajımın gittiğinden de emin değildim.

Asansörün durmasıyla Tamer'den beni korumasını istedim ve dışarı fırladım. Aynı anda iki silah üzerime çevrildi. Mavi ışıkların arasında kendimden geçtim.

Gözlerimi açtığım zaman kara sakallı bir suratla karşılaştım. Tam karşımda bir tahtta oturuyordu. Rüyamda gördüğüm at kuyruklu saçlı olan adamdı bu. Yanında iki kişi ayakta duruyordu. Başları keldi ve tilkiye benziyorlardı. Alaycı bakışlarını üzerime dikmişlerdi. Bunlar, bana ateş ederek bayılanlar olmalıydı. Hepsi uzun beyaz elbiseler giymişlerdi. Sakallı olanın elinde bir asa vardı. Hemen arkasında duran şamdanlardan yayılan ışık, adamın yüzüne ürkütücü bir ifade veriyordu.

Bir koltukta oturuyordum. Bağlı değildim. Gözlerimi odanın içinde dolaştırdım. Sade döşenmişti. Yan yana yerleştirilmiş küçük koltuklar ve divanlarla doluydu.

Her bir köşeye kürsüler yerleştirilmişti. Bir toplantı odasıydı sanki. Daha doğrusu bir ayin salonu. Duvarda çeşitli işaretler vardı. Bunların arasında Kök Kuşak Tarikatı'nın kalkanlı, kurukafalı, yılanlı sembollerini seçebiliyordum. Tamer'i aradım, göremedim.

Kara sakallı adam, kendime geldiğimi görünce konuşmaya başladı. Eğleniyormuş gibiydi.

“Kök Kuşak Tarikatı'nın büyük tapınağına hoş geldin dostum. Benim adım Abdül John Kura. Tarikat'ın Büyük Rehberiyim. Olup bitenleri anlamışsındır herhalde. Ama nedenini bilmiyorsun. Öyle değil mi?”

Eski komedi filmlerindeki oyuncular gibi konuşmuştu. Soruya aldırmadım. Aklım Tamer'deydi. Nerede olduğunu sordum. Ayakta duran adamlardan birisi tersledi:

“Sana ne söylendiyse ona uygun konuş. Soruya uygun yanıt ver.”

Öğrencisini azarlayan bir öğretmen gibiydi. Elinde bir tek sopası eksikti. Şimdilik Tamer'i düşünmesem iyi olacaktı. Önce onları dinlemeliydim. Uysal görünmekte yarar vardı.

“Toplumun cinnet geçirdiği belli. Ama tetiğin neden çekildiğini merak ediyorum,” dedim sakın bir ses tonuyla.

Sakallı olan odanın içinde yankılanan bir kahkaha attı. At kuyruğu sağa sola sallanmıştı. Asasını bana doğru tuttu.

“Bir iddia dostum. Hem de kazanılmış bir iddia,” dedi kahkahalar arasında. “Bir şişe rakısına.”

Beklemediğim bir yanıtı. Başımıza gelenlerin nedeni bir iddiaydı demek. Hem de bir şişe rakısına. Benimle dalga geçiyor olmalıydılar. Kafam karışmıştı. Bunu fark eden adam, devam etti. Sesine dramatik bir hava vermişti.

“Bundan yaklaşık kırk yıl önce genç bir öğretim üyesiydim. Marat, yakın arkadaşım. Eski çağların Türkiye tarihini araştırıyorduk. Yirminci yüzyılın son dönemlerini incelerken aklıma bir şey geldi. O yıllarda insanımızın beyni, kitle iletişim araçlarıyla iyicene boşaltılmıştı. Siyasal pasifleştirme neredeyse toplumumuzun her kesimine egemendi. Ve düşündüm ki, bu toplum için yeni bir tarih yazabilirdim. Ve bu tarihi insanlara belleterek yaşanmamış yaşıyanmış gibi gösterebilir, yeni bir dönem başlatabilirdim. Yani beyinler hazır boşalmışken yeni bir şeylerle doldurabilirim. Bu düşüncemi Marat'a açtım. Böyle bir şeyin olamayacağını söyledi. Ben direttim. Sonunda iddiaya tutuştuk.”

Merakla dinliyordum. Şaşkınlığım artmıştı.

“Böylece yeni bir tarih yazmaya karar verdiniz,” dedim.

Gülümsedi. Ama yapmacık bir gülümsemeydi bu. Şeytani bir anlam sezdim.

“Tarihi yazdıracak insanları bulmalı ve bunları organize ederek yeni tarihi beyinlerde oluşturmalıydım. Bunun için yakın arkadaşlarımdan bir strateji takımı oluşturdum.”

Bundan sonrasını tahmin etmek zor değildi. Dayanamayarak atıldım:

“Ve Kök Kuşak Tarikatı'nı kurdunuz.”

Tilki suratlı iki adam kaşlarını çatarak üzerime doğru yürüdüler. Abdül, onlara engel oldu.

“Evet. Bilirsin ülkemizde tarikatlaşmak en kolay iştir. Mürit sıkıntısı da çekmezsin. Çünkü boş beyinler, mürit olmak ister. Ama bizim durumumuz farklıydı. Tarikata öyle insanlar bulmalıydık ki, henüz Dünyayı ve tarihimizi bilmesinler.”

Adamın sözünü tamamladım:

“Bunun için küçük çocuklar buldunuz ve yetiştirmeye başladınız.”

Tilki suratlılardan birisi söze karışmamam için sert bir şekilde beni uyardı. Ama aldırmadan devam ederek, “Peki ama bu kadar çok küçük çocuğu nereden buldunuz?” diye sordum.

İşin en can alıcı noktası burasıydı. Adamın gözleri parlamıştı. Konuşmasını coşkuyla sürdürdü:

“Kırk iki yıl önce İstanbul'da olan depremi biliyorsun, değil mi? Sen o sırada daha doğmamıştın ama kitaplardan okumuşsundur. İşte hammaddemizi bu kaynaktan sağladık. Devlet, depremden sonra olanları kontrol edemiyordu. Milyonlarca insan ölmüştü. Her yerde acı, kargaşa ve ölüm vardı. Bir yanda beceriksizlik, diğer yanda hüznün kol geziyordu. Küçük çocuklar, kaderlerine terk edilmişlerdi. Anneleri, babaları ölmüştü. Böylece aradığımız fırsatı yakalamıştık. Kimsesiz bebekleri toplamaya başladık. Bir kısmını da hastanelerden ve Kızılay'dan kaçırdık. Hiç kimse ilgilenmedi. Çünkü Devlet, dertten kurtuluyordu.”

Kısa bir soluk aldıktan sonra anlatmaya devam etti :

“Türkiye için yeni bir tarih kurgulamıştım. Daha doğrusu bu işi Marat'la beraber yapmıştık. Bu kurgu tarihte Rusya ile yapılan iki savaş, üç askeri darbe, toplumsal dengesizliklerin neden olduğu bir iç savaş, kitlesel fuhuş, ahlaki çöküntü, devlet kurumlarında yozlaşma, Sygon istilasası gibi olaylar vardı. Bunu konuşmalar ve özel ders kitaplarıyla çocukların beyinlerine yerleştirdik. İçsel eğitim, uykularda bile devam etti. Büyüyü, sihiri, hipnotizmayı, telepatiyi öğrettik. Daha önceden yeraltında tarikatın hücrelerini oluşturmuştuk. Eğitimi burada yapıyorduk. Yaşam yerimizdi orası. Bu çocuklar yıllar boyunca dışarıya çıkmadılar. Dünyayı ve Türkiye'yi bizim kurgu tarihimizden öğrendiler.”

Soluğumu tutmuş dinliyordum. Bu anlatılanlara inanmak çok zordu. Ama başka çarem yoktu galiba. Adam devam etti:

“Sonra çocuklar büyüdüler. Genç kızlar ve erkekler oldular. Onları birbirleriyle evlendirdik, sağlıklı çocuklar doğurmalarını sağladık. O çocukları da aynı kurgu tarihle yetiştirdik. Böylece fiziksel yapıları farklı ama bilgileri, dünya görüşleri ve ruhsal yapıları aynı bir toplum yarattık. Dikkat et. Topluluk demiyorum, toplum diyorum.”

Donakalmıştım. Bir yandan da merakım artıyordu.

“Bu insanları ömür boyunca hücrelerde tutmadınız herhalde?” diyerek sordum.

“Olgunlaşanları yani yeni tarih bilincine ulaşanları dışarıya çıkarıyorduk. Bunları çeşitli işlere yerleştirdik ve bir ağ oluşturduk.”

Dayanamıyordum. Bir kez daha merakla sordum:

“Peki, Sygonlularla ilgili rüyaların anlamı neydi?”

“Bu telepatik etkileme deneyiydi. Acaba kendi kurgu tarihimizin bazı parçalarını tarikat dışındakilere aktarabilir miydik, bunu denemek istedik. Marat Efendi buna da olmaz demişti ama oldu. Tarikatımızın merkezinden gönderilen telepatik mesajlar, dışarıdaki müritlerimize iletiliyordu. Onlar da diğer insanlara yansıtıyorlardı. Görüyor musun, ne muhteşem bir grup bilinci. Şirketlerde, poliste, orduda, bürokraside, senatoda müritlerimiz vardı. Çevrelerindeki insanları iyi analiz etmişlerdi, dostluklar kurmuşlardı, onları tanıyorlardı. Bu yüzden etkileme çok kolay oldu. Zaten beyinler boştu. Biz sadece kurguladık ve doldurduk.”

Acaba bir rüyada mıydım? “Poliste de müridiniz vardı demek?” diyerek kafamı kurcalayan soruyu sordum.

Adam, bir şey söylemeden esasını kapıya doğru uzattı. Kapı cızırtılı bir sesle açıldı. Tamer, üzerinde beyaz bir elbiseyle içeriye girdi, diğer adamların yanına geçti. Yüzünde duygusuz bir ifade ile bana bakıyordu. Kanım buz kesmişti sanki. Şaşkınlığımı belli etmemeye çalıştım. Ama Abdül John Kura bunun farkındaydı. Sinsi sinsi gülümsüyordu. Bakışlarımı tekrar ona çevirdim ve sordum:

“Peki ama cinayetler ve sabotajlar?”

“Karışıklık ve korku yaratmamız gerekiyordu. Acaba insanlar bu olayları Sygon tehdidiyle nasıl bütünleştireceklerdi ve nasıl tepki göstereceklerdi? Yeni tarih kuramı için bunun da saptanması gerekiyordu. Bunu saptayabilirsek yeni kurgular oluşturabilirdik. Liza Gür'ün canlı yayında öldürülmesi, halkın ekrandan sildiği bir senatörün suikasta uğraması, belleklere kazınacak cinayetlerdi. İzmir ve Gaziantep'teki sabotajlar da kitlesel ölümlere yol açtıkları için panik duygusu yaratacaklardı. Bunların üstüne Sygon görüntüleri eklenince muhteşem bir etkileme modeli oluşuyordu.”

Modelin ne olduğunu anlamıştım. İnanılmaz bir şeydi. Ama toplumumuza çok uygun olduğunu kabul etmeliydim. Ne de olsa yüzyıllardan beri modellerin peşinde koşuyor, bir şeylerden etkilenmeyi bekliyorduk. Bu, boşaltılmış beyinlerin tarihsel saplantısıydı. Merak ettiğim asıl konuya

gelmek istiyordum.

“Ya Marat Marken'in kaçırılması, tarikat binalarının bombalanması?”

Büyük Rehber, gürültülü bir kahkaha savurdu. Çömezleri de alkışladılar. Sorumu çok beğenmiş olmalıydılar.

Abdül John Kura, adamlarını susturdu ve üzerime doğru eğildi.

“Marat Efendi, iddiayı kaybedeceğini anlamıştı. Oturup yeni tarihin kuramını deney sonuçlarını beklemeden yazmaya hevesleniverdi. Ütopycacı yazarlardan filan yararlanmaya kalktı. İçkiyi fazla götürür de orada burada konuşur diye onu kaçırdık. Ne de olsa bunlar, gizli kalmalıydı. Şimdi okullarımızdan birisindeki odasında oturuyor ve olayları izliyor. Yaşananları görüp kurgusal tarih üzerine düşünüyor. Bu arada kaybettiği rakıyı da düşünüyor olmalı.”

Bir kahkaha daha patlattıktan sonra konuşmasını sürdürdü:

“Tarikat binalarımıza gelince. Kök Kuşak Tarikatı yeterince tanınmıyordu. Binalarımızı yok ederek insanlara tarikat varlığını duyurmak istedik. Model şuydu. Şiddet ve kurtuluş umudu tarikat. Bakalım ikisi nasıl bütünleşecek? Şimdi yeni bir tarikat kuracağız ve bol bol reklamını yapacağız. Nasılsa Birleşik Medya bizim. Bakalım son olaylardan paniğe kapılan insanların yüzde kaç bize gelecek?”

Her şey ortadaydı. Saçma bir gerçeğe karşı karşıyaydım. Bir şişe rakı için neler yapılmıştı. Canım gülmek istiyordu. Tarih kurgulamak eğlenceli bir iş olmalıydı. Ama cinayetlere, suikastlara ve toplumsal cinnete bakınca bu eğlencenin bedelinin çok ağır olduğunu düşünüyordum. Acaba son amaçları neydi? Ortaya bir laf attım:

“Artık Türkiye'yi ele geçirmeye başlıyorsunuz ve istediğiniz yönetimi kurarsınız.”

Bunun aptalca bir soru olduğunu biliyordum. Adamlar zaten her yere sızmışlardı. Şaşkınlıkla birbirlerine baktılar. Abdül John Kura, bıkkın bir şekilde sözcülük yaptı.

“Ne kadar anlamsız düşünüyorsun dostum,” dedi. “Biz, tarih kuramcısıyız, politikacı değil. Bir amaç belirledik. Varsayımları ortaya koyduk. Strateji belirledik. Organizasyon yaptık. Sabırla çalıştık. Bekledik ve eyleme geçtik. Bu bir deney. Kağıttaki amacımıza ulaştık. Müthiş bir deneyim kazandık. Şimdi köşemize çekilip kurgulamaya devam edeceğiz.”

Abdül John Kura, bunları söyledikten sonra ayağa kalktı. Gitmeye hazırlanıyorlardı. Hemen atılıverdim, anlamsız bulduğum bir soru sordum :

“Beni ne zaman öldüreceksiniz?”

Bir kez daha şaşkınlıkla bakiştılar. Büyük Rehber, canı sıkılmış gibi başını iki yana salladı.

“Seni niye öldürelim dostum?” dedi bıkmış bir ses tonuyla. “Nasılsa biz buradan gidince sen de her şeyi unutacaksın. Yaşantına devam edeceksin. Ve eminim ki, çok geçmeden bizim hücrelerden birisine kapılanacaksın.”

Konuşmasını tamamladıktan sonra tilki suratlı yardımcılılarıyla odadan çıktı. Bu arada Tamer'e bir işaret yapmıştı. Genç adam elinde silahıyla burnunun dibine kadar geldi.

“Şimdi seni hipnotize edeceğim ve dışarıya çıkartacağım,” dedi. “Bu bina havaya uçacak ve çevredeki birkaç binayı da beraberinde götürecektir. Yine çok kişi ölecek ama biliyorsun Sygonlular filan. Hem sonra tarikat imajı, beyinlere biraz daha yerleşmeli. Bunun da en iyi yolu şiddet. Soruşturmayı yine birlikte yürütürüz. Hem sonra, Arzu da bizim taraftan. Sana rüyayı gördüren, bizim etkileme gücümüzdü.”

İçimdeki dehşet duygusu yeniden alevlenmişti. Tamer'e Arzu'ya ve o rüyaya aldırımıyordum artık. Kim bilir kaç kişi daha alevler içinde ölecekti. Yapmam gereken tek şey vardı. Tamer'in üzerine atılıp onu gebertmek. Sonra da diğerlerini haklayıp katliama engel olmak. Ama bunu yapamazdım. Çünkü Tamer'in silahı tam alnımın ortasına çevrilmişti. Ayrıca adamın yeşil gözleri garip bir şekilde parlamaya başlamıştı. Kendimi bu bakışlardan ayıramadım. Göz kapaklarım yavaş yavaş ağırlaşıyordu.

İçimde rahatlama hissettim. Evet çok insan ölecekti ama ben yaşıyor olacaktım. Sevgilim Meral'i düşündüm. Onunla sıcacık bir yatakta birlikte olmayı çok özlemiştim. Göz kapaklarımdaki ağırlık gitgide artıyordu. Kendime gelir gelmez hemen Meral'e koşacaktım. Onu kucaklamak, kokusunu duymak istiyordum. Yıllar önce de Catherine adlı küçük bir kız vardı. Sonra da Fatma. İnanılmaz derecede ateşli bir kadındı. Şimdi de Meral'in ateşi beni bekliyordu. Niye gözlerimi açık tutmaya uğraşıyordum ki. Ağırlaştı, ağırlaştı ve kapandı.

5.

Ransan, gözlerini açtığı zaman Krea gemisindeki odasında olduğunu anladı. Bilinci açıktı. Bir süre başına gelenleri düşünmeye çalıştı. Kudüs'te rahibin odasını terk etmek üzereydiler. Sıçrama mekiğine ulaşmak için yola çıkmışlardı. Sonra Sygonlu zaman yolcularıyla karşılaşmışlardı.

Sygonlular, kendilerini çekmeye çalışıyorlardı. Yolcu ve Broden'den kopmuştu genç kadın. Ama Sygonlulara direnmiş ve sıçrama mekiğine ulaşabilmişti. Sonra da en üst sıçrama hızıyla kendisini zaman dalgalarına bırakmıştı. Burada olduğuna göre Sygonlulardan kurtulmayı başarabilmişti. Ana gemidekiler, kendisini çekmiş olmalıydılar. Belki de Krea savaş botları gelip Sygonluları yok etmişler ve onu kurtarmışlardı. Bunların hepsini öğrenmeliydi. Yatağından kalktı ve odasından çıktı. Amiral Turama'nın yanına gidecekti.

Koridorda kimse yoktu. Asansöre binmek yerine yürümeyi tercih etti. Ana koridora çıktığı zaman da kimseyi göremedi. Garip bir durumdu bu. Ne güvenlik görevlisi, ne de diğer gemi

Çalışanları ortalıkta yoklardı. İki onarım robotu hareket etmeksizin duruyorlardı.

Bölüm güvenlik odasına doğru yöneldi. Kapı açılınca içeriye girdi. Üç güvenlik görevlisi, yerde yatıyorlardı. Ransan, yanlarına yaklaşınca boğazlarının parçalanmış olduğunu gördü. Korkuyla irkildi. Gemide garip şeyler olduğu kesindi.

Aklına ilk gelen şey, güvenlik monitörlerine bakmak oldu. Gözlerini, odayı kaplayan ekranlara çevirince tedirginliği daha da arttı. Kimse yoku. Dev gemi boşalmıştı sanki. İletişim panelinden Amiralin odasına bağlanmaya çalıştı. Ama bağlantı kurulamıyordu. Ana kule güvenlik odasına ulaşmaya çalıştı. Oradan da yanıt alamadı. İçindeki tedirginlik, korkuya dönüşüyordu.

Güvenlik odasından ayrılıp odasına döndü. Bir tehlike ile karşı karşıya olduğunu düşünüyordu. Dolabından silahını aldı ve tekrar koridora ıktı.

Gemi personelinin odalarını teker teker dolaşmaya başladı.

Her yerde gördüğü manzara aynıydı. İnsanlar, yataklarında ölü olarak yatıyorlardı. Kimisinin boğazı kesilmiş, kimisinin de göğü yarılmıştı. Odalarda kan gölleri oluşmuştu.

Genç kadın, aklını kaçıracak gibiydi. Bir yandan da düşünmeye çalışıyordu. Acaba kendisi zaman sııraması yaparken, Sygonlular gemiyi ele mi geçirmişlerdi? Sygonlular, düşmanlarını vahşice katlederlerdi. Fakat, düşman gemilerini de katliamdan sonra havaya uçururlardı. Saldırganlar, ya Sygonlu değildi, yada Sygonlular şu anda geminin içinde katliama devam ediyorlardı.

Ransan, silahını ateşleme moduna getirdi ve kendisini toparlamaya çalıştı. Bu sırada odaların güvenlik sistemlerini incelemek geldi aklına. Bu sistem, odalara girip çıkan herkesin görüntüsünü kaydederdi. Odadaki sistemi çalıştırdı ve izlemeye başladı.

Bulunduğu oda, enerji teknisyeninin odasıydı. Adam, yatağında yatıyordu. Derin bir uykudaydı anlaşılan. Bu sırada kapı açıldı ve bir gölge içeriye doğru süzüldü. Elinde bir tören kılıcı vardı.

Ransan, nefesini tutmuş, gölgenin kim olduğunu anlamaya çalışıyordu. Birden dehşet yüklü bir çığlık savurdu. Odaya giren kendisiydi. Tören kılıcını teknisyenin göğüne saplamış, sonra da boydan boya kesmişti. Her şey çok kısa sürede olup bitmişti. Gölge odayı terk etmiş ve karanlıkta kaybolmuştu.

Ransan, titremeye başlamıştı. Bu, kendisi olamazdı. Dışarıya ıktı ve teknisyenin odasının yanındaki odaya geçti. Burası, yaşam destek sorumlusuna aitti.

Adam, gırtlakı kesilmiş bir şekilde yatağına uzanmıştı. Başı, kan içindeydi. Ransan, kustumamağa çalışarak adamın yanından geçti ve güvenlik sistemini çalıştırdı. Görüntüleri izlerken tırnaklarını kemirmeye başlamıştı.

Kendisinin odaya girişini ve elindeki tören kılıcını adamın boğazına saplayışını dehşet içinde izledi. Cinayetlerin sorumlusu oydu. Ama o değildi. Bütün bunları o yapmış olamazdı. Neden yoktu

çünkü. Üstelik bir şey anımsamıyordu.

Yeniden koridora çıktı. Ter içinde kalmıştı. Silahını sımsıkı tutarak koridorda bir süre yürüdü ve asansöre bindi. Broden'in odasına gidecekti. Onun da geri dönüp dönmediğini merak ediyordu. Belki de adam geri dönmüştü ve Ransan tarafından öldürülmüştü. Bunu düşünürken titrediğini hissetti.

Arkeologun odasına sessizce girdi. Eli, silahın tetiğindeydi. Silahı en yüksek tahrip gücüne göre ayarlamıştı. Bütün odayı yok edebilirdi. En ufak bir seste de silahı ateşlemeye kararlıydı.

Broden odada yoktu. Yatağa bir kadın uzanmıştı. Ransan kadını tanıdı. Savaş pilotuydu. Çırlıçiplaktı. Karnı yarılmıştı. Ransan, güvenlik sistemini çalıştırdı ve görüntüleri titreyerek izlemeye başladı.

Kadın çırlıçiplak yatakta yatıyordu. Ellerini başının altında kenetlemiş bir Krea şarkısı söylüyordu. Bu sırada Broden, ekranda belirliyordu. Üzerinde garip bir kıyafet vardı. Eski yüzyıllardan kalma bir pantolon ve ceket giymişti. Sırtında kısa bir pelerin vardı. Silindir şapka giymişti. Kadının yanına yaklaşınca üzerindeki çıkarmaya başladı. Bir yandan da, "Bana Jack de," diyordu. "Karın Deşen Jack. Senin için yüzyıllar öncesinden Londra'dan geldim."

Kadın kahkahalar savuruyordu. Broden, soyunmasını tamamladıktan sonra yatağa girdi ve kadını öpmeye başladı. Az sonra çılgınlar gibi sevişmeye başlamışlardı. Ransan'ın kalbi duracak gibiydi. İçeriye ne zaman gireceğini bekliyordu.

Savaş pilotu zevkten kendinden geçmişti. Ransan, Broden'in doğrulduğunu gördü. Adamın elinde bir bıçak belirmişti. Aniden bıçağı kadının karnına sokmaya başladı. Ölüm darbeleri ard arda geliyordu. Çıgıllara karışan hırıltılar, odanın içini dolduruyordu.

Ransan, daha fazla dayanamadı ve odadan dışarıya fırladı. Bir yandan da düşünüyordu. Demek, Broden yaşıyordu. Gemideki herkesi kendisinin öldürmesi mümkün değildi. Broden de cinayetler işliyordu. Belki başkaları da vardı. Ama tüm bunlar anlamsızdı. "Belki de bir karabasan yaşıyorum," dedi kendi kendisine. Sonra da koşmaya başladı. Amiralle konuşmalıydı. Olayların açıklamasını o zaman bulabilirdi belki. Adam, yaşıyorsa eğer.

Komuta odasının kapısı otomatik olarak açıldı ve Ransan silahı önde tutarak içeriye girdi. Her an ateş etmeye hazır bir şekilde odayı kontrol etti. Kimse yoktu. Bütün komuta panelleri ve ekranlar kapatılmıştı. Ransan, sessiz odada amaçsızca dolaşmaya başladı bir süre. Sonra da Amiralin koltuğuna oturdu. Ne yapması gerektiğini bilemiyordu. Sonra bütün izleme sistemlerini çalıştırmaya başladı. Gemide nelerin olup bittiğine ilişkin görüntüler yakalayabilirdi belki. Komuta masasına eğildi ve sistemleri çalıştırmaya başladı.

Boş koridorlar, odalar ve cesetlerden başka bir şey yoktu. Canı sıkılmış bir şekilde sistemden sisteme geçiyordu. Birden durdu. Geminin spor salonu insan doluydu. Ransan, ümitle ayağa kalktı. Yaşayan birileri vardı demek. Hemen oraya gitmeliydi. Sevinçle ayağa kalktı. Ama birden vazgeçti.

Spor salonunda değişik bir görünü vardı. Ve orada garip şeyler oluyordu.

Dev salon bir arena haline getirilmişti. Eski Roma döneminde olduğu gibi. Gemi personeli tribünlere oturmuş, çığlıklar atıyordu. Arenanın en üst yerinde özel bir tribün vardı. Ransan, Amiralin ve yardımcısı Koren'in birlikte oturduklarını gördü. Arkalarında çeşitli bölüm sorumluları sıralanmıştı. Diğer yardımcı Tesar ve Broden görünmüyorlardı.

Bu sırada borazan sesleri duyulmaya başladı. Birileri geliyordu. Ransan beyazlar giyinmiş on kişinin güvenlik görevlileri tarafından piste sürüklendiklerini gördü. Genç kadının içindeki dehşet duygusu, yeniden alevlenmeye başlıyordu. Çünkü piste sürüklenen insanların üzerlerindeki elbise değil, kuzu postlarıydı. Belleğindeki tarih bilgisi, genç kadına olacakları anlatıyordu.

İnsanlar pistin ortasına bırakıldılar. Güvenlik görevlileri, kendi gemilerinin personelinden bir bölümü yere bıraktıktan sonra elektromanyetik asansörlerine binerek pisti terk ettiler.

Kuzu postu giydirilmiş insanlar, çığlık atıyorlar. Sağa, sola koşturarak pistten çıkmaya çabalıyorlardı. Ama her seferinde güvenlik görevlilerinin darbeleriyle karşılaşıyordu.

Tribünden uğultular yükselmeye başlayınca, Ransan da odayı terk etmeye hazırlanıyordu. Olacakları biliyordu çünkü. Son bir kez ekrana baktı. Tribünlerin altındaki kapaklar açılmış, dışarıya fırlayan aslanlar, kaçışmakta olan insanların üzerlerine atlamaya başlamışlardı. Ölüm çığlıkları, tribünlerden gelen uğultulara karışıyordu.

Ransan, birden garip bir zevk almaya başladığını hissetti. Burnuna kan kokusu geliyordu. Ağzında kan tadı dolaşıyordu. Duygularını bastırmaya çalışarak kendini odadan dışarıya attı. Aynı anda da yüzüne bir darbe yedi.

Genç kadın, yere kapaklanmıştı. Başını kaldırıncaya karşısında Broden ve Tesar'ı gördü. Adamların gözlerinde ürkütücü bir anlam vardı.

Ransan, panik içinde silahını aradı. Sonra onu komuta odasında unuttuğunu fark etti. Odaya dönmek için ani bir hareketle ayağa kalktı. Ama Tesar'ın kendisini yakalamasına engel olamadı.

“Ne istiyorsunuz benden?”

Ama kimse yanıt vermedi. Broden ve Tesar, genç kadını yeniden komuta odasına götürdüler. Ransan, durmadan bağıırıyordu. Ama diğerlerinin aldırdıkları yoktu.

Sakin bir şekilde Amiralin koltuğuna oturtup, el ve ayak bileklerinden bağladılar onu. Sonra da koltuğu geriye doğru yatırdılar. Adamlar, bir robot gibi hareket ediyorlardı. Ağzlarından bir sözcük çıkmamıştı. Ransan'ın çığlıklarına da tepki göstermiyorlardı.

Broden, Ransan'ın karşısına dikilmişti. Elinde yine o bıçak vardı. Tesar, kenara çekilmiş arkeologu izliyordu. Genç adam, ağır hareketlerle Ransan'ın elbisesini kesmeye başlamıştı. Dehşet dolu bir çığlık daha attı genç kadın.

ALTINCI KURGU

SUİKAST GECESİ

1.

Karşımda oturan adam, beni dikkatle süzdükten sonra sordu:

“Başkan hakkında ne düşünüyorsun?”

Soru, irkilmeme neden olmuştu. Gizlenmek istermiş gibi masanın üzerine doğru eğildim, bir sigara yaktım. Sonra bakışlarımı adamdan uzaklaştırdım, sıkıntıyla çevreyi izlemeye koyuldum.

Adam, ikinci bir soruyla beni yeniden kendisine çekmeye çalıştı:

“Korktuğun bir şey mi var?”

Yanıt vermemekte kararlıyım. Adam, içinde bulunduğum ruh halini anlamış olmalıydı. Bu kez de kışkırtıcı olmayı denedi:

“Demek bu işler yazıldığı gibi kolay olmuyor. Her insan yazabilir. Ama yazdıklarını eyleme geçirmek, herkesin harcı olmasa gerek.”

Bu söz üzerine yapabileceğim iki şey vardı. Ya masadan kalkıp gidecektim, ya da ürkek tutumumu terk edip konuşacaktım.

Bir durum değerlendirmesi yaptım. Masadan kalkmak, beni kaba bir insan yapacaktı. Bu, sorun değildi. Konuşmak ise kısa bir yargılanmadan sonra uzayın derinliklerindeki uluslararası ceza kolonilerinden birine gönderilmek demektir. İşte bu, yaşamsal bir sorundu.

Çevreyi bir kez daha izledim. İnsanlar ve hizmet robotları, barın içinde dolaşp duruyorlardı. İnsanlardan bir korkum yoktu. Neredeyse tümü uyuşmuş durumdaydı. Kimisi içki içiyor, kimisi de eski çağlardan kalma bir alışkanlıkla uyuşturucu yüklü sigaraları dudaklarında sallandırıyor. Bazıları da televizyon seyrediyordu. Barın ışık oyunları ile iyicene karartılmış ortamında kimse bizimle ilgilenecek durumda değildi. Ayrıca riski azaltabilmek için duyulmayacak şekilde kısık sesle konuşabilirdim.

Ama robotlardan endişeliydim.

Burada çalışan bir hizmet robotu, istihbarat için programlanmış olabilirdi. Bu robotlar

buldukları ortamdaki bütün sesleri kaydedebilme ve ayrıştırabilme özelliğine sahipti. Üstelik konuşanların görüntüleri de saptanabiliyordu.

Konuşmalar ve görüntüler, anında İstihbarat ve Güvenlik Bakanlığı'ndaki Suç Bilgi Merkezi'ne gönderilirdi. Bundan sonra konuşmanın içeriğine ve konuşanların kimliğine göre ya izlenirdiniz, ya da hemen yargılanıp bir ceza kolonisine gönderilirdiniz. Aslında izlenmenin sonu da er veya geç ceza kolonisi olacağından pek bir şey değişmezdi.

Adam, aklımdan geçenleri anlamış olmalıydı. Bu kez kışkırtıcı tutumunu bırakıp yatıştırıcı olmayı denedi:

“Elemanlarımız gerekli taramayı yaptılar. Salonda şu anda istihbarat robotu yok. Eğer yanılıyorsak, güvenlik elemanları buraya gelir gelmez kaçma olanağımız var. Anlayacağın gibi, gerekli önlemler alındı. Gerçi küçük çaplı bir çatışma olabilir ama bu bizi etkilemez.”

Karşısındakini küçük gören bir havası vardı. Bir süre bekleyip beni izledikten sonra ilk sorusunu yeniden sordu. İçimdeki tedirginliği tam olarak atamamıştım. Ama yanıtlamaya karar verdim. Konuşarak bu sıkıntılı ortamdan kurtulacaktım sanki.

“Önceleri, yani görevinin ilk iki yılında, çok başarılıydı. Fakat son bir ayda çok değişti,” dedim. “Demokratik bir insanın yerine bir diktatör geldi. İstihbarat ve Güvenlik Bakanlığı, bir zamanlar dış düşmanlar hakkında bilgi toplardı. Polis ve ordu ülkemize dışarıdan gelecek saldırıları engellemek için çalışırdı. Şimdi tüm bunlar, kendi yurttaşlarımıza yöneldi.”

Düşüncelerimi anlatmak için fazla söze gerek yoktu. Aslında daha da konuşabilirdim. Ama konuştuğça endişem artıyor, korkuya dönüşüyordu. Artık kalkıp gitmek istiyordum. Oysa o, buna aldırmaz gibi görünmüyordu.

Onun adı, Mustafa Max Koray'dı. Koray Robot Endüstrisi Şirketi'nin sahibiydi. İstanbul'u yöneten yerel politikacıların yarısı, bu aileden çıkmıştı. Ama son kuşak Koraylar, devlet yönetimine fazla karışmamışlar, şanslarını sanayi ve ticarete denemek yolunu seçmişlerdi. Mustafa Max Koray, bunlardan birisiydi. Adamın yaşı, yetmiş dolaylarında olmalıydı. Belki de yüzünü kaplayan beyaz sakalı, bu yaşlarda gösteriyordu onu.

Mustafa Max Koray'la bir ay önce başkanın verdiği kokteylde tanışmışım. Her şeyin başlangıcı olmuştu bu kokteyl. Başkan Cabir Han, bu kokteylde durup dururken baskı rejiminden, diktatörlüğün yararlarından söz etmişti. O akşam bir karakter değişimine uğramıştı adeta. İlmli ve demokratik kişiliği aniden kaybolmuş, uzlaşmaz ve kavgacı bir kişiliğe bürünmüştü. Kendisiyle tartışmaya giren herkesi azarlıyor, tehdit ediyordu. Olanlar karşısında insanların nasıl şaşkınlığa düştüğünü hala anımsayabiliyordum.

Şaşkınlık içinde olanlardan birisi de Mustafa Max Koray'dı. Koray ailesi iki yıl önceki seçimlerde Cabir Han'ı desteklemişti. Mustafa Max Koray, onun onursal danışmanları arasında yer alıyordu. Adam şaşkınlık içinde yanıma gelmiş ve başkan hakkında ne düşündüğümü ilk kez o zaman sormuştu.

Bana bu soruyu sormasının nedeni açıktı. Çünkü iki sene önceki seçim kampanyasından bu yana, yazdığım yazılarla Cabir Han'ı destekliyordum. Mustafa Max Koray'la aynı cephede idik yani. Bazıları için ben, başkanın borazanıydım.

Başkan şimdiye kadar gördüğüm en demokrat liderdi. Ama bir anda değişivermişti. Bu durum, kimsenin bilmediği özel sorunlardan kaynaklanıyor olabilirdi. Bir hastalık başlanıcı veya aile içi ilişkilerde bozulma, adamın ruhsal durumunu etkilemiş olabilirdi. Bunların gelip geçici olacağını düşünüyordum.

Bu düşüncelerimi, Mustafa Max Koray'a da anlatmıştım. Sonra konuyu bırakıp günlük politikadan konuşmaya başlamıştık. Ama Cabir Han'ın tüm salonu dolduran bağırırları, konuşmamızı kesiyor, dikkatimizin ona çevrilmesine yol açıyordu.

Sonunda Mustafa Max Koray, başkanı izlemekten bana zaman ayıramaz olmuştu. Özür dileyerek yanımdan ayrılmış ve başkana veda etmeden salonu terk etmişti. Ben de artık İstanbul Meclisine küfür etmeye başlayan, Meclisi kapatmaktan başka çare olmadığını haykırıp duran Cabir Han'ı, şaşkınlıkla dinlemeye koyulmuşum.

Kokteyl biter bitmez gazeteye gitmiş ve o gece yaşananlarla ilgili haberi yazmak üzere bilgisayarımın başına oturmuşum. Ama bilgisayarın düğmesine dokunur dokunmaz ekranı İstihbarat ve Güvenlik Bakanlığı'nın duyurusu kaplamıştı. Duyuruda gazetelerde yer alacak her yazının bundan böyle Bakanlığa iletilmesi ve Bakanlık onayının alınması isteniyordu.

Böyle bir durumla on yıllık gazetecilik yaşantımda ilk kez karşılaşılıyordum. Metni okudukça şaşkınlığım daha da artmıştı. Bakanlık öyle bir sistem oluşturmuştu ki, onların onayı olmadan bırakın bilgi iletişim şebekesine ulaşmayı, gazetenin baskı ünitelerine bile yazı gönderemiyordunuz.

Hemen odamdan çıkıp yazı işleri bölümüne koşmuşum. Yazarların ve habercilerin neredeyse hepsi oradaydı. Yüzlerindeki ifadeden herkesin konuyu kavradığını anlamıştım. Ama yüzlerdeki ifade şaşkınlığı değil, korkuyu simgeliyordu. Bunu ben de yaşamaya başlamıştım.

Ama günler geçtikçe sadece benim değil, tüm İstanbul'un yaşadığı dehşet daha da artacaktı. Her semti bir ağ gibi saran istihbarat robotlarının faaliyetleri sonucunda ceza kolonilerine kalkan gemi ve yolcu sayısında önemli bir artış olmuş, insanlar İstihbarat ve Güvenlik Bakanlığı'nın önünden ürpererek geçmeye başlamışlardı. Yanınıza yaklaşan her polis, korumanın değil tehlikenin habercisi olmuştu.

Bunları düşündükten sonra Mustafa Max Koray'la konuşmayı bitirmeye ve kalkıp gitmeye karar verdim. Ama adam konuşmasını sürdürünce bundan vazgeçtim. Gazeteci merakım, içimdeki korkuyu biraz olsun bastırmıştı. Sanki bir şeyler yakalayacaktım.

Yaşlı adam “Koray ailesi, İstanbul'un yeni tarihini yaratan ailelerden birisidir. Diğer aileler susuyor ama bizim ailemiz susmayacak,” deyince merakla sordum:

“Peki, ne yapmayı düşünüyorsunuz?”

Sorumu dolaylı yanıtladı:

“Önceleri başkanın geçici bir ruhsal bunalım içinde olduğunu düşünüyorduk. Ama şimdi bunun kalıcı bir şey olduğunu anladık.”

Konuşmadan yüzüne baktığımı görünce devam etti:

“Psikologlardan, siyaset psikologlarından, araştırmacılardan oluşan gizli bir grup kurduk. Bir süredir Cabir Han'ın geçmişini araştırıyoruz, davranışlarını analiz ediyoruz.”

“Neler buldunuz peki?”

“Başkan, üniversitede öğrenciyken iki kez ruhsal bunalım geçirmiş. Hatta ilkinde üniversite rektörüne saldırmış ve adamı boğmaya kalkmış. Uzun süre hastanede yatmış ve psikoterapi seanslarına katılmış. Tüm bunlar ailesi tarafından gizlenmiş. Tüm kayıtlar yok edilmiş.”

Yanıt, beni tatmin etmemişti. Sonuçta başkandan kurtulmak isteyen birileri düşsel senaryolar yazıyor olabilirlerdi. Zaten ortada somut bir delil yoktu. Bu düşüncemi Mustafa Max Koray'a söyledim. Ama o aldırmadı.

“Doğru, somut delil yok,” diyerek devam etti. “Fakat başkanın karısına işkence yaptığını ve bunu hizmetçilerine izlettirdiğini de söylesem ne dersin? Sadece tanıklar var ve tanıklar da her zaman döneceklerdir. Ama bu, bizi ilgilendirmiyor. Biz analizlerimizi ve tahminlerimizi yaptık. Cabir Han'ın bu dengesiz davranışları daha da şiddetlenecek ve İstanbul'u mahvedecek.”

Tatmin olmamıştım. Yine de sordum:

“Peki, nasıl bir çözüm düşünüyorsunuz?”

Aldığım yanıt, buz kesilmeme yetti. Korkuyu bile bir an için unuttum.

“Yok etmeyi.”

Bunu kararlı bir şekilde söylemişti. Artık bu masadan kalkmam ve gitmem gerekiyordu. Çünkü bu konuşma, ölümcül bir tehlikeye doğru gidiyordu. Yaşantımın geri kalan kısmını bir ceza kolonisinde sürdürmeye hiç niyetim yoktu. Ama bir yandan da gazeteci merakıma engel olamıyordum. Son bir soru sorup ayrılmaya karar verdim.

“Nasıl yapacaksınız bunu?”

Sesimi iyicene kısmıştım. Soruyu sorduktan sonra ürpererek çevreye bakındım. Gazetecilik merakım aniden bitmiş, korku duygusu yeniden tüm benliğime egemen olmaya başlamıştı. Mustafa Max Koray, aynı soğukkanlılıkla yanıtladı:

“Her şey planlandı. Kolay ve temiz bir iş. Üstelik insanlar memnun olacak.”

Evet, burası doğruydı. İnsanlar, memnun olacaktı. Ama bu durum, yok etme işinin kolay olacağı anlamını taşııyordu. Korkumu yeniden yendim ve sordum:

“Yok etme işini kim yapacak. Kiralık katil mi buldunuz?”

Bir kahkaha attı ve parmağıyla beni işaret etti.

“Bunu siz yapacaksınız dostum. Bu kolay bir iş. Kiralık katil tutmaya ne gerek var.”

Mustafa Max Koray acaba şaka mı yapıyordu? Belki de deliriyordu. Ama bunlar, beni ceza kolonisinden kurtaramazdı. Mustafa Max Koray, gücünü kullanarak kendini kurtarabilirdi belki. Veya uzay gemilerinden birisine atlayıp güneş sistemini bile terk edebilirdi. Oysa benim böyle bir şansım yoktu. Bir istihbarat robotu tarafından duyulmamayı ve görüntülenmemeyi dileyerek ayağa kalktım. Bir yandan da buraya geldiğim için kendi kendime küfür ediyordum.

Ayağa kalktığımı gören adam, kolumu yakalayiverdi. Kemikli parmakları kolumu öyle sıkıyordu ki, canım yandı. Ters ters suratına baktım. Ama yine dayanamadım. Kendimi bir şey sormak zorunda hissettim:

“Neden ben?”

O da bu soruyu bekliyordu zaten. Beklediğini duyunca rahatladı. Kolumu bıraktı, oturmamı istedi. Yapmamam gereken şeyi yaptım ve yeniden oturdum. Şimdi dinleme sırası bendeydi. Yaşlı adam, garson kızlardan birisini çağırıp içkilerimizi yenilettikten sonra konuşmaya başladı:

“Yazılarında Cabir Han'ı sürekli destekledin, onun seçilmesinde rolü olanlardan birisin. Şimdi de yarattığın bir lideri öldüreceksin. Bundan güzel bir gazetecilik olayı mı olur. Yazacağın yazıları bir düşünsene. Seçim kampanyasının ilk gününden başlayacak ve suikast anına kadar uzanacak. Böyle bir gazetecilik başarısı duydun mu hiç? Yaşanan olaylar ve duygular. Üstelik İstanbul'u bir despottan kurtaracağın için kahraman olacaksın.”

Donmuş bir şekilde adamı dinliyordum. Artık masadan kalkacak durumda değildim. Bunu çok önceden yapmalıydım. Şimdi tehlikeli bir oyunun içinde baş rol oyuncusu olmaya doğru gidiyordum. Mustafa Max Koray devam etti:

“Üstelik suçlanmayacaksın da. Yargılanma filan yok. Şirketler ve aileler her şeyi ayarlayacak. Suikasttan sonra ortadan kaybolacaksın. Hemen seçime gidilecek. Yeni başkan şimdiden belli ve o seçilecek. Seçilir seçilmez de İstanbul'u bir ruh hastasından kurtardığın için seni affedecek. İstersen iletişim bakanı bile olabilirsin.”

Kafam gittikçe karışıyordu, düşünemiyordum. Mustafa Max Koray, birdenbire ayağa kalktı. Bunu beklemiyordum. Bir süre bakiştık. Çökmüştüm. O da bunun farkındaydı. Üzerime daha fazla gelmek istemiyordu anlaşılın. Başka bir şey söylemeden yanımdan ayrıldı.

Bir süre öyle kaldım. Casusları ve istihbarat robotlarını bile unutmuştum. İçimdeki korkudan da eser kalmamıştı. Birkaç duble daha içtim. Ama bu da kendimi toparlamamı sağlamadı. Düşündükçe bir çıkmazın içine giriyordum.

Sonunda düşünmenin bir çözüm getirmeyeceğini anladım. Eve gidip dinlenmekten başka çarem yoktu. Ben de öyle yaptım.

Eve varınca hemen yatağa girdim ve bir süre bekledim. Çünkü her an kapı çalınabilir ve bir polis ordusuyla yüz yüze gelebilirdim. Ama kimse gelmedi. Eğer istihbarat robotlarından birisinin ağına düşseydim şimdi yargıcın karşısında bekliyor ve hangi ceza kolonisine gönderileceğimi tahmin etmeye çalışıyor olurdum. Demek ki güvenlik içindeydim. Mustafa Max Koray, iyi bir organizasyon yapmıştı.

Güvenlik duygusunun verdiği rahatlık içinde bu akşam olanları düşünmeye başladım. Mustafa Max Koray, doğru söylüyor olabilirdi. Çünkü Cabir Han'ın bir dengesizlik içine girdiği açıktı. Yine de bunlar, bir suikast nedeni olamazdı. Ama başkanın durumuna Mustafa Max Koray açısından bakıldığında suikastın haklılık nedeni vardı galiba. Ne de olsa İstanbul'un gelişmesinde Koray ailesinin önemli bir rolü olmuştu. Onlar, ilk bağımsızlık öncüleri ve kuruculardı. Şimdi de diğer ailelerle birlikte kurdukları bu sistemi korumaya çalışıyorlardı. Elbette sistem ve aileler arasında bir çıkar ilişkisi vardı. Ama ben bunların dışındaydım ve suikastçı olamazdım. Üstelik hayatımda elime hiç silah almamıştım.

Sonra Mustafa Max Koray'ın benim hakkımda söylediklerini düşünmeye koyuldum. Burada da yaklaşımı doğru olabilirdi. Yarattığın bir insanı öldürüyorsun ve bunu bir gazetecilik malzemesi yapıyorsun. Harika bir gazetecilik olayı. Hele on yıllık meslek yaşamında hayranlık verici başarısı olmayan benim gibi birisi için bulunmaz bir olanaktı bu. Ama bunun yolu, tetikçilikten mi geçmeliydi?

Peki ama Cabir Han'ı destekleyen bana, Cabir Han ne sağlamıştı? Kocaman bir hiç. Bundan sonra da bir şey olmayacaktı. Üstelik o ruh hastası despot yüzünden beni meşhur edecek yazılar da yazamayacaktım. On yılda elde ettiğim bir şey yoktu. Bundan sonra da olmayacaktı anlaşılın.

O halde Cabir Han yok edilmeliydi. Ama bunu yapacak kişi ben olamazdım. Yine de Mustafa Max Koray, beni seçmişti. Neden başka bir insan değil de ben. Gazetecilik duygularımı kullanmasının bir anlamı yoktu bu iş için. Mustafa Max Koray, işin çok kolay olacağını söylemişti. Peki ama nasıl olacaktı bu? Bunu öğrenmeliydim. Hemen Mustafa Max Koray'ı aradım, randevu istedim.

Yaşlı adamla ertesi gün buluştuk. Bu sefer ayrı bir yerdeydik. Adama niçin beni seçtiğini sordum. Hedefini vurmak üzere olan bir avcının edasıyla anlatmaya başladı.

“Cabir Han, yarın gece bir resepsiyon verecek. Sadece Meclis üyeleri, aileler ve basın davet edildi. Bunların dışında kimse salona alınmayacak. Garson bile olmayacak. Hizmet robotları servis yapacak.”

Hemen atılarak “Bu robotlar, herhalde istihbarat çalışması da yaparlar,” dedim. Yaşlı adam, başını salladı.

“Hiç şüphen olmasın. Bu robotlar özel olarak Mars'ta imal edildi. Ses kaydetme ve görüntüleme kapasiteleri geliştirildi. Cabir Han, tuvalete gitmek için salondan ayrılrsa bile onu izleyecekler. Ve civarda davetlilerin dışında birisini görürlerse hemen vuracaklar. Davetlilerin kimlikleri ve görüntüleri, özel bir hafıza programıyla robotların belleklerine yüklendi çünkü. Bu nedenle suikastçının davetlilerden birisi olması gerekiyor.”

Suikastçi adayı olarak seçilen davetli de bendim. Şimdi kritik soruyu sormam gerekiyordu.

“Neden ben?” diye sordum fısıldar gibi.

“Seni seçtik çünkü ne meclis üyeleri, ne de basın bu işe yanaşırlardı. Herkes, Cabir Han'ın gitmesini istiyor ama suikastçi olmayı kabullenmiyor. Böyle oluca da iş, ailelere ve şirketlere düşüyor. Ben de onların temsilcisiyim. Seni isteyen de benim. Ne de olsa Cabir Han'ı desteklemek ve bunun karşısında bir şey elde edememek gibi bir durumun var. Üstelik başarıya açsın.”

Benim için düşündükleri doğrudu. Aynı şeyi dün akşam da söylemişti. Yine de bazı ayrıntılar karıştı. Bir kere, Cabir Han ve aileler arasındaki çıkar dengesini bir türlü kavrayamamıştım. Bunu Mustafa Max Koray'a sorsam bile doğru bir yanıt alamayacağımı biliyordum. Ama ortada bir çıkar pastası olduğuna göre ben de payımı almalıydım. Sonuçta bu çıkarların gerçekleşmesi bana bağlıydı. Kendimi pahalı satmalıydım. Başkanın öldürülmesi karşılığında iletişim bakanlığını istedim.

Mustafa Max Koray, gülümsedi ve cebinden bir kağıt çıkartıp bana uzattı. Kağıdı alıp merakla baktım. Bu Cabir Han'dan sonra kurulacak kabinenin listesi idi. Ve ben, dördüncü sırada iletişim bakanı olarak görünüyordum. Bir şeyler söylemek istedim ama beceremedim. Adeta kilitlenen çenemi açmaya uğraşıyordum. Adam, konuşmama fırsat bırakmadan kağıdı kopartırcasına geri aldı.

Şaşkınlığım gittikçe artıyordu. Yaşlı adam, Cabir Han'ın gidici olduğuna kesinlikle emindi demek. Amatör bir suikastçi seçmişti ama bu işin başarılı olacağına inanıyordu.

Bir süre konuşmadan durdum ve içkimi bitirdim. Öyle görünüyordu ki, suikastçi adaylığından çıkıp suikastçi olmaya doğru yol alıyordum. Ama işlem nasıl gerçekleşecekti? Mustafa Max Koray, bunun kolay olacağını söylemişti. Yine de yöntemi, kendi kulaklarımla duyup ikna olmalıydım. Mustafa Max Koray, uzun bir konuşmaya hazırlanırcasına derin bir nefes aldı ve anlatmaya başladı.

Bana bütün gazetecilerin kullandığı bir ses kayıt cihazı verilecekti. Bu araç, aslında bir silah olacaktı ve içinde de bir sinyal sistemi bulunacaktı. Mustafa Max Koray'ın istatistiklerine göre, Cabir Han, bir resepsiyon sırasında iki kez tuvalete gidiyor ve cebinde taşıdığı uyuşturucu kapsüllerinden birini yutuyordu. O gece de aynısı olacaktı. Adam, kapsüllerini yutmak için tuvalete gidecekti. Yanında sadece koruma robotları olacaktı. Cabir Han, tuvalete gider gitmez ses kayıt cihazındaki sinyal sistemini çalıştıracaktım. Bu, harekete hazırım anlamına gelecekti. Sinyal, Mustafa Max Koray'ın bu iş için kurduğu ve nerede olduğunu söylemediği bir yere ulaşacaktı. Bu andan itibaren de karşı bir sinyal gönderilecek ve koruma robotları, bir dakika kör edileceklerdi. Bu sürede ben,

salondan çıkacak, başkanı öldürecek ve kaçacaktım.

Süre benim gibi amatör bir suikastçı için çok kısaydı. Hemen itiraz ettim. Ama Mustafa Max Koray, robotları sadece bir dakika körletebileceklerini söyledi. Çünkü bu robotlar Koray şirketinin imalatı değillerdi. Yine de sanayi casusları kullanılarak bu robotların işletim sistemleri hakkında bilgiler alınmış ve robotları körleştirmek için özel bir sistem geliştirilmişti. Buna rağmen robotlar, sadece bir dakika körleştirilebiliyorlardı. Saniyelik bir gecikme, körlüğü kalkan bir robotun silahını kullanarak beni temizlemesi anlamına geliyordu. İşin en riskli tarafı buradaydı.

Mustafa Max Koray, konuşmasını bitirdikten sonra küçük bir paket verdi. Paketin içinde ne olduğunu tahmin ettiğim için bir şey sormadım. İşin garip tarafı, o da bana işi kabul edip etmediğimi sormamış ve hemen paketi uzatıvermişti. Anlaşma sağlanmış ve avcı hedefini vurmuştu.

Daha fazla konuşmadık. Birer içki daha içip ayrıldık. Mustafa Max Koray, vedalaşmadan önce bu içkilerin kutlama içkisi olduğunu söyledi. Gerçekten de kutlanacak çok şey vardı. Önce, İstanbul bir despottan kurtulacaktı. Sonra, benim krallığım başlayacaktı. Siyasal güç, beni bekliyordu artık. Ben, İstanbul'un kaderiydim.

2.

Vahşi bir tutku tüm benliğimi sarmıştı. Bu tutku, resepsiyonun verildiği akşam başkanlık sarayı'na girerken daha da arttı. O despotu biran önce temizlemek ve tahtıma oturmak istiyordum.

Resepsiyon salonuna girer girmez Mustafa Max Koray'la karşılaştım. Konuşmadan birbirimize baktık. Yaşlı adam, durgun görünüyordu. Doğaldı bu. Ne de olsa sadece İstanbul'un veya benim değil, Koray ailesinin kaderi de bu akşam yeniden şekillenecekti. Fazla umursamadan kalabalığın içine karıştım.

İstanbul'un tüm seçkinleri oradaydı. Kadınlı, erkekli gruplar oluşturmuş sohbet ediyorlardı. İnsanların neşeli oldukları pek söylenemezdi. Sanki bir emri yerine getirmek için zorla toplanmışlardı. Cabir Han, henüz gelmemişti. Çevremde dolaşan bir robotun uzattığı tepside içkimi alıp gazeteci arkadaşlarımın yanına gittim.

İçkimi bitirmek üzereydim ki, bir alkış dalgası salonu doldurdu. Alkışla beraber salonun üst tarafındaki orkestra ulusal marşımızı çalmaya başladı. Başkan gelmişti. Karısı yanında yoktu. Acaba bugün yediği dayaklardan insan içine çıkamaz duruma mı gelmişti? Mutlaka öyle olmalıydı.

Sonra gözlerim korumalara takıldı. Mustafa Max Koray'ın dediği gibi tüm korumaları robottu. İstanbul'un tüm başkanlarını koruyan Boğaziçi Koruma Gücünün yerini bu metal parçaları almıştı. Başkanın sadık korumalarına bile güveni kalmamıştı artık.

Marş bittikten sonra ikinci bir alkış dalgası başladı. Cabir Han, iki kolunu havaya kaldırarak

insanları selamladı ve kendisi için ayrılan yere oturdu. Daha sonra davetliler tek sıra halinde adamın önüne gelerek kendilerini takdim etmeye başladılar. Benim tanıdığım eski Cabir Han, insanları beklemez, kendisi onların arasında dolaşarak selamlaşır. Ben de protokol kortejine katıldım ve sıramı bekledim.

Cabir Han'la karşı karşıya gelince kendimi kim bilir kaçınıcı kez yeniden takdim ettim ve elimi uzattım. Adam, soğuk bir şekilde elimi sıkarken her zaman hizmetinde olacağımı söyledim ve sıramı savdım.

Biraz sonra öldüreceğim bir insana bu şekilde konuşmak, içimde garip bir duygu yaratmıştı. İnanılmaz bir şeydi bu. Cabir Han'ın kaderi, avuçlarımda içindeydi. Acaba Tanrı da önce yarattığı, sonra da öldürdüğü insanlar için benimle aynı duyguları mı taşıyordu?

Takdim töreni sona erince başkan ayağa kalktı ve konuşmaya başladı. Yine her zaman olduğu gibi, diktatörlüğün erdemlerinden, siyasal partilerin gereksizliğinden ve kendisine itaat etmenin anayasadan bile önemli olduğundan söz etti. Konuşmanın tamamını dinleyemedim. Çünkü adamın dışarı çıkmasını bekliyordum ve bu, dikkatimi konuşmaya yoğunlaştırmamı önlüyordu.

Birden beklediğim an gerçekleşti. Başkan konuşmasını tamamladıktan sonra kapıya doğru yöneldi. Uyuşturucu zamanı gelmişti anlaşılana. Adam dışarıya çıkarken iki robot da onu izledi.

Kalabalığa bakıp Mustafa Max Koray'ı bulmaya çalıştım. Yaşlı adam görünürde yoktu. Bu kalabalığın içinde onu fark etmek zordu zaten. Fakat o, beni izliyor olmalıydı. Ben de kapıya doğru yürümeye başladım. Otomatik kapı bana yol vermeden önce ses kayıt aygıtını cebimden çıkardım ve sinyal düğmesine bastım. Adamı öldürmek ve kaçmak için tam bir dakikam vardı. Altmıştan itibaren geriye doğru saymaya başladım.

Koridora çıktığımda Cabir Han, tuvalete doğru yürüyordu. İki robot aniden bana döndü. Kırmızı gözlerle karşı karşıya kalmıştım. Aslında birer silah olan elleri, bana doğru yöneldi. Kalbim neredeyse duracaktı. Korku içinde olduğum yerde kalakaldım. Elim ses kayıt aygıtına kilitlenmişti adeta. Robotların hareketlendiğini fark eden Cabir Han da durmuş, şaşkınlıkla bana bakıyordu.

Birden tiz bir ses koridorda yankılandı ve robotlar hareketsiz kaldı. Gözlerindeki kırmızı ışık kaybolmuştu. Körleştirici sinyal tam zamanında gelmişti.

Ses kayıt aygıtını, hala ne olduğunu anlamaya çalışan başkana çevirdim ve tetik düğmesine bastım. Aygıttan çıkan sarı ışık, Cabir Han'ın göğsünü delip geçmişti. Adam, geriye doğru düşerken düğmeye yeniden basıp göğsünde ikinci bir delik daha açtım. Başkan yere kapaklandığında göğsünü dumanlar kaplamıştı.

İş tamamı. Her şey, on beş saniye sürmüştü. Geri sayıma devam ederek hızla koşmaya başladım. Hareketsiz duran robotların arasından geçerek çıkış kapısına doğru yöneldim. Beni orada bir araba bekleyecekti. Koray şirketinin havaalanına gidecek ve ailenin özel yıldız gemisiyle kaçırılacaktım. Nereye götürüleceğimi bilmiyordum.

Yirmi saniye sonra ana çıkış kapısına ulaşmıştım. Toplam otuz beş saniye geçmişti ve daha yirmi beş saniye vardı. Bu da kapıdan çıkmak ve araca binerek uzaklaşmak için yeterliydi.

Bu sırada tiz bir ses koridoru yeniden kaplayıverdi. Şaşkınlıkla durakladım. Ne oluyordu acaba? Geriye dönüp baktım. Koridorun ucunda hareketsiz duran bir koruma robotu, başını bana doğru çeviriyordu. Renkli gözlerinde ölümü gördüm.

Robot hareketlenmişti. Oysa daha yirmi saniye vardı. Kendimi yere attım. Başımın üzerinde önce kırmızı bir renk oluştu, sonra da çıkış kapısının camları paramparça oldu.

Hızla ayağa kalkıp parçalanmış kapıdan dışarı fırladım ve koşmaya başladım. Nereye gittiğimi kendim de bilmiyordum. Güya bir araç bekleyecekti beni. Ama yoktu. Tam önümde ikinci bir patlama oldu ve beni neredeyse iki metre kadar uçurdu.

Yere düşer düşmez hemen toparlandım ve çevreye bakındım. Başkanlık sarayının bahçesinde her tarafi duman kaplamıştı. Çıkış kapısında dört robotun bana doğru hareketlendiklerini gördüm.

Panik içindeydim. Bir şey düşünemiyordum. İşler ters gitmişti ve ben bunun bedelini ödemek üzereydim.

Dumandan dolayı robotlar beni pek seçemiyor olmalıydılar ki, başlarını sağa sola doğru çeviriyorlardı. Belki de geçici körleştirmenin etkisiydi bu. Ama en kısa zamanda beni fark ederek işimi bitirecekleri kesindi.

Bu sırada çıkış kapısının gerisinde birikmeye başlayan insanları gördüm. Davetliler gürültüleri duyunca ne olduğunu anlayabilmek için koridora fırlamış olmalıydılar. Cabir Han'ın cesedi de bulunmuştu herhalde.

O sırada robotlar, dumanlar arasında ne olduğunu görmeye çalışan insanlara dönerek ateş etmeye başladılar. Kırmızı alevler ve patlamalar çıkış kapısını cehenneme çevirmişti. Dumanların arasından yere düşen ve kavrulan cesetleri dehşetle izledim. Hemen harekete geçmezsem benim sonum da böyle olacaktı.

Robotlar, kısa bir süre de olsa beni unutmuşlardı ve katliamla meşguldüler. Bir kez daha çevreye bakındım. İleride koruma birliklerinin araç hangarı vardı. Oraya ulaşip bir araç bulmalıydım.

Dumanların arasında hızla sürünerek hangarın kapısına doğru ilerledim. Kapının önünde bekleyen bir başka robot vardı ve beni hemen fark etti. Kolu bana doğru kalkmaya başladı. O sırada aklıma cebimdeki ses kayıt aygıtı geldi. Hemen çıkarıp doğrulttum ve düğmeye bastım.

Robotun kafasında patlayan ışık, metal parçasının sendelemesine yol açtı. İkinci kez tetiğe dokundum ve Cabir Han gibi onu da göğsünden vurdum. Ama robot yere yuvarlanırken silahı da ateş almıştı. Sarı ışık arkamdaki ağaca isabet etti ve yakmaya başladı. Yanan dal parçaları üzerime düşerken ayağa kalktım ve koşarak hangarın içine girdim.

O sırada hangarın yan duvarı bir patlamayla havaya uçtu. Sıraya dizilmiş devriye araçlarının arasına kapaklanıverdim. Patlamanın şokunu daha üzerimden atamadan ikinci patlama oldu ve hangarın kapı tarafı alev aldı. Diğer robotlar, katliamı tamamladıktan sonra benimle ilgilenmeye karar vermişlerdi anlaşılan.

Yapılması gereken en kestirme iş, bir devriye aracına binip buradan kaçmaktı. Cabir Han'la birlikte İstanbul'u dolaşırken koruma subaylarından bu araçların nasıl çalıştığını öğrenmiştim. Araçların çok basit çalışma sistemi vardı.

Sıranın başındaki ilk araca bindim ve motoru çalıştırdım. Daha sonra silah modunu ayarladım ve beklemeye koyuldum. Bir yandan da bu cehennemden nasıl kurtulacağımı düşünüyordum. Sonra aklıma Mustafa Max Koray geldi. Olayların böyle gelişeceğini düşünmüş müydü acaba? Aslında istediğini almıştı. Cabir Han, yoktu artık. Cesedi yakılacak ve külleri uzaya atılacaktı. Mustafa Max Koray, istediği kişiyi başkan yapacaktı. Bu, benim de iletişim bakanı olacağım anlamına geliyordu. Üstelik bankada da yüklü bir hesabım olacaktı. Buradan kurtulabilirsem elbette.

Ancak Mustafa Max Koray, robotların açtığı ateşle ölmüş de olabilirdi. O zaman ne olacaktı? Başka bir plan var mıydı acaba? Basit bir iş olacak demişti Mustafa Max Koray. Gerçekten de öyleydi. Fakat sinyal merkezinde birisi hata yapmıştı. Ve bu hatanın bedelini şimdi ben ödüyordum. Eğer ölmüşse, Mustafa Max Koray çoktan ödemişti.

Hangarın kapısında üç robot belirince düşüncelerimden sıyrıldım. Metal yığınları daha dumanların arasındayken silah sistemini harekete geçirdim. Aracın yan tarafına monte edilmiş silahlardan çıkan ışın demetleri robotları parçalarken her tarafı yakıyordu. Alev ve dumandan hangarın dışını göremiyordum. Elim ateşleme düğmesine yapışmıştı adeta.

Hangarın ön duvarı tamamen yok olmuştu. Duvarın yerini alev ve duman almıştı. Yangın hangarın içine doğru yayılıyordu. Gitme zamanı gelmişti artık. Ateş etmeyi kestim ve aracı yavaş yavaş yükselttim. Sonra maksimum hız verip alevlerin arasından dışarı çıkardım.

Cabir Han'ın robot ordusu tükenecek gibi değildi anlaşılan. Yaklaşık elli metre ilerde on robot beni bekliyordu. Ama onlar hareket edemedi ben ateş etmeye başladım. Ortalık yeniden cehenneme döndü. Fakat bunu izleyecek zamanım yoktu. Aracı daha da yükselttim ve hızla uzaklaşmaya başladım.

Bir süre başkanlık sarayını çevreleyen tepeliklerin arasında yol aldıktan sonra aracın hızını düşürdüm ve kente girdim. Bütün İstanbul uykudaydı. Devriye aracını kentin dışında ıssız bir yerde bıraktım.

Şimdi ne yapacaktım? Eve gitmem doğru olmazdı. O robotlar, mutlaka görüntümü saptamışlardı. Eğer Mustafa Max Koray ölmüşse tehlike altındaydım. Bir süre gizlenmem daha uygun olacaktı.

Karanlıklar arasında gizlenerek kentin kenar mahallelerine doğru yol almaya başladım.

Bu yerler, İstanbul'un merkeziyle bağlantısı olmayan ve başka kentlerden gelen işçilerin toplandığı gettolardan oluşuyordu. Bu işçiler, aşamalı sınavlardan geçiriliyorlardı. Başarılı olanlar, İstanbul'un merkezine doğru yaklaşan yerleşim birimlerine yerleştiriliyorlardı. En yüksek dereceyi alanlar ise merkezde oturabiliyorlardı. Bunlar, bir süre denetleniyor ve uygun görülen kişilere sürekli yerleşim belgesi veriliyordu.

Şimdilik en emin yol, bu karanlık gettoda bir otel bulup sabahlamaktı. Ben de öyle yaptım. Gözüme kestirdiğim bir otele girip boş oda istedim. Resepsiyondaki adam, kimliğimi sormaya gerek bile duymadan oda numaramı söyledi. Parayı peşin ödedim ve odaya çıktım.

Duş aldıktan sonra kendimi hemen yatağa attım. Zihnim, yaşadıklarımla meşguldü. Karışık bir durum vardı. Ama bunun yarın çözüleceğinden emindim. Bu gece yaşadığım olayları düşünürken derin bir uykuya doğru gittiğimi sezebiliyordum. Sonunda uyku, düşerimi bastırdı ve kendimden geçtim. Hissettiğim en son şey, derinlerden gelen bir gürültüydü.

Önce bir gürültü yayıldı. Sonra yer, hafifçe sarsıldı. Tezgahtar, mağazayı saran titreşimin durmasını bekledi. Gürültü azalırken, titreşim de sona erdi. Adam pencerenin önüne gelip göğe doğru baktı. Uzay gemisi, hızla yükseliyordu. Güneşin altında parıldayarak ilerledi ve sonra gözden kayboldu. Son uzay gemisi de yolcularını alıp gezegeni terk etmişti.

Tezgahtar, bilgisayarı açtı, yaşam izleme göstergelerine baktı. Gezegende kendisinden başka elli kişi daha vardı. Gülümsedi. Biraz sonra geleceklerdi. Gelecek olanların kaç kişi olacağı önemli değildi. Fiyatları kabul etsinler, yeterliydi. Ayaklarını tezgahın üzerine uzatıp uyumaya çalıştı. Bu sıcağa yapacak başka iş yoktu. Şimdilik.

Göz kapakları ağırlaşırken ilk müşteri geldi. Yaşlı bir adamdı. Yüzü güneş yanığı içindeydi.

Tezgahtar, ciddi bir tavır takınarak, "Size nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordu.

Yaşlı adam, "Patronun yok mu?" diyerek soruya soruyla karşılık verdi.

"Ne yazık ki yoklar. Dün ayrıldılar buradan. Kendi özel araçlarıyla."

"Sen neden gitmedin peki?" diyerek bir kez daha sordu yaşlı adam.

Tezgahtar, saf bir şekilde yanıtladı:

"Ben kurada kaybettim. Ama uzay yatlarını beni almak için gönderecekler."

Yaşlı adam bir kahkaha savurdu ve "Seni kandırmışlar çocuk," dedi. "Bu gezegenden ayrılan buradakini düşünmez artık. Sen de benim gibi ecelini bekleyeceksin burada."

Tezgahtar, yanıtlamadı. Yaşlı adam devam etti:

“Neyse. Bana şu sığağa dayanıklı çadırlardan ver bir tane. Bol miktarda da et ve meyve konservesi. Biraz da bira ver.”

Tezgahtar, adamın istediklerini raflardan alıp torbalara doldurmaya başladı. Bir yandan da konuşuyordu:

“Aslında kura dűřüncesi çok adaletliydi. Burada geređinden fazla őremiřtik. Bir koloniden ulus yaratmaya kalkarsan bűyle olur iřte. Uzay gemilerine sığamazsın. Ama cinayetler de kabul edilemez. Siz ne yapacaksınız?”

Yařlı adam, yűzündeki terleri kirli bir mendille silerken yanıtladı:

“Dađlara ekileceđim. Bu sığađa daha fazla dayanmam műmkűn deđil zaten. Ama bu çadırın içinde serin serin űlmek istiyorum. Dűnyadaki kontrol merkezi bizim yűnetimle inatlařmayıp daha fazla gemi gűnderseydi řimdi biz de burada olmazdık. Lanet olsun onların ısı deneylerine.”

Bunları sűylerken çadır çantasını sırtına yűklűyordu. Tezgahtar, diđer torbaları araca kadar tařıdı. Yařlı adam, sűrűcű yerine otururken, tezgahtar kolundan tuttu.

“Borcunuzu űdemeyi unuttunuz bayım.”

Yařlı adam, řařkınlıkla tezgahtarın yűzűne baktı.

“Ne parası. Sen de sıcaktan kavrulup űleceksin. Parayı ne yapacaksın? Haberinin yok mu her yer yağmalanıyor.”

“Ticaret, ticarettir bayım. Alınan her malın bedeli űdenmelidir. Bu gezegen sıcaktan kavrulacak olsa bile, siz ve ben űlecek olsak bile ticaretin kurallarına uymak zorundayız. Yağmacıların yaptığı, beni ilgilendirmez.”

Yařlı adam, tezgahtardaki kararlılıđı gűrűnce elini cebine gűtűrdű.

“Peki sűyle bakalım, borcum ne kadar?”

“ İki yűz bin galaktik kupon.”

Yaşlı adam, yerinden fırlayıp tezgahtarın yakasına yapıştı.

“Deli misin sen. Bunlar yarısı bile etmez,” diye haykırdı.

Tezgahtar kararlı bir sesle konuştu:

“Fiyatlar bűyle efendim. Eđer űdeyemeyecekseniz malları bırakın. Gűneřin altında daha erken űlűrsűnűz bűylece. Veya siz de yađmacılık yapın.”

Aniden yaşlı adamın elinde bir bıçak beliriverdi. Tezgahtarın űzerine doğru saldırdı. Tezgahtar,

hızla yana çekildi, adam kızgın kumların üzerine kapaklandı. Tezgahtar, adamın eline bir tekme attı, fırlayan bıçağı kumların arasından aldı. Sonra da yaşlı adamın kalkması için yardım etti.

“Ne diyorsunuz efendim, malları aracınızdan indireyim mi?”

Bunları söylerken adamı sürücü yerine oturtuyordu. Yaşlı adam, gözlerini tezgahlara dikmiş nefretle bakıyordu. Oysa onun aldırılmaz bir görüntüsü vardı.

“Para sizin de işinize yaramayacak. Değil mi, efendim?” dedi yarı alaylı bir ses tonuyla.

Yaşlı adam, homurdanarak elini pantolon cebine soktu. Cüzdanından iki yüz bin galaktik kupon çıkardı, tezgahtarın yüzüne doğru savurdu. Sonra da aracıyla hızla uzaklaştı.

Tezgahtar, kumları yararcasına ilerleyen aracı bir süre izledi, sonra yere eğildi paraları aldı. Gülümseyerek mağazaya geri döndü.

Tezgahın başına geçti, bir şişe bira açıp içmeye başladı. Uykusu kaçmıştı. Terlemeye başladığını hissetti. Soğutucu da işe yaramıyordu artık.

Şimdi uzayda ilerleyen gemidekileri düşündü. Kurada kazanmalarının sevincini yaşıyor olmalıydılar. Ve kim bilir, orası ne kadar serindi.

Kapının açılmasıyla düşüncelerinden sıyrıldı. Bir adam, iki büklüm olmuş içeri giriyordu. Yavaş yavaş tezgaha yaklaştı, başı eğik durdu. Üzerinde madenci giysisi vardı. Çok kötü kokuyordu. Tezgahtar, bir süre adamın konuşmasını bekledi. Ama adamda hareket yoktu.

Tezgahtar dayanamadı ve, “Size nasıl yardım edebilirim bayım?” diye sordu.

Adam, düşten uyanırcasına tezgahlara baktı.

“Bir şişe bira istiyorum.”

Tezgahtar, buzdolabından bir şişe bira aldı, kapağını açarak adamın önüne bıraktı.

“On bin galaktik kupon bayım.”

Adam, şaşkınlıkla tezgahlara baktı. Yeniden kendini bulmuştu sanki.

“Bu biranın bedeli galaktik kuponla bile ödenmez. Soyguncu musun sen?”

Tezgahtar soğuk kanlılığını koruyarak “Ama artık fiyatlar böyle,” dedi.

Adam, cebinden otuz bin galaktik kupon çıkartıp tezgahın üzerine bıraktı.

“İki tane daha getir o zaman.”

Tezgahtar, paraları aldı, iki şişe bira daha getirdi. Adam, ilk şişeyi bir dikişte bitirdi, diğerine başladı. Tezgahtar merakla izliyordu. Sonunda dayanamadı ve sordu:

“Bir sıkıntınız var galiba, efendim?”

Adam, konuşmadan ikinci şişeyi de bitirdi, üçüncüsüne başladı. Tezgahtar, bir şişe daha getirdi. Adam, on bin galaktik kuponu tezgahtarın eline tutuşturdu. Sonra da konuşmaya başladı:

“Karımla çocuğum, son gemiyle ayrıldılar. Ben, kurada kaybettiğim için burada kaldım.”

Birdenbire tezgahın üzerine kapanıp ağlamaya başladı. Tezgahtar, adamın kolunu tuttu ve “Üzülmemelisiniz efendim,” dedi sevecen bir şekilde. “Belki biz burada sıcaktan kavrulacağız ama onlar kurtuldu.”

Adam, aldırmadı. Hıçkırarak konuşmaya devam etti:

“Ama onları çok arıyorum. Onlar olmadan yaşamam olanaksız. Bu lanet sıcak da beni bir türlü öldürmüyor. Madenlerde çalıştığım için sığağa dayanıklıyım. Buraya gelmek için gönüllü olmuştum üstelik.”

Adam, son şişeyi de bitirince on bin galaktik kupon daha çıkardı. Tezgahtar bir şişe bira daha getirdi. Madenci artık ağlamıyordu. Sabit bakışlarla içmeye devam ediyordu. Tezgahtar, bir süre adamı izledi. Sonra eğilip tezgahın altındaki dolabı açtı, küçük bir şişeyi adamın önüne bıraktı. Madenci, önce şişeye sonra da tezgahtara baktı.

“Nedir bu?”

“Doğal bir zehir. İnsanı düş gördürerek huzurlu bir şekilde öldürüyor.”

Adam, şişeyi eline alarak bir süre dalgın dalgın baktı.

“Bunu istiyorum.”

Adamın yüzündeki keder kaybolmuştu. Karısı ile çocuğuna kavuşmuş gibiydi.

“Elli bin galaktik kupon. Sizin için,” dedi tezgahtar. Sesi kararlıydı.

Madenci, cebinden paraları çıkardı ve tezgahın üzerine bıraktı. Tezgahtar, paraları toplarken konuşmasını sürdürdü:

“Eğer, serin bir ortamda düşlere dalmak ve mutlu ölmek isterseniz sığağa dayanıklı çadırlardan verebilirim. Yüz bin galaktik kupon.”

Adam, bilinçsiz bir şekilde başını salladı. Sanki bir robot gibi elini cebine daldırdı, çıkardığı paraları tezgahın üzerine bıraktı. Tezgahtar, dolaptan çıkardığı çadır çantasını adama uzattı. Diğer elinde ise bir bira şişesi vardı.

“Zehri bir sıvıya karıştırmanız gerekiyor. Size bir şişe daha bira veriyorum. Bu da benim ikramım olsun.”

Madenci, çadır çantasını sırtına yükledi. Elindeki bira şişesiyle hızlı adımlarla mağazayı terk etti. Tezgahtar, gülümseyerek adamın gidişini seyretti. Sonra tezgahın arkasındaki odaya geçti. Masanın üzerinde duran küçük kasayı açtı ve o gün kazandıklarını diğer paraların arasına koydu.

İyi iş yapmıştı. Artık daha fazla müşteri beklemenin bir anlamı yoktu. Her zaman uysal müşteri bulamazdı. Yağmacılar da gelebilirdi.

Küçük çelik kasayı alıp dışarıya çıktı. Sıcaklık daha da artmıştı. Gökyüzü kızılılaşmıştı sanki. Aracına binip kum tepeleri arasında hızla yol almaya başladı.

Az sonra uzay yat limanına ulaşmıştı. Çevrede kimse yoktu. Patronunun özel hangarına girdi. Uzay yatı oradaydı. Küçük araca binip motoru çalıştırdı. Beklemeye başladı. Bir yandan da olanları düşünüyordu.

O hafta gezegende bir milyona yakın insan ölmüştü. Gezegenden ayrılacakları belirlemek için kuraya başvurulacağı açıklanınca, insanlar şanslarını arttırmak için birbirlerini öldürmeye başlamışlardı. Kimse gittikçe ısınan bir gezegende kalmak istemiyordu. Ama uzay gemilerinin kapasiteleri sınırlıydı. Toplu öldürmelere rağmen insanlar hala fazlaydı. Kurada kazananlar hemen hazırlanıyor, gemilere biniyorlardı.

Sıcak gezegenlerde kurulacak koloniler için sıcağa dayanıklı insan yetiştirme projesi başarısızlıkla sonuçlanıyordu böylece. Bunu kabullenemeyen kontrol merkezi, gezegende insan bırakabilmek ve deneyi sürdürebilmek için Dünyadan gemi göndermiyordu. İş, inada binmişti.

Tezgahtar patronunu öldürmüştü. Çünkü o bir satıcıydı ve işi şansa bırakamazdı. Adamı dün gece boğmuş, kum tepelerine gömmüştü. Böylece patronunun uzay yatı kendisine kalıyordu. Üstelik son gün iyi para kazanmıştı. Bunları, patronunun paralarına ekleyince küçük bir servetin sahibi oluyordu.

Uzay yatının tüm motorları devreye girmişti. Tezgahtar, aracı havalanma konumuna getirdi ve ağır ağır yerçekiminin etkisinden kurtulmaya başladı. Şimdi pazarlanacak yeni şeyler bulmalıydı.

3.

Sabah uyandığımda oldukça dinlenmiştim. O garip düş bile etkilememişti beni. Bazı zamanlar, gördüğüm düşlerin anlamlarını düşünürdüm. Hatta falcılara da gittiğim olurdu. Fakat bu sefer düşlerle değil, yaşamın gerçekleriyle uğraşmak zorundaydım. Hemen giyindim ve otelden ayrıldım.

Gettoda yaşam başlamıştı. Göçmen işçilerin arasına karışarak hava trenine bindim ve kent

merkezine ulaştım. Arka sokaklarda yürüyerek evimin bulunduğu sokağa gittim. Çevrede her şey normal görünüyordu. Ne bir polis aracı vardı ne de güvenlik robotları. Yine de içeri girmedim.

Garip bir durumdu bu. Başkana suikast yapılacak, başkanlık sarayı cehenneme dönecek ve her şey normal olacaktı. Acaba olaylar gizlenmiş miydi? Belki televizyonda bir şeyler olabilirdi. Bir kafeteryaya girerek garson kızı yanıma çağırdım ve televizyonu açmasını istedim.

Duvarı kaplayan üç boyutlu ekran açılır açılmaz dehşet içinde kaldım. Cabir Han, tam karşımdaydı. Elimde olmadan geriye doğru çekildim. Sonra bunun eski görüntülerden birisi olacağını düşündüm ve sakinleştim. Adamın ölüm haberi veriliyor olmalıydı.

Ama haberi dinledikçe durumun öyle olmadığını anladım. Canlı bir basın toplantısıydı bu. Cabir Han, dün gece başkanlık sarayına saldıran ve yirmi meclis üyesini öldüren teröristleri lanetleyip duruyordu. Şaşkınlık içinde konuşmayı dinlemeye devam ettim. Aslında kendisine yönelik olan bu saldırıdan bir şans eseri kurtulduğunu söyledikten sonra saldırganların takip edilerek öldürüldüğünü ekledi.

Başkanın konuşması bittikten sonra dün geceki katliamın görüntüleri geldi ekrana. Bunları robotlar görüntülemişti anlaşılın. Kalabalık üzerine ateş eden robotlar görünmüyorlardı. Dün gece yaşananları bilmeyenler, olayı bir terörist saldırısı olarak düşüneceklerdi. Başkanın söylediği gibi. Ürpererek olayları yeniden yaşadım. Sonra ekrana öldürülen teröristlerin fotoğrafları yansdı. Bu insanlar nereden çıkmışlardı acaba? Aralarında kendimi görmeyince sevindim.

Daha sonra Cabir Han yeniden göründü. İstanbulluların bu olayı soğukkanlılıkla karşılamalarını ve demokrasiye bağlı olmalarını istedi. Ve konuşmasını demokrasinin erdemlerinden söz ederek tamamladı.

Kafamın içi iyicene karışık bir şekilde dışarı çıktım. Cabir Han, bir zamanlar demokrasinin erdemlerinden söz ederdi. Sonra bir diktatör olmaya heveslenmişti. Ve şimdi yeniden demokrasinin erdemlerinden bahsediyordu.

Bunun komik bir gerekçesi olabilirdi. Başkan dün gece ölmemişti ama yediği ışın darbeleri onu, gerçek kişiliğine döndürmüştü. Belki de ben dün geceki olayları yaşamamıştım ve bir rüya görmüştüm. Ama olayların bu kadar basit olmadığı belliydi. Durumu aydınlatması için Mustafa Max Koray'ı aramaya karar verdim. Onunla mutlaka konuşmalıydım. Yaşıyorsa elbet.

Yaşlı adama cebimdeki viziofonu kullanarak hemen ulaştım. Küçük ekrandaki görüntüsünden ve sesinden, oldukça mutlu olduğunu anladım. Aslında hedefine ulaşmamış birisi olarak üzgün olması gerekiyordu. Bu da olayın başka garip yönüydü. Ben dışarıda robotlarla boğuşurken başkanlık sarayında bilmediğim bazı dolaplar dönmüş olmalıydı.

Viziofonda fazla konuşmadık. Adam, derhal şirketine gelmemi istedi. Ayrıtılar oradaydı. Yoldan geçen ilk taksiyi durdurdum ve yola koyuldum.

Koray Robot Endüstrisi Şirketi'ne ikinci gidişimdi bu. Daha önce bir basın turu sırasında şirketi

gezmiştim. Burası İstanbul'un güneyinde dev bir alana kurulmuştu. Tamamen kapalı tesislerden oluşuyordu. Kapalı tesislerin bitim yerinde de bir havaalanı vardı.

Taksi yere inerken yükleme yapan uzay gemilerini seyrettim. İstanbul'u çevreleyen cam ve çelik kubbenin dışında bekleyen kaç gemi vardı kim bilir?

Güvenlik kontrollerinden geçerek Mustafa Max Koray'ın sekreterine ulaştım. Orta yaşlı asık suratlı bir kadındı. Bekletmeden adamın yanına götürdü beni. Yaşlı adam, odanın dip tarafında oturmuştu ve karşısındaki büyük ekranda yükleme çalışmalarını izliyordu. Küçük büyük diğer ekranlarda da fabrikanın çeşitli bölümlerinden görüntüler vardı.

Beni görünce ayağa kalktı, elimi sıktı. Sekreter dışarıya çıkar çıkmaz da konuşmaya başladı:

“Cabir Han'ın bu sabahki basın toplantısını izlemiş olmalısın.”

Evet anlamında başımı salladım. O, konuşmasına devam etti.

“Cabir Han'daki değişikliği de fark etmişsinizdir mutlaka.”

Onayladığımı gösterir şekilde yine başımı salladım. Mustafa Max Koray da konuşmasını sürdürdü:

“Ve şimdi olanları merak ediyorsun?”

Sözünü tamamlar tamamlamaz yanıtımı beklemeden ayağa kalktı ve kendisini izlememi istedi.

Odanın içinde gözlerden gizlenmiş bir bölmeye girdik. Hareketlenince bunun bir asansör olduğunu anladım. Hızla aşağıya doğru inmeye başladık. Gözüm, dijital göstergedeydi. Gösterge sıfırlanınca asansör durdu. Sıfırınca kat, yerin beş kat altıydı.

Asansörden çıkarak büyük bir hangarda ilerlemeye başladık. Sağımızda ve solumuzdaki bantların üzerinde robotlar duruyordu. Bunlar, müşterilere teslim edilecek siparişler olmalıydı. Ben robotlara bakarken Mustafa Max Koray konuşmaya başladı:

“Biliyor musun Cabir Han, adi köpeğin birisiydi. Despot zihniyetli bir insandı o. Demokrasi düşkünlüğü, seçmenleri kandırmak için bir aldatmacaydı. Biz de bunu seçildikten hemen sonra anladık.”

Sustuğumu görünce konuşmasına devam etti:

“Öyle adi birisiydi ki, kendisini destekleyen ailelere ve şirketlere tanıyacağı ticari imtiyazların hiçbirisine yanaşmadı. Oysa söz vermişti.”

Hemen söze karıştım.

“Demek Cabir Han'ı bu yüzden öldürmek istediniz?” dedim. “İstanbul'u bir despottan kurtarmak

düşüncesi palavraydı. Beni kandırmak için söylediniz bunu. İletişim bakanlığı da iyi bir zokaydı.”

Gülerek yüzüme baktı. Devam ettim:

“Ama adam yaşadığına göre tüm planlar altüst oldu, öyle değil mi?”

“Pek öyle değil dostum. Çünkü başkan öldü ve plan amacına ulaştı.”

Bunları kesin bir ifadeyle söylemişti. Şaşkınlıkla bir kez daha sordum:

“Peki bu sabah basın toplantısında konuşan Cabir Han değil miydi?”

“Evet konuşan Cabir Han'dı.”

Galiba bir deli vardı karşımda. Mustafa Max Koray, dünkü olaylar sonucunda aklını yitirmiş ve saçmalıyor olmalıydı.

Hangar bitimindeki bir odaya girdik. Burası bir laboratuara benziyordu. Her tarafta elektronik aygıtlarla donatılmış tezgahlar ve ekranlarında garip çizimler olan bilgisayarlar vardı. Odada çalışan on beş kişi saydım. Hepsinin üzerinde mavi iş elbiseleri vardı. İçeri giren kişi, büyük patrondu ama kimse bizimle ilgilenmemişti.

Mustafa Max Koray, yeniden konuşmaya başladı.

“Cabir Han, bize olan sözlerini yerine getirmeyince onu yok etmeye karar verdik ve kiralık bir katil tutarak işini bitirdik,” dedi. Mutlu bir ses tonuyla konuşmuştu.

Olay, iyicene karmaşıklaşıyordu. Dayanamadım ve sordum:

“Peki ama dün akşamki suikast...”

Sözümü tamamlamama fırsat tanımadı ve sert bir şekilde yüzüme bakarak devam etti:

“Acele etme ve dinle. Cabir Han'ı daha önceden öldürmüş ve yerine kendisinin aynısı bir androidi geçirmiştik. Bunu önceden imal etmiştik.”

Bunu işitince aniden buz kesildim ve olduğum yerde kalakaldım. Bu sırada yan yana duran iki çelik dolabın önüne gelmiştik. Mustafa Max Koray, şifre kartını kullanarak dolaplardan birisini açtı. Karşımdaki şeyi görünce neredeyse küçük dilimi yutacaktım. Cabir Han, çelik dolabın içinde dimdik duruyordu. Göğsünde iki tane delik vardı.

İçinde bulunduğum durum, Mustafa Max Koray'ın çok hoşuna gitmiş olmalıydı ki, bir kahkaha savurdu.

“İşte dostum. Senin yok ettiğin Cabir Han buydu. Daha doğrusu, onun androidi.”

Bağırarak sordum:

“Demek ben bir androidi yok ettim. Peki ama, niçin?”

Bir ara neşelenen Mustafa Max Koray, yeniden ciddi haline dönmüştü. Anlatmaya devam etti:

“Cabir Han'ın yerine geçirdiğimiz bu android, ailelerin ve şirketlerin isteklerini yerine getirmek üzere programlanmıştı. Ne de olsa Koray Robot Endüstrisi'nin bir ürünüydü o. Şimdiye kadar yapılan tüm androidlerden farklı olarak Cabir Han'ın beynindeki tüm hafıza kayıtları da belleğine yüklenmişti. Böylece bir açık vermesi önlenecekti. Başlangıçta iyi de çalışıyordu. Ama sonra ne olduysa oldu ve android, başkanın gerçek kişilik özelliklerine yönelmeye başladı. Hafıza yüklemesinde bir hata yapılmış olmalıydı. Android Cabir, ailelerin ve şirketlerin denetiminden çıkmıştı böylece. O halde yok edilmesi gerekiyordu.”

Yaşlı adamı dinlerken bazı şeylerin hala açıklık kazanmamış olduğunu görüyordum. Dayanamayıp sordum:

“Bunun için neden beni seçtiğinizi hala anlamış değilim. Kendi yarattığınız bir makineyi kendiniz de pekala yok edebilirsiniz.”

Yaşlı adam, “Bu o kadar kolay değildi,” dedi. Sanki geçmişe dalmıştı. Yüzüme bakmadan konuşuyordu:

“Çünkü android Cabir, kendisini yaratanları bir tehlike olarak görüyordu. Ve koruma robotları, yanına yaklaşan bir yaratıcıyı yok etmek üzere programlanmışlardı. Bu yüzden android Cabir onları Mars'ta imal ettirmişti. Kendisini üreten şirketimize güvenmiyordu. Biz yanına yaklaşamıyorduk. O halde bizim yerimize bir başkası yaklaşmalıydı.”

Konu aydınlanmıştı artık. Bir başkan öldürülmüş, onun yerine bir android yerleştirilmiş, sonra da o yok edilmişti. Bu sabahki basın toplantısını yapan da başka bir android olmalıydı. Bu tahminimi söyledim. Mustafa Max Koray gülümsedi.

“Evet. Sen kaçarken benim maskemi taşıyan ama aslında Cabir Han olan bir android hemen onun yerine geçti. Anlayacağın dostum, dün akşamki resepsiyonda benim yerime bir android vardı. Hemen dışarı çıktı, yok edilen androidi tuvalete gizledi. O karışıklık anında adamlarımız Başkanlık Sarayı'nın diğer kapısından içeri girip androidi kaçırdılar.”

İyi planlanmış bir komploydu. Ama anlamadığım konu, olayların niçin bir katliama dönüştüğüydü. Çünkü o karışıklıkta ben de ölebilirdim. Mustafa Max Koray, bunu da açıkladı.

“Yok edilen androidi kaçırabilmek için adamlarımızın içeri girmesi gerekiyordu. Bu yüzden diğer kapıda bekleyen robotları körleştirmek için farklı frekanstan ikinci bir sinyal gerekiyordu. İkinci sinyal bazı robotları körleştirirken, daha önce körleştirilenleri harekete geçirdi. Bu gerekiyordu. Hem adamlarımızın güvenle içeri girebilmeleri için, hem de seni öldürebilmek için.”

Son cümleyle şeytan çarpmışa dönmüştüm. Bunun nedenini sormam, aptallık demektir. Bir komplo kurulmuştu ve bu komplonun aracı olan ben, yok edilmeliydim. Eğer profesyonel bir suikastçi olsaydım bunu tahmin edebilirdim. Ama artık çok geçti. Yine de yapacak bir şey vardı. Mustafa Max Koray'ın üzerine atlayacak ve onu rehin alarak buradan kaçacaktım.

Ama söylediğim gibi, ben amatör bir suikastçiydim ve beni buraya çağıran yaşlı adamın, karşı önlem alabileceğini düşünmemiştim. Ben bunları biraz geç de olsa düşünürken hemen arkamda iki adam beliriverdi ve kollarımdan tuttular. Mustafa Max Koray, gizli bir düğmeye basıp işaret vermiş olmalıydı. Zaten kaderimizi, hep gizli düğmeler şekillendirirdi.

Artık söyleyecek bir şey yoktu. Zaten ağzım kilitlenmişti ve konuşacak durumda değildim. Mustafa Max Koray, elini omuzuma koyarak gülümsedi.

“Merak etme dostum. Sen de istediğine kavuşacaksın. İletişim bakanı olacaksın yani. Cabir Han, bu akşam bir basın toplantısı daha yapacak ve senin iletişim bakanı olarak seçildiğini söyleyecek.”

Bu ne biçim bir işti, kavrayamıyordum. Acaba yaşlı adam İletişim Bakanlığı'na uygun olup olmadığını anlayabilmek için sinirlerimi mi deniyordu? Son sözü üzerine biraz rahatlamıştım. Ama Mustafa Max Koray, Cabir Han'ın androidinin bulunduğu dolabın yanındaki diğer dolabı açınca yeniden dona kaldım. Çelik dolabın içinde ben vardım. Daha doğrusu, benim androidim.

Mustafa Max Koray'ın sesi, kulaklarımda yankılandı.

“Şimdiye kadar android bakanımız yoktu. Sen ilk örnek olacaksın. Ama merak etme, tüm belleğini androidinin belleğine yükleyeceğiz. Anlayacağın, kişiliğini yitirmeyeceksin. Geçmişini ve kim olduğunu bileceksin. Bütün bu olayları da anımsayacaksın ama kimseye anlatamayacaksın, yazamayacaksın. Çünkü ona göre programlanacaksın. Elbette ki ailelerin ve şirketlerin çıkarlarını koruyabilmen için belleğine özel bir program daha yerleştireceğiz.”

Yanıt vermeme fırsat kalmadan enseme hafif bir sızı duydum. Bir enjektör olmalıydı. Sonra yavaş yavaş ortalık kararmaya başladı. Mustafa Max Koray, gözlerimin önünde silikleşirken son söylediklerini zor da olsa duyabildim.

“Android kabine projemizi nasıl buldun?”

4.

Ransan, ana kuledeki botanik bahçesinde oturuyordu. Bahçe, çeşitli gezegenlerden toplanmış değişik bitkiler, ağaçlar ve yapay havuzlarla doluydu. Bahçenin üstü cam kubbeyle kaplanmıştı. Genç kadın, geminin dışında olanları kolaylıkla görebiliyordu buradan.

Krea savaş gemileri, ana geminin çevresinde toplanmışlardı. Yaşanan son olaylardan sonra

Amiral Turama, Krea gezegeninden savaş gemileri istemişti. Adamın bir planı vardı. Ve bu planın gerçekleşmesi için de savaş gemileri gerekiyordu.

“Her şey ne kadar çabuk oldu,” dedi Ransan, yanında duran Broden’e.

Arkeolog, başını sallamakla yetindi. Onun sessiz kaldığını gören Ransan, devam etti:

“Planımız, beklemediğimiz bir şekilde sonuçlandı. Yarattığımız kargaşanın kurbanı olduk.”

Broden, çeşitli bitkilerin çevrelediği havuzun kenarına oturmuş, dalgın gözlerle suyu seyrediyordu. Kadının yüzüne bakmaktan çekiniyordu. O korkunç olayı anımsamak istemiyordu çünkü. Gerçi Ransan’ın çılgınlıkları genç adamı kendisine getirmiş, Tesar’la yapmak istedikleri işin ne kadar korkunç olduğunu anlamasına yetmişti. Kendini yeniden bulunca Amiral’in yardımcısına engel olmaya çalışmıştı. Ama adamın kendisini dinlemeye niyeti yoktu. Tesar’ın içi vahşet duygusuyla doluydu. Şehvet, bilincini kör etmişti. Krea’da alışık olmadıkları bir duyguyu yaşamak istiyordu. Ransan’a tecavüz edecekti. Sonra da öldürecekti onu. Broden, bundan emindi. Çünkü Ransan’ı soyarken aynı duyguyu o da yaşamıştı. O savaş pilotu kızı öldürürken de benzer duyguların içindeydi.

Tesar, arkeologa aldırmadan Ransan’ın üzerine doğru yürümüştü. Ransan’ın attığı çılgınlıkları, Broden yeniden duyuyordu sanki. Tesar, kararlıydı. Bunu anlayan Broden, yardımcının üzerine atılmış ve adamı yere yıkmıştı. Aralarında şiddetli bir boğuşma başlamıştı. Ama arkeologun hiç şansı yoktu. Çünkü o bir bilim adamıydı. Dövüşmeyi bilmezdi. Tesar ise yıllardan beri savaş eğitimi almış ve Amiral yardımcılığına kadar yükselmişti.

Tesar, kısa süre sonra Broden’i altına almış ve boğazını sıkmaya başlamıştı. Bu sırada Ransan’ın daha önce içeride bıraktığı silahı fark etmişti Broden. Son bir hamleyle Tesar’a iki yumruk savurmayı başarmış, adamın ellerinin gevşemesini sağlamıştı. Daha sonra ileri doğru atılarak silahı almış ve yardımcının üzerine doğru tetiğe basmıştı. Tesar, odanın yarısıyla birlikte dışarı fırlamıştı.

Broden, hemen Ransan’ı çözmüş ve birlikte saklanacak bir yer aramaya başlamışlardı. En uygun yer, enerji bölümüydü. Çünkü yerlerini belirleseler bile oraya saldırmaya cesaret edemezlerdi. Geminin enerji sisteminin hasar görmesi, Amiral’in planlarını gerçekleştirememesi demektir. Ransan ve Broden bunun bilincindeydiler. Bir süre saklanarak olacakları beklemeye başlamışlardı.

Altı saat sonra Amiral Turama yerlerini belirlemiş ve onlarla iletişim kurmuştu. Artık ortaya çıkmaları gerektiğini söylemişti yaşlı adam. Yapılacak işler vardı. Plan, uygulanmalıydı.

Krea ana gemisindekiler, Dünyada yaşanan yıkımın etkisi altında kalmışlar ve kişilik değişimine uğramışlardı. Bu geçici bir şeydi. Amiral, böyle söylüyordu. Şimdi her şey yoluna girmişti. Krealılar, normal kişiliklerine dönmüşlerdi. Tehlike yoktu.

Gemide olan her şey Krea’ya raporlanmıştı. Krae mahkemesi, gemideki şiddet olaylarının ve cinayetlerin, personelin elinde olmayan nedenlerden kaynaklandığını kabul etmişti. Kimse cezalandırılmayacaktı.

Bunları anlatmıştı Amiral. Böylece Ransan ve Broden, gizlendikleri yerden çıkmışlardı. Ama çok geçmeden bunun bir tuzak olduğunu anlamışlardı.

Krea ana gemisinde şiddet bitmişti. Bu doğrudu. Ama Krealıların başka niyetleri vardı. Dünyayı ele geçirmek peşindeydiler artık. Şiddet tatlı gelmişti. Düşünsel gücün yıkıcılık yönü zenginleşiyordu. Dünyadaki yıkıcılığa kendileri de katılmak istiyorlardı. Yıkımdan elde edilecek düşünsel besin daha cazip gelmişti Krealılara.

Amiral, “Brokarlıların, Karganlıların ve Sygonluların Dünyayı ne hale getirdiklerini biliyoruz,” demişti Ransan ve Broden’e. “Dünyalılar, önce askeri darbeler yaparak kurgu tarihler geliştirdiler. Anlamsız dehşet kurgulamaları oluşturdu. İnsanların zihinlerini boşalttılar. Sygonlular, bu boş zihinleri ele geçirdiler. Hatta Dünyalıların bedenlerine bürünenler de oldu. Kozmik Gizem Kitabının peşinde koşan Kargan ve Brokarlılar, her yeri ateşe boğdular. Sonra birileri çıktı, yeni bir kurgu tarih yarattılar. Bunlar gidince android hükümetler oluşturdu. Her kes tarihi yenilemeye çalıştı. Fakat bütün yaptıkları, kendi kişisel tarihlerine uygun modeller kurmak oldu. Dünya, bizim için ideal bir alan arkadaşlar. Bundan biz de yararlanmalıyız.”

Amiral, bunları anlattıktan sonra Ransan ve Broden’e dönmüştü. “Bizimle beraber misiniz, yoksa arenayı mı yeğlersiniz?”

Kabul etmek zorundaydılar. Başka çareleri yoktu. Amiralin niyeti kesindi. Dünyaya saldırı için Krea’ya haber vermiş ve savaş gemileri istemişti. “Bir Sezar, Napoleon veya Rommel olabilirim,” diye yineliyordu sık sık. Dünyaya saldırılacaktı ve Amiral kahraman olacaktı. Üstelik Krealıları düşünsel güçleri de yıkımların etkisiyle harekete geçecekti.

“İyi ki o zaman karşı durmamışız,” dedi Broden.

Adamın sesiyle ortak düşüncelerinden sıyrıldılar.

“Evet, doğru söylüyorsun,” dedi Ransan. “Baksana tüm saldırı gemilerimiz yola çıkmaya hazırlar.”

Bunları söylerken cam kubbeden dışarısını işaret etmişti. Gerçekten de savaş gemileri yavaş yavaş ana geminin çevresinden uzaklaşıyor ve yol düzenini alıyorlardı.

Broden, ayağa kalkarak ağaçlardan birisine yaslandı. Bir şeyler düşünüyordu.

“Belki de bu kadar endişe duymamız yersiz,” dedi Ransan’a bakarak. “Evet, Dünya’da yıkıma neden olacağız. Ama bu yıkımdan sonra yeni bir uygarlık oluşturabiliriz. Böylece düşünsel gücümüzü, yaratıcılıkla da zenginleştirebiliriz.”

Ransan, bir şey söylemedi. Dalmıştı yine. Bir ara, “Yolcuyu merak ediyorum,” dedi. “Acaba şimdi nerede?”

Broden’in düşüncesi, Ransan’a anlamsız gelmişti. Yıkımdan sonra yeni bir uygarlık kurmak, bu

koşullarda olacak şey değildi. Ama başka bir şey yapılabilirdi. Amiralin bir planı varsa Ransan'ın da bir planı vardı. Ve plan, kadının kafasında şekilleniyordu.

YEDİNCİ KURGU

BÜTÜNLEŞME BOYUTU

1.

Hava otobüsü, Ur-7 vadisinde durdu. Burası, son Brokar bölgesiydi. İlerideki sınır karakollarının ötesinde Kargan yerleşim birimleri vardı. Sınır, altı yıl önceki son savaştan sonra belirlenmişti.

Brokar ve Kargan devriyeleri, sınır ihlallerini önlemek için kara ve hava gözetimini aralıksız sürdürüyorlardı. Yine de sık sık çatışmalar oluyordu. Bu durum, Ur-7 vadisine gelen yolcuları, tedirgin ederdi. Bir Kargan savaş botuyla karşılaşmak endişesiyle yol boyunca gözlerini hava otobüsünün pencerelerinden ayırmayan yolcular, rampaya yerleşince rahatlamışlardı. Şimdi tek düşünceleri, işlerini bir an önce bitirmek ve buradan ayrılmaktı. Ben de aynı duygular içindeydim.

Otobüsten inince boğucu bir sıcak tüm bedenimi sarıverdi. Sıcaktan koruyucu elbisem bile pek işe yaramıyordu. Aktarma otobüslerine koşturan yolcuların arasından sıyrılıp bir taksiye bindim, kalacağım otelin adresini verdim.

Sürücü koltuğunda oturan robot, haberleri izlemek isteyip istemediğimi sordu. Bu bölgeye ilk kez geliyordum. Neyin olup bittiğini öğrenmemde yarar vardı.

Düşünce dalgalarına duyarlı olan robot, isteğimi yerine getirdi. Kafasının içine moleküler bir bilgisayar yerleştirilmiş olmalıydı. Başının arkasındaki ekranda görüntüler belirmeye başladı. Arkama yaslanıp izlemeye başladım. Bir yandan da haberlerin belleğimde çağrıştırdığı bilgileri algılıyordum.

Dün gece, Karganlı çöl savaşçıları vadideki dış yerleşim birimlerine saldırmışlardı. Hafif saldırı mekikleriyle birkaç yeri bombalamışlardı. Bombaladıkları yerlerin arasında Brokar tapınakları da vardı.

Karganlılar ve Brokarlılar arasında yüzyıllardan beri süren savaş hakkında fazla bilgim yoktu. Savaş, Kozmik Gizem Kitabı adlı bir sır kitabını ele geçirme çabalarından kaynaklanıyordu. Bütün bildiğim bu kadardı. Bazı zamanlar, belleğimde bu savaş hakkında görüntüler oluşuyordu. Bunların düş veya gerçek olup olmadıklarını anlayamıyordum.

Brokar Yüksek Konseyi, saldırıyı kınamış ve buna şiddetli bir şekilde yanıt verileceğini söylemişti. Aynı gün Brokar savaş botları, çöle yönelmişler, Kargan komünlerine küçük çapta saldırılar düzenlemişlerdi. Nokta atışlarıyla bazı hedefleri yok etmişlerdi.

Daha sonra Brokar çöl piyadeleri kara hareketına başlamış, bazı Kargan Lordlarını esir almışlardı. Eğer bir saldırı daha olursa bu kişiler idam edileceklerdi. Karganlılar, Lordların geri alınması için görüşme önerisinde bulunmuşlardı. Ancak şimdiye kadar yanıt alınamamıştı.

Bir diğer haber, Sygon genetik araştırma kurumlarıyla ilgiliydi. Brokar Yüksek Konseyi, bu kurumlarla daha fazla işbirliği yapılmasını önermişti. Bu konuda da belleğimde kayıtlı bilgiler vardı. Arada bir anımsardım. Şimdi olduğu gibi.

Sygonlular, yıllar önce insan bedenlerine girerek çoğalmaya başlamışlardı. Ancak Koray Robot Endüstrisi adlı bir şirket tarafından seri androidler üretilmesi, Sygonluları bu şirketle anlaşmaya yöneltmişti. Birlikte genetik mühendisliği projeleri geliştirmeye başlamışlardı. Sygonluların beden ele geçirme yöntemleriyle Koray Robot Endüstrisi Şirketinin robotik teknolojisi birleştirilmiş ve özel klonlama teknikleriyle yeni insan türleri yaratılmaya başlanmıştı.

Bunlardan bir bölümünü de haçlı savaşçısı denilen askerler oluşturuyordu. Aslında bu türün nasıl elde edildiği pek belli değildi. Söylentilere göre on yıl önceki Krea saldırısı sırasında Krea ana gemisi Sygon ve Brokar güçleri tarafından ele geçirilmişti. Burada dondurulmuş bir haçlı şövalyesi bulunmuş. Adamın beyni incelenmiş, daha sonra da genetik tekniklerle birkaç haçlı şövalyesi üretilmişti. Bunlar, Brokarlıların savaş oyunlarında kullanılmış ve savaş güçleri denenmişti. Belleğimdeki kayıtlar, böyle söylüyordu. Şimdi bu askerlerin seri üretimine geçilmesi ve Karganlılara karşı kullanılması düşünülüyordu. Artık Karganlılara karşı daha fazla Sygonlu ve Brokarlı kanının akmasına gerek yoktu. Yüksek Konsey böyle diyordu. Yapay ölüm makineleri, daha akılcı bir çözüm olacaktı. Üstelik Konseydeki karşıt guruplar, hükümeti daha fazla yurttaş kanının akmasına neden oldukları için suçlayamayacaklardı artık.

Haberler, daha sürüyordu. Ama kalacağım otele ulaşmıştık. Taksi, giriş tüneline yanaştı. Kapı açıldıktan sonra tünele geçtim ve hareketli bant üzerinde ilerlemeye başladım.

Tünel müşteri doluydu. Aralarına karıştım ve odama varmak için beklemeye başladım. Tünelin iki yanında sıralanmış rezervasyon göstergeleri, müşterilerin kimlik kontrollerini yaparken ara tünellerle müşterileri odalarına doğru yönlendiriyorlardı. Çölü ve uzaklardaki suni vahaları seyrederken üç ara tünel değiştirdim. Sonunda kırkıncı kattaki odama ulaştım.

Oda oldukça serindi. Hemen bir duş aldım ve kendimi yatağa attım. Artık buluşma saatini beklemekten başka yapacak işim yoktu. Uykumun gelmesini beklerken düşüncelere daldım. Bu işe nasıl bulaştığımı, bir kez daha düşünmeye başladım. Aslında böyle bir şeye niyetim yoktu. Ama belleğimden gelen bir baskı buna zorluyordu beni.

Her şey, beş gün önce başlamıştı. Harran Kütüphanesinde insanlık tarihini yönlendiren genetik

özellikler üzerine çalışıyordum. Özellikle Türklerin tarihinde, genetik özelliklerin toplumsal koşullardan ve gelişmelerden daha belirleyici olduğunu düşünüyordum. Bunun, benim gibi bir doktora öğrencisi için ağır bir konu olduğu söyleniyordu. Ama bir kere işin içine girmiştım ve sonuna kadar götürmeye kararlıydım. İlginç sonuçlara ulaşacağımı düşünüyordum.

Beni eleştirenleri az da olsa susturabilmek için bir makale yazmış ve bütün ağ sistemlere yollamıştım. Çok sayıda yanıt gelmişti. Ancak bunlar, makaleyi olgunlaştırmayı amaçlamaktan çok kaba suçlamalarla doluydu. Bunların hiç birisini ciddiye almadım. Bir yandan da bu yanıtlardaki üslubun tezlerimi destekleyen kanıtlar olduğunu görüyordum. Bu da daha çok sevinmeme yol açıyordu.

Gelen yanıtlardan bir tanesi oldukça ilginçti. Gönderen kişi, tarihin yapay bir tarih olduğunu söylüyordu. Bu konuda önemli bilgilere sahip olduğunu da belirtmişti. Bu bilgileri istediğimde ise karşılıklı görüşmenin daha yararlı olacağını söylemişti. Adam, belli ki yüz yüze görüşmek istiyordu.

Adamın adı, Marat Marken'di ve gerçeği sadece kendisinin bildiğini ısrarla vurguluyordu. İsim, yabancı gelmemiştir. Araştırmak için bir süre dijital kütüphanelerde dolaştım, ağ sistemlere girdim. Fakat bu isimde kimse görünmüyordu. İsmi hiç bir kayıta yer almayan birisinin, belleğimde çağrışımlar yaratması ilginçti.

Gizemli bir durumla karşı karşıyaydım. İlğim, daha da artmaya başlamıştı. Onunla görüşmenin ilginç olacağını düşünüyordum. Ama karşıma bir sahtekar da çıkabilirdi. Yine de denemeye karar vermiştim. Riske atılmadan bir yerlere varmam mümkün olmayacaktı. Üstelik içinde sır ve risk olmayan bir araştırma, keyifle yürütülmezdi.

Burada bulunuşumun nedeni buydu işte. Adam, beni otelimden arayacak ve buluşma yerini bildirecekti. Aslında otelde buluşmayı yeğlerdim. Çünkü adamın kimliği belirsizdi. Hakkında kayıt yoktu. Bir casusla veya devlet ajanıyla karşılaşabilirdim. Krealılar on yıl önce yaşadıkları bozgunun sonra aramıza casus yerleştirerek gizli çalışmalarını sürdürüyor olabilirlerdi. Ya da adam, bir devlet görevlisi olabilirdi. Devlet, resmi çalışmalar dışındaki tarihi araştırmalara pek sıcak bakmazdı. Devletin kadrolu tarih yazıcılarının yazdıklarının dışında araştırma yapanların sorgulamaya alındıkları bir gerçektir. Bu nedenle bir tuzakla karşı karşıya kalabilirdim. Fakat denemekten başka bir çarem de yoktu. Yeni bulgular elde edebiliysem çalışmalarına karşı çıkanları susturabilirdim belki. Başarmak istediğim şey, her türlü riski almaya değerdi. Kararlıydım.

2.

Ransan, sıkıntılı bir şekilde pencereden dışarıya bakıyordu. Aradan on yıl geçmişti. Ama o, Dünyaya hala alışamamıştı. Buraya çok farklı bir amaçla gelmişti. Şimdi ise daha farklı bir oyunun parçasıydı. Canını son anda kurtardığı için çok şanslı olduğunu düşünürdü sık sık. Üstelik, etkili bir görevdeydi. Yine de Krea'yı düşünmekten kendisini alamıyordu.

Krea'nın dağlara oyulmuş evlerini, hoş iklimini özlüyordu. Gerçi şimdi orada büyük bir savaş olduğunu ve Krealıların birbirlerinin gırtlaklarına sarıldıklarını, birbirlerini doğradıklarını tahmin edebiliyordu. Bunda kendi payı olduğunu da düşünüyordu. Sonra bu düşünceden sıyrılıyor, tahminlerine devam ediyordu.

Krealılar, Dünyaya yaptıkları saldırının başarısız olmasından sonra yıkım güçlerini kendi ırkdaşları üzerine çevirmiş olmalıydılar. Ransan, böyle düşünüyordu. Bunu anlamak için de kahin olmaya gerek yoktu. Çünkü Krea birlikleri, Dünyadan geri çekildikten sonra toplanma noktasında buluşmuşlardı. Burada savaş oyunları oynamaya başlamışlardı. Ama daha sonra bunu gerçek bir savaşa dönüştürmüşlerdi. Şimdi aynı savaşı gezegenlerinde sürdürüyor olmalıydılar.

Genç kadın, Brokar Düşünce ve İmgeleme Araştırma Enstitüsü'ndeki odasında bunları düşünüyordu. Her şey ne kadar kısa sürede olup bitivermişti.

Krealıların Dünyaya ilk saldırısından sonra Ransan, tutsak edilmişti. Aslında gönüllü bir tutsaklıktı bu. Dünyada yaşadıkları, Ransan'ı zorunlu olarak bu yönde karar vermeye itmişti. Yoksa kendisini kötü bir son bekleyecekti. Bunu elbette bilemezdi. Ama o zamanlar öyle düşünmüştü. Başkalarını eğlendirmek için korkunç bir ölüm.

Ransan, Dünyada konuşlanan Krea yer birliklerine lojistik destek sağlayan bir ikmal gemisinde görevliydi. Hiç savaş eğitimi almadığı için destek birliklerine seçilmişti.

Savaşmamasına karşın korku içindeydi. Çünkü Krealıların gittikçe çıldırmalarından dehşete düşüyordu. Broden'le Tesar'ın kendisine tecavüz girişiminden sonra kendisini güvende hissedemiyordu. Broden'in tecavüze engel olması, Ransan'dan özür dilemesi bile genç kadını sakinleştirmiyordu. Sürekli korku içindeydi. Aslında kendisinden de korkuyordu. Çünkü bastırılmaz yıkım arzusunu bazı zamanlar içinde yaşıyordu. İnsanları öldürmek ve kan görmek istiyordu. Anılarında hep dehşet vardı.

Bir gece Dünyaya gizli iniş yapmışlardı. Ransan, Broden'le karşılaşmıştı orada. Arkeologu da savaş eğitimi almadığı için destek birliklerinde görevlendirmişlerdi. Fazla konuşmamışlardı. Ransan, genç adamı uzaktan izliyor, yanına fazla yaklaşmak istemiyordu. Yıllar önceki tecavüz girişimi, hala aklındaydı. Broden'in ve diğer Krealıların ne yapacakları belli olmazdı. Özellikle o üç boyutlu video görüntülerini izledikten sonra. Bu da ayrı bir dehşet öyküsüydü ve genç kadını ürpertmeye yetiyordu.

Krea Yüksek Konseyi, Dünya'da savaşan birliklerinin moralini yükseltebilmek için özel görüntülerin hazırlanmasını kararlaştırmıştı. Bunun sonucunda üç boyutlu video kayıtları yapılmış, hem Dünya yörüngesindeki Krea gemilerine, hem de Dünyada savaşan birliklere iletilmişti.

Krealılar, her akşam bunları seyretmek zorundaydılar. Filimler, Krea'nın şanlı tarihinden, gelişmiş uygarlığından söz ediyor, uygarlığın kuruluş yıllarından itibaren Krea politikacılarının yaşam öykülerini anlatıyordu. Tüm bunları sunanlar, çıplak kadınlardı. Vücutlarını sergileyerek baştan çıkarıcı sesleriyle Krea tarihindeki kahramanlıkları anlatıyorlar, şiddet görüntüleri sergiliyorlardı.

Ve bu görüntüler, Krea savaşçılarının çıldırmalarına yetiyordu. Kimisi silahını kaparak önüne çıkan Brokar ve Sygonluları öldürüyor, kimisi de toplu tecavüzlere başlıyorlardı. Brokarlı ve Sygonlu bulamayan Krea savaşçıları, kendi ırkdaşlarına yöneliyorlardı.

Ransan, ırkdaşlarındaki bu değişimden rahatsızlık duyuyordu. Yıllar önce bir senaryo kurgulamıştı. Şimdi o senaryo, hesapta olmayan sonuçlar doğuruyordu.

Genç kadını rahatsız eden bir diğer olay da Broden'in başına gelenlerdi.

Broden, bazen arazide dolaşarak arkeolojik bulgular elde etmeye çalışıyordu. Savaş umurunda değildi. Onun amacı, arkeolojik kalıntılardan yayılan enerjinin Krealıların düşünsel güçlerini ne şekilde etkileyeceğiydi. Olup bitenleri görmezlikten gelerek çalışmalarını sürdürüyordu. Cephe gerisi veya savaş bölgesi demeden durmaksızın geziyordu.

Bu gezilerden birisinde kendi aralarında savaş oyunu oynayan Krea piyadelerinin arasına düşmüştü. Piyadeler, Broden'i görünce savaş oyununa katmak istemişlerdi. Adam, bunu kabul etmemişti. Çünkü savaşmayı bilmiyordu. Fakat birlik komutanları onu zorla oyuna katmışlardı.

Tipik bir savaş oyunuydu bu. Savaşçılar, boş zamanlarında vakit öldürmek için düşünmüşlerdi bu oyunu. Üzerinde düşünmeyi gerektirmeyecek kadar basit bir oyundu bu. Broden kaçacak, diğerleri kovalayacaktı. Silahlar, sersemletme moduna ayarlı olacaktı. Hedefi ilk yere deviren kazanmış sayılacaktı.

Broden, kurtuluş yolu olmadığını anlayınca öneriyi kabul etmek zorunda kalmıştı. Sonra da kendisine gösterilen dağlık bölgeye doğru koşmaya başlamıştı. Krea savaşçıları, arkeologun gözden kaybolmasını bekledikten sonra vahşi çılgınlık savurarak peşinden koşmaya başlamışlardı. Bu arada tüm silahlar öldürme moduna ayarlanmışlardı. Savaşçılar, sinsi sinsi gülererek yapmışlardı bu ayarı. Ransan, adamların yüzlerindeki korkunç ifadeleri, belleğinde hala canlandırabiliyordu. Arkeologun bu olanlardan haberi yoktu elbette. Ve kolay bir av olmuştu.

Savaşçılar, Broden'in cesedini kampa geri getirdikleri zaman Ransan kararını vermişti. Burada daha fazla kalırsa savaş oyunlarının içine düşebilirdi. Ya da yapay vaha göllerinden birine yıkanmak için gittiğinde birileri tecavüze kalkışabilirlerdi. Bunları düşündükçe dehşet içinde kalıyordu. Sonunda bunu bitirmeye karar vermiş ve bir gece gizlice kampı terk etmişti.

Aslında Ransan'ın düşüncesi, ana gemiye ulaşarak zaman kapsüllerinden birisine binmek ve farklı bir zaman boyutuna gitmekti. Fakat ana gemiye geri dönmek tehlikeli olacaktı. Bunu başarsa bile kapsüllere ulaşmak zordu. Hele Ransan'ın kaçtığı anlaşılınca güvenlik önlemlerini daha da arttıracaktı.

Genç kadın, bu düşünceden çabuk caymıştı. Ona göre en uygun çözüm Dünyada kalmaktı. Gerçi Dünyada da şiddet vardı. Ama birilerine sığınabilirse bundan zarar görmeyebilirdi. Ve şiddetin gerisinde kalabilirdi. Hatta şiddeti kurgulayarak kendisini kurtarabilirdi de. Üstelik bu konuda yeterli deneyimi oluşmuştu.

Bu düşüncelerle bütün bir gece boyunca çölde yol almış ve ilk Brokar devriyesine ulaşınca dek hiç durmamıştı. Devriye komutanına sığınma isteğini bildirince hemen ana savaş karargahına yollanmıştı. Burada iki ay bir hücrede tutulmuş ve sorgulanmıştı. Sorgulama sonunda Ransan'ın bir casus olmadığı anlaşılmıştı.

Genç kadın, Krealıların savaş stratejileri hakkında bütün bildiklerini Brokar subaylarına anlatmıştı. İçinde Mata Hari'yi yaşıyordu sanki. Bir sorgulama gününde hücrelerine döndükten sonra, içinden gelen bir yönlendirmeye kendi kendine dans etmeye başlamıştı. Çevresinde dolaşan subayları, iş adamlarını ve politikacıları canlandırıyor zihninde.

Krealıların gizli bilgilerini düşmana vermekten pişmanlık duymamıştı. Çünkü ırkı gittikçe değişiyordu. Üstelik Ransan, kendisinin de değiştiğini fark ediyordu. Krea'yı kurtarmak peşinde olan genç kadın gitmişti sanki. Kafasında yeni düşünceler oluşuyordu. Ve bu düşünceler, Ransan'ın içindeki tutkuyu arttırıyor, onu heyecanlandırıyor. Haremde düşüncelere dalan Kösem Sultan gibiydi.

Ransan'ın verdiği bilgileri değerlendiren Brokarlılar, Krealılara önemli kayıplar verdimişlerdi. Böylece Krealıların yenilmesinde Ransan'ın da bir payı olmuştu. Genç kadın ırkdaşlarına ihanet etmekten pişmanlık duymamıştı. Çünkü onların yarattığı yıkım kendisini de kapsayabilirdi. Ransan, tehlikeden kurtulmuştu. Artık kafasında filizlenmekte olan yeni planını uygulamak için harekete geçebilirdi. Ama biraz daha beklemek zorundaydı. Çünkü o plan için birisine ihtiyacı vardı. Çok uzaklarda olan birisine. Fakat o kişinin yakında geleceğini biliyordu.

Son Krea savaş gemisi, Dünyayı terk ettikten sonra Brokarlılar, Ransan'a birlikte çalışmayı önermişlerdi. Genç kadının düşünsel güç oluşturma ve yansıtma teknikleri konusunda derin bilgisi vardı. Brokarlılar, bundan yararlanmak istiyorlardı. Ransan, öneriyi hemen kabul etmişti. Bundan sonraki yaşamı artık Dünyada geçecekti. Riski az ve parası çok bir işin keyfini yaşayacaktı bundan böyle. Üstelik daha yoğun bir şekilde düşünebilecekti.

Genç kadın, bu sürecin ne kadar süreceğini kestiremiyordu aslında. Ama bazı düşünceleri gerçekleşebilirse bunun da sonu gelecekti. O zaman yeni kapılar açılacaktı.

Genç kadın, anıları arasında dolaşırken, bir sinyal sesiyle irkildi. Aniden yerinden kalktı ve şifreli dolabını açtı. Krealılardan kaçarken yanına aldığı zaman izleme monitörü, sinyal veriyordu. Ransan, nefesinin kesildiğini hissetti.

3.

Kapının çalınmasıyla yerimden kalktım ve güvenlik ekranına baktım. Genç bir adam, kapının önünde bekliyordu. Kim olduğunu sordum.

“Ben bir tezgahtarım,” dedi. “Marat Marken tarafından gönderildim. Size bazı bilgiler verecekmış.”

Kapıyı açtım ve dışarıya çıktım. Tezgahtar olduğunu söyleyen adam, bir süre yüzüme bakmış, sonra da bir şey söylemeden yürümeye başlamıştı. Soğuk görünümlü birisiydi. Onu takip ettim.

Otelin çıkış kapısında bizi bir mekik bekliyordu. Diğer mekiklerin ve botların arasına park edilmişti. Tezgahtar, kontrol modülünün başına geçti. Ben de yanına oturdum. Koltuk, hemen gövdemin şeklini almıştı.

Hızlı bir şekilde havalandık. Kent üzerinde bir tur attıktan sonra çıkış onayını aldık ve çöle doğru yöneldik.

Yolumuzun uzun olup olmadığını sordum. Adam, beş dakika sonra ulaşacağımızı söyledi. Fazla konuşkan birisi değildi anlaşılın. Yanıt verirken yüzüme bile bakmamıştı. Ben de başımı dışarıya çevirip çölde uzanan hava otobüsü hatlarını, yapay vahaları seyretmeye başladım.

Göllerin çevresine yerleştirilmiş enerji santralleri, güneşin altında parıldıyorlardı. Yerleşim birimleri, bulut kümesini andıran güneşten koruyucu manyetik kalkanlarla kaplanmışlardı.

Brokar, sınır kolonilerini geçtikten sonra alçalmaya başladık. Artık merkezin dışındaydık. Önümüzde birkaç ev uzanıyordu. Tezgahtar, mekiği evlerden birisinin önüne indirdi. Bir süre kum bulutunun dağılmasını bekledik. Sonra araçtan çıktık ve eve doğru yürümeye koyulduk.

Marat Marken’in evi, küçük bir kaleyi andırıyordu. Karganlılar ve Brokarlılar arasındaki sınır çatışmalarından korunmak için böyle bir evde yaşamak gerekiyordu. Çünkü burası hassas bir bölgeydi ve her an bir olay patlayabilirdi. Ev, güvenlik için manyetik bir korunma duvarıyla çevrilmişti.

Tezgahtar, kapının önünde durunca koruma duvarında bir boşluk oluştu ve aynı anda kapı açıldı. Tezgahtar, yine bir şey söylemeden yürümeye devam etti. Benimle bir şey konuşmamak için emir almış olmalıydı anlaşılın.

Adamı takip ederek içeriye girdim. Antika eşyalarla ve dört bir tarafı kitaplıkla çevrili bir salonu geçtikten sonra bir odaya girdik. Burası da dijital bir kitaplıkla çevrelenmişti. Yer yer el yazması ve matbaa basımı kitapların olduğu raflar da gözüme çarptı.

Saçları dökülmüş, orta yaşlı bir adam, içeri girdiğimizi görünce oturduğu masadan kalktı ve elini bana doğru uzattı. Kendisini, Marat Marken diye tanıttı.

Tokalaştıktan sonra beni elimden tutup antika koltuklardan birisine oturttu. Kendisi de tam karşıma geçti. Çok heyecanlı görünüyordu. Bu arada Tezgahtar, odadan çıkmıştı.

Marat Marken gülümseyerek, “İlginç bir makale yazmışsınız,” dedi. “Ama tarihin ayrıntılarını iyi bilmeniz gerekiyor.”

Kısaca yanıtladım:

“Sanırım, bunlar da sizde.”

Başımı işaret ederek, “Hepsi burada kayıtlı. Yüzyıllar önce ailemden bir bilim adamı arkadaşlarıyla beraber, tarihi oluşturdu,” dedi. Sesinde başkalarından daha çok şey bilmenin verdiği bir coşku vardı.

“Bunları bana anlatacaksınız, değil mi?” diye sordum aynı coşkuyla. Adamın hemen konuşmasını sağlamak için aşırı meraklı bir tavır takınmışım. Aslında anlatacaklarını çok merak ediyordum. Yine de bunu abartılı bir şekilde göstermekte yarar vardı. Adamı, dolduruşa getirmeliydim.

Marat Marken, arkasına yaslandı ve ne içmek istediğimi sordu. Ruka denilen yerel içkiden istedim. İçeri giren bir hizmet robotu, içkilerimizi getirdi. Bir süre konuşmadan içkilerimizi yudumladık. Sonra Marat Seren anlatmaya koyuldu:

“Biliyor musun,” dedi. “Bu yaşadıklarımız her şey birer görüntü. Sygonlular, Brokarlılar, Karganlılar. Krea istilasası da öyle.”

Konuşma, ummadığım bir şekilde başlamıştı. Yaşadıklarımızın birer görüntü olduğunu söyleyen bu adam, mistik düşüncelerin fazla etkisi altında kalmış olmalıydı. Ya da aklını kaçırmış, kendi kendisine bir şeyler uydurmaya başlamıştı. Yine de dediklerini ciddiye almış gibi göründüm.

“Eğer bunlar görüntüyse, bunları kimler yaratıyor?”

“Bu, yüzyıllarca önce yaratılan bir tarih. Büyük babalarımdan birisi ve yakın bir arkadaşı Abdül John Kura, bu tarihi kurguladılar. Bir model oluşturup insanların beyinlerine Sygonluları, Brokarlıları, Karganlıları ve Krealıları yerleştirdiler. Telepati ile yaptılar bunu. Böylece toplumsal bir bilinç oluşturdular. Masa başına oturup bir Kozmik Gizem Kitabı simgesi oluşturdular. Sonra Brokarlıları ve Karganlıları bu kitabı ele geçirebilmek için savaştırdılar. Bu arada bir Sygon istilasası senaryosu hazırladılar. Sonra da aynı senaryoyu Krealılar için yazdılar. Holografik bir tarih bu. Tamamen kurguya dayanıyor.”

Bilim, holografik evren kuramları konusunda son yıllarda çok ilerlemişti. Onlara göre hepimiz kozmik bütünün parçalarıydık. Ve beyin, evrende bilinmeyen boyutlardan aldığı dalgalara göre bir takım imgeler oluşturuyor ve bunların fiziksel olarak görünmesini sağlıyordu. Yani tüm yaşadıklarımız sanaldı.

Ama bana göre, tarihi bu şekilde ele almak mümkün değildi. Marat Marken’in konuşmasını sürdürmesi için itiraz etmek istemiyordum. Fakat adamı gücendirmeyecek şekilde bir şeyler sorup, daha fazla anlatmasını da sağlamalıydım. Araştırmalarıma yön verecek bilginin kaynağına gelmiş olduğumu sezebiliyordum. Bunun peşini bırakmaya da hiç niyetim yoktu. Buradan eli boş dönmemeliydim.

Adama ne soracağımı düşünürken, birdenbire kapı açılıverdi. Beni getiren tezgahtar, ağır ağır

içeriye giriyordu. Elinde küçük bir lazer silahı vardı. Marat Marken, ayağa kalkmış, şaşkın bakışlarla adamı izliyordu. Tam ağzını açıp bir şey söyleyecekti ki, tezgahtar silahı Marat Marken'e doğrulttu ve tetiğe dokundu. Marat Marken, iki ışın darbesiyle yere yıkılıverdi. Her şey bir anda oluvermişti.

Olanları izlerken sanki buz kesmişim. Tezgahtar, cebinden bir yaşam izleme aleti çıkardı ve Marat Marken'in üzerinde dolaştırdı. Sonra da bana dönerek, "Öldü," dedi. Yüzünde duygusuz bir ifade vardı. Aynı soğukluk devam ediyordu.

Ne yapacağımı bilemiyordum. Kapı hala açıktı. Bir an kaçmayı düşündüm. Ama tezgahtar, beni de vurabilirdi. Yerimden kalkmadan beklemeye başladım. Korkuyordum. Buraya gelmekle başıma bir dert açmışım. Fakat böyle olacağını bilemezdim. Şimdi, bundan sonra olabilecekleri beklemekten başka çarem yoktu.

Tezgahtar, silahını pantolon cebine yerleştirdi ve bana bakmaya başladı. Demek beni öldürmek gibi bir niyeti yoktu. Biraz rahatlamışım. Ben de adama bakmaya başladım. İçimdeki korkuyu bastırmaya, sakin olmaya çalışıyordum.

Tezgahtar, kapının önünde durdu ve "Artık gitme zamanı," dedi bana doğru dönerek. "Bir oyun yapmadan peşimden gel."

Onu izlemekten başka çarem yoktu. Adam önde, ben arkada mekiğe doğru ilerledik. Az sonra havalanıyorduk.

Bir süre çöl üzerinde yol aldıktan sonra Ur-7 vahasının doğusunda bir yerleşim birimine doğru inişe geçtik. Güneş, batmak üzereydi. Manyetik güneş kalkanları kapatılmışlardı. İneceğimiz yeri daha iyi görebiliyordum.

Kubbe tavanlı evler, vaha boyunca yayılmışlardı. Yerel konsey binası, yapay tepelerden birisinin üzerinde kurulmuştu. Bu binayı geçtikten sonra küçük bir koruluk görüldü. Yapay ağaçların arasında evler göze çarpıyordu. Koruluğun tam ortasında yapay bir göl vardı.

Tezgahtar, araca koruluğun üzerinde küçük bir tur attırdıktan sonra göle doğru indirmeye başladı. Gölün çevresinde kadınlar, erkekler kümelenmişlerdi. İndiğimizi görünce geriye çekildiler ve ağaçların arkasında gözden kayboldular.

Mekik, suyla temas ettikten sonra da iniş devam etti. Daha sonra bir su altı pistinin üzerinde durdu. Bu sırada mekiğin kapısının hizasında bir dalgalanma oldu ve bir dar bir koridor ortaya çıktı. Tezgahtar, mekiğin kapısını açtıktan sonra kendisini izlememi işaret etti ve dışarıya çıktı.

Birlikte koridorda yürüdükten sonra küçük bir asansöre bindik ve yukarıya doğru çıkmaya başladık.

Asansörün kapısı açılırken tezgahtar, "Şimdi biraz dinlenme ve eğlenme zamanı," dedi. Onu ilk kez gülümserken görüyordum. Bu arada nelerle karşılaşacağımı da merak ediyordum. Asansörden

çıkınca da bunun hiç de korkulacak bir şey olmadığını gördüm. Sanki bir yerden bir ses gelmişti. Ve o ses, sakın olmamı söylüyordu.

Büyük bir salona girdik. İçerisi loştu. İnsanlar yere serilmiş minderlerde oturmuşlardı. Bir kısmı nargile içiyor, bir kısmı da yanlarında oturan kadınlarla oynaşıyorlardı. Salonun tam ortasında tepsiyi andıran bir pistte bir dansöz, göbek dansı yapıyordu. Bazı insanlar da kadının çevresinde kümelenmiş, tempo tutuyorlardı.

“Burada otur ve eğlenmene bak,” dedi tezgahtar. Sonra da gözden kayboldu.

Ne yapacağımı bilemez bir şekilde bir süre bekledim. Sonra boş bulduğum minderlerden birisine oturdum. Herkes kendi alemine dalmıştı. Kimsenin benimle ilgilendiği yoktu. Çevreyi incelerken bakışlarım, genç bir kızın bakışlarıyla karşılaştı. Benimle aynı yaşlarda birisiydi. Kendisine baktığımı görünce yanıma yaklaştı.

“Merhaba,” dedi. “Benim adım Catherine. Oturabilir miyim?”

Kenara çekilip oturmasını işaret ettim. Genç kız, saçlarını yüzüme dokundurarak yanıma oturdu, elimi tuttu.

Birden irkildiğimi hissettim. O ele daha önceden de dokunmuştum sanki. Kızın kokusu da yabancı değildi. Deniz kokusuyla karışık bir kokuydu. Ne konuşacağımı bilemiyordum. Ama bir şeyler söylemek istiyordum.

“Buraya yeni geldim,” dedim.

Nereden geldiğimi sormadan konuşmasını sürdürdü:

“Burada yaşıyorum. araştırma enstitüsünde görevliyim,” dedi fısıldarcasına. “İnsan düşüncesi ve genetik bağlantılar üzerine çalışıyorum. Bu bağlantının tarihsel süreçlerini inceliyorum.”

Hemen atılarak, “Bu konularla ben de ilgileniyorum,” dedim. ”Neler yaptığını bana anlatır mısın?”

Bir konuşma konusu bulduğum için hoşnut olmuştum. Bu kızla karşılaşmam, inanılmaz bir rastlantıydı. Belki de holografik evren kuramı doğrudu ve istediğim bir şey oluyordu.

Ama o, konuşmayı sürdürmek niyetinde değildi. Başımı iki yana sallayarak olumsuz tavrını ortaya koydu. Bir yandan da gülümsüyordu.

“Bu projeler, gizlidir. Her yerde açıklanmaz.”

Fazla üstelemedim. Yalnızlığımı paylaşacak birisini bulmuştum ve kaçırmak istemiyordum. Ayrıca onunla iyi geçinirsem, istediğim bilgilere de ulaşabilirdim.

Bu sırada yanıma birisi yaklaştı. Garip bir şeydi. Bir yaratıktı sanki. Vücudunun bir bölümü

kadını, diğer bölümü erkeği andırıyordu. Başında bir kadının güzel bir yüzüyle bir adamın yaşlı yüzü içiçe geçmişti. Bedeninin çeşitli yerleri, eriyiğe benzeyen bir şeyle kaplanmıştı.

Bize memnun olup olmadığımızı sordu.

Catherine, gülümseyerek her şeyin çok güzel olduğunu söyledi. Şey, gülümsedi. O gülüşte de bir genç kadının çekiciliğiyle yaşlı bir insanın hüznü vardı. Daha sonra arkasını döndü ve sekerek uzaklaştı. Genç kıza döndüm.

“Bu da kim?”

Catherine çantasından çıkardığı sigarayı yakarken, “Selim Reşat Bey diye birisi,” dedi. “Tezgahtarın yardımcısıymış.”

“Garip bir yaratık,” dedim. “Bir insan gibi. Ama insan değil. Şu genetik deneylerden birinde kullanılmış olmalı.”

Aldırmaz bir tavırla, “Bilmiyorum,” dedi genç kız. “Duyduğum kadarıyla tezgahtar onu İstanbul’da bir yerde bulmuş. Bir süre panayırarda gösteri yapmak için kullanmış. Burayı kurunca da kendisine yardımcı yapmış.”

“Demek buranın sahibi, Tezgahtar,” dedim hayretle.

“Evet. Buraya yüklü parayla gelmiş. Aslında bir panayır göstericisinin bu kadar çok parası olması ilginç. Ama kazanmış işte. Belki de başka yerlerden bulmuştur. Geçmiş hakkında fazla bilgim yok.”

Bu sırada yüksek tempolu bir müzik, ortalığı inletmeye başlamıştı. Müzikle beraber salonun loşluğu kayboldu ve her yer aydınlandı. Pistte bir başka dansöz vardı şimdi. Yarı çıplak bedenini saran iki yılanla dansa başlamıştı.

Aydınlıkta Catherine’in yüzünü daha iyi görebiliyordum şimdi. Bilincimin derinliklerinde tanıdık bir yüzdü bu. O da dikkatli bir şekilde bakmaya başlamıştı bana.

Çatık bakışlarla beni bir süre süzdükten sonra, “Arkeolojik tarih üzerine çalışan bir yakının var mı?” diye sordu.

“Hayır,” dedim. “Bir kız kardeşim var. O da yıldız gemilerinde mühendis olarak çalışıyor.”

Catherine, dalgın bir şekilde konuşmasını sürdürdü:

“Bizim enstitüde bir arkeolojik tarih profesörü var. İnanılmaz derecede sana benziyor.”

“İnsan insana benzer,” dedim gülümseyerek. “Ben de görmek isterdim onu. Belki köklerimiz aynıdır.”

Başımı salladı. Tam yanıtlayacaktı ki bir patlama duyuldu. Her yeri dumanlar kaplamıştı. İnsanlar, çığlık atmaya, kaçışmaya başladılar. Ben de elimde olmadan ayağa fırlamıştım. Oysa Catherine sakindi.

“Polis baskını,” dedi fısıltıyı andıran bir sesle. “Bunu çok sık yaparlar.”

Bunları söylerken kapıyı işaret etmişti. O tarafa döndüm. Bir polis birliği dumanlar arasında içeri giriyordu. Siyah üniformalıydılar. Başlarında da metal kasklar vardı.

Polisler, insanları duvar kenarında toplamaya başladılar. Üniformasından birliğin komutanı olduğu anlaşılan birisi, emirler yağdırmakla meşguldü. Yüzünü kapatan bir başlık takmıştı.

Bu arada aklım tezgahlara takılmıştı. Görünürde yoktu. Polis baskınına duyunca kaçmış olmalıydı. Beni buraya niçin getirmişti acaba? Şimdi nerelerdeydi? Başıma gelenler ne kadar garipti. Buraya bir araştırma yapmak için gelmiştim. Sonra bir cinayete şahit olmuşum. Şimdi de bir polis baskınının içine düşmüştüm. Bunlar, benim gibi bir araştırmacı için sıra dışı olaylardı.

Polisler, ellerindeki aygıtlarla müşterilerin kimliklerini kontrol ediyorlardı. Patlamayla doğan karmaşa sona ermişti. Şimdi herkes polisin karşısında suskun bir şekilde bekliyordu. Birlik komutanı emir vermeyi bırakmış, duvarın kenarında sıralanmış insanları önlerinden geçerek inceliyordu. Özel olarak birisini arıyor gibiydi.

Adam, Catherine’e baktıktan sonra bana döndü. Başlığından dolayı yüzünü göremiyordum. Boyu, benim kadardı.

Bir süre önümde durduktan sonra adamlarına dönerek, “Bunu götürün,” dedi. Dehşete kapıldığımı hissettim. Adamın, kimlik kontrolü yapmadan beni polislere teslim etmesi olacak şey değildi. Belki de Marat Marken cinayetini soruşturuyorlardı ve olay sırasında benim orada olduğumu öğrenmişlerdi. Sorun değildi bu. Gördüğümü anlatacaktım. Başıma gelen sorunlardan bir an önce kurtulmalıydım.

Tam konuşmak üzere ağzımı açmıştım ki, komutanın yumruğu suratımda patladı. Başım duvara çarptı. İyicene sersemlemiştim. Düşmemek için Catherine’e tutunmaya çalıştım. Yere kapaklanırken genç kızın tiz çığlığını duydum.

Kendime geldiğim zaman bir hücrede olduğumu anladım. Küçük bir yatakta yatıyordum. Tam üzerimde sorgu aygıtı vardı. Tavana monte edilmişti ve başımın biraz üzerindeydi.

Ben uyurken belleğim okunmuş olmalıydı. Suçsuz olduğumu anlamış olmaları gerekiyordu. Rahatladığımı hissettim. Az sonra birilerinin gelip beni serbest bırakmalarını beklemekten başka çarem yoktu.

Yataktan kalktım ve hücrenin içinde dolaşmaya başladım. Gizli kameralarla beni izlediklerinden şüphem yoktu. Kalp atışlarım ve vücut ısım da inceleniyor olmalıydı mutlaka. Sakin görünmeye

çalışıyordum. Uyandıklarımı görünce beni almaya geleceklerdi. Sorunlarım sona erecekti. Şimdilik beklemeliydim.

Az sonra kapı açıldı ve polis birliğinin komutanı içeriye girdi. Başında hala o başlık vardı. Bir şey söylemeden karşımda durdu bir süre.

Yüzünü görmediğim bir insan karşısında olmaktan sinirlerim gerilmişti. Az önce hissettiğim rahatlamanın yerini endişe almaya başlamıştı. İçimde sanki buradan çıkamayacakmışım gibi bir duygu oluşuyordu. Bu da beni dehşete düşürmeye yetiyordu.

Adamın konuşmadan durmasına daha fazla dayanamadım ve “Serbest miyim?” diye sordum.

“Evet,” dedi komutan. “Buradan çıkacaksın. Belleğini okuduk ve şahit olduğun cinayeti öğrendik.”

İçim yeniden rahatlamıştı. Yeni sorgulama yöntemleri çok işe yarıyordu demek. En basitinden, acı vermiyordu. Gerçekleri de ortaya çıkarabiliyordu.

“Suçsuzluğum anlaşıldığına göre, hemen gitmek istiyorum,” dedim ve kapıya doğru yöneldim.

Adam, kolumdan tutarak, “Önemli bir hata yaptık,” dedi. “Seni otele bırakabilirim. Bu saatlerde vahalar arası yolculuk güvensizdir.”

Sesi çok kibardı. Bütün başını kapatan başlık, ses tonunu değiştirse de samimi olduğunu anlamak mümkündü. Bugün başıma çok dert açılmıştı ve otelim bulduğum vahaya giderken bir çatışma içine düşebilirdim. Brokarlılar ve Karganlılar arasındaki çatışmaların yeniden alevlendiğini takside haberleri izlerken öğrenmiştim. Artık başıma yeni dertler açılmamalıydı.

Önerisini kabul ettim ve birlikte hücreyi terk ettik. Bir süre konuşmadan yürüdüktan sonra polis botunun durduğu yere geldik.

Komutan, polis botunun komuta yerine geçti ve gidiş koordinatlarını bilgisayara girdi. Sonra otomatik pilotu devreye soktu ve arkasına yaslandı. Derin düşüncelere dalmış gibiydi.

Hala başlıklıydı. Bunun bir korunma önlemi olduğunu düşünüp üzerinde fazla durmadım. Havalanan bottan aşağıya bakmaya başladım. Emniyet müdürlüğünün binası geride kaldıkça daha çok rahatladığımı hissediyordum.

Komutan hiç konuşmadan yolu kontrol ediyordu. Bu sırada aklıma Catherine geldi. Onu yarın aramalıyım. Nerede çalıştığını öğrenmiştim nasılsa. Onunla arkadaşlık etmek, zevkli olacaktı. Genç kızı gözümün önünde canlandırmaya çalıştım. Bunun bana mutluluk verdiğini hissediyordum.

Uzun süre konuşmadan yol aldık. Ne komutan bir şey söylemişti, ne de ben. Bu da beni çok mutlu ediyordu. Catherine’in düşleriyle başbaşa rahat bir yolculuk yapıyordum. Sanki bir korulukta ilerliyorduk. Onunla tarih ve arkeoloji üzerine derin bir sohbeta dalmış gibiydik. Sonra Mars’a doğru

yol alıyorduk. Yıldızların arasında dolaşıyorduk. Durmaksızın ona sarılıyordum. Ve içimden gelen bir ses, Catherine’i daha çok düşünmemi istiyordu.

Ama birdenbire Catherine kayboluverdi. Düşüncelerim kesilmişti. Bir şey, her şeyi sona erdirmişti. Yeniden polis botunun içindeydim. Bir gariplik vardı. Yolumuz bu kadar uzun olmamalıydı. Aşağıya baktım. Çöldeydik ve vaha kümelerinden uzaklaşmıştık. Telaşlanmıştım. Yeniden endişe duymaya başlamıştım. Daha doğrusu, korkuyordum. Bu polisten kurtulamayacaktım galiba. Acaba kuytu bir yere götürerek orada mı öldürecekti beni?

Bunu belli etmemeye çalışarak sordum:

“Otelin rotasından çıktık galiba?”

“Evet,” dedi sakın bir ses tonuyla, “Bir yolcu daha alacağız.”

Bunu söyledikten sonra otomatik pilota sesle komut verdi ve bot alçalmaya başladı. Sonradan suçsuz olduğu anlaşılan birisini daha mı alacaktık acaba?

Böyle düşünerek kendi kendimi teskin etmeye çalıştığımın farkındaydım. Çünkü alçaldığımız yerde polis binasına veya hapishaneye benzer bir yer yoktu. Birkaç tane ev vardı. Yoksa beni bu evlerden birisine götürüp atalardan kalma yöntemlerle bir kez daha mı sorgulayacaklardı? Bu düşünce, dehşet içinde titrememe yetti.

Bot, yere inince komutan dışarıya çıktı. Bir şey söylememişti. Buradan bir yere gidemeyeceğimi biliyordu. Böyle bir niyetim de yoktu zaten. Kendimi yatıştırmaya çalışarak beklemeye koyuldum. Bir yandan da polisi izliyordum.

Adam, bir evin kapısını çaldı. Az sonra karşısında birisi belirdi. Sanki münakaşa edermiş gibi konuşmaya başladılar. Komutan, bir suçluyu tutuklamaya mı çalışıyordu acaba? Onu şehirdeki başka bir yere götürecekti belki. Bunların başka bir anlamı olamazdı. Öyle düşünmeye çalışıyordum.

Tartışma uzayacağına benziyordu. Bu sırada polisin elinde bir silah belirdi. Ama ateş etmedi. Silaha rağmen adam hala direniyordu. Polis, silahın kabzasıyla adamın şakağına bir darbe indirdi ve onu yere yıktı. Bir tutuklama olduğu kesindi.

Polis, adamı sırtına aldı ve hızla bota doğru koşmaya başladı. Bir yandan da çevreyi kontrol ediyordu. Gizli bir tutuklama izliyordum anlaşılan. Belki de hükümete karşı olan birisi kaçırılıyordu. Bunlar, tarihimizin yüzyıllar öncesinden gelen gelenekleriydi.

Polis komutanı, botun arka kapısını açtı ve adamı koltuğa doğru savurdu. Arkama dönüp baktım ve tüylerim diken diken oldu. Koltukta baygın oturan adam, inanılmaz derecede bana benziyordu. Hatta o bendim.

Titreyerek polise döndüm ve, “Bu da kim?” diye sordum.

“O, bir profesör,” dedi. “Yolculuğumuza katılacak.”

Bot, tekrar havalanmıştı. Otelime gitmediğimizin farkındaydım artık. Belirsiz bir yere doğru yol alıyorduk. Başıma bir sorun açılmıştı ve devam ediyordu. Artık düşünemez haldeydim.

Çölde alçak uçuş yaparken defalarca dönüp arka koltuktaki adama bakıyordum. İnanılmazdı ama o bendim. Veya bana çok benzeyen birisiyle karşı karşıyaydım.

Aklıma Catherine’le yaptığım konuşma geldi. O eğlence yerinde bana çok benzeyen bir arkeolojik tarih profesöründen söz etmişti. Bu adam, o olmalıydı. Rastlantısallığın bu kadarı da olmazdı. Düşündükçe aklımı kaçırabilirdim. En iyisi sakın olmaktı.

Cesaretimi toplayıp polise döndüm ve nereye gittiğimizi sordum. Adam, başını çevirmeden, “Üçümüz, bir sohbet yapacağız,” dedi. Yine sakindi.

Bana yanıt vermesinden cesaret almıştım. Hemen diğer soruyu sordum:

“Bizim birbirimizle ne ilgimiz var ki?”

“Çok ilgimiz var dostum,” dedi gülererek. “Bunu anlayınca çok şaşıracaksın, inan bana.”

Bunları söyledikten sonra ani bir hareketle başlığını çıkarıverdi. Bu da bir çılgılık atmama ve dehşet içinde kalmama yetti. Çünkü karşımda duran polis komutanı, inanılmaz derecede bana benziyordu. Hayır, o bendim. Arkadaki baygın profesör, polis komutanı ve ben, aynı kişilerdik. Benzerlik yoktu. Biz, aynı kişilerdik.

Bir polise, bir de profesöre bakıyordum. İnanılmaz bir şeydi bu. Kalbim, yerinden fırlayacakmış gibi atıyordu. Panik içindeydim. Belki de bir düş görüyordum. O sorgulama aygıtı, beynimde hasar yaratmış olmalıydı. Ben bunları düşünürken polis komutanı durmadan gülüyordu. Ben de çılgınlar gibi kahkahalar atmaya başladım.

4.

Ransan, odada sıkıntıyla dolanıp duran Tezgahtar’ı izliyordu. Adam, bir sigarayı söndürüp diğerini yakıyordu. Sigarayı sanki yemiş gibi dudaklarının arasında çeviriyordu.

Ransan, adamın bir sigara daha yakmasını bekledikten sonra, “Sorunları sıkılarak çözemeyiz,” dedi.

Tezgahtar, öfkeyle genç kadına döndü ve “Benim yaptığım salaklıktan başka bir şey değil,” diye haykırdı. “Onu, oraya götürmemeliydim.”

“Polisin baskın yapacağını bilemezdin,” dedi Ransan. “Üstelik onun da biraz rahatlaması ve

geçmişini yeniden hissetmesi gerekiyordu. Özellikle Catherine'i görünce.

Diğerinin aldıracağı yoktu. Söylenmeye devam ediyordu:

“Benim gibi bir tezgahtar için inanılmaz bir hata.”

Ransan, adamı sakinleştirmeye çalışarak, “Şimdi onu unutamam,” dedi. “Genetik şövalyeler için bir piyasa araştırması yapabildin mi?”

Tezgahtar, sıkıntılı havasından birdenbire kurtulmuştu. Genç kadının yanına oturdu ve konuşmaya başladı:

“Galaksideki bir çok imparator ve kabile reisleriyle görüştim. Haçlı şövalyelerinin iyi bir savaş aracı olacağını söylüyorlar. Eklenmiş lazer donanımı isteyenler de var. Ama şövalyeleri savaşırken görmek istiyorlar.”

“Bu kolay,” dedi Ransan. “Yakında Karganlılar üzerine bir birlik göndereceğiz. Savaşın görüntülerini başından sonuna kadar onlara iletebiliriz.”

Tezgahtarın neşesi yerine gelmişti. Sigarasını keyifle içiyordu şimdi.

“Uydu görüntü ağları konusunda çalışan bir arkadaşım var. Savaş görüntülerinin iletilmesinde ondan yardım alabiliriz. Yeter ki alacağım komisyon üzerinde anlaşalım.”

Ransan, “Bunu da halledebiliriz,” dedi. “Önemli olan, kitlesel satışın gerçekleştirilmesi. Hem biz kazanalım, hem de sen kazan.”

Bu sırada tezgahtarın vizyofonu sinyal verdi. Adam, Ransan'ın yanından uzaklaşıp bir süre anlatılanları dinledi. Konuşma sona erdiği zaman, yüzünü yine bir sıkıntı kaplamıştı. Ransan'ın bir şey sormasına fırsat vermeden anlatmaya koyuldu:

“O araştırmacı, kaybolmuş. Sorgulandıktan sonra bırakmışlar. Ama otele gitmemiş.”

“Polis merkezinden nasıl ayrılmış?” diye sordu Ransan.

Onun sesi de sıkıntılıydı. Oyunağını kaybetmiş bir çocuk gibiydi.

“Bir polis komutanı, adamı götürmüş. Onu da araştırmış benim adamlar. Komutan, raporunda araştırmacıyı vaha merkezinde bir yerde bıraktığını belirtmiş.”

Şimdi de Ransan, odada tur atmaya başlamıştı. Tezgahtardan bir sigara aldı ve dudaklarına sıkıştırarak yaktı. Zihnini toparlamaya çalışıyordu.

Tezgahtar, genç kadını kolundan tuttu.

“Sen, bu işe kafanı takma,” dedi. “O araştırmacıyı bulmak, benim işim. Onu buraya getireceğime

söz vermiştim. Sözümü de yerine getireceğim. Sen, komisyonumu ayarla, yeter.”

Bunları söyledikten sonra da odadan ayrıldı. Ransan, koltuğa oturup düşünmeye başladı. Bir yandan da zihninde Krea müziği dinliyordu.

Haçlı savaşçıları, Karganlıların yok edilmesinde çok işe yarayacaktı. Ayrıca bu savaşçı şövalyelerin satışı, Brokar bütçesine önemli katkı getirecekti. Üstelik, istediğini Brokarlılardan alabilecekti Ransan. Düşünce yaratma ve genetik kopyalama teknikleriyle savaş gücü yüksek bir ordu yaratılıyordu. Karganlılara yönelik saldırının başarılı olması durumunda şövalyelere büyük talep olacağı kesindi. Ama Ransan'ın sorunu başkaydı. O, araştırmacının peşindeydi.

Tezgahtar, antika eşya sattığı Marat Marken'e ihanet etmiş ve araştırmacıyı kaçırmıştı. Ransan, istediği için yapmıştı bunu. Fakat sadece araştırmacının ele geçirilmesi yetmiyordu. Marat Marken de öldürülmeliydi. En basitinden bu zaman boyutunda Marat Marken'e yer yoktu. Genç kadının planlarının önündeki en önemli engeldi o. Çünkü kurgu tarihin kökenini biliyordu. Ama artık tarih, kurgu olmaktan çıkarılmalıydı. Bir tek Brokar tarihi olmalıydı. Sonra o tarih, Krea'ya doğru yola çıkmalıydı. İnsanlar, bunu zihinlerinde ve bilinçlerinde değil gerçekte yaşamalıydılar.

Ransan'ın Dünyaya geliş amacı, Dünyalıların yaratıcı ve yıkıcı güçlerini kullanarak Krealıları düşünsel açıdan canlandırmaktı. Şimdi bu amacın gerçekleşmesi mümkün değildi. Ransan da bir Brokarlı sayılırdı artık. Yeni planları vardı. Şövalyelerle yeni bir tarih yaratıp oradaki yerini almalıydı. Sonra da şövalyelerin başında Krea üzerine yönelmeliydi. Bir amazon savaşçısı gibi.

Zihninde eski bir Krea savaş şarkısı dalgalanıyordu şimdi. Ransan, savaşçıların önünde Krea sokaklarında ilerliyordu. Kalabalık, onu alkışlıyor, adını haykırıyordu.

İlk işi Amiral Turama'yı, eski bir Dünya geleneğine göre çarpmıha germek olacaktı. Kendisine karşı gelenleri de ateşte yakacaktı. Krea'daki meydanlardan birisini bu işe ayıracaktı. Halkın her şeyi seyretmesini istiyordu. Engizisyon mahkemesi oluşturacaktı. Zihninde Engizisyon başyargıcı Bernardo Gui'nin görüntülerini hissetti.

Krea tarihini yeniden yazacaktı Ransan. Bunun için de o araştırmacının belleğine ihtiyacı vardı. Çünkü o, kaybettiği yolcuydu. Araştırmacı, Ur-7 havzasına geldiği zaman Ransan anlamıştı bunu. Krealılardan kaçarken yanına aldığı zaman izleme çantası, yıllardan sonra ilk kez sinyal vermişti. Yolcusu, yakınlarda bir yerdeydi. Ama şimdi yine ortadan kaybolmuştu. Buradaydı fakat nerede olduğu belli değildi. Tezgahtarın onu bulmasını beklemekten başka çaresi yoktu. Her şey yarım kaldığı yerden devam etmeliydi.

5.

Üç adam oturmuş, birbirimize bakıyorduk. Şaşkınlık ve korku içindeydik. Bizi buraya getiren polis komutanının yüzünde bile şaşkınlığın ve korkunun izlerini görmek mümkündü.

Polis komutanı, bizi eski yeraltı hapishanelerinden birisine getirmişti. Küçük sorgulama odalarından birisinde oturuyorduk. Birbirimizin aynısı olmaktan doğan ilk şoku atlatmıştık. Sonra konuşmaya başlamıştık.

Bu rastlantının ve benzerliğin nedenini öğrenmeliydik. Bunu da konuşarak ve birbirimizi tanımaya çalışarak başarabilirdik. Uzun süre, arada bir yaşadığımız düşlerden ve imgelerden söz ettik. Aramızda bir bağlantı olduğunu görünce şaşkınlığımız daha da artmıştı. Hepimiz, aynı şeyleri yaşamıştık.

Polis komutanı, zaman zaman bir bilim adamı, tarih yazıcısı, gazeteci olduğunu düşlerinde yaşıyordu. Bilim adamı da bir tarih yazıcısı, polis, gazeteci olduğunu görüyordu. Birimizdeki eksiklik, diğerinde tamamlanıyordu. Bir tek gazeteci ortalarda yoktu. Onun sonradan bir politikacı olduğunu biliyorduk. Mustafa Max Koray'ın android kabinesinde yer almıştı. Ama ondan sonrası yoktu.

“Biz, birbirimizi tamamlayan parçalarız, anlaşılan,” dedim. “Farklı zaman boyutlarında yaşadıklarımız, ruhsal bir olay olmalı. Yani ruhlarımız, zaman ve mekan sürekliliği içinde önce farklı kişiliklere büründü. Sonra da parçalara ayrıldı ve her kişilik ayrı ayrı bedenlendi.”

“Evrenin oluşumu gibi,” diye tamamladı bilim adamı. “Kendimizi birer gezegen olarak düşünelim. Aynı onun gibi bir şey. Bütünden koptuk ve oluştuk. Ama bütünün tüm özellikleri de içimizde.”

Polis komutanı, bizi dinledikten sonra, “Artık tanışmış olduk,” dedi. “Profesörün bana ne kadar benzediğini daha önceden fark etmiştim. Ama bir rastlantı olduğunu düşündüğüm için üzerinde durmamıştım. Fakat bir üçüncü kişiyi de görünce aklıma bazı komplo senaryoları gelmişti.”

“Nasıl, yani?” diye sordum.

Profesör de meraklı bir şekilde polis komutanına bakıyordu.

Polis komutanı, “Bu bölgede genetik çalışmalar ve kopyalama teknikleriyle insanlar oluşturuluyor,” diyerek yanıtladı beni. “Brokarlılar ve Sygonlular, gizli projeler yürütüyorlar. Acaba, dedim kendi kendime, bazı insanların benzerlerini oluşturup gerçeğinin yerine geçirilmesi mi planlanıyor?”

Profesör, hemen atılıverdi.

“Böyle bir şey çok anlamsız. Buna neden gerek duyulsun ki?”

“Bir darbe planlamış olabilirlerdi belki de.”

Profesör, bir kahkaha savurduktan sonra, “Brokarlılar mı, Sygonlular mı? Niçin darbe yapsınlar ki?” dedi. “Her şey onların denetimi altında. Aralarında gül gibi geçiniyorlar üstelik. Birbirlerine karşı hareket etmezler. Bunun için gerekçe yok. Ayrıca android kabine projeleri Koray Robot

Endüstrisi şirketinin tarihinde kaldı.”

“Neyse,” dedi polis. “Bunlar, benim düşüncelerimdi. Ama sizinle konuştuktan sonra bunların gerçek olmadığını kavradım. Biz, rastlantısal olarak burada buluştuk. Gerçek olan bu.”

“Gerçek anlaşıldığına göre, artık gidebilir miyiz? diye sordum sevimli bir ses tonuyla.

Polis, onaylar anlamında başını salladı. Bir yandan da üzgün bir şekilde mırıldanıyordu:

“Yaşadıklarınız için üzgünüm. Ama her şeyden şüphelenmek, bir polisin görevidir.”

Profesör, “Aldırma dostum,” dedi elini adamın omzuna koyarak. “En azından tanışmış olduk. İnanılmaz bir rastlantı yaşadığımız için kendimizi şanslı saymalıyız.”

Ben de onu tamamladım:

“Hepimizin kozmik bütünüün bir parçası olduğunu anladık.”

“Bunun için bu kadar kesin konuşma,” dedi profesör. Sesinde sertlik vardı. Kaşlarını da çatmıştı. “Ortada kuram haline gelmiş bir şey yok.”

Benim gibi bir araştırmacının bunu düşünmesi gerekirdi. Ama şu anda bilimin ilkeleriyle uğraşacak zamanım yoktu.

Hücreyi terk etmeden önce polis komutanına döndüm. Kafamda bazı sorular vardı ve bunların aydınlanmasını istiyordum.

“Tezgahtar denilen adam, bu cinayeti neden işlemiş olabilir acaba?”

“Belki de aralarında bir anlaşmazlık vardı. Senin bellek görüntülerini incelediğimizde adamın içeri girerek bir şey söylemeden Marat Marken’i öldürdüğünü gördük. Önceden bir sorunları vardı bana göre. Tezgahtar, Marat Marken için değerli antika eşyalar buluyormuş. Bazı eşyaları da yasa dışı yollardan elde ettiğini biliyoruz. Ticari bir anlaşmazlık olmalı aralarında.”

Tahminlere dayalı bir yanıt almıştım. Sormam gereken başka sorular da vardı.

“Peki ama, adamı niçin ben oradayken öldürdü ve beni ne amaçla o eğlence merkezine götürdü?”

Polis komutanı, bir süre durakladı ve düşünceli bir şekilde, “Tezgahtar her işi yapan bir aracı,” dedi. “Belki de birileri seni sipariş etmiştir.”

“Bu çok garip bir durum. Marat Marken, benimle ilişkiye geçti. Tezgahtarı beni alması için gönderdi. Biz Marat Marken’le görüşürken tezgahtar içeriye girdi, onu öldürdü ve beni aldı.”

Komutan gülümseyerek, “Demek, talep o sırada doğdu,” dedi.

“Bu, komik bir şey değil,” dedim. Sinirlenmişim. “Beni Marat Marken’in elinden onu öldürmeden de alabilirdi.”

“Demek ki, seni sipariş edenler Marat Marken’in sana bir şeyler anlatmasını istemiyorlardı. Veya seni ele geçirmelerinin bir anlamı olabilmesi için Marat Marken’in ölmesi gerekiyordu.”

Şüpheyi sordum:

“Marat Marken’le yaptığım konuşmanın bellek kayıtlarını da izlemiştinizdir, her halde?”

Sıkılmış gibi görünerek, “Bu, işimiz,” dedi. “Ama o görüntülerden fazla bir şey öğrenemedik. Tezgahtar, kritik anda içeriye girdi ve adamı öldürdü.”

“Demek ki burada, sıradan bir arz talep ilişkisi yok.”

“Evet. Bunun ayrıntılı bir şekilde araştırılması gerekiyor.”

Bunları söyledikten sonra profesörle benim kollarımıza girdi ve birlikte dışarıya çıktık.

Profesör, polis komutanıyla aramızdaki konuşmadan sıkılmış görünüyordu. Ne de olsa onu ilgilendiren bir konu değildi bu.

Yerin altına kurulmuş eski hapishanenin taş duvarları arasında bir süre yürüdüktan sonra küçük bir asansörle yukarıya çıktık.

Dışarıda iki polis mekiği vardı. Komutan, bizi buraya getirdiğini adamlarına söylemiş olmalıydı. Onlar da peşimizden gelmişlerdi.

Mekiklerin gövdelerindeki silahlar dikkatimi çekmişti. Geride duran mekiklerden birisinin çevresinde beş kişilik bir polis timi duruyordu. Adamlar, elleri silahlarında bizi izliyorlardı.

Polis komutanına bu adamların niçin burada olduklarını sorabilirdim. Ama sormadım. Adamla hücrede konuşurken, sanki bizi rastlantı eseri olarak bulmuş ve benzerlik konusunda merakını gidermek için sorgulamak üzere buraya getirmiş gibi bir hava yakalamıştım. Sonra konu, darbe yapmak gibi senaryolara gelmişti. Konuşma ilerledikçe de polis komutanının Marat Marken cinayetiyle benim kaçırılmam arasında bir bağ kurmak peşinde olduğunu hissetmiştim.

Şimdi de iki silahlı polis mekiği ve silahlı adamların bizi beklediklerini görüyordum. Polis, büyük bir olayın peşindeydi. Bu yüzden buraya getirilmiştik. Silahlı mekikler ve adamlar, bu yüzden buradaydılar. Polis, bir şeylerden endişeleniyordu.

Garip olan başka bir durum daha vardı. Polis komutanı niçin bir polis birliğiyle bizi buraya getirmemişti? Profesör, niçin evinden zorla alınmıştı? Bizim gerçekte kimler olduğumuz bellek okuma yöntemiyle kolaylıkla anlaşılabilirdi. Terk edilmiş bir hapishane hücrelerinde sohbet etmenin bir anlamı yoktu.

Acaba komutan bu işleri tek başına yaparken birilerinin kendisine saldırmalarını mı bekliyordu? Belki de bizi buraya getirirken, mekikler de peşimizden geliyorlardı. Polis, bizi kullanarak birilerine tuzak mı kurmaya çalışıyordu? Bunlar, kafamı kurcalayan sorulardı. Ama sorduğumda yanıt alamayacağımı biliyordum.

Profesörle ayrı mekiklere bindirildik. Adam, kibar bir şekilde araştırmalarım için benimle konuşmaktan hoşnut olacağını söylemişti. Buradan evine gidiyordu. Beni de otelin yakınında bir yere bırakacaklardı. Aslında tezgahtarın yeniden gelme olasılığı düşüncesiyle korunma istesem iyi olacaktı. Bunu polisin düşünmesi gerekiyordu. Ama polis komutanı kendi mekiğine binmiş ve biz havalanmadan ayrılmıştı. Hiç açıklama yapmamıştı. Belki de benim için bir tehlike yoktu. Yine de içimde bir tuzağa yem olarak atılma duygusunu taşıyordum.

Polis mekiği yere inmeden, elektro manyetik asansörle otelin yakınlarındaki bir alışveriş merkezinin önünde bıraktı beni. Sabahın ilk saatleri olduğu için görünürde fazla insan yoktu. Güneş kalkanları, yavaş yavaş kentin üzerini kaplamaya başlamıştı.

Bir süre ne yapacağımı bilemeden bekledim. Sonra da otele gitmeye karar verdim. Bir tehlike varsa en çok güvende olacağım yer, orasıydı. Tezgahtar gelse bile onu güvenlik ekranından görebilir ve içeriye sokmazdım.

Yürüyerek otele gittim ve hemen odama kapandım. Kapının elektronik kilidini çalıştırdım ve güvenlik ekranını açtım. Birisi gelecek olursa kapıyı çalmasını beklemeye niyetim yoktu. Kapının önünde olan her şeyi görmeliydim.

Bir duş aldıktan sonra yatağa uzandım. Yeniden düşünmeye başladım. Buraya bir araştırma yapmak için gelmiştim. Ama öyle görünüyordu ki, günümü yatmakla geçirecektim. Aslında araştırılacak bir şey de kalmamıştı. Beni buraya Marat Marken çağırmıştı. O artık öldüğüne göre bilgi almam da mümkün değildi. Adamın holografik tarihe ilişkin düşüncelerini dinlemek ilginç olabilirdi. Fakat bu olanaksızdı. Yapmam gereken tek şey, buradan ayrılmaktı.

Odadaki mikro bilgisayarı açtım ve Ur-10 vahasına gidecek olan araçların hareket çizelgelerine baktım. üç saat sonra bir hava otobüsü vardı. Yerimi ayırttıktan sonra biraz uyumaya çalıştım. İki saat uyusam fena olmayacaktı. Aslında Catherine'i arayıp burada bir süre daha kalabilirdim. Profesörle de konuşabilirdim. Ama benim için bir tehlike vardı. Bir an önce buradan ayrılmak, yapılacak en iyi şeydi.

Uykuya dalarken, yavaş yavaş bir rüyanın içine girmekte olduğumu hissediyordum. O polisin görüntüleri zihnimde canlanıyordu.

Polis komutanı, odasına çıkar çıkmaz koltuğuna gömüldü. Bu sırada bilgisayar sekreteri, kendisini arayan kişilerin bıraktıkları mesajları aktarıyordu. Ama polis, bunlara dikkat etmiyordu. Kafasının içinde o gün yaşadıkları vardı. Araştırmacı, bilim adamı ve kendisi arasındaki benzerliğin rastlantı olup olmadığını düşünüyordu hala. Bazen de genetik kopyalamacıların bir tuzağıyla karşı karşıya olup olmadığını soruyordu kendi kendisine.

Yarın şu araştırma enstitüsüne bir ziyaret yapsa fena olmayacaktı. Orada çalışan Ransan adlı kadına güvenmiyordu. Uzun zamandan beri burada yaşasa bile Krea kanı taşıyordu ne de olsa.

Sonra Catherine denilen o kız da vardı. O da birdenbire ortaya çıkıvermişti. Enstitüde ilginç şeyler bulabilirdi. Ransan denilen o kadınla da mutlaka konuşmalıydı. Hatta onu suçlayacak bir şeyler bulabilir ve emniyet müdürlüğünde sorgulayabilirdi. Bu arada Tezgahtar da bulmalıydı. İçinden gelen bir ses, Marat Marken cinayetiyle Ransan ve Tezgahtar arasında bir bağlantı olduğunu söylüyordu.

“Böyle bir bağlantı elbette var.”

Polis, irkilerek sesin geldiği tarafa baktı. Ransan, kapının önünde duruyordu. Yanında da uzun boylu dört adam vardı. Şimdiye kadar görmediği garip giysilerin içindeydiler.

Polis komutanı ayağa kalkarak “Nasıl girdiniz buraya?” diye sordu sert bir ses tonuyla. Bir

yandan da şaşkınlık içindeydi. Çünkü kendisinin bulunduğu bölüme girebilmek için iki güvenlik noktasından geçilmesi gerekiyordu. Üstelik kimin geleceği de kendisine haber verilirdi.

Ransan, gülümseyerek, “Aşağıda sağlam bir güvenlik sistemi kurmuşsunuz,” dedi. “Bilgisayarlar da var, silahlı adamlar da. Ama bu sisteminiz, bizi durduramadı.”

Bunları söylerken yanındaki adamları işaret etmişti.

Komutan, tehlike içinde olduğunu sezmişti. Bunlar, adamlarını yok etmiş olmalıydılar. Ransan hakkındaki düşünceleri doğrudu demek. Tam onu düşünürken kadının birdenbire karşısında belirmesi ne kadar garipti. Elini hızla belindeki silaha götürdü. Fakat Ransan'ın yanındaki adamlardan birisi daha çabuk davrandı ve elindeki mızrağı komutana çevirdi. Mızrağın ucunda parlayan ışın, polisi yere deviriverdi.

Adamlardan birisi polisi sırtına aldı ve odayı terk ettiler. Ransan, önde yürüyordu. Üzerindeki ipek pelerin yerlere kadar sürünüyordu. Yerde cansız yatan polislerin arasından geçtikten sonra dışarıya çıktılar.

Kapının önünde bir mekik duruyordu. Ransan, mekiğin açılan kapısından içeriye süzüldü. Aracın pilot yerinde Catherine oturuyordu. Ransan, kıza dönerek, “Görev başarıldı mı?” diye sordu.

Catherine başını sallayarak “Evet,” dedi “Arkada yatıyor.”

Ransan, mekiğin arka tarafına baktı. Profesör, koltukta kaykılmış bir şekilde hareketsiz yatıyordu.

Adamlar, polis komutanını da profesörün yanına dikkatli bir şekilde yerleştirdikten sonra yerlerine oturdular. Mekiğin içinde hafif motor sesinden başka ses yoktu.

Ransan, elini kaldırdı ve “Gidelim,” dedi. Sanki arkasında duran kalabalık bir orduya hitap eder gibiydi.

Uyku, sinirlerime iyi gelmişti. Ama garip bir rüya görmüştüm. Yaşadıklarımın etkisi olmalıydı. Rüya, çok kısaydı. Her şey bir anda olup bitivermişti.

Bana benzeyen o polis, bir kadınla konuşuyordu. Adı Ransan'dı. Yabancı gelmemişi bana. Yanında garip giysili bazı adamlar da vardı. Haçlı şövalyeleri. Hayal meyal Catherine'i de görmüştüm. Ama ayrıntıları anımsayamıyordum. Sanki bir sinyal almıştım ve görüntüler kesilmişti. Umurumda da değildi. Bunların hiç birisini düşünmek istemiyordum artık. Bir karabasanın içine yuvarlanmıştım. Ve buradan çıkmalıydım.

Hava otobüsünün kalkmasına on beş dakika vardı. Aklımı rüyaya takmadan buradan gitmeliydim. Kendi güvenliğim, her şeyden önemliydi artık. Aramızdaki bağlantıya rağmen ne polisle ne de o profesörle ilgilenecek durumda değildim. Sorunlardan kaçma zamanı gelmişti. Kaçarken de

unutmalıydım.

Hesabı mikro bilgisayarı kullanarak ödedim ve odayı terk ettim. Çıkışa giden hareketli koridorlar insan doluydu. Gözlerim sürekli olarak insanları izliyordu. İçimde her an tezgahlarla karşılaşacakmışım gibi bir duygu vardı. Sanki adam, aniden karşıma çıkacak ve lazer silahını göğsüme dayayacaktı.

Ama endişelerim gerçekleşmedi. Otelden çıkar çıkmaz bir taksiye bindim. Arada bir arkama bakıp izlenip izlenmediğimi anlamaya çalışıyordum. Çok yaklaşıp yanımızdan geçen araçları korkuyla izliyordum. Bir araç, bize çarparak yoldan çıkarabilir ve karşımda tezgahları görebilirdim.

Hava otobüsünün kalkmasına beş dakika kalmıştı. Ben oraya varır varmaz araç hareket edecekti. Zaman geçmek bilmiyordu. Tezgahların artık karşıma çıkmayacağını kendi kendime telkin ederek rahatlamaya çalışıyordum. En basitinden, peşimde olsaydı şimdiye kadar çoktan yakalanmışım. Adam, beni kolaylıkla bulmuştu. Peşimde olsaydı şimdiye kadar çoktan bulurdu.

İstasyona geldiğimde son hareket işareti verilmişti. Asansöre binerek yatay rampanın üzerine çıktım.

Kapıların kapanma işareti verildiğinde kendimi otobüsün içine atmıştım. Koltuğumu buldum ve oturdum. Yanımda kimse yoktu. Emniyet kemerimi bağladıktan sonra bakışlarımı otobüsün içinde gezdirmeye başladım. Fazla kalabalık yoktu. Kimisi sohbe dalmış, kimisi de mikro bilgisayarlarını açmıştı. Tezgahlara benzeyen birisini görememiştim. Bu, rahatlamama yetmişti. Otobüs bir süre rampa üzerinde yol alarak hızlandıktan sonra çöle doğru boşluğa atıldı.

Gezi şirketlerinin televizyon reklamları, yolculukların keyfinin çıkartılmasını söyler dururlar. Ama ben, yolculuktan tat alacak durumda değildim. Tezgahlar, hala kafamın içindeydi.

Otobüse binince rahatlamıştım. Şimdi de Tezgahların beni evimde bulacağı endişesi, içimi kavurmaya başlamıştı. Bu duygudan kurtulmalıydım.

Önümdeki ekranı açtım ve eğlence dergilerine göz gezdirdim. Biraz daha rahatlamayı umuyordum. Artık onu unutup toparlanmalıydım. Karikatürlerin ve çizgi filmlerin arasında dolaşırken bunu gerçekleştirmeye çalışıyordum.

İnsanların bedenlerini ele geçiren Sygonluların, gelişmiş teknolojileriyle insanlığa ne büyük katkılarda bulduklarını anlatan bir çizgi film izledim. Sonra da Brokar ve Sygon ortak güçlerinin Krea saldırılarını nasıl püskürttükleri hakkında bir çizgi romana göz attım.

Daha sonra da Zihinsel Güç ve Kişisel Direnç adlı bir yarışma programını izlemeye koyuldum. Yarışmacılar, bir odada toplanıyorlardı. Kendilerine izleyiciler tarafından sorular yöneltiliyordu. Soruyu bilemeyenlere elektrik şoku veriliyordu. Böylece soruları bilemeyen ama elektrik şokuna en çok direnen yarışmayı kazanmış oluyordu. Çok anlamsızdı. Ama yine de seyircilerden büyük ilgi görüyordu.

Yarışmayı seyretmekten de vazgeçtim. Koltuğuma iyicene yaslanıp eve dönünce yapacağım şeyleri planlamaya başladım. Makalem hakkında yeterli bilgi toplayamamıştım. Yine de yazacak çok şeyim vardı. En kısa sürede bunları tamamlamalı ve yeni bir makaleye başlamalıyım.

Yeni makale konusunu düşünürken hava otobüsü birden sarsılıverdi. İrkilerek doğruldum. İlk sarsıntıyı ikincisi izledi. Dışarıya baktım. Otobüsün yan tarafında hafif bir kızılık vardı. Yolcular da telaşlanmışlardı. Herkes dışarıya bakarak ne olduğunu anlamaya çalışıyordu. Birkaç yolcu da ayağa kalkmıştı.

Bu sırada otobüs, alçalmaya başladı. Yolcular, kendi aralarında konuşuyorlardı. Herhalde bir arıza vardı.

Koltuğuma yaslanıp inişin sona ermesini bekledim. Bir yandan da çöle bakıyordum. Görünürde yerleşim birimi yoktu. Ama sorun değildi bu. Az sonra yardım onarım ekipleri gelirlerdi nasılsa. Güneşin altında kavrulmamız mümkün değildi.

Ve birden onları gördüm. Robot atların üzerinde otobüse doğru yaklaşıyorlardı. Garip giyimli insanlardı. Havada süzülerek otobüsün iki yanını çevirmişlerdi. Hepsi metal giysiler içindeydiler. Kırmızı pelerinleri omuzlarında dalgalanıyordu. Pelerinlerin üzerinde haçlar vardı. Mızrak şeklindeki silahları otobüse çevrilmişti.

Otobüsle birlikte yere indiler. Yolcular, şaşkınlık içindeydiler. Otobüsün içini bir uğultu kaplamıştı. Araç durunca yolcular, koltuklarına yapışıp beklemeye başladılar.

Bu sırada sürücü kabininin kapısı açıldı ve robot sürücü görüldü. Çelik eli ikiye bölünmüştü ve ortaya bir silah çıkmıştı. Bizi savunmaya kararlıydı anlaşılan.

Robot, otobüsün kapısını açtı ve dışarıya çıktı. Kolunu ileriye doğru uzattı ve silahtan çıkan mavi renkli bir ışın, metalik giysili adamlardan birisini yere devirdi. Ama karşı taraf da aynı anda silahlarını ateşlemişti. Robot, göğsüne vuran ışın darbelerine rağmen, silahını kullanmaya devam ediyordu. İki kişiyi daha mekanik atlarıyla birlikte vurmuştu. Fakat karşı tarafın ateş gücü daha yüksekti. Robot, silahını başka bir hedef üzerine yönlendirirken yoğun bir şekilde kitlesel ateş altında kalmıştı. Önce silah taşıyan kolu kopuverdi. Sonra da gövdesi ikiye ayrıldı. Robotun parçaları, sağa sola dağılırken yolcular dehşet içinde olanları izliyorlardı.

Ben de buz kesmiştim. Aklıma gelen ilk şey, bu yaşananların arkasında Tezgahtarın olduğuydu. Parçalanmış robotun çevresinde dolaşan adamları seyrederken aralarında onun olup olmadığını anlamaya çalışıyordum. Fakat başlıkları, yüzlerini örtüyordu. Belki de boşuna endişeleniyordum.

Birden aklıma geliverdi. Ur-7 vadisine gelirken takside okuduğum gazetede genetik tekniklerle haçlı şövalyelerinin üretildiğini okumuştum. Rüyamda da onları gördüğümü anımsadım. Bu adamlar, onlar olmalıydılar.

İki haçlı şövalyesi, otobüsün içine girip yolculara bakmaya başladılar. Birisini arıyorlardı. Yolcular da korku içinde adamları izliyorlardı. Şövalyeler, önümde durduklarında aradıkları kişinin

ben olduğunu anladım. Çünkü adamlardan birisi, elindeki silahı üzerime doğrultmuştu ve kendisini izlememi işaret ediyordu.

Sürücü robotun başına gelenleri gördükten sonra direnmek olmazdı. Üstelik bunların Tezgahtar tarafından gönderildiği kesindi. Çünkü peşimde olan başka kimse yoktu.

Ben otobüsten çıkarken yolcular rahatlamışlardı. Gözlerinden anlamak mümkündü bunu. Yaşamları kurtulmuştu. Bazılarının bana acıyarak baktıklarını gördüm. Ama bunun yapmacık olduğunu hissedebiliyordum.

Çöl sıcağı, bedenimi kavurmaya başlamıştı bir anda.

Adamlardan birisi koruyucu bir giysi verdi. Hemen elbisemin üzerine geçiriverdim. Başıma da koruyucu bir başlık taktılar. Daha sonra ellerimi kelepçelediler ve robot atlardan birine doğru sürüklemeye başladılar.

Atın binicisi, beni çekerek arkasındaki yere oturmamı sağladı. Diğer haçlılar da toparlanarak robot atlarına binmeye başlamışlardı. Az sonra bir toz bulutu içinde havalandık.

Nereye gittiğimizi bilmiyordum. Ama Tezgahtarla karşılaşacağım kesindi. Böyle düşünüyordum. Aslında bunu istiyordum da. Çünkü onunla karşılaştığımızda, ne amaçla peşimde olduğunu da anlayacaktım. Belki Marat Marken'in niçin öldürülmüş olduğunu da öğrenebilirdim. Polis komutanına dün sormuş olduğum soruların yanıtlarını alabilirdim.

Çölün üzerinde hızlı bir şekilde ilerliyorduk. Kafam, bir ara polis komutanı ile profesöre takıldı. Profesör, çalışma odasına kapanmış olmalıydı. Polis ise iz peşindeydi mutlaka. O, Ransan'ın peşindeydi. Aralarında bir çatışma olacaktı. Hissedebiliyordum bunu. Ama artık aldırıyordum.

Bu sırada gözümün önünde görüntüler oluşmaya başlamıştı. Yine bir rüyanın içine giriyordum galiba. Uyanırken gördüğüm kaçınıcı rüyaydı bu kim bilir? Gözlerimi kapattım, kendimi görüntülere bıraktım.

İnanılmaz zevkli bir şeydi bu. Ekrandaki görüntülere bakıyordum. Reklamlar sona ermişti ve az sonra yarışma programı başlayacaktı. Yanımda Catherine vardı. Ur-10 vadisindeki evimizdeydik. Yorgun geçen bir günden sonra katılımlı televizyon yarışmalarını izlemek üzere televizyonun karşısına oturmuştuk.

Bu bizim için bir vatandaşlık göreviydi. Çünkü Devlet, seyircilerin katıldığı yarışmaların, demokrasiyi geliştireceğini söylüyordu. Anayasaya bu konuda özel madde konulmuştu. Biz de buna uyuyorduk. Bir gün çocuklarımız olursa onları profesyonel yarışmacı yapmayı düşünüyorduk. Bu nedenle onları, bebekliklerinden itibaren yarışmacı olmaya yönlendirebilmek için geceleri televizyonun karşısından ayrılmıyorduk.

Bu gece En İyi Silah Çekme yarışması vardı. Senaryo çok basitti. Bir hedef vardı. Hedefin

yanında da bir kadının görüntüsü duruyordu. Kadın, ağır ağır soyunmaya başlıyordu. Hedef ve yarışmacı, kadını izliyorlardı. Kadının vücudunda aynı yere bakıldığı anda işaret veriliyordu. İşareti alan hedef ve yarışmacı, silahlarına davranıyorlardı. Hedefi vuran yarışmacı, puan kazanıyordu.

Polis ve profesör ekranın içinde, tam karşımda duruyorlardı. Gerçeğinden ayırt edilemeyecek görüntü oluşturuyorlardı. Polis komutanının iddialı görünmesine karşılık profesörün korktuğunu hissettim. Ama sonuçta bu bir yarışmaydı.

Birinci yarışmacı, polis komutanıydı. Eli, belindeki silahın çevresinde dolaşıyordu. Ekrandaki kadın soyunmaya başlamıştı. Catherine elimi sımsıkı tutmuş, bir yandan da dikkatli olmamı söylüyordu. Gözlerimi ekrandan ayırmadan içkimden bir yudum aldım. Kumanda aletini de sıkı sıkı kavramıştım. Anlık bir gecikme yarışmayı kaybetmeme yol açabilirdi.

Kadın, sutyenini çıkarmak üzereyken, sinyal geldi. Bakışlarımız aynı noktada bütünleşmişti. Kumanda aletinin düğmesine bastım. Catherine'in zafer çığlıkları arasında polis yok olmuştu. Her şey bu kadar basitti.

Şimdi profesörün sırasıydı. Adamın ürkekliği devam ediyordu. Bir an adamın yüzünde kendimi görür gibi oldum. Fakat aldırmadım. Yarışmada acımak olmazdı. Gerekirse kendi kendini vurmaya bile kabul edecektin.

Kadın, yeniden giyinmişti. Başlangıç işaretiyle yeniden soyunmaya başladı. Catherine, iyicene yanıma sokulmuştu. Benden daha çok heyecanlı olduğunu fark edebiliyordum. Ne de olsa ulusal bir görevdi bu yaptığımız.

Kadın, çoraplarını çıkarır çıkarmaz sinyal geldi. Profesör, çok yavaş kalmıştı. Elimdeki aygıtın düğmesine basarak profesörü de yok ettim. Zafer benimdi. Catherine, yeniden çığlıklar atmaya başlamıştı. Çocuklarımıza anlatacak ne çok şeyimiz vardı.

Gittikçe yavaşlıyorduk. Gözlerimi açtım. Polis komutanı ile profesörü yok etmiştim. Bu rüya da bir rastlantı mıydı acaba? Biz bir bütünü oluşturuyorduk. Ama o bütünü bozan başka bir görüntü daha vardı. Onu uyanmadan önce algılamıştım. Rüyama bir anda girmiş ve sonra kaybolmuştu o kadının görüntüsü.

Ransan'a kavuşuyordum anlaşılın. Ransan'la buluşunca Catherine'le de bir araya gelecektim. Belki de rüyamın bir anlamı vardı. Catherine'le evlenecektim. Sevgilimle küçük evimize çekilecektik. Televizyonun karşısında sorunlardan uzakta yaşayacaktık.

SEKİZİNCİ KURGU

YANSITMA GALERİSİ

1.

Çölde durduk. Adamlar, bir süre sessizce beklediler. Az sonra kumlar havalandı ve ortalığı bir kum bulutu kapladı. Ama kumdan etkilenmiyorduk. Üzerimizi elektro manyetik bir kalkan çevrelemişti.

Bu sırada yerde bir kapağın açıldığını gördüm. Tam altımızda bir kapı vardı. Bulutun içinden süzülerek kapıdan içeriye girdik ve dikey inişe başladık.

Yeraltına giden bir koridorda bir süre yol aldıktan sonra durduk. Şövalyeler, robot atlarından indiler. Birisi de beni aşağıya çekti. İki şövalyenin arasında yürümeye başladım.

Artık öykünün sonuna gelmek üzere olduğumu hissedebiliyordum. Kafamdaki sorular, yanıt bulacaklardı.

Kısa bir yürüyüşten sonra başka bir kapının önünde durduk. Kapının üzerinde renkli görüntüler vardı ve birbirleri arasına karışan renkler, sürekli hareket halindeydiler. Az sonra renkler şeffaflaştılar. Kapı açılmıştı sanki.

Gözlerimi, durmadan oynayan renklerden ve görüntülerden ayıramıyordum. Bir şey, beni kendisine doğru çekiyordu sanki. Ve benliğimin yerine başka bir benlik geçiyordu. Bu sırada zihnimde bazı görüntüler oluşmaya başladı.

Bir falcı kadının önünde oturuyordum. Yaşlı, iğrenç yüzlü birisiydi. Masanın üzerinde duran küreye bakıyordum. Kürenin içinde durmadan koşan ben vardım. Birileri peşimdeydi. Beni susturmak istiyorlardı. Sonra beni yakalıyorlardı ve boşluğa fırlatıyorlardı.

Denize düşerken genç bir kız görüyordum. Kumsalda oturmuş beni bekliyordu. Ona doğru koşarken, benden uzaklaşıyordu. Kız, görünmez olunca eve koşuyordum ve bir kadını öldürüyordum. Tabuta benzeyen bir şeyin içinde uzayda salınıyordum. Sonra kızı yeniden buluyordum. Birlikte Mars'a doğru yol alıyorduk. Ona sarılıyor, öpüyordum. Bedenlerimiz, bütünleşiyordu. Marsa ulaşınca tekrar düşmeye başlıyordum. Müzik sesi duyuyordum devamlı. Müzikle birlikte içimden bir şeyler gidiyordu. Benliğimi yitiriyordum sanki. Başka birisinin benliği, benliğimi ele geçiriyordu. Bu sırada birisini daha öldürüyordum.

Nereden geldiklerini anlayamadığım robotlarla savaşıyordum. Ve birdenbire robotlaşıyordum. O anda garip yaratıklar belirliyordu. Dünyayı istila ediyorlardı. Bunları yaparken beni de öldürmeye çalışıyorlardı. Sonra yeniden falcının önünde otururken buluyordum kendimi. Bir adam, komünist işgalcilerden söz ediyordu. Bu sırada garip yaratıklar görüyordum karşımda. Yılanı andıran kolları, bana doğru uzanıyordu. Çılgınlık atıyordum. Bir cenaze töreninde toprağa indirilen ölüyü seyrediyordum. Falcı, yeniden belirliyordu. Benimle konuşmadan elindeki kitabı okuyordu.

Kapının üzerindeki görüntüler sona erince, zihnimdeki görüntüler de yok olmuşlardı. Bir şeyin beni hipnotize etmeye çalıştığını düşündüm. Ya da bir şey zihnimi okumaya çalışmıştı. Belki de Dünyadaki eğlence merkezlerinde moda olan rüya yaratma makinesi vardı burada. Birileri, üzerimde bir şeyler denemeye uğraşıyorlardı.

Şövalyeler, beni kapıdan içeriye doğru hafifçe ittirdiler. Sonra da görünmez oldular. Kapı kapanmıştı anlaşılan. Kapının yerinde durağan bir parlaklık vardı sadece.

Bir odanın içindeydim. Duvarın dört tarafında dikey yerleştirilmiş tüpler vardı. Bunların içindeki insanları tanıyordum. Bunun nasıl olduğunu bilemiyordum. Ama tanıyordum işte. Belki de az önce gördüğüm görüntüler, zihnimi ve bilincimi etkilemişti. Ve bilinç altımda bazı şeyler uyanmıştı. Bunu düşünmeyi bir kenara bırakıp tüplerin arasında dolaşmaya başladım.

Aslında tanıdık yüzler görmek, beni memnun etmişti. Amar Aaal ve Marat Marken'in tüpleri yan yanaydılar. Daha sonra Abdül John Kura'yı gördüm. Diğer kenarda Selim Reşat Bey ve Şehrazat vardı. Onlardan sonra Mustafa Max Koray'ın tüpü geliyordu.

Hepsinin gözleri yarı kapalıydı. Tüplerin yanlarında duran yaşam izleme panellerinden hayatta oldukları anlaşılıyordu. Her tüpün üzerinde aynayı andıran parlak bir cisim vardı. Bu yuvarlak cisimler, odanın ortasına dönüp duruyorlardı.

Burada ne olacağını anlamaya çalışıyordum. Düşüncelerimi zorlamaya çalıştım. Fakat bir sonuca varamıyordum.

Bu sırada metalik bir ses duydum. Yukarıdan geliyordu. Başımı kaldırıp baktım. Bir ışık sütunu, aşağıya doğru iniyordu. Ve beraberinde de onu getiriyordu. Ransan. Kadın tam karşımda durunca ışık sütunu da kaybolmuştu.

Ransan, bana doğru bir adım atarak, "Merhaba," dedi. "Seni kaybettikten sonra yeniden bulmak, ne güzel."

Gözleri parıldıyordu. Krea gemisinde birlikte yaptığımız yolculukları düşündüm. Zihnim ve bilincim, bunu da yakalamıştı. Her şeyi algılamış ve kavramıştım. Sanki ondan hiç ayrılmamış gibiydim.

"Burada bulunmam bir rastlantı değil, öyle değil mi?" diye sordum.

"Yıllardan beri peşindeydim," dedi. "Ama zamanın ve mekanın neresinde ortaya çıkacağını bilemiyordum."

Kısa bir ara verdikten sonra devam etti:

"İşte şimdi buradasın."

Ne söyleyeceğimi bilemedim. Beni ölümden kurtarmıştı. Sonra geçmişteki ve gelecekteki

yaşamlarıma götürmüştü beni. Bunların hepsini anımsayabiliyordum artık. Algılama ve kavrama gücüm artmıştı. Şimdi anlamam gereken tek bir şey vardı. Ve sordum:

“Beni niçin istedin ve buraya getirdin?”

Ransan, hemen arkasında beliriveren bir koltuğa oturdu. Daha doğrusu bir koltuktan çok taht gibiydi. Çevresi değerli metallere kaplanmıştı. Göz kamaştırıcı bir şekilde parlıyordu. Ransan, yumuşak bir ses tonuyla konuşmaya başladı.

“Bütün amacımız, Dünyalıların yaratıcılık ve yıkıcılık güdülerinden yararlanarak Krealıları düşünsel açıdan hareketlendirmek ve ölmelerini önlemektir. Bu nedenle insanlığın yaratıcılık ve yıkıcılık bilincini taşıyan senden bir yansıtıcı olarak yararlanmak istedik. Bunda da başarılı oluyorduk.”

“Bunları biliyorum,” dedim. “Beni zaman ve mekan bütünü içinde dolaştırarak insanlığın yıkıcılık ve yaratıcılık güdülerini elde etmeye çalıştınız.”

Ransan, elini kaldırarak sözümü kesti.

“Lütfen, anlatmama izin ver. Çünkü bunları anlattıkça rahatlıyorum.”

Daha fazla konuşmamaya karar verdim ve onu yeniden dinlemeye başladım.

“Ama bir çok şey ters tepti ve Krealılar sizin yıkım yönünüzün tutsağı oldular. Bu, beklemediğimiz bir şeydi. Brokarlıların, Karganlıların ve Sygonluların işe karışmalarıyla başlayan çatışmalar planlarımızı bozdu. Siz Dünyalıların yıkım ve korku yönünüz yaratıcılığınıza üstün geldi.”

Dayanamayarak sözünü bir kez daha kestim.

“Ama bunu beklemeniz gerekirdi. Zaman yolculuğu yapabildiğinize göre bunları önceden bilmeniz gerekirdi.”

Kadın gülümsedi. Galiba bir tartışma ortamının doğmasından memnun olmuştu.

“Dediklerinde haklısın. Ama kaosu düşünemedik. Sygonlular, bir kaos değişkeni olarak devreye girdiler. Beklenmedik bir şeydi bu. Zaman ve mekan içinde kaos kaçınılmaz oluyor. Bunu da Sygonlular doğurdu. Sonra Brokarlılar ve bazı Dünyalılarla anlaştilar. Burada yeni bir model oluşturdular. İnsanların zihinlerine ve bilinçlerine egemen oldular. Böylece kurgu bir tarih yarattılar.”

Gerçekleri yavaş yavaş daha iyi anlıyordum. Marat Marken’in bana anlattıklarını anımsayınca boşluklar doluyordu.

“Marat Marken, kurgu tarih hakkında bilgisi olduğu için öldürüldü, değil mi?”

“Evet, doğru söylüyorsun,” dedi kadın. “Tarihi kurgulayanlar, tarih üzerine düşünce üretilmesini engellemek isterler.”

Dalgınlaşmıştı. Bunu fırsat bilerek, hassas soruyu sordum:

“Marat Marken’in öldürülme talimatını veren kimdi?”

Ransan, önemsiz bir soruyu yanıtlarcasına, “Bendim,” dedi. “Çünkü, kurgu tarihi programlayanlardan birisi onun soyundan geliyordu. Dolayısıyla her şeyi biliyordu o. Susturulması gerekirdi. Diğer de burada. Onu gelecek yaşamlarından birisinde yakaladık.”

Bunu söylerken Abdül John Kura’yı işaret etmişti. Abdül John Kura, kurgu tarihi yönetenlerden birisiydi ve insanların bilinçlerini etkilemek için Sygonlularla işbirliği yapmıştı. Bunu biliyordum. Ama onun niçin öldürülmediğini merak ediyordum. Ransan’a bunu sorunca anlatmaya koyuldu:

“Onun zihninde ve bilincinde olanlara ihtiyacımız var. Sadece onun değil. Selim Reşat Bey’in, Şehrazat’ın ve Amar Aal’ın.”

“Niçin?” diye sordum saf bir şekilde.

Ransan, önce bir kahkaha attı, sonra da konuşmaya başladı:

“Onların belleklerinde, zihinlerinde ve bilinçlerinde ne varsa bir kez daha Krea’ya yansıtacağız. Ama bizim kurgu tarihimize Krealılar, şok yaşayacaklar. Ve Brokarlılar, Krea’yı işgal edecekler. Orada sanal tarihi oluşturacağız. Ben de Krea’nın tek hakimi olacağım.”

Güzel plandı doğrusu. Ama benim durumumu açıklamıyordu.

Ransan, aklımdan geçenleri okurmuşçasına, “Bu yansıtmayı da senin üzerinden yapacağız,” dedi. “Daha önce olduğu gibi.”

Ve sustu. Tepki vermedim. Çünkü Ransan, yarıda kalan planını ancak benimle uygulayabilirdi. Aslında buna karşı da değildim. Sonunda ölüm yoktu ya. Bu sırada aklıma polis ve bilim adamı eşlerim geldi.

“O polis ile profesöre ne oldu?”

“Onları öldürmek zorunda kaldık,” dedi. Sesinde yapmacık bir acıma ifadesi vardı. “Onlar, senin zaman mekan boyutundaki eş yansımalarıydı. Aslında burada karşılaşmanız gerekiyordu. Aynı boyutta aynı varlık olarak bulunamazsın çünkü. Ama düşlerine ilişkin tutkuların o kadar yoğundu ki zaman yolculuğunda farklı boyutlarda eşlerinle karşılaşman sana yetmedi. Onlar seni, sen onları çektin. Böylece yoğunlaştınız. Birilerinin de bu yoğunlaşmayı sona erdirmesi gerekiyordu.”

Gittikçe rahatlıyordum. Eşlerinden kurtulan insan, tek demektir. Burada bir sorun çıkmamalıydı. Bir soru daha sordum:

“Ben veya biz çok yönlüydük. Tarih öğretmeni, tarih yazıcısı, polis ve gazeteci. Hepimiz tamamlandık. Ama ben veya biz gazeteci nerede?”

“O, bir android olduğu için yoğunlaşma etkisi altına girmedi. Ama çok uzaklarda olmayacak. O artık bir politikacı.”

Yüzünü yine o gülümsemelerinden biri kaplamıştı. Fakat benim gülümseyebilmem için açığa çıkması gereken bir konu daha vardı.

“Ölmeyeceğim, öyle değil mi?”

“Saçmalama,” dedi bir kahkaha daha savurarak. ”Senin gibi bir yansıtıcıya bunu bedelini ödeyeceğiz.”

Bunları söyledikten sonra ayağa kalktı. Taht, yok oluvermişti. Tavandan gelen ışık sütunu yeniden odayı aydınlatmaya başlamıştı. Silindir şeklinde bir cisim aşağıya indi ve zeminde yatay olarak durdu. Bu sırada kapı açıldı ve iki şövalye yeniden parlamaya başlayan renk ve ışık dalgalanmaları arasında içeriye girdiler.

“Bu silindirin içine gir,” dedi Ransan bana doğru dönerek.

Yüzünde güvensizlik ifadesi vardı. Direneceğimden endişeleniyordu anlaşılan. Ama benim böyle bir niyetim yoktu. Çünkü dirensem bile beni zorla o silindirin içine sokacaklardı.

Silindirin açılan kapağından içeriye girdim ve beklemeye koyuldum.

Ransan, kenara çekilmişti. İki haçlı şövalyesi tüplerin arasında dolaşarak yaşam izleme panellerinin üzerlerindeki düğmelere basmaya başladılar. Tüplerin içini mavi bir ışık doldurmaya başladı.

Tüplerin içindekiler, hala hareketsizdiler. Bu sırada Ransan’ın önünde saydam bir küp belirmişti. İçindeki bilgisayarı görebiliyordum. Ransan, sakın bir şekilde tuşlara dokunuyordu.

İçinde bulunduğum silindir, yerden biraz havalandı. Tüplerdeki mavi ışık, silindirin içini doldurmaya başlamıştı şimdi. Heyecanlandığımı hissettim. Bu sırada tüplerin üzerindeki yansıtıcılar parıldamaya başladılar.

Gözlerim kamaşıyordu. Ransan’ı ve diğerlerini göremiyordum. Gözlerimi kapattım. Aklıma Krea gemisinde geçirdiğim günler geldi.

Oradayken geçmişte ve gelecekte yaşadıklarım daha net olarak canlanıyorlardı sanki. Tarih öğretmeni, tarih yazarı, polis, gazeteci. Ve onlara eşlik edenler. Catherine, Şehrazat ve Selim Reşat Bey.

Silindirin ekseni etrafında dönmeye başladığını hissettim. Ama ben hareket etmiyordum. Neyin olup bittiğini anlayabilmek için gözlerimi açtım.

Muat başrahıbesi Kersa, yazlık sarayındaki dinlenme odasındaıydı. Müzikçilerinin çaldığı müziğı dinliyordu. Bazen gözü dışarıya kayıyor, gezegenin ikiz uydusunu seyrediyor, eski günleri düşünüyordu.

Muat gezegeni şimdi yaşanmaz hale gelmiş olmalıydı. Meteor yağmuru, gezegendeki her şeyi yok etmişti büyük olasılıkla. Yüzyıllar önce kurulan o muhteşem uygarlık yerin altına gömülmüştü artık. Müzik, kadını anılarına daldırmıştı.

Uzun bir yolculuktan sonra uzaydaki Mu kolonilerinden birine yerleşmişlerdi. Muat gezegeninde olduğu gibi büyük araziler, bahçeler yoktu artık. Yeni gelenlere iki sarayın olduğu küçük bir toprak parçasını vermişlerdi. Ama kadın, yine de Muat başrahıbesi unvanını taşıyor, kolonideki bütün ayinleri yönetiyordu.

Eşi Joachim ise yazlık saraya pek gelmiyor, daha çok kışlık sarayda kalarak eski yazmalar üzerinde çalışıyordu. Başrahıbe, adamın çalışmalarına karışmaz, ama anlattıklarını zevkle dinlerdi. Çünkü dinledikleri, Dünya'nın ve Muat'ın kokusunu getirirdi.

Kadın, müzik sona erince düşüncelerinden sıyrıldı. Müzikçiler, devam edip etmeyeceklerini anlamak için kendisine bakıyorlardı. Başrahıbe, müzikçilere teşekkür ettikten sonra çıkmalarını işaret etti. Kızlı erkekli on müzikçi, başrahıbeyi selamladıktan sonra odayı terk ettiler.

Kadın, sarayın balkonuna çıkarak uzaklardaki dağlara baktı bir süre. Yazlık saray, dağların arkasındaki bölgede kurulmuştu. Yeniden kocasını düşünmeye başladı. Onun yanında olmak istiyordu. Hem adamı özlemişti, hem de biraz daha Dünya ve Muat öyküleri dinlemek istiyordu.

Kocasından dünden beri haber almamıştı. Adam, belki de yeni belgeler bulmuş ve onları okuyordu. Bunları öğrenmek hoşuna gidecekti.

Aniden kararını verdi. Yazlık saraya gidecekti. Odaya geri döndü ve koruma birliğinin komutanını arayarak bir araç hazırlamasını emretti. Yanında kimseyi istemediğini, aracı kendisinin kullanacağını da ekledi.

Az sonra aracın hazır olduğu bilgisi geldi.

Başrahıbe, bahçedeki yer altı pistinden yukarı çıkan aracın pilot yerine geçti ve algısal bilgisayarın yardımıyla aracı havalandırdı. Bir yandan da kocasında anlatacak yeni bilgiler olup olmadığını düşünüyordu. Adam, uzun bir süreden beri görünmediğine göre anlatacağı şeyler olmalıydı. Kersa, heyecanlandığını hissetti.

Dağların zirvelerini aşıncaya kadar yüksek uçuş yaptı. Ovalık bölgelere gelince alçak uçuşa geçti. Ovalara dağılmış ve birer küçük kente dönüşmüş yerleşim birimlerini geçtikten sonra doğu bahçeleri denilen yerdeki yazlık saraya ulaştı.

Yazlık saray, Muat gezegenindeki gibi yapılmıştı. Sütunların ortasına kurulmuş bir piramitti. Ancak çevrede Muat'ta olduğu kadar çok göl yoktu. Bitkiler de o kadar çeşitli değildi.

Kersa, gelişini haber vermek amacıyla sarayın üzerinde bir daire çizdikten sonra sarayın arkasındaki piste indi. Algısal bilgisayar, yine yardımcı olmuştu kendisine.

Kadın, araçtan çıkarken saray korumalarının kendisine doğru geldiklerini gördü. Korumaların kendisini selamlamalarını beklemeden kocasının nerede olduğunu sordu. Koruma birliğinin komutanı, adamın sabahtan beri çalışma odasında olduğunu söyledi.

Kadın, hızlı adımlarla taş basamakları çıkararak saraydan içeriye girdi. Küre asansöre binerek çalışma odasının bulunduğu dördüncü kata çıktı.

Joachim, bilgisayarlarla çevrilmiş masasında oturuyordu. Masanın üzerinde bir çok el yazması belge, kitap ve mikro disket duruyordu. Ama adamın çalışıyormuş gibi bir hali yoktu. Koltuğuna yaslanmış, gözünü tavana çevirmişti. Sanki gözleri açık uyuyordu. Karısının geldiğinin farkında değilmiş gibiydi.

Başrahibe, "Merhaba," dedi sevecen bir ses tonuyla.

Adam, sesi duyunca sanki bir düştten uyanırmış gibi karısına doğru baktı. Sonra yüzünü bir gülümseme kapladı. Ayağa kalkarak karısını kucakladı.

Kersa, "Seni merak ettim," dedi. "Aslında yalnızlıktan da canım sıkılmıştı. Yeni bir şeyler bulup bulmadığımı da merak ediyordum."

Joachim, karısının oturmasını bekledikten sonra yeniden masasının başına geçti. Yorgun görünüyordu.

"Yoğun düşüncelere dalmıştım. Zamanın nasıl geçtiğinin bile farkında değilim."

Kersa, merak dolu bir sesle, "Yeni belgeler mi buldun?" diye sordu.

Adam, gözlerini önünde açık duran bilgisayara dikerek, "Aslında yeni belge incelemiyordum," dedi.

Başrahibe, endişeli bir ses tonuyla sordu:

"Seni sıkkan bir şey var galiba?"

Joachim, başını iki yana sallayarak derin bir nefes aldı. Sonra kelimeler ağzından döküldü:

"Garip bir durum var. Ve sorun yaratacak gibi görünüyor."

Şimdi gözlerini bilgisayardan ayırmış, karısını çevirmişti. Kersa, bir şeylerin kötü gitmekte olduğunu seziyordu. Heyecanlanmıştı. Kısık bir ses tonuyla sordu:

“Olan her ne ise bana anlatacaksın, değil mi?”

“Anlatacağım elbette,” dedi Joachim. “Bu sorunu da beraber çözmemiz gerekebilir.”

Kersa, uzanıp kocasının elini tuttu. Şimdi seni dinliyorum der gibiydi. Joachim, kadının elini dudaklarına götürerek öptükten sonra anlatmaya başladı:

“Dün sabah, Dünyadan bir mesaj aldım. Ur’daki Kargan kabile lideri Kozmik Gizem Kitabı’nın yeniden ortaya çıktığını bildirdi.”

Kersa, aldırılmaz bir tavırla, “Bu kitabın zaten Brokarlıların elinde olduğunu biliyoruz,” dedi. “Gerçi biz o kitabı Karganlılarla birlikte korumalarını istemiştik. Ama yanaşmadılar. Savaşmayı ve kitaba tek başlarına sahip olmayı yeğlediler.”

Joachim, kadının konuşmasını yarıda keserek, “Aslında Karganlıların bir saldırı düzenleyerek o kitabı ele geçirme planları vardı,” dedi.

“Benim bundan haberim yoktu Joachim.”

Kadın, sitem ediyor gibiydi. Joachim, sıkıntılı bir ses tonuyla devam etti:

“Aslında sana söyleyecektim. Biraz daha zaman geçmesini bekliyordum.”

Kersa, sabırsız bir şekilde, “Şimdi bunun önemi yok. Olanları anlatmaya devam et,” dedi.

Gözlerini kocasının gözlerine dikmişti. Joachim, bir şeyler ararmış gibi masanın üzerine bakındı. Sonra karışık kağıt tomarları arasında piposunu buldu. Pipoyu dudaklarının arasına sıkıştırdı ve yaktı. Kersa’yı bir süre süzdükten sonra anlatmaya başladı:

“Kitabı ele geçirebilmek için Brokar ana tapınağına bir casus sokmuşlar. Adam, ayin zamanlarını, nöbetçi sayısını, nöbet değişimlerini, devriyelerin dolaşmalarını izlemiş. Gözüne yerleştirilen bir kamerayla da görüntüleri Kargan karargahına gönderiyormuş.”

“Demek, kitabı ele geçirmeye kesin karar vermişler.”

“Evet, öyle görünüyor,” dedi adam. “Brokarlılar, bir geceyarısı özel ayin düzenleyeceklerini söylemişler ve tapınağa ziyaretçi almamışlar. Ama casus iç kulelerden birisine gizlenmeyi başarmış ve görüntü göndermeyi sürdürmüştü.”

Kersa, merakla sordu:

“Ayin sırasında neler olmuş peki?”

Joachim, piposundan derin bir duman çekti ve dudaklarının arasından çıkararak odaya yayılan dumani bir süre seyretti. Sanki karısını meraklandırmak istiyor gibiydi. Ama Kersa'nın ters ters baktığını görünce devam etti:

“Aslında ayin bir palavraymış. O gece tapınağa üç Brokar rahibi, bir tane de Sygon subayı gelmiş. Ransan denilen kadın da oradaymış. Kozmik Gizem Kitabı'nın durduğu kristal sandığı açmışlar. Ve çevresinde hep birlikte bir güç alanı oluşturmuşlar. Rahiplerden bir tanesi, enerji alanına girmiş ve kitabı alarak Ransan'a vermiş.”

Başrahibe, söze karışarak, “O kitap niçin Ransan'a verilmiş acaba?” diye sordu.

“Bunu bilemiyorum. Benimle iletişim kuran kabile reisi de bir şey söyleyemiyor. Ama bazı tahminleri var.”

Joachim, masasından kalkarak odada dolaşmaya başladı. Bir yandan da duvara monte edilmiş dijital haritalara bakıyordu.

Kersa, sabırsız bir ses tonuyla, “Bu tahminleri bana da açıklar mısın, lütfen,” dedi. “Eğer kesik kesik konuşmazsan olanları daha çabuk anlayabilir ve karar verebiliriz.”

Joachim, gözlerini haritalardan ayırarak yeniden karısına döndü.

“Kitap, Ransan'a verildikten iki gün sonra garip kıyafetli savaşçı toplulukları Kargan yerleşim birimlerine baskınlar düzenlemeye başlamışlar. Kabile reisi savaşçıların kıyafetlerinden bir anlam çıkaramamış. Ama ben onların haçlı şövalyeleri olduklarını anladım.”

Kersa, duyduklarından rahatsız olmuştu. Kaşlarını çatmış, düşünceli bir şekilde kocasının yüzüne bakıyordu.

Bir ara fısıldarcasına, “Kozmik Gizem Kitabı'nı yeni bir çatışma amacıyla kullanacaklar,” dedi.

Joachim, her şeyi anlatmış olduğu için rahatlamış görünüyordu. Ama bazı endişelerini gizleyemedi.

“Buna engel olmalı mıyız, yoksa hiç karışmamalı mıyız? Eğer karışmazsak gün gelir, bize de saldırırlar mı?”

Uzun süre konuşmadan durdular. Akşam programı için gelen hizmetçiyi de geri çevirdiler. Odanın içinde sıkıntıyla dolaşıyorlar, sanki birbirlerinden bir şeyler bekliyorlardı. İlk konuşan başrahibe oldu.

“Oraya gitmek zorundayız.”

Joachim, piposunu yeniden doldururken, “Teknolojide çok ilerledikleri belli,” dedi. “Genetik savaşçılar oluşturuyorlar ve bunları hızlı bir şekilde çoğaltabiliyorlar. Zamanda yolculuğu kolaylıkla

başarabiliyorlar. Eğer, savaşmayı kafalarına yerleştirdilerse er veya geç tüm Mu kolonilerine geleceklerdir.”

Başrahibe, kocasının düşüncelerini onayladıktan sonra, “Mutlaka geleceklerdir,” dedi. “Ransan, Kozmik Gizem Kitabı’nın kaynağının biz olduğunu biliyor. Ötekiler de öğrenmişlerdir. Bir süre sonra uygarlığımızın diğer sırlarını da öğrenmek isteyeceklerdir. Çünkü ulaştıkları nokta, onlara yetmeyecek. Yenisini isteyecekler. Er veya geç üzerimize gelecekler. Sadece bizimkinin değil, tüm uygarlıkların birikimlerini elde etmek isteyecekler.”

Joachim, düşünceli bir tavırla, “Ama sadece biz, bunun için yeterli olmayabiliriz,” dedi.

“Aslında yapılacak olan şey, kitabın bulunduğu yere gitmek ve onu ele geçirmek,” dedi Kersa. Kocasını cesaretlendirmek istiyordu. “Üstelik oraya bedenlerimizle gitmeyeceğiz.”

Joachim, “O zaman hazırlığa başlamalıyız,” dedi. “Ama önce buldukları yeri saptayalım ve rotamızı çizelim.”

Adam, bunları söyledikten sonra duvardaki haritanın masa konumu almasını sağladı. Ellerini renkli çizgi kümeleri üzerine koydu. Bütün dikkatini harita üzerinde yoğunlaştırarak düşünmeye başladı. Az sonra yarı kapanmış gözleriyle hareketsiz duruyordu.

Bu sırada Kersa çalışma odasından ayrılmış ve üst kattaki hologram odasına girmişti. Küçük oda oldukça sadeydi ve holografik yolculuklar için kullanılıyordu. Bedenleri burada kalırken, görüntüleri kitabın peşine düşecekti.

Kadın, duvarda duran Kozmik Mu Diyagramının altındaki koltuklardan birisine oturdu. Anayurtlarından kalma en önemli sembolleriydi bu. Kersa koltuğa oturur oturmaz diyagramın üst kısmını oluşturan altı köşeli yıldız parıldamaya başlamıştı. Kadın, diyagramın alt kısmındaki sekiz bölümlü şeritten gelen titreşimleri de hissedebiliyordu. Kendisini sakinleştirmeye çalışarak kocasını beklemeye koyuldu.

Joachim, az sonra içeriye girdi. Karısının yoğunlaşmasını bozmamak için bir şey söylemeden boş koltuğa oturdu. Bileğine şeffaf bir kordon bağlıydı. Kordonun diğer ucunu karısının bileğine bağladı ve arkaya doğru yaslandı. Kitabın nerede olduğunu öğrenmiş görünüyordu. Ve tüm benliğini yolculuğa yoğunlaştırmaya çalışıyordu.

Yıldızdaki parlaklık ve şeritlerdeki titreme artmıştı. Bu sırada yıldızın çevresindeki iki çember, ters yönlerde dönmeye başlamıştı. Bileklere bağlı kordondan yayılan ışık, Kersa ve Joachim’in bedenlerini sarıyordu artık.

Gözlerimi açtığıım zaman Ransan'ı, mavi ışık saçan bir mihrabın önünde dururken gördüm. İçinde bulunduğum silindir yok olmuştu. Ama ben hala yatar durumda havada asılıyım.

Tüplerin içindekiler, gittikçe soluklaşıyorlardı. Mavi ışık da yok olmuştu. Kaybolan ışığın, mihraba geçtiğini düşündüm. Işığın tam ortasında bir girdap oluşmuştu. Ne olduğunu anlayabilmek için başımı kaldırmaya çalıştım. Fakat hareket edemiyordum.

Gözlerim Ransan'a doğru kaydı. Kadının dudakları kıpırdadı. Sakin olmamı ve acele etmemem gerektiğini söylüyordu. Sesini kulaklarımda değil, beynimin içinde hissetmişim. Aramızda telepatik bir bağ kurulmuştu galiba. Ya da ben öyle düşünüyordum. Kadına boyun eğerek beklemeye başladım.

Ransan, mavi ışık yığınının ortasındaki girdaba doğru eğildi. Bir ayın yönetiyordu sanki. Ayine katılanlar da sadece ikimizdik. Çünkü tüplerin içindekiler tamamen yok olmuşlardı. Ama belleklerinde ne varsa bana geçmiş olmalıydı. Böyle hissediyordum.

Belki de Ransan, zihnime bir şeyler fısıldamıştı. Amar Aal, Marat Marken, Abdül John Kura ve Mustafa Max Koray'ın belleklerindeki bilgilerin bana geçmesinin makul bir nedeni olabilirdi. Onlardan birisi Kozmik Gizem Kitabı'nın peşindeydi, diğeri ikisi ise kurgu tarihin ustası. Mustafa Max Koray da zihin ve bilinç gücü yüksek androidler ürettiyordu. Yapay zeka psikoteknolojisini en üst düzeye çıkarmayı başarmıştı. Yıkıcılık ve yaratıcılık güçleri çok fazlaydı. Onların dehaları, yıkıcılık ve yaratıcılık güçleri, belleğindeki tarihle bütünleşecek ve bir toplum modeli yaratacaktı. Durumun en basit açıklaması buydu.

Fakat Selim Reşat Beyin ve Şehrazat'ın belleğinde olanlarla benim ne ilgim olabilirdi? Bunu anlayacaktım. Şimdilik olacakları beklemekten başka çarem yoktu.

Ransan, elini girdabın içine doğru uzattı. Az sonra iki eli arasında açık bir kitap duruyordu. Kozmik Gizem Kitabı. Bunu ben mi düşünmüştüm, yoksa o mu söylemişti algılayamıyordum. Fakat sonuçta o kitap buradaydı. Ve ben onu görüyordum.

Ransan, ağır hareketlerle kitabı kaldırırken girdap ve mavi ışık birlikte görünmez olmaya başladılar. Bu sırada bende yatay durumdan kurtulup dikey konuma geliyordum. Hem belleğim doldurulmuş, hem de kitabın etkisinden korunmuşum. Ransan, beynime böyle fısıldamıştı.

Ayaklarım yere değince, "İşte," dedi Ransan bana bakarak, "Kozmik Gizem Kitabı."

Bu sefer ağızıyla konuşmuştu. Ve ben kulağımla duymuşum. Demek ki ben de ağızıyla konuşabilirdim.

"Tüplerin içindekilere ne oldu?"

"Onları kendi zaman boyutlarından geri getirmiştik. Belleklerini, zihinlerini ve bilinçlerini sana yükledikten sonra geri gönderdik."

Bunları söylerken gülümsemişti. Sorduğum sorudan çok hoşnut olduğu belliydi. Konuşmasını

sürdüdü:

“Eğer bu soruyu sormasaydın her şeyin farkında olduğunu düşüncektim. Oysa onların bütün düşünsel ve bilinçsel güçleri sende. Onlar, şimdi kendi yaşam boyutlarında burada yaşadıklarını anımsamıyorlar. Sen de onların düşünsel ve bilinçsel bir yansıması olduğuna göre onlara ne olduğunu bu boyutta bilmemen gerekiyor. Sen, onlar olduğun için onlara ne olduğunu bilememen kadar doğal bir sonuç olamaz.”

Yanıtı almıştım. Bir soru daha sordum:

“Kozmik bütünde böyle şeyler sık sık olur mu?”

“Doğru bir tanımlama yaptın,” dedi gülümseyerek. “Kozmik düzen, kozmik bilinçten oluşur. Bu bilinç bütünseldir. Hepimizin bilinci bu kozmik düzen içindedir. Kozmik bilincin farkında olanlar, bunu yönlendirebilirler. Krea’daki öğrencilik yıllarımızda bizlere öğretilen buydu. Meditasyon seanslarında kozmik bütünle bütünleşmeyi ve onu algılamayı öğrenmiştik.”

Sözünü keserek, “Yani bu yaptığınız şey, bir nevi bilinç avcılığı,” dedim. Ve ekledim:

“Peki bunu nasıl başarabiliyorsunuz?”

Kadın, Kozmik Gizem Kitabı’nı işaret ederek, “Kozmik bilinç hakkındaki tüm sırlar burada yazılı. Aslında Keops piramidindeki labirentler, geçitler ve ölçüler insanlığın geçmişteki ve gelecekteki bilinç tarihini açıklıyor. Ama bu şifreleri çözmeyi başaran insan sayısı çok az. Kozmik Gizem Kitabı, bu şifrelerin anlamlarını açıklıyor ve insanlık tarihi hakkında olanın ve olacağın bilgisini veriyor.”

Bir kez daha sözünü kestim:

“Peki, bu kitap sizin yapmak istediğiniz şeyi de açıklıyor mu?”

“Hayır. Biz, kitaptaki bilgilere göre yeni bir tarih yaratacağız. Kitap, bir çok gizem yolu açıyor. İnsanlığın bilincine egemen olmayı başarabilenler, istedikleri yolu kolayca aşabilirler ve amaçlarına ulaşabilirler.”

Konuşurken dalmıştı. Bir süre duraksadıktan sonra devam etti:

“Mu’nun, Atlantis’in ve Eski Mısır’ın tapınak rahipleri, şamanlar ve peygamberler aslında kozmik bilince egemen olmayı ve kendilerine, inananlara kozmik yolculuk kapılarını açmayı hedeflemişlerdir. Bu yolculuğu yapabilenler, kozmik bilincin sırlarına da erişirler. Kozmik bilincin sırrına erişen, tarihi de yönlendirir. Bu, ruhsal bir yolculuktur. Ve tarih, insanların ruhsal durumlarına göre şekillenir.”

“Doğrusu, dersini iyi çalışmışsın Ransan.”

Ses, Ransan'ın konuşmasını kesmişti. Genç kadın, sesin geldiği tarafa döndü. Ben de o yana baktım.

Konuşan, Kersa'ydı. Odanın tavanına yakın bir şekilde boşlukta duruyordu. Yanında da Joachim vardı. Dikkatlice bakınca onların görüntü olduklarını anladım.

Ransan'ın şaşkınlığı geçmeden Kersa, konuşmaya başladı:

“Bu kitap, anayurdumuz Mu'nun bir eseri. Biz onu insanlığın yolunu bulabilmesi için Dünyada bıraktık. Ama önce kitabı verdiğimiz kabileler ona tek başlarına sahip olmaya çalıştılar. Soyumuzdan gelen Brokarlılar, kitabın sırlarını Dünya'yı ele geçirmeye çalışan Sygonlularla paylaştılar. Sonra Krealılar kitabın peşine düştüler. Sonunda yıkım doğdu.”

Bu sırada söze Joachim karıştı:

“Artık kitabı geri alma zamanının geldiğine inanıyoruz.”

Kersa ve kocası, ağır ağır yere doğru alçalmaya başlamışlardı. Kitap, ellerine geçmek üzereydi. Bu duruma sevinmeli miydim yoksa endişelenmeli miydim, bilemiyordum.

Ransan, panik içinde geriye çekilirken, “Hayır,” diye haykırdı. “Bu, o kadar kolay değil. Tam yolun sonuna gelmişken.”

Kadın, geriye doğru çekilerek elini kapının yanında duran düğmeye bastırdı. Aynı anda kapı açıldı ve dört haçlı askeri içeriye girdi. Başlarında Tezgahtar vardı. O da diğerleri gibi zırhlar içindeydi. Adamı görünce ürperdiğimi hissettim. Ama artık onunla aynı tarafta sayılırdık ve endişelenmeme gerek yoktu.

Ransan, Kersa ve Joachimi işaret ederek, “Yok edin onları,” diyerek haykırdı.

Askerler, kılıçlarını Kersa ve Joachim'e doğru kaldırdılar. Kadın ve erkek, ışın yağmuru altında kalmışlardı. Kendimi hemen yere attım ve başımı kollarımla kapattım.

Bir şey göremiyordum. Ama başrahibenin sesini duyabiliyordum. “Bize bir şey yapamazsınız,” diyordu Kersa. “Çünkü biz görüntüyüz,” Daha sonra Ransan'ı duyuyordum. “Ama sizi tutsak edebiliriz.”

Az sonra gürültüler kesildi. Başımı, kollarımın arasından sıyrıp ne olduğunu anlamaya çalıştım.

Odanın içinde büyük bir akvaryumu andıran bir ışık kümesi oluşmuştu. Kersa ve Joachim kümenin içindeydiler ve dışarıya çıkmak için çabalıyorlardı.

Ransan, gülümseyerek ışık kümesinin çevresinde dolaşıyordu. Yüzünden nefret okunuyordu. Tezgahtar ve askerler geriye çekilmişlerdi.

Ransan, başrahibe ile kocasına dönerek, “Gördünüz ya,” dedi. “Görüntülerinizi yakalamayı

başardık. Silahlarımızın yapamayacağı şey yok. Şimdi de sizden kesin olarak nasıl kurtulacağımızı düşünelim.”

Ransan, bunları söyledikten sonra, “Hayır,” diyerek haykırdım.

Ayağa kalkarken elimde olmadan bağırmıştım. Ransan, bana dönmüş şaşkın bir şekilde bakıyordu. Tezgahtar, hemen yanımda bitivermişti. Gözlerinde öfke vardı. Haçlılar ise kılıçlarını bana doğru çevirmişlerdi.

Ransan, adamlarına sakın olmalarını işaret etti ve bana doğru dönerek, “Acıma duyguların mı kabardı?” dedi soğuk bir ses tonuyla.

Bir süre ne söyleyeceğimi bilemeden durdum. Aklıma aniden bir düşünce gelmişti ve nasıl söyleyeceğimi toparlamaya çalışıyordum. Sonunda kelimeler dudaklarımın arasından dökülmeye başladı:

“Onların belleklerinden, zihinlerinden ve bilinçlerinden yararlanmanın mümkün olup olmayacağını düşünüyordum. Onlar, görüntü olsalar bile tüm düşünsel güçleri burada, öyle değil mi? Düşünsel güç, bedene bağlı değil. Nasıl diğerlerinden bana aktarma yaptıysan, bunlardan da aktarma yapabilirsin. Böylece Kozmik Gizem Kitabının sahiplerinin düşünsel gücünü elde edebilirsin.”

Ransan, beni bir süre süzdükten sonra bir kahkaha savurdu. Ben de gülmeye başladım.

“Çok güzel bir düşünce,” dedi kadın kahkahalar arasında. “Bakıyorum, planım seni de çok sarmış.”

Bir süre konuşmadan durduktan sonra gözlerini bana doğru çevirerek, “Bu düşüncen, ben de yeni düşüncelerin oluşmasına yol açtı,” dedi. “Krea ve Muat’ın düşünsel uygarlık güçlerini bütünleştirebiliriz.”

“Böylece inanılmaz bir güce kavuşursun,” dedim sözünü keserek.

“Hatta galaksilere bile egemen olabilirim.”

Bunları söylerken coşku içindeydi. Tezgahtara doğru döndü ve ışık kümesinin içindekileri işaret ederek, “Bu görüntülerin tüpe konulması için hazırlıklara başlayın,” dedi.

Bir süre sonra her şey hazırды. Bir tüp, odanın tavanında açılan bir kapıdan aşağıya indirilmişti. Tüp, ışık akvaryumunun içinde hareketsiz duran Kersa ile Joachim’i içine alıp yeniden mavi ışıkla dolmaya başlamıştı.

Tavandan gelen silindir, beni çevrelemiş ve yatay konuma getirmişti. Yeniden renkler, parıltılar ve şekiller ortamı içindeydim. Gözlerimi kapattım ve kendimi sakinleştirmeye çalıştım.

Gelmiş geçmiş en önemli uygarlıklardan birisinin düşünsel gücü, belleğime akacak ve oradan da Krea'ya yansyacaktı. Heyecan verici bir şeydi bu.

Bir ara gözlerimi açıp başrahibe ile kocasına baktım. Gittikçe silikleşen yüzlerinde dehşet ifadesini görebiliyordum. Ama aldırmadım. Ransağ, fedakarlığının bedelinin ödeneceğini söylemişti. Aslında fedakarlık yaptığım filan yoktu. Bir işe katkıda bulunuyordum. Bunun sonunda ölüm olmadığına göre de endişelenmem için bir neden yoktu. Gözlerimi yeniden kapattım ve beklemeye koyuldum. Gözlerimin kapanmasıyla birlikte yanımda Catherine'i hissettim.

Galaksi Eğence Parkı'nda eğleniyorduk. Catherine'e sarılmıştım. İnsan seli arasında ilerliyorduk. Okulların ıkış saatinde buraya geldiğimiz için her yer  ğrenci kaynıyordu. G le oynaya eğence modüllerinin önünde kümelenmişlerdi. Rüya yaratma makinelerinin, yıldız gemisi modüllerinin, robotlarla güreş alanlarının, sanal savaş merkezlerinin girişlerinde kuyruklar oluşturmuşlardı.

Park, adım başı kurulan dev televizyon ekranlarıyla doluydu. İnsanlar, çimenlerin üzerine uzanmış, yarışma programlarını izliyordardı.

En çok insan, savaşa dönüşen son futbol turnuvasının gösterildiği ekranların önünde birikmişti. Bu tür görüntüleri yıllardan beri izliyorduk. Bu nedenle cazip gelmedi. Sokak araba yarışlarının görüntüleri de  yle. Catherine, daha ilginç bir şeyler bulmamız gerektiğini söyleyip duruyordu.

Dev dönme dolaplar arasında bir süre dolaştıktan sonra korku tüneline girdik. Dünyalıların Brokarlılara ve Sygonlulara ektirdikleri acıların görüntülerini izlemeye başladık. Engizisyon salonlarında ve işkence odalarında dolaşıyorduk. Bazen bir gaz odasına giriyor, oradan çıktıktan sonra toplama kamplarına giden insanların arasına karışıyorduk.

Tünelde yolculuğu k uk araçlar içinde yapıyorduk. Kafamızdaki görüntü başlıkları olayların içinde yaşamamızı sağlıyordu. Ama ilk turdan sonra yolculuğu bitirmeye karar verdik. Çünkü Catherine hamileydi ve daha fazla dehşet görüntüsü yaşamak istemiyordu.

Görüntü başlıklarımızı çıkarınca aracımız tüneli terk etti. Korku tünelinin tam karşısında Uzay Savaş Salonu vardı. Catherine oraya gitmenin daha eğlenceli olacağını söyledi. Alışveriş merkezinin önünde biriken kalabalığı yarararak oraya doğru yöneldik.

Uzay Savaş Salonu, uzay gemisi mod leriyle doluydu. İsteddiğiniz gemiyi seçiyor ve size verilen savaş senaryosuna göre düşmana saldırıyordunuz. Düşmanı yok etme konusunda televizyondaki yarışma programlarından oldukça deneyim kazanmıştım. Bir polisi ve profesörü haklamıştım. Catherine, biraz da uzaydan gelen düşmanlarla boğuşmanın daha iyi olacağını söyledi.

Onu kırmak olmazdı. Brokar savaş gücüne ait bir yıldız gemisi seçtim. Catherine'le birlikte içeriye girdik ve komuta yerine oturduk.

Karım, yine koluma girmiş ve bana yaslanmıştı. Ekranda hedefin verilmesini beklemeye

başladık. Bu arada modülün içindeki hizmet robotundan kola ve hamburger aldık. Birkaç reklam filmi izledik. Az sonra oyun başladı.

Hedefimiz Muat kolonilerinden birisinden gelen iki saldırgandı. Kersa ve Joachim. Ransan adlı kutsal kadının koruduğu Kozmik Gizem Kitabı'nın peşindeydiler. Kitabı ele geçirebilmek için durmadan Ransan'a saldırıyorlardı. Kadını kurtarmalıydım. Çünkü o, bir azizeydi bizim için.

Kersa ve Joachim üzerine sürekli ateş etmeye başladım. Bazen kitabı ele geçirecek gibi oluyorlardı. Fakat silah gücümle karşılaşınca geriye çekiliyorlardı.

Catherine de kendisini oyuna kaptırmıştı. Elimi yakalamış, kumanda aygıtını benimle birlikte yönlendiriyordu. Onun yardımıyla önce Joachim'i vurdum. Adam, kıvranarak ekrandan yok oldu. Sonra Kersa'yı yakaladım.

Kadın, Ransan'ı bir mahzende kıstırmıştı. Üzerine atılmak üzereydi. Ransan, kitabı göğsüne bastırmıştı. Ağlıyor ve yardım istiyordu. Ona çok acıyordum. Kumanda aygıtının tuşuna bastım ve kitaba doğru uzanan Kersa'yı yok ettim. Catherine, zafer çığlıkları atarken, eliyle karnını okşuyordu.

Gözlerimi açtığım zaman karşımda Ransan'ı gördüm. Gülümsüyordu. Tezgahtar da hemen yanındaydı. O da gülümsüyordu. Fakat onun gülüşünde vahşi bir ifade vardı. Bu adamla aynı tarafta olduğumuz için seviniyordum.

Ransan, Tezgahtar'a dönerek, "Önümüzdeki tüm engeller ortadan kalktı," dedi. "Yansıtma işlemiz de sona erdi. Krea şimdi kaos içinde olmalı. O güzel gezegen, şimdi kurtarıcısını bekliyor."

Tezgahtar, öne çıkarak kadının elini kavradı ve dudaklarına götürdü. Sonra da önünde diz çöktü. Şövalyeler de saygılı bir şekilde diz çöktüler.

Ben de fırsatı kaçırmamam gerektiğini düşündüm. Tezgahtar'ın yanına gelerek diz çöktüm. Ransan'ın uzattığı eli öptüm.

Kadın, bir imparatoriçe gibiydi. Şövalyeler, kılıçlarını kaldırarak, "Krea'nın yeni imparatoriçesini selamlarız," diyerek haykırdılar. Sesleri duvarlarda yankılandı.

Ransan, gururlu bir şekilde kapıya doğru ilerleyerek, "Son hazırlıkları kontrol edelim," dedi.

Hep birlikte dışarıya çıktık. Ray üzerinde hareket eden küçük bir mekiğe bindik ve tünellerin içinde hızla yol almaya başladık.

Yeraltında adeta küçük bir şehir kurulmuştu. Mantarı andıran küçük evler, askeri karakollar, eğitim merkezleri, restoranlar düzenli bir şekilde yayılmışlardı. Işıklıdırma sistemi, gündüz ortamı yaratıyordu. Brokarlıların, Sygonluların ve Ransan'ın bu işe yıllardan beri hazırlandıkları belliydi.

Yolculuğumuz dev bir hangarda sona erdi. İrili ufaklı savaş gemileri, rampalarında duruyorlardı.

Üniformalı insanlar, sağa sola koşturuyorlardı. Yakıt tankları, gemiler arasında dolaşıyorlardı.

Ransan, mekiğinin üst kapağını açtı ve ayağa kalkarak çevreyi izlemeye koyuldu. Yeniden gülümsemeye başlamıştı. Savaşa hazırdı artık.

Kendi ırkını kurtarmak için bir plan hazırlamıştı Ransan. Ancak beklemediği bir sonuçla karşılaşmıştı. Yansıtma işlemi hem onu, hem de diğer Krealıları olumsuz şekilde etkilemişti. Ama Ransan, yeni bir plan oluşturmaktan geri kalmamıştı. Şimdi o planın uygulanma zamanı gelmişti. Ransan, Krea'nın yeni hakimi olacaktı. Bana da uygun bir makam verecekti. Buna emindim.

DOKUZUNCU KURGU

KREA'YA YOLCULUK

1.

Odamda oturmuş, Krea gezegenine bakıyordum. Karanlık uzayda dönüp duran mavili, yeşilli bir gezegendi.

Yaşantımın geri kalan kısmını bu gezegende sürdüreceğim olmam, beni heyecanlandırıyordu. Üstelik gezegenin tarihinde önemli bir rol oynamıştım. Ve bundan sonra da oynamaya devam edecektim. Tarih öğretmenliğinden gazeteciliğe kadar uzanan kozmik serüvenim, Krea'da yeniden şekillenecekti.

Yine de kafamı kurcalayan bir şey vardı. Android bene ne olmuştu? Kozmik yaşamımın bir android olarak nasıl sürdüğünü bilemiyordum. Anımsayamadığım bir boşluk vardı. Ransan da fazla bir şey söylememişti. Bunu en kısa zamanda onunla konuşmalıydım. Şimdi kendimi Krea'nın işgaline vermeliydim. Ransan, imparatoriçe olunca konuşacak çok vaktimiz olacaktı nasılsa.

Krea'nın yörüngesine dün girmiştik. Bir çok zaman boyutunu geçmemiz gerekmişti. Ama ben, bunun farkında olamamıştım. Çünkü, yolculuk boyunca küçük bir hücreye kapatılmıştım. Bellek kayıtlarımın, Krea'ya aktarılması devam etmişti. Bu sırada yeni düşlere sürüklenmemiştim. Demek ki, Dünya ile tüm bağım kopmuştu. Dünya'daki kişisel tarihim de sona ermişti. Farklı zaman ve mekan boyutundaydım artık. Benim için Krea'da yeni bir tarih başlayacaktı bundan sonra. Şu anda yapmam gereken tek şey, saldırı anını beklemektir.

Kapının çalmasıyla düşüncelerimden sıyrıldım. Bir Sygon askeri, kapının önündeydi. Üzerindeki elbisenin süslü olmasından, omzundaki şerit ve yıldızlardan rütbeli birisi olduğunu anladım. Kibar bir şekilde kumanda merkezine gelmemi istedi. Saldırı başlıyordu herhalde. Adamın peşine takıldım. Yeni bir hayatın eşiğinde olduğumu sezebiliyordum.

Kumanda merkezi, geminin en üstteki bölümündeydi. Her yer bilgisayarlar ve dijital haritalarla doluydu. Ransan, Tezgahtar ve bir Brokar subayı ile Sygon subayı beni bekliyorlardı. Bir masanın çevresinde toplanmışlardı. Masanın üzerinde dijital bir harita duruyordu. Haritada Krea'nın çeşitli bölgelerinin görüntüleri vardı. Saldırı planını hazırlıyorlardı anlaşılana. Fakat odada gergin bir hava vardı. Yüzlerinden sıkıntılı oldukları anlaşılıyordu.

Ransan'ın yüzü kıpkırmızıydı. Telaşlı görünüyordu. İçimden bir sorun olmamasını diledim.

Ransan, geldiğimi görünce, "İşte, durumumuzu açıklayacak insan geldi," dedi. Sanki üzerinden bir yük atıyor gibiydi.

Bütün bakışlar, bana dönmüştü. Merakla ne olduğunu sordum. Bir yandan da endişeleniyordum. Sanki bir sorun vardı ve bunun nedeni de bendim. Ransan'ın konuşma şeklinden böyle bir izlenim edinmiştim.

"Krea'da kimseyi bulamıyoruz," dedi Ransan. "Kimse yok. Herkes yok olmuş."

Duyduğum haber karşısında buz kesmiştim.

"Bunun benimle ne ilgisi var?" diye sordum. Bir yandan da Krealılara ne olduğunu merak ediyordum. Tüm gezegende yaşayanların bir anda yok olması, inanılacak şey değildi.

Ransan, "Krealıların bizden üstün düşünsel bir güce ulaşıp ulaşmadıklarını tartışıyoruz," diyerek yanıtladı. "Acaba, planlarımızı haber alıp, bize tuzak mı kurmaya çalışıyorlar? Sana sormak istediğimiz, yansıtma hücrelerindeyken düş görüp görmediğin."

Düş görmediğime kesinlikle emindim. Bunu söyledikten sonra ekledim:

"Ama farkına varamadığım düşler olabilir. İzleme aygıtlarınızın bunu saptaması gerekir."

"Böyle bir şey saptayamadık," dedi. "Ama aklıma başka şeyler geliyor."

Yerinden kalkıp dolanmaya başladı.

Diğerleri, bir kadına bir de bana bakıyorlardı. Brokar subayı, kalın bıyıklarıyla oynamaya başlamıştı. Sygonlunun gözleri arada bir kırmızıya dönüşüyordu. Yüzünde ter damlacıkları vardı. İçinde bulunduğu insan bedenine tam alışmamıştı anlaşılana. Tezgahtar ise sakin bir şekilde dijital haritaya bakıyordu.

Brokar subayı, bıyıklarıyla oynamayı bırakıp Ransan'a sordu:

"Aklınızdan geçenleri, bize de anlatabilir misiniz?"

Ransan, bir süre duraksadı. Sonra bir şey söylemeden zaman izleme panelinin önünde durdu.

Gözlerini haritayı andıran çizgiler ve grafiklerle dolu aygıtta dikti. Komuta merkezinde boğucu bir sessizlik vardı. Tedirginleştigimi hissettim.

Brokar subayı, kadının yanıt vermediğini görünce sorusunu yineledi. Sesinde emredici bir ton vardı bu kez. Ve tehdit seziliyordu.

Sygonlu da adamdan cesaret bulmuş gibiydi. Yeniden insaninkine dönüşen bakışlarını Ransan'a çevirerek, "Komutanın hakkı var," dedi. "Aklınıza geleni anlatmalısınız."

Brokar subayı, yeniden söze karışarak, "Bizler buraya savaş için geldik," dedi aynı tehdit edici tavırla. "Siz savaşın ne olduğunu bilemezsiniz. Eğer bu sorunu çözemezsek bedelini çok kötü öderiz. Bu nedenle düşündüklerinizi anlatın. Planda hata yaptıysanız açıklayın."

Bunu söylerken, aslında bedeli Ransan'ın ödeyeceğini söylüyordu. Elimde olmadan Tezgahtar'a baktım. Bakışları, Ransan ve ötekiler üzerinde dolaşmaya başlamıştı. Bir sorun çıkarsa, hangi tarafa geçeceğini mi düşünüyordu acaba?

Ransan, zaman izleme panelinin başından ayrıldı ve masaya oturdu. Rahatlamış görünüyordu.

"Zaman yolculuğunda bir hata yapıp yapmadığımı düşünüyordum," dedi. "Aklıma gelen buydu."

Brokar subayı, "Rahatlamış görünüğünüze göre, böyle bir sorun yok," dedi.

Gözlerinden güvensizlik okunuyordu. Kadının doğruyu söyleyip söylemediğine emin değildi anlaşılın.

Ransan gülümseyerek, "Her şey yolunda," diye yanıtladı. "Bir sapma yok. Hesapladığımız zamanda ve yerdeyiz. Sorun yok."

"Ama bir sorun var."

Bunu söyleyen Sygonluydu. Kollarını sallayarak bastırılmış bir öfkeyle konuşmaya devam etti:

"Doğru konumda olmamız, sorunumuzu çözmiyor. Sorunumuz, Krealıların nerede oldukları. Ve biz, hala bunu anlayamıyoruz."

Kelimelerin üzerlerine basarak konuşmuştu. Yüzü kıpkırmızıydı. Bir an yüzünün pullaşacağını düşündüm. Durmadan oynayan kolları da eskiden olduğu gibi yılan gövdesine dönüşeceklerdi sanki.

Ransan, sakın bir şekilde gülümsemesine devam ediyordu. Bunun yapay bir ifade olduğunu düşündüm. Kadın, rol yapıyordu.

"Bu sorunu çözebiliriz," dedi kendinden emin bir şekilde. "Bunun için Krea'yı yakından izlememiz gerekli. Casus robotlarımız, sonuç elde edemediler. Ama küçük bir Brokar devriyesi göndersek..."

Brokar subayı kadının sözünü tamamlamasına fırsat vermedi.

“Böyle bir şeyi kabul edemem. Adamlarımı nasıl bir tehlikenin beklediğini bilmiyorum. Üstelik onlar, Krealılar hakkında bilgi sahibi değiller. Gezegene Krea’yı bilen birisi gitmeli.”

Ransan, hemen itiraz etti:

“Aranızda Krea’yı bilen tek kişi benim, komutan. Fakat benim gitmem de mümkün değil.”

Bu sırada Sygonlu söze karıştı:

“Siz daha imparatoriçe olmadınız. Üstelik Krealıların nasıl davranacaklarını bilirsiniz. Yıllarca onlarla beraber oldunuz.”

Ransan, bir kez daha itiraz ederek, “Ama Krealıların düşünsel yapıları çok değişti,” dedi. “Yansıtma sonrasında düşünsel güçlerinin nasıl değiştiğini kesin olarak bilemem.”

Kadının gittikçe sinirlendiğini sezebiliyordum. Ama bir yandan da bunun göstermelik bir tavır olduğunu düşünüyordum.

Brokar subayı, “Siz de değiştiniz,” dedi sinsi bir ses tonuyla. “Siz de aynı yansımanın etkisi altında kaldınız.”

Bunları söylerken beni işaret etti ve devam etti:

“Hatta bu yansıtıcının da sizinle birlikte gelmesinde yarar var. Belki yine rüya görebilir ve bir şeyler sezebilir. Ne de olsa o da Krea’nın bilincinin bir parçası artık.”

Ransan, öfkeyle ayağa kalkarak “Bu bizi tehlikeye atmaktır,” dedi. “Ben, bunun askeri bir görev olduğunu düşünüyordum,”

Sinirden titremeye başlamıştı. Ama diğerlerinin aldırdığı yoktu. Tezgahtar da hareketsiz oturuyordu.

Ransan, konuşurken Tezgahtara hiç bakmamıştı, onun kendisini desteklemesini isteyen bir işaret vermemişti. Bu da garibime gitmişti.

Sygonlu, zorlama olduğu anlaşılan bir kibarlıkla, “Krea’da ne olduğunu anlamak öncelikle size düşer,” dedi. “Bunu artık hiç tartışmayalım. Yansıtıcınızla birlikte en kısa zamanda yola çıkın.”

Bu sırada Tezgahtar, söze karıştı:

“Krea’ya başlangıçta Brokar veya Sygon keşif gücü göndermek zorunda değiliz. Bizim Haçlı askerlerini yollayabiliriz.”

Brokar komutanı, düşünmeye gerek bile görmeden hemen itiraz etti:

“O yapay askerlerin savaş gücünden yeterince emin değiliz. Eğer önce onları gönderirsek riskli olur.”

Tezgahtar’ın önerisi Ransan’ın hoşuna gitmiş olmalıydı.

“Haçlı askerlerinin savaş güçlerinin çok yüksek olduğunu biliyoruz,” dedi kendinden emin bir şekilde. “Karganlıları çok kısa sürede yok ettiklerini siz de biliyorsunuz. Savaşı siz de izlediniz. Üstelik Haçlı askeri üretmek, bizim ortak işimizdi. Bundan da çok para kazandık.”

Tezgahtar, atılarak, “O askerleri, galakside bir çok imparatorluğa ve krallığa sattık,” dedi. “Onların savaş gücünden her kes memnun kaldı. Çok kısa sürede düşmanlarını yok ettiler.”

Ama Brokarlı’nın ikna olmuş bir hali yoktu. “Karganlılar sadece bir kabileydi. Savaş güçleri yetersizdi. O savaşı fazla abartmayın,” dedi. “Diğer gezegenlerde de düşmanlar belliydi. Oysa Krea’da böyle bir durum yok.”

Ransan ve Tezgahtar, sessizleşmişlerdi. Birbirlerine bakarak söyleyecek bir şeyler düşünüyor gibiydiler. Ama Brokarlı onların yerine düşündü ve konuştu:

“En kısa zamanda gezegene gidin ve durumu saptayın. Bu işi en iyi siz yapabilirsiniz. Duruma göre Haçlıları veya kendi askerlerimizi göndeririz.”

Brokar komutanı bunları söyledikten sonra yerinden kalktı ve komuta merkezini terk etti. Sygonlu da eğilerek selam verdi ve onu takip etti.

Onlar çıkınca Tezgahtar, Ransan’ın yanına geldi ve ne yapması gerektiğini sordu. Şimdilik bizim tarafımızda görünüyordu. Ama duruma göre hareket edeceğini hissediyor ve ona güvenmiyordum. Bunu ilk fırsatta kadına fısıldamalıyım.

Ransan, “Onların dediğini yapsam fena olmayacak galiba,” dedi. Yüzünde kurnaz bir ifade vardı. Kadının bir şeyler çevirdiğine artık emindim.

“Güvenliğinizi sağlamak için ben de sizinle geleceğim,”

Tezgahtar, içten gelen bir ses tonuyla konuşmuştu. Yine de inandırıcı gelmemişti bana. Ransan’ın onu, yanımıza almamasını diledim içimden.

Kadın, başını sallayarak, “Buna gerek yok,” dedi. “Senin burada kalarak onları izlemen daha iyi olur. Gizliden gizliye bir şey çevirmesinler.”

Tezgahtar, Ransan’ın önünde diz çökerek, “Emrinizi yerine getireceğim imparatoriçem,” dedi nazik bir ses tonuyla. Sonra da kadının elini öperek kumanda merkezini terk etti. Bana hiç bakmamıştı.

Ransan, gözlerini bana dikerek, “Artık istediğim oldu,” dedi. “Şimdi yola çıkmalıyız.”

Gözlerindeki parıltıyı görebiliyordum. Aklından nelerin geçtiğini anlayamamıştım. Fakat, kadının bir şeyler çevirmekte olduğunu sezebiliyordum. Bunları sormaya da niyetim yoktu. Nasılsa anlatacaktı. Kafasındakileri benimle paylaşacaktı. Krea’da nelerin dönmekte olduğunu birlikte anlayacaktık.

2.

Yaklaşık bir saat sonra bir keşif mekiği hazırlanmıştı. Brokarlı ve Sygonlu, yanlarında bir grup askerle bizi uğurlamaya gelmişlerdi. Tören mangasındaki askerler Brokarlılar, Sygonlular ve yapay Haçlılardan oluşmuştu. Mekiğin kapısının iki yanına sıralanmışlardı. Güya imparatoriçe adayına saygılarını gösteriyorlardı. Ama ben askerlerin zor kullanmak için burada olduklarını düşünüyordum. Mekiğe binmekten cayarsak bizi zorla göndereceklerdi.

Yere serilmiş kırmızı halının üzerinden geçtik ve mekiğe bindik. Dışarıya bakınca merasim takımını silahlarını kaldırmış, bizi selamlarken gördüm. Brokarlı ve Sygonlu, takımın en önünde duruyorlardı. Onlarla yeniden bir araya gelmek istemediğimi hissettim.

Ransan, pilot koltuğuna oturdu ve enerji sistemini çalıştırdı. Ben, yanında oturmuş, kalkışı bekliyordum. Gözlerim, hangarın açık kapısından görünen Krea gezegenindeydi. Oldukça tedirgindim.

Keşif mekiği, yatay rampa üzerinde kayarak ivme kazandı ve gemiden dışarıya fırladı. Hızla Krea’ya doğru yol almaya başladık.

Önümdeki ekrandan savaş gemilerinin gittikçe arkamızda kaldıklarını görebiliyordum.

Ransan, yolculuğun en fazla on beş dakika süreceğini söyledikten sonra görünmezlik kalkanını çalıştırdı. Sonra da anlatmaya başladı:

“Buraya beni göndermeyecekler diye çok korkmuştum. Ama iyi rol yaparak bunu sağladım, değil mi?”

Gırtlaktan gelen bir kahkaha savurdu. Davranışlarındaki yapaylığı, daha önceden sezmiş olduğum için fazla şaşırmamıştım. Hemen sordum:

“Sorunun gerçekte nereden kaynaklandığını biliyor musun?”

“Hayır. Ama bir tahminim var. Kozmik Gizem Kitabı’nın Krea gemisinden nasıl alındığını anımsıyorsun, değil mi? Catherine ve Şehrazat, senin düşlerinden çıkıp kitabı Broden’in odasından almışlar ve Kersa’ya götürmüşlerdi.”

Bu olayı anımsıyordum, elbette. Eğer kitap yok olmasaydı şimdi daha farklı bir ortam içinde olacaktık. Ransan, ilk planını kolaylıkla uygulayabilecekti. Ancak kitabın Krea gemisinden alınması, bir kaos değişkeni olarak planların başka bir yöne dönmesine yol açmıştı. Ama bu olay ile Ransan’ın tahmini arasındaki bağlantıyı anlayamıyordum. Krea’da kimsenin bulunmamasıyla, kitabın Catherine

ve Şehrazat tarafından alınması arasında ne tür bir ilişki olabilirdi?

Ransan, aklımdan geçenleri okumuşçasına konuşmasına devam etti:

“O kızlar, senin düşlerinden çıktıklarına göre, birilerinin de senin düşlerine girerek planı öğrenmeleri mümkündür.”

Hemen itiraz ettim:

“Bu çok anlamsız. Gemiye bindiğimizden beri uyku sırasında hiç düş görmedim. Bunu daha önceden de söylemiştim. Üstelik göstergelerde kayıt olmadığını da sen belirtmiştin.”

Ransan, tatmin olmamış gibiydi. Gözleri rota terminalindeyken konuşmaya devam etti:

“Son gördüğün düşü bir kez daha anlatır mısın?”

Catherine ile Galaksi Eğlence Merkezinde geçen günümüzü anlattım. Kersa ve Joachim’i savaş oyununda yok ederek Ransan’ı nasıl kurtardığımı söyledim.

Ransan, sessizdi. Bu düştten bir sonuca ulaşamayacağımızı benimsemiş gibi görünüyordu. Soru sormaktan vazgeçmişti. Ama bir çok şeyi düşünmekte olduğundan emindim. Sessizce beklemeye başladım.

Krea’ya yaklaşmıştık. Kadın, bilgisayara iniş kodunu girmeye başladı. Bu sırada aklımdaki son soruyu sordum:

“Krea’da ne bulmayı bekliyorsun?”

“Bunu pek bilemiyorum,” dedi düşünceli bir şekilde. “Belki de yansıtma gücünün şiddetiyle Krealılar birbirlerini yok ettiler. Veya düşünsel güçleri çok gelişti ve planı öğrendiler. Bize bir tuzak kurmak için ortadan kayboldular.”

Kadını dinlerken aklıma ürkütücü bir düşünce gelmişti. Hemen Ransan’a açıkladım:

“Eğer yansıtmanın etkisiyle düşünsel güçleri çok geliştirse bize egemen olarak kendilerini görmememizi sağlamış olabilirler mi? Belki de bilincimizi yönlendiriyorlardır. Bütün Krealılar yok olmadı ya.”

Krea’nın atmosferini geçmiştik. Süzülerek iniyorduk. Dağları ve denizleri seçebiliyordum.

Ransan, “Bunu ben de düşündüm,” dedi mekiği yan yatırırken. “İki yüz bin Krealının yok olması mümkün değil elbette. Ama zaman değiştirdik. Ve zaman yolculuğunda ne olacağı belli değildir. Kozmik düzende her an bir sürprizle karşılaşabiliriz.”

Tamamen bilinmez bir ortama giriyorduk artık. Ama Ransan, endişeli görünmüyordu.

“Burada bizi neyin beklediğini bilmiyoruz,” dedi. Dışarıya dikkatle bakıyor, incek bir yer arıyordu. “Eğer gemide kalsaydım ve sorunu çözemeseydım başıma pek iyi şeyler gelmeyecekti. Burada hiç değilse kendi toprağımda olacağım.”

Demek Ransan, buraya sadece Krealılara ne olduğunu anlamak için gelmemiştir. Kendisini de güvence altına almak istiyordu. Brokarlılar ve Sygonlular, kendisini aramak için buraya gelmeye kalkışsalar bile Ransan’ın saklanacak çok yeri vardı.

Ransan’ın yanında olduğum için ben de güvencedeydim. Gemide kalsaydım, Ransan geri dönmediği takdirde başıma kötü şeyler gelebilirdi. Yine de kafamı kurcalayan bir konu daha vardı.

“Kozmik Gizem Kitabı, gemide kaldı,” dedim. “O kitap Brokarlıların ve Sygonluların elinde oldukça başımıza yeni dertler açılabilir. Eğer kehanet şifrelerini çözebilirlerse bizimkiyle çakışacak yeni bir tarih kurgulayabilirler.”

Ransan, kurnaz bir ifadeyle gülümsedi. Elini tulumunun göğüs kısmından içeriye soktu ve “Kitap burada” dedi. “Onlara bırakacak kadar akılsız değilim.”

Bu beni rahatlatmıştı. Fakat Ransan, keyfimin yeniden kaçmasına neden oldu.

“Eğer kitabın yok olduğunu fark ederlerse peşimize düşeceklerdir,” dedi.

Öfkeli bir ses tonuyla “Mutlaka Tezgahtarını gönderirler,” dedim.

“Evet. Bana ihanet edecektir. Bundan eminim.”

Kadının benimle aynı düşünceyi paylaşmasından memnun olmuşum. Ortak yaşantımızda Tezgahtar’a yer yoktu artık.

Denizi aştıktan sonra bir dağ kümesinin arasından geçtik. Ransan, ustaca manevralarla dar geçitlerin ve sivri tepelerin arasında ilerletiyordu mekiği. Yamaçlarda Krea evlerini kolaylıkla görebiliyordum. Kayaların içlerine oyulmuşlardı. Krea güneşi, evlerin pencerelerinde yansıyor. Görünürde kimse yoktu. Tedirginliğim gittikçe artıyordu.

Ransan, sarı renkli ovaları da geçtikten sonra ormanlık bir alan buldu. Mekiği yavaş yavaş dikey inişe geçirdi. Dev ağaçların arasında alçaldık ve hafif bir sarsıntıyla yere indik.

Bu sırada aklıma yeni bir şey daha gelmişti. Hemen Ransan’a döndüm.

“Kersa ve Joachim’in belleğinde olanları da yansıttığımı biliyorsun,” dedim. “Onların kökenini oluşturan Mu’nun yok olduğunu biliyoruz. Belki Mu’nun başına gelenlerin aynısı Krea’da oldu.”

Kadın, aldırılmaz bir şekilde, “Mu, tamamen yok olmuştu. Anakara olarak,” dedi. “Ama Krea yerinde duruyor. Artık düşünce üretmekten vazgeç. Şimdi Krea’dayız ve gerçeği anlayacağız.”

Bunları yüzüme bakmadan söylemişti. Kadını biraz sıkıştırmış galiba. Aslında doğru söylüyordu.

Bundan sonra Krea'daydık ve fazla düşünmeme gerek yoktu. Nasılsa bir şeyler bulacaktık.

Ransan, başını önünde duran panelden kaldırarak, "Çevrede canlı belirtisi görünmüyor," dedi. "Dışarıda incelemeye başlayalım bakalım."

Silah dolabından bir lazer silahı aldı ve beline taktı. Bir tane de bana verdi. Sonra kapıyı açtı. Bir şey söylemeden dışarıya çıktı ve yürümeye başladı. Ben de mekikten atlayarak peşine takıldım.

Dağlara doğru yürüyorduk. Ransan, dağlarda çok sayıda manastır ve tapınak olduğunu söylemişti. Oraya ulaştığımızda Krea tarihine ait bazı kayıtları bulabileceğimizi düşünüyordu.

Söylediğine göre dağlık bölgede yaşayan Krea rahipleri, tüm tarihsel olayları görüntüleriyle kaydediyorlardı. Kadının bir başka düşüncesi de buralarda yaşayan birilerini bulabilmektir. Çünkü manastırlarda ve tapınaklarda çok sayıda gizli geçit vardı. Ayrıca dağlar da saklanılacak mağaralarla doluydu. Eğer olağanüstü bir olay olmuşsa canını kurtarmayı başarabilen birilerini bulabilirdik.

Gittiğimiz yerin belli olması, beni rahatlatmıştı. Orada durumu açıklayacak bir şeyler bulabilmeyi umuyordum. Sorularımıza yanıt alamamak bile Brokar savaş gemilerinden gelecek bir saldırıya karşı burada kendimizi koruyabilirdik. Ransan, oraya boşuna gitmiyordu.

Dağların eteklerinden sonra bizi zorlu bir tırmanışın beklediğini düşünüyordum. Çünkü dağlar, neredeyse bulutları delip geçeceklerdi. Bugüne kadar hiç tırmanma deneyimim olmamıştı. Manastırlara ve tapınaklara ulaşmak çok zor olacaktı benim için.

Fakat, kısa bir süre sonra endişelerimin yersiz olduğunu anladım. Dağların dikey kesimlerine geldiğimizde Ransan, kayaları yoklamaya başlamıştı. Merakla ne aradığını sordum.

"Asansör girişlerini arıyorum," dedi.

"Demek tepeye asansörle çıkacağız," dedim coşkuyla.

Ransan, şaşırmış bir şekilde, "Ne sanmıştın," dedi. "Burada her yer gizli asansör hatlarıyla doludur."

"Neden gizlemişler?"

Aramasını sürdürürken, "Yetkili olmayanların bölgeye ulaşmasını engellemek için kapılar gizlidir," dedi.

Sonra da hafif bir kahkaha attı. Gizli girişlerden birisini bulmuştu.

Kayalardan birisini hafifçe ittirince bir kapı ortaya çıkmıştı. Ransan, başıyla gelmemi işaret etti ve içeriye girdi.

Yukarıya doğru uzanan dar bir silindirdi, asansöre girdik. Yarı karanlıktı. Ransan, düğmeye dokundu ve asansör hızla yükselmeye başladı. Garip yolculuğumuz şimdi de burada sürüyordu.

Zaman mekan boyutlarında, düşlerde, uzay gemilerinde yaptığım yolculuklardan artık bıkkınlık gelmişti. Asansör yolculuğunun son yolculuğum olmasını diliyordum.

Kısa bir süre sonra zirveye ulaştık ve kendimizi bir düzlükte bulduk. Dağlarla çevrelenmiş, daire şeklinde bir alandı burası. Dairenin çevresine ve dağların eteklerinde yayılmış tapınak ve manastır binalarını görebiliyordum. Kubbelere ve sütunlar Krea güneşinin altında parıldıyorlardı. Dağların arasından esen rüzgarın sesinin dışında ses yoktu. Çevrede canlı görünmüyordu.

Ransan, bir süre binalara baktıktan sonra, “Şu binaya gideceğiz,” dedi. “Ana tapınak orası.”

İşaret ettiği yer, diğer tapınaklarla çevrelenmiş kubbe çatılı büyük bir binaydı. Dev basamakların üzerine kurulmuştu. Dört uç noktasında birer kule duruyordu.

Ransan ile birlikte basamakları çıkmaya başladık. Ransan’ın eli belindeki silahı kavramıştı. Kendi kendime, başımıza yeni bir dert açılmamasını diliyordum.

Tapınağın kapısı açıktı. Ağır ağır içeriye girdik. Ransan’ın tedirgin olduğunu anlayabiliyordum. Silahını kılıfından çıkarmıştı.

Bina, oldukça karanlıktı. Yine de merdivenleri, kürsüleri, mihrapları, tavandaki dev avizeyi, duvarlardaki garip çizimleri görebiliyordum. Sanki her şey, doğal bir ışığa sahipti. Karanlıkta parıldıyorlardı.

Ransan, merdivenlerden birisine adımını attı. Ve sonra merdivenden çıkarmış gibi yükselerek merdivenin bitim yerinde durdu. Bana doğru dönerek gelmemi işaret etti.

İlk basamağa adım atar atmaz yükselmeye başladım ve Ransan’ın yanında durdum. Karşımızda üzeri kabartma resimlerle dolu olan bir kapı vardı. İnsan, hayvan ve bitki çizimleri iç içe girmişlerdi.

“Aradığımız, her ne ise burada bulabiliriz,” dedi Ransan. Sesinde, sonuca ulaşmanın getirdiği rahatlık vardı.

“Bu kapı nereye açılıyor?”

“Başrahabin odasına. Tarih kayıtları da burada olacak.”

Ransan, kayalara dokunduğu gibi kapıya da dokundu. Gözleri kapalıydı. Bir şeyler hissetmeye çalışıyordu sanki. Krea’nın ortak bilincine ulaşmaya çalıştığını düşündüm.

Aklımdan geçenleri okumuş gibi, “Bu kapı düşünce gücüyle açılır,” dedi.

Ransan, kendinden geçmiş gibiydi. Zaman akıyordu. Ama kapı bir türlü açılmıyordu.

Kadını rahatsız etmeyi göze alarak, “Düşüncelerin artık bir işe yaramıyor, galiba?” dedim. “Herhalde Krealı olma özelliğini yitirdin.”

Bir şey söylemeden kapının önünden çekildi ve bana döndü. “Haklısın” der gibiydi. Sonra silahımı kapıya çevirdi ve tetiğe bastı.

Kapı ışın seli karşısında erimeye başlamıştı. Çok geçmeden yok oldu. Dumanların arasında odaya girdik.

Kapıdan içeriye girerken tüm bedenimi saran titreşimler hissettim. Sanki görünmeyen bir dalga bana çarpmış ve üzerimden geçmişti.

Ransan’a baktım. Kadında rahatsızlık görünmüyordu. Belki de bende sinir boşalması olmuştu. Üzerinde durmadım ve çevreye bakındım.

Odanın tam ortasında bir taht vardı. Üzerinde de gözlerini bize dikmiş yaşlı bir adam oturuyordu. Ayak bileklerine kadar uzanan siyah renkli bir elbise giymişti. Başında saç yoktu. Karanlıkta parıldayan mavi gözleri beni delip geçiyordu sanki.

Ransan’ın koluna dokunarak, “Bu kim?” diye fısıldadım.

Ransan, şaşırılmış bir şekilde sorumu soruyla yanıtladı:

“Kimden söz ediyorsun sen? Orada kimse yok.”

Ürpermiştim. Yine garip bir durumla karşı karşıyaydım. Ya ben hayal görüyordum, ya da Ransan kör olmuştu.

“Şu tahtın üzerinde oturan yaşlı adam,” dedim bir kez daha. Elimle adamın oturduğu yeri işaret ediyordum.

O yöne bakarken öfkeli bir ses tonuyla, “Saçmalamayı bırak,” dedi kadın. “Yine rüya görmeye başladın bakıyorum. Artık kendini toparla.”

Bunları söyledikten sonra odayı incelemeye koyuldu. Dolapların kapaklarını açıyor, duvarları eliyle yokluyordu. Duvarları çevreleyen parlak şeritler üzerindeki işaretlere bakıyor, yüksek sesle bir şeyler okuyordu. Benimle ilgisini kesmişti. Kayıtları bulup Krea’da neyin olup bittiğini anlamaya çalışıyordu.

Ransan’la ilgilenmeyi bırakarak yaşlı adama doğru yöneldim. Daha doğrusu o, beni kendisine doğru çekmişti.

“O beni görmüyor. Duymuyor da.”

Adamın sesi sanki çok uzaklardan geliyormuş gibi çıkmıştı. Ağzı hareket etmemişti. Şaşkınlık içinde kendisine baktığımı görünce devam etti:

“Ransan, bir Krealı olmaktan uzaklaştı. Bizden birisi değil artık o. Beni bu yüzden görmüyor ve duymuyor.”

Adamın benimle bir şeyler konuşmak istediğini sezmiştim. Belki Krea'nın sırrına Ransan'dan önce ulaşabilirdim.

“Ama ben Krealı değilim ve sizi görüyorum,” dedim.

Yüzüne gülümseme yayıldı. Dudakları bir çizgi şeklinde yanaklarına kadar gitmişti. Yüzündeki buruşukluk iyicene belli oluyordu şimdi.

“Sen Krealı değilsin ama Krea'nın yeni tarihini yarattın. Bu yüzden senin bilincin ile benim bilincim buluştular.”

Ransan'a baktım. Bir mihrabı yerinden kaldırmaya uğraşıyordu. Gizli geçit bulmaya çalışıyordu anlaşılın. Bizi duymadığı belliydi. Bu fırsatı kullanmam gerektiğini düşündüm.

“Krea'da neler olduğunu bana anlatabilir misiniz? Buraya bunu anlamak için geldik. Eğer gezegende ne olduğunu anlayamazsak, başımıza pek de iyi şeyler gelmeyecek.”

Bunları söylerken elimle yukarısını işaret etmiştim. Krea'nın yörüngesinde dolaşan savaş gemilerini kastediyordum.

“O gemilerden haberimiz var,” dedi yaşlı adam. “Ama bizim için tehlike oluşturmuyorlar. Çünkü onları yok edecek savaş gücümüz var.”

“Aslında bu beni ilgilendirmiyor,” dedim. “Ben sadece planın bir parçasıyım. Ama Krea'da nelerin olduğunu merak ediyorum. Ve Ransan'a da yardımcı olmam gerektiğini düşünüyorum.”

Bir kez daha gülümsedi ve, “Krea kendi kendisini yok etti,” dedi. “Yansıtılan tarih, Krealıları savaş çılgını yaptı. Tüm düşünsel gücümüzü yıkım üzerine kurduk. Önce kendi aramızda savaştık. Sonra da savaş gemilerimiz diğer gezegenlere doğru yola çıktılar.”

“Demek gezegende bu yüzden yaşayan kimse yok.”

“Yanlış düşünüyorsunuz,” dedi başını iki yana sallayarak. “Sağ kalanlar ve savaş filolarına katılmayan herkes burada. Okullarına gidiyorlar, televizyon seyrediyorlar, kendi aralarında yarışmalar düzenliyorlar. Ama siz onları göremediniz. Çünkü onları görebilmek için ortak bilince girmek gerekir. Sen bu odaya girince ortak bilinçle bütünleştin. Ransan ise bu bilinçten çıktığı için bizi göremiyor.”

Gözlerimi, bir kez daha Ransan'a çevirdim. Aradıklarını bulamadığı için gittikçe sinirleniyor gibiydi. Az önce kitaplıkta duran kitapları yere fırlatmış, boş rafların arkasını incelemeye koyulmuştu. Şimdi de duvardaki şamdanları kurcalıyordu. Konuşmalarımızı duysa bunlara hiç gerek olmadığını anlayacaktı. Ona acıdığımı hissettim.

“Ransan'a ne olacak? Bu durumu devam edecek mi?”

Kayıtsız bir şekilde, “Bilinç geliştirme merkezlerimizden birisine göndereceğiz,” dedi. “Orada Krea’nın yeni tarih bilinci kendisine aşılacak. Ancak ondan sonra Krealıları görebilecek.”

Bunları söyledikten sonra ayağa kalktı. Sanki yürümemiş ve yerden kesilerek kaymıştı. Hala duvarlara bakmakta olan Ransan’ın yanında durdu. Elini kadının üzerindeki tulumun göğsünden içeriye doğru soktu ve Kozmik Gizem Kitabı’nı çıkardı. Bir yandan da konuşuyordu:

“Herkes bu kitabın peşinde. İlginç bir kitap olmalı. Bakalım, bize ne getirecek,” dedi sakin bir ses tonuyla.

Adamın her şeyden haberi olduğu belliydi. Kitabı bulmasından rahatsız olmuşum. Merakla sordum:

“Ne yapacaksınız o kitabı?”

“Çok şey. Galakside kendi imparatorluğumuzu kurabiliriz. Yeni bir tarih kurgulayabiliriz. Ama önce kehanetleri incelememiz gerek. Onların bize nasıl bir kozmik yol çizeceğini anlamalıyız,” diyerek kestirip attı.

Her şey ne kadar basitti. Kehanetlerle dolu bir kitaba sahip ol ve her şeye hakim ol. Dünyalılar, Brokarlılar, Karganlılar ve Sygonlular’dan sonra şimdi de Krealılar ortalığı karıştıracaklardı. Yine de başıma bir dert açılmayacaksa sorun yoktu. Bundan sonra ne olacağını anlamak için adamın yüzüne baktım ve kafamı kurcalayan soruyu sordum:

“Bana ne olacak, peki?”

Krea’da doğan yıkımın sorumlularından birisi de bendim. Bunun bedelinin ne olacağını merak ediyordum. Krealılar, Dünya tarihinin en vahşi görüntüleriyle yeni bir bilinç oluşturmuşlardı. Yeni bilincin beni korkunç bir şekilde cezalandırmasından endişeleniyordum. Ne de olsa tarih, önce yaratıcılarını yok ederdi. Bir kazığın üstüne oturtularak veya bir gaz odasında can vermek istemezdim.

“Sen, Krea’nın yeni tarihlerini yazacaksın,” dedi yaşlı adam.

Sesimdeki sevinci bastırmaya çalışarak, “Demek, bana kızmıyorsunuz?” dedim.

Beynimin içinde bir kahkaha yankılandı.

“Sana neden kızalım ki? İrkımızı düşünsel zenginliğe kavuşturarak yok olmamızı engelledin. Gerçi biz, yıkımı aldık, kendi kendimizi öldürdük. Ama bu hepimizin ölmesinden daha iyidir.”

Ölüm tehlikesinden kurtulmuşum. Bu da bana yeterdi. Bir zamanlar İstanbul’un kaderi olmuşum. Şimdi de Krea’nın kaderi olacaktım. Bir tarih yazarı ve kurgulayıcısı, başka ne isterdi ki?

Dönüp Ransan'a baktım. Yere eğilmiş, zemini hafif hafif yumrukluyordu. Artık gizli bir geçit aramasının çok anlamsız olduğunu düşünüyordum.

3.

Krealı subaylar, gözlerini duvara çevirmişlerdi. Bir şeyin görünmesini bekliyorlardı sanki. Sarı saçları, omuzlarına kadar uzanıyordu. Kulakları küpeliydi. Mavi renk savaş elbiselerini giymişlerdi. Her birisinin boynunda rütbelerini gösteren madalyalar asılıydı.

Savaş odasında yuvarlak bir masanın çevresinde oturuyorduk. Yaşlı adam, ortamında tahtına oturmuştu. Bizden biraz daha yüksekte, boşlukta duruyordu taht. Yarı karanlık oda içinde hafif bir ışık saçıyordu. Üzerinde çeşitli Krea metallere oluşan ince çizgiler vardı.

Onun Krea başrahibi olduğunu öğrenmiştim. Aynı zamanda Krea silahlı kuvvetlerinin başıydı.

Bir sandalye boştu. Orası Amiral Turama'ya aitti. Böyle söylemişlerdi. Adam, Dünya'ya gönderilen Krea filosunun başında olduğu için toplantıya katılamamıştı. Ama önemli değildi bu. Savaşın görüntüleri, kendisine gönderilecekti. Gerekirse savaşa oradan karışabilecekti.

Subaylardan birisi, koltuğundaki düğmeye bastı ve duvarda büyük bir televizyon ekranı belirdi. Artık ekran görmekten bıkmıştım. Yine de Krea'nın yeni tarihi için katlanmak zorundaydım. Senatörü Kim Öldürdü yarışma programına da katlanmıştım. Catherine'in yanında o polis ben ile bilim adamı beni ekran başında öldürmüştüm. Sonra da Kersa ve Joachim'i.

Bakışlar, bir süre ekrana gittikten sonra birbirlerine bakmaya başladılar. Ben de olacakları merak ediyordum. Bir Krealı gibi davranmaya çalışarak ben de onların yüzlerine bakmaya başladım. Birbirlerinin yüzlerine anlamsız bir şekilde bakmak Krea'da adetti anlaşılan.

Yüzyıllar önce ekranlarda insanların yüzüne aptal aptal bakarak onları aptallaştıran bir sinema oyuncusunu anımsadım hayal meyal. O zamanlar polistim. Adamın Sygonlular'la işbirliği içinde olup olmadığı araştırılmıştı. Ama bir sonuç alınamamıştı. Sonra hükümet, o filmleri toplum için çok yararlı bulmuştu. Eğitim Bakanlığı'nın emriyle filmler tüm okullarda zorunlu ders kapsamında gösterilmeye başlanmıştı.

Başrahip, "Artık izlemeye başlayalım," dedi ve düşüncelerimden koptum. Diğerleri gibi başımı ekrana çevirdim.

Aynı subay, bir başka düğmeye dokundu ve ekran aydınlandı. Brokar ve Sygon subayları tam karşımdaydılar. Birbirleriyle tartışıyorlardı. Onların hemen arkalarında Tezgahtar duruyordu. Her zamanki gibi sinsi bir sessizlik içindeydi.

Brokar gemisinin içini Ransan'ın gözlerinden izliyorduk. Kadın, Krea'ya geldiğimiz mekikle

geriye gönderilmişti. Daha önce bilinci yenilenmişti. Artık yeni Krealıydı o. Kadının gözü çıkartılmış ve oraya bir göz kamerası yerleştirilmişti. Bir gözden farksızdı. Karşı taraf bu oyunu yutacaktı. Ransan da bize aktarmaya devam edecekti.

Kadın, “Krea’da büyük bir yıkım olmuş,” dedi. Ağlıyor gibiydi. “Bir çok Krealı ölmüş. Sağ kalanlardan sağlam olanlar askere alınmışlar, diğer gezegenlere saldırmak üzere yola çıkmışlar.”

“Bütün insanların gittiğine inanmamız zor,” dedi Sygonlu.

“Herkes gitmemiş elbette. Ama geriye kalanlar savaş tehlikesinden kaçmak için yeraltında yaşamaya başlamışlar.”

“Bu bir masal. Bizi bir tuzağa çekmeye çalışıyorsunuz.”

Sygonlunun gözleri, kırmızı çizgili şeklini alacak gibiydi. Söze Brokar subayı karıştı:

“Eğer, Krea’da tehlike yoksa bunu bize kanıtlamanız gerek.”

“Bunun görüntüleri var,” dedi Ransan elindeki mikro disketi göstererek. “Her şey burada.”

Sygonlu yeniden atılarak, “Bu görüntülerin sahte olmadığına nasıl inanacağız,” dedi.

Ransan, “Benim aldatmak gibi bir niyetim yok,” dedi çaresiz bir ses tonuyla. “Krea’nın ele geçirilmesi en çok benim işime yarayacak.”

Sygonlu ve Brokarlı bir süre birbirlerine baktılar. Bu sırada söze Tezgahtar karıştı:

“Görüntüleri izleyelim bakalım. Eğer ikna olmazsak gereğini yaparız.”

Diğerleri, hala kararsızdılar. Ransan, görüntü panellerinden birisine ilerledi ve elindeki mikro disketi yuvaya yerleştirdi. Panele iyicene yaklaştı. Ekranda görüntüler oluşmaya başladı.

Krea’nın yer altı yerleşim merkezlerinden diskotek, gazino, kumarhane, at yarışı, defile, futbol maçı, sanal genelev görüntüleri art arda ekranda sıralanıyordu. Uyuşturucu çeken çocukların saldırdıkları bir adamın can çekişme görüntüleri, Krea Ulusal Meclisi’ndeki kavga görüntülerine eklendi.

Brokarlı ve Sygonlu, gözleri dışarıya fırlamışçasına ekrana bakıyorlardı. Tezgahtar, “Bunlar, tam benim işim. Keşke orada olsaydım diyerek kendi kendine söyleniyordu.

Ransan, “Gördünüz işte,” dedi ağlamaklı bir sesle. “İrkimin başına neler geldi. Artık Krea’yı ele geçirme zamanı. Koşullar bizim için çok uygun. Kimse bizimle uğraşamaz.”

Brokarlı, “Yanında götürdüğün o adam nerede?” diye sordu gözünü ekrandan ayırmadan.

Ransan, “Krea’da kaldı,” dedi. “Oradaki yaşama kendini kaptırdı. Bir bar kadınıyla beraber

yaşamaya başladı.”

“Bütün bunlar, birkaç saat içinde mi oldu?” diyerek haykırdı Tezgahtar.

“Krea’nın cazibesi bambaşka olmuş,” dedi Ransan. “İnsanın aklını çelıyor. Yansıtma hiç beklemediğimiz sonuçlar doğurmuş. Anlaşılmaz bir ortak bilinç gelişmiş.”

Tezgahtar, Brokarlıya dönerek, “Eğer Krea’yı ele geçirebilirsek tüm eğlence yerlerinin bana ait olmasını istiyorum,” dedi.

Sygonlu da hemen atılarak. “Orada bir Dağevi açalım ve Büyük Orkestrayı kuralım,” dedi. “İçimizdeki Dünyalıların bedenlerine Krealıları yerleştirelim.”

Tezgahtarın ve Sygonlunun nasıl sabırsızlandıklarını ekranda kolaylıkla görebiliyordum. Başrahip ve subaylar da bunun farkındaydılar. Subaylardan birisi, “İştahları kabarıyor,” dedi fısıldar gibi. Diğerleri başlarını sallayarak onayladılar.

Ben de başımı onlar gibi sallayarak. “İştahları ne kadar çok kabarırsa bizim için o kadar iyi,” dedim. “Hücum güçleri ne kadar yüksek olursa o kadar şiddetli bir savaş olur. Böylece Krea’nın tarihinde bir destan doğar.”

Başrahip gülümseyerek, “Sen de yazacak muhteşem bir savaş bulacaksın,” dedi. Buruşuk ellerini kavuşturmuş, sevecen bakışlarla bana bakıyordu.

Adam haklıydı. Burada bulunmamın nedeni, yakında başlayacak savaşı başından sonuna kadar yazmaktı. Başrahip ve Yüksek Konsey, beni bu işle görevlendirmişlerdi. Uzun zamandır kendi kişisel tarihim yazmaktan başka şey yapmıyordum. Krea tarihindeki bu olayı yazmakla, mesleğime de dönüş yapacaktım. Bundan sonrasında ise hem Krea tarihi ile hem de kişisel tarihimle uğraşacaktım. Belki Krea okullarında tarih dersi de anlatabilirdim. Böylece doyum dairem, tamamlanmış olacaktı.

Yine de bir eksiklik vardı. Catherine. Belleğimin derinliklerinden arada bir çıkıp gelen, bazen de düşlerimde karşıma çıkan o kız neredeydi acaba? Onu en son Dünya’da Ur-7 vadisinde Tezgahtar’ın beni götürdüğü yerde görmüştüm. Sonra da düşlerimde karşıma çıkmıştı. Ama belki de onlar düş değildi. Bilincimin farkında olmadığı bir yaşamışlık olabilirdi o düşlerde. Zaten öğrenciler beni o köprüden aşağıya fırlattıktan sonra neyin gerçek, neyin düş olduğunu iyicene karıştırıyordum.

Güzel. Her şeyi karıştırdığımın farkında olmam, iyi bir başlangıçtı. Belki de yeniden bedenlenmem, bu bedenlerde farklı kimliklerde düşlerimi yaşamam bir rüyaydı.

Dünya tarihinin benim belleğim üzerinden Krea’ya yansıtılması da bilincimin yanılmasıydı. Krea filan yoktu. Ben de şimdi Krea’da değildim. Az sonra uyanacak ve üniversitedeki tarih dersime gidecektim. Boş sıralara Fetret Devri’ni anlatacaktım.

“İnan bana, bunları düşünmenin hiç anlamı yok.”

Başrahip, gözlerini bana dikmiş bakıyordu. Düşüncelerimi okumuştun anlaşılan.

“Sen, zamanda ve mekanda uzun yolculuklar yaptın. İnsan, bunları hep düş zanneder. Ama burada bulunman bir düş değil. Catherine’ nin de bir düş olmadığı gibi.”

Ransan’ı ve savaşı unutmuştum. Subaylar, Brokar gemisinde olanları izliyorlardı nasılsa. Aklım, Catherine’deydi artık. Nasıl olmuşsa olmuş ve yeniden onu düşünmeye başlamıştım.

“Catherine, onu düşünmen için sana mesaj gönderiyor.”

“Böyle bir şey nasıl olabilir?” dedim fısıltıyla. Brokar savaş gemisini izleyen subayların dikkatlerini dağıtmak istemiyordum. Zaten soruma yanıt verecek olan da başrahip idi.

“Sen, yeniden bedenlenirken ve farklı zamanlarda, mekanlarda peşinde koştuğun düşlerini yaşarken onların düşlerini de yaşıyordun. Aynı zamanda onlar da seninkileri.”

Şaşkınlık içinde, “Bu nasıl olur?” diye haykırdım.

Krea subayları öfkeli bakışlarını bir an bana çevirdiler. Sonra yeniden savaş gemisine döndüler. Ransan durmadan bir şeyler anlatıyordu. Ama aldırmadım. Başrahabin bana vereceği yanıt bekliyordum.

“Kozmik düzende her şey simetrik ve birbirlerini tamamlar.”

“Yani şu anda benim yaşadıklarımı Amar Aal veya Şehrazat hissedebiliyor mu?”

“Eğer algılama güçleri ve bilinç düzeyleri yüksek ise hiç şüphen olmasın. Ama Catherine sana mesaj göndermeyi başarıyor ise her şeyin farkında demektir.”

Demek, birdenbire o duyguları yaşamam bu yüzdendi. Simetrik bütünün diğer bölümünün de etkisi altındaydım. Ve oradan bir parça, bana ulaşmaya çalışıyordu.

“Catherine, şimdi nerede?” diye sordum. Bunu bilmek zorundaydım.

“O, Dünya’da kaldı. Buraya gelmesi de çok zor.”

Catherine’le ilgili son düşlerimi Ur-10 vahasında yaşadığımı anımsadım. Ona Krea’da yaşam yoktu demek ki. Bunu anlayabiliyordum artık. Birden kederlendiğimi hissettim. Kendimi suçluyordum da. Catherine’i terk etmişim ben. Bana mesaj göndermeye çalışması, zor durumda olduğunu gösterirdi. Acaba bir şarkıcı mı olmuştu? Yoksa sanal genelevlerden birine mi düşmüştü? Başrahip, bunları açıklayabilirdi belki. Ayrıca android beni de sorabilirdim ona.

“Saldırı için karar verdiler.”

Krea subayının bağırmasıyla düşüncelerimden sıyrıldım. Gözlerimi yeniden ekrana çevirdim.

Brokarlı, “Bütün saldırı gemileri harekete hazır olsun,” diye haykırıyordu. Sygonlunun göz bebekleri yine kızılışıyor ve kolları bir yılanın gövdesi gibi oynuyordu. Tezgahtar, bir köşede durmuş sigarasını yakıyordu. Brokar gemisinin içindeki hareketlilik bir tek onu etkilememiş gibiydi. Krea’daki eğlence yerlerini işletmekle ne kadar para kazanacağını hesaplıyor olmalıydı.

Brokarlı, arkasını dönmüş odadan çıkmak üzereydi. Savaş merkezine gidiyor olmalıydı. Birden yeniden döndü. Yüzündeki vahşet ifadesini görebiliyordum. Elinde bir silah belirmişti. Sygonlu’ya baktı, göz kırptı ve silahı kaldırdı. Ekranında bir parlama oluverdi. Sonra görüntü kesildi.

KURGUNUN SONU

KREA’DA TARİH DERSİ

Böylece tarihimizde yeni bir başlangıç oluşturduk.

Brokar ve Sygonlular, önce uzay gemilerinden fırlattıkları tahrip roketleriyle ve ışın taramalarıyla gezegenimizi ateş altında bırakmışlardı. Daha sonra yıllardan beri üzerinde çalıştıkları Haçlı askerlerini gönderdiler. Onların amacı, hayatta kalanları yok etmektir. Ama bir şeyi hesap edememişlerdi.

Yer altı sığınaklarında ve dağlardaki gizli yuvalarımızda çok iyi korunuyorduk. Yer altı sığınaklarımızın üstünde özel görüntüler oluşturmuştuk. Krea’nın arazisini yansıtıyordu bu görüntüler. Ama onlar, gerçek olduğunu zannettiler. Araziyi ateş altında bıraktıkları zaman, aslında yer altı kentlerimizi değil, onların görüntülerini yok ediyorlardı. Bu, büyük kahramanımız Amiral Turama’nın düşüncesi idi. Dünya’ya doğru yola çıkmadan önce bu planı hazırlamıştı. Sonra da optik mühendislerimiz kamuflaj ağını oluşturmak için çalışmaya başlamışlardı.

Haçlılar, Krea’ya indiklerinde savaşçı robotlarımızı ortaya çıkardık. Onlar iki yüz kişi, bizimkiler ise onların yarısı kadardı. Fakat yaratıcı gücümüz, tahrip gücü çok yüksek robotlar üretmişti. Kısa sürede Haçlıları yok ettiler. Ele geçirdiklerini de çarmıha gerdiler. Bu eski Dünya geleneğinden onları mahrum etmek olmazdı.

Savaşı casus gemileriyle izleyen Brokar ve Sygonlular, tuzağın farkına varmışlardı. Hemen kendi birliklerini, indirme gemileriyle üzerimize yolladılar. Bu arada yörüngedeki gemilerinden yolladıkları roketlerle gezegenimizi yeniden vurmaya başlamışlardı. İşte bu sırada çok insan kaybettik. Ama her zaferin bir bedeli vardır.

Krea ırkı, inanılmaz derecede zekidir. Bunu biliyorsunuz. Bu yüzden Brokar ve Sygonluların nasıl yok edileceklerini daha savaş başlamadan hesaplamıştık. Savaş gücümüzün bir kısmını en yakındaki uydumuz Karte’ye konuşlandırmıştık. Brokar gemileri, tüm dikkatlerini gezegenimize çevirmişken, Karte’deki birliklerimiz yola çıktılar ve hiç beklemedikleri bir anda düşman gemilerini yok etmeye başladılar. İnanılmaz derecede muhteşem bir savaştı.

Ana gemilerimizden kalkan savaş mekikleri, onların mekikleriyle tarihimizin unutulmaz uzay savaşlarından birine girişmişlerdi. Arı sürüleri gibi birbirlerinin aralarına karışıyor, birbirlerinin peşlerine takılıyorlardı. Bu arada ana gemiler, ağır silahlarla birbirlerine saldırıyorlardı. Her yerden alevler fişkırıyor, patlamalar oluyordu. Karanlık uzay, kızıl renge dönüşmüştü. Lazer ve mikro dalga silahları önlerine ne çıkarsa kavurup yok ediyorlardı.

Savaş, son Brokar gemisi yok edilinceye kadar sürdü. Uzaydaki savaşı zaferle tamamlayan gemilerimiz, daha sonra Krea'ya yöneldiler. Çünkü kara savaşı hala devam ediyordu. Düşman gemileri, havaya uçmadan önce çok sayıda askerini gezegene indirmeyi başarmıştı.

Brokar, Sygon ve Haçlı piyadeleri, uçan tankların eşliğinde birliklerimize karşı yeni bir saldırı başlatmışlardı. Ama uzay gemilerimiz yetişince iki ateş altında kalmışlardı. Savaşa bir süre daha devam ettiler. Ama güçleri, gittikçe tükeniyordu. Sonunda teslim olmaktan başka çareleri kalmamıştı.

Şimdilik bu kadar. Gelecek hafta, Krea Barış Anlaşması'nın koşullarını anlatacağım. Bu dersi evde tekrarlayın ve gelecek derse bir göz atın.

Tarih dersi sona ermişti. Sınıftan saygılı bir şekilde çıkan öğrencileri izledim bir süre. Bana bir şey sormamışlardı. Çünkü dersi çok iyi anlatıyordum. Onlar da anlamak için bütün dikkatlerini veriyorlardı. Bu nedenle soru sormaları anlamsız olurdu. Çok mutluydum. Öğrencilerime tarihimizi anlatıyor, yeni tarih bilincini geliştirişiyordum. Onlar da soru sormadan dinliyorlar ve tarihimizi adeta yaşıyorlardı. Bir zamanlar Dünya'daki öğrencilerim gibi sorumsuz değillerdi. Tarihin çok önemli bir ders olduğuna inanıyorlardı.

Son öğrenci de sınıftan ayrıldıktan sonra çantamı aldım ve sınıfı terk ettim. Öğrenciler koridorda sıraya girmişler, başka sınıflara dağılmak üzere hazır bekliyorlardı. Biraz sonra eşlik robotları gelecek ve onları sınıflarına götüreceklerdi. Öğrencileri başı boş bırakmak olmazdı. O zaman tarih bilincini yitirirler, başka şeyler düşünmeye başlarlardı.

İki yıldan beri Azize Ransan Üniversitesi'nin tarih bölümünde ders veriyordum. Son savaştan sonra Krea yeniden yaratılırken kurulmuştu üniversite. Ransan, bizim ilk savaş şehidimizdi. Onun öyküsünü defalarca anlatmıştım öğrencilerime.

Düşman gemisine giderek yanıltıcı bilgiler vermiş ve onların Krea'daki görüntü hedeflere saldırmalarını sağlamıştı. Düşman kuvvetlerinin başı olan bir Brokarlı tarafından öldürülmüştü. Kadının cesedi bulunamamıştı. Çünkü ana kumanda gemisi, birliklerimiz tarafından havaya uçurulmuştu. Diğerleriyle birlikte Ransan da yok olmuştu. Külleri, uzay boşluğundaydı artık. Krea Yüksek Konseyi'nin kararıyla kadın, azize ilan edilmişti. Krea'nın çeşitli yerlerine heykelleri dikilmişti.

Ben, bunları düşünürken eşlik robotları gelmişlerdi. Her robotun sırtında bir ekran vardı. Krea başrahibi, ekranda günlük söylevine başlamıştı. Bir süre izledim.

Krea'nın bir cennet olduğunu, Krea'daki huzuru bozmamak için öğrencilerin politikayla

uğraşmamasını söylüyordu. Öğrenciler, robotların peşine takılmış yürürlerken yaşlı adamı dikkatle izliyorlardı.

Öğrencilerin arasından geçerek dışarıya çıktım. Sabah yağın yağmur durmuş, güneş yeniden parıldamaya başlamıştı. Kampüste biraz yürümeye karar verdim. Eve gitmeden önce her zaman yapardım bunu. Yoğun derslerden sonra beni rahatlatıyordu.

Kampüs göller, rengarenk Krea çiçekleri ve dev ağaçlarla kaplıydı. Yeşilliklerin arasına fakülte binaları ve araştırma enstitüleri yayılmışlardı. Bahçenin sonundaki yüksek tepede Krea Gözlemevi duruyordu. Burası hem astronomi araştırmaları, hem de uzaydan gelebilecek saldırıları önceden saptamak için kullanılıyordu. Durmaksızın dönen ikiz teleskopu seyrettim bir süre. Sonra yürüyüşüme devam ettim. Ve birden karşımda Ransan'ı gördüm.

Kadının heykeli, tam önümdeydi. Gözleri ufka bakıyordu. Başında bir taç vardı. Elinde bir kılıç taşıyordu. Heykelin kaidesine son savaşı anlatan optik kabartmalar yapılmıştı. Bunlar, hareket ediyor, savaşı canlandırıyorlardı. Ransan'ın nasıl öldürüldüğünün görüntüleri de vardı.

Ransan ne zaman aklıma gelse, soramadığım o soruyu anımsarım. Catherine'e ne olduğu sorusunu. Şimdi heykele bakarken yine Catherine'i düşünüyordum. Deniz kokusunu ve rüzgarı içimde hissediyordum. Bir korulukta yürüyorduk. Orası da bu kampüs gibi yeşildi. Ağaçlar arasında oturmuş konuşuyorduk. Ne güzel bir gündü.

Anılarım yeniden canlanmaya başlıyordu galiba. Bunu da olağan karşılıyordum. Çünkü Krea'da çok yalnızdım. Sadece öğrencilerim vardı. Bazen de başrahiple bir araya geliyorduk. Tarih derslerinin öğrenciler üzerindeki etkileri üzerine konuşuyorduk.

Ona son olarak kurgu tarih projemden söz etmişim. Krea'da artık tarihi kurgulamanın zamanı gelmişti. Eve gidince bu konuda bir kurgulama stratejisi oluştursam ve Krealıları etkileyecek bazı tarihsel olaylar düşünsem iyi olacaktı. Ama önce anılarımla baş başa kalmak istiyordum. Çalışmak için önce yalnızlığımı unutmalıydım.

Heykelin yanında duran ağacın dibine oturdum. Yüzyıllar önce olduğu gibi. Sırtımı ağacın gövdesine dayadım, ayaklarımı uzattım. Rahatlamıştım. Sanki kendimden geçiyordum. Gözlerimi kapattım. Kafamın içinde ayak sesleri yankılanıyordu. Öğrenciler dolaşmaya çıkmış olmalıydılar. Belki de gözlemevine giden bir araştırma grubu, yanımdan geçiyordu. Ransan'ın heykeline çiçek koymaya gelen Krea gazileri de olabilirlerdi. Aldırmadım. Üzerime uyku çöküyordu çünkü. Kendimi karanlığa bıraktım.

Askerler, karanlıkta koşar adımlarla ilerliyorlardı. Hepsi savaş elbiseleri giymişlerdi. Ellerindeki silahlara sımsıkı sarılmışlardı. Saldırı robotlarının arkasında diz çöktüler ve beklemeye başladılar. Az sonra tankların gürültüleri başladı. Savaş makinaları, caddeyi geçiyor ve başkanlık sarayının çevresinde daire oluşturmuyorlardı.

Bu sırada başkanlık sarayının ışıkları yanmaya başlamıştı. Tiz bir ses duyuluyordu. Alarm

verilmiş olmalıydı. Aynı anda sarayın önünde insanlar ve robotlar görüldü. Hepsi silahlıydılar.

Tanklar, çevrelemeyi tamamladıktan sonra, saldırı helikopterlerinin vızıltıyı andıran sesleri yankılanmaya başladı. Helikopterlerden bir tanesi gruptan ayrıldı ve tankların arkasındaki alana indi. Helikopterin indiğini gören birkaç asker o yana doğru koşturmaya başladılar. Omuzlarındaki ve göğüslerindeki parlak işaretlerden subay oldukları anlaşılıyordu.

Amiral Turama, helikopterden inerken kendisini selamlayan subaylara aynı şekilde karşılık verdi. Sonra robotların, askerlerin ve tankların arasında hızlı adımlarla dolaşmaya başladı. Subaylar da onu izliyorlardı.

Amiral, denetimini tamamladıktan sonra, “Karşı tarafta bir hareket var mı?” diye sordu. Gergin görünüyordu.

Subaylardan birisi, “Bizi fark ettiler,” dedi. “Koruma birlikleri savunma yerlerini aldılar,”

Bu sırada başkanlık sarayından çıkan iki casus robot uçarak üzerlerine doğru gelmeye başlamıştı. Metal gövdeleri karanlıkta parıldıyordu.

“Ne olduğunu anlamaya çalışıyorlar,” dedi subay.

“Bunlar aptal,” diyerek yanıtladı Amiral. “Gecenin bu saatinde kimin ne yaptığı belli değil mi? Hemen yok edin,” Bunları söylerken purosunu yakmıştı.

Subay, miğferinin içindeki telsizden hemen emir verdi. Askerlerden birisi ayağa kalktı ve silahını robotlara çevirdi. Işın sütunu robotların ikisini aynı anda çevreledi ve parçaladı. Gökte bir kıvılcık oluşmuştu. Metal parçalar, yanarak yere düşüyorlardı.

Amiral içine çektiği dumanı dışarı verirken, “Güzel bir atıştı,” dedi. “Eğer bütün askerler böyleyse, bu gece işimiz çok kolay olacak.”

“Bundan hiç şüpheleniz olmasın efendim,” diye karşılık verdi subay. Askerlerin savaş gücünden emin olduğu belliydi.

“O zaman hemen saldırıya geçelim. Uyarı ateşi olmayacak ve içeride ne varsa yok edilecek.”

Amiral, emri verdikten sonra tanklardan birine girdi. Saldırıyı oradan izleyecekti. Altı aydan beri bu bölgede savaşıyordu. Krea işgal kuvvetleri, sonunda ana hedefi yok etmek üzereydiler.

Helikopterlerden fırlayan roketler, başkanlık sarayına ilk darbeyi vurdular. Bu sırada tanklar da ateş açmışlardı.

Alevler arasında başkanlık sarayının arkasında uçan tanklar belirdi. Saray koruma birlikleri harekete geçmişlerdi. Ateş açarak Amiralin birlikleri üzerine hızla geliyorlardı. Savaş helikopterleri ve tanklar, uçan tankları karadan ve havadan ışın yağmuruna tutmuşlardı. Bu sırada saraydan çıkan

robotlar, ilerlemeye başlamışlardı. Onların ateşine diğer robotlar karşılık verdiler.

Amiral, alev ve ışın dalgalarını keyifle izliyordu. Uzun zamandır böyle bir çatışma izlememişti. Kozmik Gizem Kitabı'nın açtığı yoldan ilerliyorlardı. Ama çatışmanın fazla uzun sürmeyeceğinden emindi. Çünkü birlikleri karşısında daha fazla dayanamayacaklardı. Pelerini arkaya doğru savurdu ve bakışlarını kırmızıya dönüşen ekrana çevirdi.

Başkanlık sarayı, kısa bir süre harabeye dönmüştü. Son uçan tank da düşürülmüştü. Yine de başkanlık sarayından açılan ateş devam ediyordu. Helikopterler, son bir kere daha saldırdıktan sonra geri çekilmeye başlamışlardı. Tanklarla birlikte insan ve robot askerler, saraya doğru yöneldiler. Tankların motor gürültüleri, silah seslerine karışıyordu. İsabet alan robotların parçaları ve insan bedenleri sağa sola saçılıyorlardı. Bu sırada askerler ve robotlar, alevlerin arasında saraya girmeye başlamışlardı.

Amiral, tanktan dışarıya çıktı. Artık savaşın bittiğini sezebiliyordu. Sağa sola emirler yağdıran subaylardan birisini yanına çağırdı ve durumu sordu.

“Direniş kırıldı,” dedi adam gururlu bir ses tonuyla. “Sadece sarayın içinde biraz direniş var.”

“Bu önemli değil,” dedi Amiral yeni bir puro yakarken. Sonra da saraya doğru yürümeye başladı.

Amiral, dumanlar içindeki saraydan içeri girdiği zaman birkaç asker son kalan robotları ve insanları öldürüyorlardı. Odalara giriyorlar, bulduklarını yok ediyorlardı. Çünkü Amiralin emri kesindi. Hiç kimse sağ kalmamalıydı. Özellikle robotların ve bilgisayarların devre dışı kaldığından mutlaka emin olunmalıydı. Çünkü yapay zeka yüklü o metal, plastik karışımı şeylerin ne yapacakları belli olmazdı.

Amiralin yanına saldırı birliklerinden bir subay yaklaştı. Adam, ter içindeydi. Elbisesinde kan izleri vardı.

“Yanılmıyorsam, aradıklarınızı bulduk Amiralim,” dedi selam verdikten sonra.

“Başlarına bir şey gelmedi değil mi? diye sordu Amiral. Sesinde belli belirsiz bir şüphe vardı.

Subay gülümseyerek, “Hayır efendim,” diye yanıtladı. “Emirlerinizi biliyoruz.”

“O zaman beni oraya götürün.”

Subay, geriye dönerek hızlı adımlarla yürümeye başladı. Amiral, uzun koridorda adamı izlerken bilim subayları takımının içeriye girdiğini gördü. İmha edilmiş robotların ve androidlerin beyinlerini çıkaracaklardı. Bunları araştırma laboratuvarlarına götürecek ve yapay zeka sistemlerini araştıracaklardı.

Subay, bir kapıyı açtı ve geçmesi için Amirale yol verdi. Amiral, kendisini selamlayan subaya

karşılık verdi ve içeri girdi.

Duvarın kenarına dizilmiş on kişi vardı. Ürkek bakışlarla karşılarında duran askerlere bakıyorlardı. Amiral, başkan ve bakanlarını tanımıştı. Ürkek bakışlarına gülümseyerek karşılık vererek onları cesaretlendirmek gibi bir düşüncesi yoktu. Bu iş, hemen bitmeliydi.

Başkan, ağzını açacak gibi oldu. Ama Amiral, “Ateş!” diye haykırmıştı artık.

Silah sesleri odanın içini dolduruverdi bir anda. Askerler, hedeflerini ışın yağmuruna tutuyorlardı. Birbirlerine karışmış et, plastik ve metal parçaları odanın içinde uçuşuyorlardı. Amiral, kanlardan, yağlardan ve parçalardan korunmak için biraz daha geri çekildi.

İş tamamlanmıştı. Android kabine tarihe karışmıştı artık. Geriye bir tek android kalmıştı. Ama o da sorun değildi.

Amiral, odayı terk etti ve sarayın çıkış kapısına doğru yöneldi. Orada kendisini bekleyen kişiyi görecekti. O androidi. Askerler, onu getirmiş olmalıydılar.

Tanklar, geriye çekilmeye başlamışlardı. Askerler ve robotlar sarayın bahçesinde dolaşmaya devam ediyorlar, yaralıları belirliyorlardı. Gökyüzündeki ambulans helikopterler elektro manyetik asansörlerle yaralıları çekiyorlardı.

Amiral Turama, tankının yanında bekleyen adamı gördü. Android oradaydı. Yanında iki subay duruyordu. Arkada da bir koruma mangası vardı.

Amiral, androide doğru ilerleyerek, “İyi iş başardık,” dedi. “Bundan sonrası artık size kalıyor. Umarım, arkadaşlarınızın hatalarını tekrarlamaz, Krealılarla barış içinde yaşarsınız.”

Android, başını hafifçe eğerek Amirali selamladı.

“Gönlünüz rahat olsun Amiral. Bütün olayları biliyorum. Dünya'nın ve Krea'nın tarihlerinde olayların hepsi belleğimde. Irklarımız farklı yerlerden yola çıktılar. Ama şimdi yollarımız ve bilinçlerimiz bütünleşti. Artık Krea ve Dünya bir bütün olacak.”

Adam konuşmasını tamamladıktan sonra Amiral, “Bu ülkeye İletişim Bakanı olarak büyük hizmetler verdiniz,” dedi saygılı bir ses tonuyla. “Biz Krealılarla daima uyumlu oldunuz. Bizimle devamlı işbirliği yaptınız. Sanki tarihimizin bir parçası oldunuz. Artık bütünleştiğimize göre bu ülkenin yeni başkanı olarak yeni bir tarih yazarsınız.”

“Bundan hiç şüpheniz olmasın Amiral. Artık Kozmik Gizem Kitabı'nın da tek sahipleri biz olduğumuza göre onu ortak tarihimiz için kullanabilir ve evrende yeni kapılar açabiliriz.”

Amiral, androidi bir kez daha selamladı. Gitmek üzere dönüyordu ki, androidin koluna dokunduğunu hissetti. Soran bakışlarla baktı.

“Eşim de sizi selamlamak istiyor, Amiral. Çatışmaya dayanamadığı için tankın içinde bekliyordu.”

Amiral, androidin yanında beliren kadına baktı. Catherine , tankın içinden çıkmış ve kocasının yanına gelerek elini tutmuştu.

“Kocam ve ben yaptıklarınız için size bir kez daha teşekkür ederiz Amiral,” dedi. Bakışlarından çok mutlu olduğu belliydi. Ne de olsa iktidarın iki numaralı ortağı olacaktı.

Amiral, kadının elini tutarak öptü. Bir yandan da, ‘Bizim yolcu, şu anda Krea’da ne yapıyor acaba?’ diye düşünüyordu.

Gözlerimi açtığımda ter içinde kalmıştım. Catherine ve android ben oradaydık. İnanılmaz bir şeydi bu. Catherine, onun karısı olmuştu. Acı içinde kıvranıyordum. Orada ben olmalıydım. Hemen bir plan yapmalıydım. Düşünmeye başladım.

En iyisi, başrahibe gitmekti. Krealılar, hala Dünyadaydılar. Beni bir yıldız gemisine bindirerek oraya gönderebilirlerdi. Hangi zaman olduğu fark etmezdi. Krealılar, nasılsa bunu başarıyorlardı. Mutlaka Catherine’in yanında olmalıydım. Onu, o androide bırakamazdım.

Yerimden kalkarak koşmaya başladım. Kampüsün içinde robotların peşinde yürüyen öğrenciler şaşkın şaşkın bana baktılar. Robotlar da çılgın gibi koşturan bir öğretmeni raporlamış olmalıydılar. Ama umurunda değildi. Bir an önce başrahibe ulaşmalıydım.

Arabam, kampüsün sonundaki otoparkta duruyordu. Enerji sistemini çalıştırarak aracı yerden kestim ve hızla ilerlemeye başladım.

Başrahip, ana tapınak binasındaki odasındaydı. Tahtının önüne bir mihrap çekmişti. Kozmik Gizem Kitabı’nı okuyordu.

Beni görünce başını kaldırmadan, “Bu çılgınlığının sebebi nedir?” diye sordu. Robotların mesajı, ona kadar gelmişti anlaşılın.

“Amiral Turama, bir darbe yaptı. Android ben başkan oldu. Catherine de o androidin yanında.”

Bütün bunları, bir solukta söylemiştim. Ama başrahibin aldıracağı yoktu. Kitabı okumayı sürdürüyordu. Konuşmadığını görünce devam ettim:

“Olanlardan haberiniz vardı, değil mi?”

Israrcı olduğumu görünce başını kaldırdı ve “Krea’nın tek hakimi ben olduğuma göre her şeyi bilmem gerekir, öyle değil mi?” dedi.

Sesi oldukça yumuşaktı. Gözlerini benimkilere dikmişti. Ne istediğimi sorar gibiydi.

“Dünya’ya gitmek istiyorum. Beni bir Krea gemisiyle gönderebilirsiniz.”

Yüzünü buruşturarak, “Bu mümkün değil,” dedi. “Dünya’da bir tarih oluşturuyoruz. Ve orada sana yer yok. Sen android, oradaki tarihi yönlendirecek. Bizim denetimimizde elbette.”

Yaşlı adam, kesin konuşmuştu. Başını yeniden kitaba doğru eğdi. Gitmemi ister gibiydi. Oysa benim kolay kolay pes etmeye niyetim yoktu.

“Belki Amiral, Catherine’i buraya yollayabilir.”

Başını kitaptan kaldırmadan, “Bunun da olanaksız olduğunu söylemeliyim,” dedi.

Elimde olmadan haykırdım:

“Peki ama, niçin? Catherine niçin bu kadar önemli?”

Adam, öfkeli bir şekilde bana bakmaya başlamıştı. Onu bu kadar çok kızdırmamam gerektiğini düşündüm. Ne de olsa Krea’da her şey, onun iki dudağının arasındaydı.

Başrahip havada duran tahtından kalktı ve kayarcasına aşağıya inerek yanıma geldi. Gözlerindeki öfke devam ediyordu.

Bir an koruma robotlarını çağırıp beni onlara teslim edeceğini düşündüm. Ama yaşlı adamın yüzünde yine gülümseme belirince yanıldığımı anladım.

“Catherine’in yerine bir başkasını düşünüyorum senin için,” dedi genizden gelen bir sesle. Dudakları hareketsizdi.

Böyle bir yanıt beklemiyordum. Merakım daha da artmıştı. Kendimi zorlayarak, “Neden böyle bir şey olacak?” diye geveledim.

Artık bir şey düşünemiyordum. Adam, Krea dağlarına bakan pencerenin önüne gitti ve bir süre dışarıya baktı. Sonra yeniden bana döndü. Yüzünde nedenini anlayamadığım mutluluk ifadesi vardı. Pencereden baktıktan sonra değişmişti.

“Bunu niçin yaptığımızı çok merak ediyorsun değil mi?”

Konuşacak durumda değildim. Başımı ‘hayır’ anlamında salladım. Başrahip, devam etti:

“Krea’da yeni bir yaşam oluşturacağız. Ayrı bir bölgede. Doğal ve toplumsal ortamda laboratuvar yaşamı olacak bu. Bu yaşamın dalgalarını gezegenimize yayarken Dünya’ya da göndereceğiz. Burada denetimimizde olan yeni yaşamı Krea’ya ve Dünya’ya yansıtınca ortak tarihi ve bilinci yaratacağız.”

Her şey bu kadar basitti demek. Yine başa dönmüştüm. Ransan da beni bir yansıtıcı olarak seçmişti. Ama istediği şekilde sonuçlanmamıştı olaylar.

Kendimi toparlamaya çalışarak, “Bunu başaracağınızdan emin misiniz?” diye sordum.

Yaşlı adam dudaklarını bükerek, “Bu bir deney aslında,” dedi. “Başarılı olup olmayacağımızı zaman gösterecek. Ama denemezsek bir yere varamayız.”

Bir an bunun çok iyi bir plan olduğunu düşündüm. En basitinden benim için öyleydi. Şimdiye kadar tarihin içinde yaşamıştım. Tarih, beni yönlendirmişti. Ama şimdi Krea’da yaratılacak yeni dünyada kendi yaşamımla tarihi şekillendirebilecektim. Gerçi bunun nasıl olacağını bilmiyordum. Ama yaşlı adam haklıydı. Denemedemden bir yere varamazdık.

“Aslında bunu sana daha önceden anlatacaktım. Fakat bazı şeyleri hazırlamamız gerekiyordu.”

Bunları söylerken pencerenin yanına gelmemi işaret etti. Tedirgin bir şekilde pencerenin önüne geldim ve dışarıya baktım.

Gözlerimin önünde boyutlarını saptayamadığım dev bir cam küre duruyordu. Kürenin içinde nerede başlayıp nerede bittiklerini kavrayamadığım görüntüler vardı. Mantar gibi yayılmış evler, tapınaklar, ormanlar, ovalar, çöller, kubbeli binalar, yüksek kaleler, sonsuz bir görüntü oluşturluyorlardı. Uzaktaki denizin sesini duyabiliyordum.

Heyecandan soluğum kesilecek gibiydi. Bütün vücudum titriyordu. Ne diyeceğimi bilemiyordum. İnanılacak gibi değildi. Krea’nın içinde bambaşka bir dünya vardı gözlerimin önünde.

Başrahip elini omuzuma koyarken “İşte Krea’nın düşünsel gücünün son eseri,” dedi. “Ama bunu yaratırken Kozmik Gizem Kitabı’ndaki şifrelerden yararlandığımızı da itiraf etmeliyim.”

Adamla konuşacak durumda değildim. Hala karşımdaki manzaraya bakıyordum. Büyülenmiş gibiydim. O ise devam ediyordu:

“Şimdiye kadar kurduğumuz en muhteşem insan yaşam laboratuvarı bu. Buradaki yaşamı istediğimiz gibi yönlendirecek, dalgaları Krea’ya ve Dünya’ya göndereceğiz. Sonra Krealıların ve Dünyalıların nasıl etkilendiklerini saptayacağız. Bunlara göre yeni yaşamlar ve tarihler kurgulayacağız. Bu döngü, hep devam edecek. Önce size, sonra çocuklarınıza, torunlarınıza sıra gelecek. Kozmik Gizem Kitabı’nın bize bıraktığı mirası kullanacağız.”

Durmadan aynı şeyleri tekrarlıyordu. Kapının açılmasıyla yaşlı adamın konuşması yarıda kaldı. Yardımcı rahiplerden birisi girmişti içeriye. Diz çöktü ve yaşlı adamı selamladı. Başrahip, soran bakışlarla baktı.

“Eşleştirme işlemleri tamamlandı,” dedi adam saygılı bir şekilde. “İki yüz çift yarın yola çıkacak. Gemiler de hazırlanıyor. Sadece tarih öğretmenimizin eşini tanıtmadık.” Konuşurken başını kaldırmamıştı.

Başrahip, sevecen bir ses tonuyla, “Kızı getirin,” dedi. Sonra da kayarcasına havalandı ve tahtına oturdu. Ellerini kavuşturarak bana bakmaya başladı.

Bugün inanılmaz olaylar yaşamıştım. Önce android beni ve Catherine’i görmüştüm. Sonra Krea’nın içindeki o inanılmaz görüntüyle karşılaşmıştım. Seçilmiş Krealılarla bir gemiye binecek ve oraya gidecektim. Yeni bir yaşama başlayacaktım orada. Yeni bir eşim olacaktı. Catherine’ni kafamdan silecek, unutacaktım. Yeni sevgilim sağlayacaktı bunu. Merakla onu bekliyordum.

Kapı, bir kez daha açıldı. Yardımcı rahip, baştan aşağı siyahlar giyinmiş bir kadınla karşımda duruyordu. Kadının yüzü siyah bir örtüyle kaplıydı. Soluğumu tutmuştum. Saygıyla eğilerek, başrahibi selamladılar. Sevgilimin yüzünü görmek için sabırsızlanıyordum. Pencerenin önünden uzaklaşarak kadının önünde durdum.

Kalbim, yerinden fırlayacakmış gibi atıyordu. O da ayağa kalktı. Bu sırada başındaki örtüyü de açmıştı. Şehrazat, gülümseyerek karşımda duruyordu.

-SON-

İzmir, 29 Mart 2001

SUPHİ VARIM

Suphi Varım, ekonomi doktorudur. İzmir’de profesyonel yönetici olarak çalışmaktadır.

Küçük yaşlardan beri, bilim kurgu-polisiye-fantastik edebiyat üçgeninde dolanıp durmaktadır. Bu dünyasını rock ve underground müzikle desteklemekte, kendi evrenini kurmaktadır.

Ekonomi ve yönetim bilimi konularında bir çok makale yazmıştır. Bunlardan bıktığı için de bilim kurgu-fantezi karışımı bir şeyler yazmaya koyulmuştur.

Kuantum fiziği, arkeoloji ve felsefeye de meraklıdır. Bu konularda çeşitli yazıları ve konferansları vardır.

Kurgu Tarih yazarın ilk romanıdır. Sıkıntılı olduğu bir dönemde yeraltına çekilmiş ve bu romanı yazmıştır.

Œimdi, eŒitli donemlerde tuttuğu notlar üzerinde alıŒmakta, Türkiye'nin siyasi tarihini incelemekte ve bunların bileŒiminden oluŒan yeni bir romanın hazırlığını sürdürmektedir.